

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

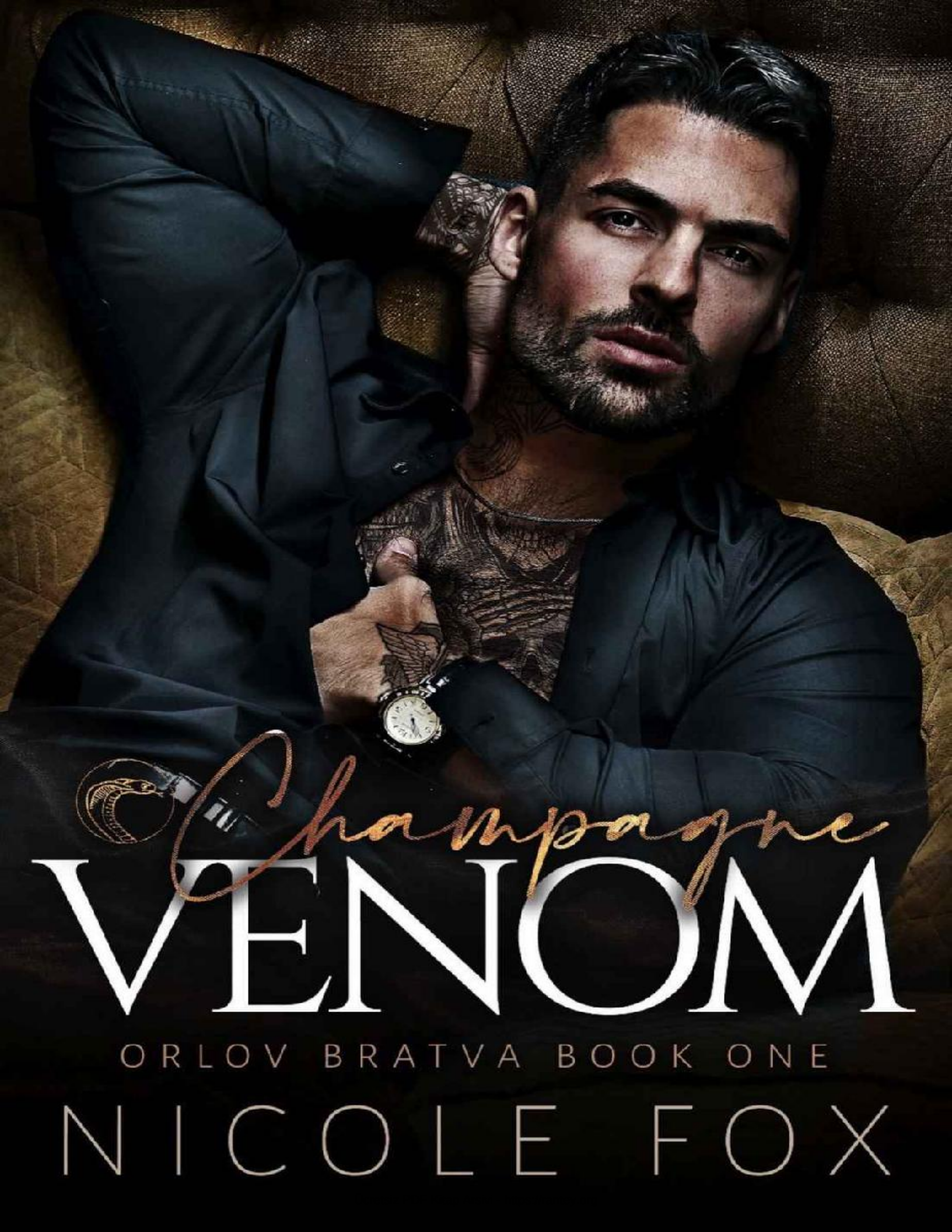
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Champagne
VENOM

ORLOV BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ŞAMPANYA ZEHİRİ

ORLOV BRATVA
KİTAP 1

OceanofPDF.com

NICOLE FOX

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Ayrıca Nicole Fox

Champagne Venom

1. Paige
2. Misha
3. Misha
4. Paige
5. Paige
6. Paige
7. Paige
8. Misha
9. Misha
10. Misha
11. Paige
12. Paige
13. Misha
14. Misha
15. Paige
16. Paige
17. Paige
18. Paige
19. Misha
20. Misha
21. Paige
22. Paige
23. Misha
24. Paige
25. Misha
26. Paige
27. Misha
28. Paige
29. Misha
30. Paige
31. Misha
32. Paige
33. Misha
34. Paige
35. Misha
36. Paige

37. [Misha](#)
38. [Paige](#)
39. [Misha](#)
40. [Misha](#)
41. [Paige](#)
42. [Misha](#)
43. [Paige](#)
44. [Misha](#)
45. [Misha](#)
46. [Paige](#)
47. [Paige](#)
48. [Misha](#)
49. [Paige](#)
50. [Paige](#)
51. [Misha](#)
52. [Paige](#)
53. [Misha](#)
54. [Paige](#)
55. [Misha](#)
56. [Paige](#)
57. [Misha](#)
58. [Paige](#)
59. [Misha](#)
60. [Paige](#)
61. [Misha](#)
62. [Misha](#)
63. [Paige](#)
64. [Paige](#)
65. [Paige](#)
66. [Misha](#)
67. [Misha](#)
68. [Misha](#)
69. [Paige](#)
70. [Misha](#)
71. [Paige](#)
72. [Misha](#)
73. [Paige](#)
74. [Misha](#)
75. [Paige](#)
76. [Misha](#)
77. [Paige](#)
78. [Misha](#)
79. [Paige](#)
80. [Misha](#)
81. [Misha](#)

82. [Paige](#)
83. [Misha](#)
84. [Paige](#)
85. [Misha](#)
86. [Paige](#)
87. [Misha](#)
88. [Misha](#)
89. [Paige](#)
90. [Paige](#)
91. [Misha](#)
92. [Misha](#)
93. [Paige](#)
94. [Misha](#)
95. [Misha](#)
96. [Paige](#)
97. [Misha](#)
98. [Paige](#)
99. [Misha](#)
100. [Paige](#)
101. [Misha](#)
102. [Paige](#)
103. [Misha](#)
104. [Misha](#)
105. [Paige](#)
106. [Misha](#)
107. [Paige](#)
108. [Misha](#)
109. [Paige](#)
110. [Paige](#)
111. [Misha](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Uvarov Bratva

Safir Yara İzleri

Safir Gözyaşları

Vlasov Bratva Kibirli

Canavar Kibirli Hata

Zhukova Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış

Yıkılmış TahtTaç

Vorobev Bratva

Kadife Kadife

MelekŞeytan

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yozlaşma

Kovalyov Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Jaded Soul

Jaded Devil

Yırtık Yırtık

DantelPeçe

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar Bana Öğrettiği

Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap) .

Yozlaşmış KitapYozlaşmış

İmparatorluk (3.

Kitap)Kraliçe (2)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli (1. Kitap) .

Şeytan Sunaktaki Şeytan

(2Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don ile

Evli (1. Kitap) . Ölüm Bizi

Ayrana Kadar (2Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep

Cruel Cruel

EliteAcademy

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!*

Mafya Tarafından Sahiplenildi

Babası Babası Babası Tarafından

Nakavt Edildi Babasına Mafya

Mafya Mafya Satıldı Tarafından

Korunmadı

Mafya Patronu tarafından

çalındı Mafya Patronu ile

tuzak ped

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap.) Kırık

(Kırık Günahlar

(bağımsız)Umutlar 2

Kitap)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Babaları Mafya

Koleksiyonu Donların

Yolsuzluğu

OceanofPDF.com

ŞAMPANYA ZEHRI

**Geceyi bir yabancıyla geçirdim. Beni
hamile bıraktı.
Ve patronum olduğu ortaya çıktı.
Pardon, "patron" mu dedim? MOB patronu demek istemiştim.**

Dürüst olmak gerekirse, onunla yattığımda patronum olduğunu bilmiyordum.
Bana kalacak bir yer öneren nazik bir yabancı olduğunu düşünmüştüm.
Ama Misha Orlov'un otel odasında geçirdiğim bir gece bana beklediğimden çok daha fazlasını verdi.

Bana yıldız ışığı gibi tadı olan bir şampanya
getirdi. Bir rüya kadar yumuşak saten çarşafı.
Ve bana çözülmenin nasıl bir his olduğunu gösteren gümüş gözlü bir adam.

Ve sonra, sabah... O
gitmişti.

Sorun değil: Zaten hayatımı toparlamam gerekiyordu.

Ne de olsa eski kocam (bu uzun bir hikaye) tüm banka hesaplarımı boşalttı
ve evimi, paramı ve işimi alarak ortadan kayboldu.

onunla birlikte.

Yani boş bir sayfadan başlıyorum.

Kendime yeni bir daire

buldum. Yeni bir iş.

Ve hem Misha'yı hem de kocamı arkamda bıraktım.

En azından ben öyle

sanıyordum. Oryantasyonun

ilk gününe kadar.

Misha Orlov'un yeni patronum olduğunu öğrendiğimde.

Bu yeterince kötü.

Daha da kötüsü, ardından gelen

şeydi. Bir araba kazası.

Bir doktor randevusu.

Ve iki tedirgin edici haber.

Tebrikler, diyor doktor. Hamilesin. Tebrikler, diyor Misha. Sen ve

ben evleniyoruz.

CHAMPAGNE VENOM, Orlov Bratva düetinin Birinci Kitabıdır. Misha ve Paige'in hikâyesi 2. Kitap olan ŞAMPANYA YIKIMI'nda sona eriyor.

OceanofPDF.com

PAIGE

Resmi olarak boşandım, beş parasızım ve evsizim.

Sanırım eşyalarımın bir kısmından kurtulmaya razı olsaydım, gidip depomda uyuyabilirdim. Yanıma almaya karar verdiğim az sayıdaki eşyam şimdi o pahalı kara deliğe tıkılmış durumda. Onları saklamaya değip değmeyeceğinden bile emin değilim ama sahip olduğum her şeyi geride bırakma düşüncesi dayanılmazdı.

Zaten çok şey kaybettim.

Ama bir depoda uyumak şu anki durumumdan bile daha iç karartıcı. Bu yüzden onun yerine, gece yavaşça etrafıma çökerken, popom ve parmaklarım soğuktan uyuşmuş bir halde bu park bankında oturuyorum. Sokağın karşısındaki pizzacıya bakıyorum. Kırmızı tentenin üzerindeki tabelaya göre adı *Kızıl Orkide*. Taze pişmiş mozzarella kokusu bir alay gibi üzerime siniyor. Midem tepki olarak gurulduyor.

Ama gasptan sonra geriye altmış dolarım kaldı ve bu paranın üçte birini bir pizzaya harcayacak değilim. Kokusu ne kadar cezbedici olursa olsun.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o kadar da iyi değildir. Son birkaç gün içinde gerçek olamayacak kadar iyi olan şeyler hakkında çok şey öğrendim. Evliliğinizin sahte olduğu ve kocanızın bir dolandırıcı olduğu ortaya çıktığında, her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi gerçekten bırakıyorsunuz.

Kendimi yeniden sarmala girmiş gibi hissederken irkiliyorum. Anthony'nin tüm param, işim ve erkeklere olan güvenimle birlikte gittiğini öğrenmek için eve geldiğimden beri beni esir alan kötü düşünceler döngüsünde kaybolmak çok kolay.

"Bu senin hatan." gibi düşünceler.

"Bunun tahmin etmeliydin." gibi düşünceler.

" gelenlerin her birini hak ediyorsun" gibi düşünceler.

Ayrıca beni evimden çıkarmaya gelen ipotek memurunun sözlerini de tekrarlayıp duruyorum. *Annem bana her zaman bir kadının 'Acil Durumlarda Mola' fonu tutması gerektiğini söylerdi. Bir erkek ne kadar çekici görünürse görünsün, kendine dikkat etmelisin.*

Ne yazık ki bu ders faydalı olmak için biraz geç geldi. Bu acil bir durum, hem de kırmızı alarmlı, beş biberli, herkesin elini taşın altına koyduğu bir acil durum. Ama kendimi kurtarmak için yapabileceğim pek bir şey yok. Hiç param yok ve sahip olduğum tek gerçek dostum öldü.

Boynumda her zaman taşıdığım kolyeye dokunuyorum. *Keşke burada olsaydın, Clara,* diye mırıldanıyorum. *Keşke gitmiş olman benim suçum olmasaydı.*

Başımı sallayarak, dikkatimi benim için olumlu olan yetersiz listeye yeniden odaklıyorum.

Birincisi, bugün yeni bir iş buldum. Yeterince çılgınca, maaş aslında bir kişisel asistan için oldukça iyi.

İki, ofis binasından çok uzakta olmayan yeni bir daire bulmayı başardım, ancak kira sözleşmesi üç gün sonra başlayacak.

Üç... Şey, hayır, aslında üç diye bir şey yok. Hâlâ bir kocam, bir evim ve geleceğe dair tüm umutlarım yok.

Çatlamış dudaklarımdan çılgınca bir kahkaha balonu kaçıyor. Yoldan geçenlerin endişeli bakışlarını üzerime çekiyorum. Harika, artık o hatun benim - parktaki bankta oturmuş, kendi kendine cadı gibi kıkırdayan deli kadın.

İç çekiyorum ve sessizliğe gömülüyorum. Hiçbir şey düşünmemek, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmekten daha kolay. Geçmiş bir hiç, gelecek bir felaket-

ve şimdiki zaman düpedüz berbat. Bu yüzden boşluğun her şeyi tüketen karanlığı üzerine meditasyon yapmak aslında kıyaslandığında oldukça güzel.

Ama midemin dikkati o kadar kolay dağılmayacak.

Hava karardığında kendimi trans halinde restorana doğru yürürken buluyorum. Yol boyunca kendime pizza almanın dünyanın en kötü fikri olmadığını söylüyorum. Bir turtada sekiz dilim var, bu yüzden önümüzdeki üç gün boyunca her gün iki ve üçte iki parça yersem, dairemi alana kadar bir pizzayla yaşayabilirim.

Zekice. Mali açıdan da sorumlu.

Bu yüzden, pizza olsun.

İçeri girdiğimde restoran çoğunlukla boştu. Mutfaktaki hareketliliğin gürültüsünü duyabiliyorum, ancak ana yemek alanındaki diğer tek kişi ince bıyıklı, soluk benizli bir şef garson.

Bana öyle bir bakıyor ki, sanki boyum iki santim uzamış gibi hissediyorum. "Yardımcı olabilir miyim, madam?"

Belli belirsiz, kibirli bir Fransız aksanı yaptığına yemin edebilirim ama bu sadece açlığımın bana oynadığı bir oyun da olabilir. "Bir pizza istiyorum, lütfen. Yani, bir masa. Böylece pizza sipariş edebilirim."

Normal insanlar böyle yapar, değil mi? Yemek sipariş etmek için masalara otururlar?

Tanrım H., evsiz kalalı birkaç gün oldu ve şimdiden dünyanın nasıl işlediğini unuttum.

Sulu gözlerini bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Normal giyinmişim -tekrar söylüyorum, konuyu dağıtmak istemem ama bu kâbusun üzerinden sadece iki gün geçti- ama yine de üzerimdeki görünmez kiri görebiliyormuş gibi hissediyorum. *Parasız. Evsizim. Çaresiz.*

Başımı sallıyorum. Buradaki hedefe odaklanmalıyım: pizza.

"Pekâlâ. Bu taraftan hanımefendi." Kolunun altına bir menü sıkıştırıyor ve boynu bükük, çenesi köpekbalığı yüzgeci gibi havaya kalkık bir şekilde uzaklaşıyor.

Diğer tüm masalar boş, ama yine de beni en kötü masaya oturtuyor, mutfak kapısının hemen yanındaki dengesiz iki kişilik masaya. Menüü elime tutuşturdu. "Birazdan siparişinizi almak için geri döneceğim." Sonra dönüp uzaklaşıyor.

Pisliğin teki ama gittiğim an onu unutuyorum. Okuduğum ilk satırdan itibaren ağzımın suyu akmakla meşgulüm.

El yapımı tuğla fırınımızda açık ateşte mükemmel bir şekilde pişirilmiş otlu hamur. İpeksi mozzarella telleri, hala ateşin kömür dumanıyla kaynayan olgun, çökmekte olan zengin marinara sosunun üzerine dökülür. Güneşte kurutulmuş domatesler ve taze keçi peyniri, ev yapımı pepperonimizin umami cızırtısını vurgulayan pürüzsüz, keskin bir karışım oluşturur ve bir trüf yağı sisi, damak zevkine hitap eden görkem katmanları ekler.

Yüce Tanrım, acıktım.

Gözlerimi kaldırıyorum ve şef garsonun ağzımın suyunu akıtarak beni izlediğini görüyorum. Beni herkesin içinde porno izlerken yakalamış gibi suçlu hissediyorum ama pizza ve bir kadeh cabernet düşüncesinin beni nasıl tahrik ettiğine engel olamıyorum.

Daha iyi günlerim olduğunu söyleyebilirim.

Menüyü baştan sona iki kez okuduktan sonra iç çekerek kapatıyorum. Midem bana bağıyor ve ellerim titriyor.

Şef garson geri . "Eee?" diyor kibirli bir şekilde. "Ben bir...

pepperoni pizza alacağım," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Keskin bir şekilde başımı sallıyor ve sallanan mutfak kapılarından geçerek gözden kayboluyor. Sipariş edemediğim bazı yemekleri tatmama izin verecekmiş gibi menünün omurgasını okşuyorum. *Pollo e funghi ve sorrentina ve Prens Edward Adası midyeleri ve biberiye zeytinyağı sürülmüş focaccia ekmeği...*

Başımı sallıyorum ve tekrar iç çekiyorum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum, sıkıntı içindeki melodramatik bir genç kız gibi.

Sıkıntı , evet, ama genç kız değilim. Olmayı göze alamam.

Bu dünya, erkeklerin kendilerini kurtarmasını bekleyen kadınlara karşı çok acımasız.

Birkaç dakika sonra mutfak kapısı tekrar açılıyor ve yeni en iyi arkadaşım içeri giriyor. Bunun sadece bir halüsinasyon, kalori açlığı çeken beynimin acımasız bir oyunu olduğundan yine eminim, ama cennetin ışığının elinde taşıdığı pizzanın üzerinde parladığına ve kutsal meleklerden oluşan bir koronun her adımında ooh ve ahhing yaptığına yemin edebilirim.

Pek de belli etmeyen bir alaycılıkla önüme bırakıyor, ama daha az umursayamazdım -aslında, onun ince, soyulmuş dudaklarına sulu bir öpücük kondurabilirdim; işte bu kadar minnettarım.

O daha iki adım atmadan ben iki ısırık almış oluyorum. Marinara yanağıma bulaşıyor, üçüncü ısırık ağzımı biraz ısıtıyor ama dilime çarpan sıcak mozzarella tadı damak tadım için bir orgazm gibi.

Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda inliyorum. Sesim, restoranın ön tarafındaki görüş noktasına geri dönmüş olan şef garsonun dönüp bana ters ters bakmasına yetecek kadar yüksek.

Ben de bir ağız dolusu peynirle gülümsüyorum.

Dördüncü ısırık ilk üçü kadar iyi ve beşincisi ondan bile daha iyi. Açlıktan ölmek üzere olan bir rakun gibi şehre inerken tüm vücudum kasılıyor.

Sadece kırıntıları yalamak için tabağı elime almak üzereyken "üç güne yayma" planımı hatırlıyorum. Bunu yapar yapmaz, neredeyse açlık kadar kötü olan mide bulandırıcı bir suçluluk dalgasına kapılıyorum.

Sikeyim.

Tamam, Paige, kendime öğüt veriyorum, sadece nefes al. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Artık karnın tok -bir bakıma- böylece sağlıklı düşünebilirsin ve bunu çözeceksin. Clara'yı kaybetmenin üstesinden geldin ve onu seviyordun, o yüzden Anthony'yi kaybetmenin de üstesinden gelebilirsin, çünkü o bir pislikti ve onsuz daha iyisin.

Garip bir şekilde, bu küçük moral konuşması gerçekten işe yarıyor. Tüm övgüler pizzaya gidiyor-peynir gerçekten mucizeler yaratıyor.

Ama sonra Şef garson hesabı masama bırakıyor ve dünyam yeniden alt üst oluyor.

Çekin altındaki numarayı yarım düzine kez okudum. Ama değişmiyor. *Altmış bir dolar.*

"Bu bir Şaka mı?" Yüksek sesle nefes alıyorum.

Odanın öbür ucunda donup kalıyor, bir fındıkkıran bebeği gibi robot gibi dönüyor ve tekrar bana doğru yürüyor. "Bunun hiçbir kısmı 'Şaka' değil *hanımefendi,*" diye tükürüyor. "Hanımefendi" diyor, az önce çocuğunuzu ısırın bir köpeğe "it" dediğiniz gibi. Bu rahat, küçümseyici zalimlik karşısında ürperiyorum.

"Bir pizza için altmış bir dolar Şaka olmalı," diye ısrar ediyorum. "Pizzanın kabuğuunda altın varak falan mı vardı?"

"Bu gerçek bir soru mu?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum, "bu bir rezalet."

Adamın yüzü hızla asılır. "Korkarım menü üzerinde hiçbir kontrolüm yok hanımefendi. Ya da fiyatlandırma. Tükettiklerinizin parasını ödemeniz gerekecek."

"Bunun yerine böbreklerimi kesmek istemediğine emin misin?" .

"Hanımefendi-"

"Bana öyle dememeni gerçekten çok

istiyorum." "Dinleyin, bayan-"

"Hayır!"

Sandalyemi geriye doğru devirerek ayağa fırlıyorum. Tam o sırada ön kapının zili çalıyor ve sokaktan, soğuğa karşı sıkı sıkıya sarınmış ama güzel ve uyumlu çift içeri giriyor. İkisi de ağzı bir karış açık bana bakıyor.

Onlara nasıl göründüğümü biliyorum: deli. Delirmiş. Saçlarım darmadağınık ve gözlerim son iki gündür ağladığım için hâlâ kırmızı ve ben bu aptal, küçümseyici sunucuya belki kısmen onun hatası olan ama aslında olmayan bir Şey için bağırıyorum.

Sanırım bu en dibi. Pizza gibi koktuğu ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki?

"Bir pizza için *altmış bir* dolar ödemeyeceğim," diye ısrar ediyorum, sesim tehlikeli bir şekilde titriyor.

"Bunu ödeyeceksin," diye hırlıyor adam. Bana doğru uzanıyor, o solgun, kavrayıcı pençe gibi eli bir kâbustan fırlamış gibi gittikçe yaklaşıyor.

Onu uzaklaştırıyorum ve geriye doğru tökezliyorum. Arkamda tuvaletlere giden bir koridor ve en sonunda üzerinde **ÇIKIŞ** yazan siyah bir kapı var. Çılgınca ve çaresiz hissederek oraya doğru ilerliyorum. Duvarlar etrafımı sarıyor.

Şef garson takip ediyor. Yüzü öfkeli bir maskeye dönüşmüştü. "Dinle beni, seni aptal sürük, benden kaçamazsın-"

"Francesco."

Başım yana kaydı. Koridorda başka bir kapı olduğunu fark etmemiştim bile. Ama vardı, açıktı ve eşikte bir adam duruyordu. Kocaman, neredeyse tavana değecek kadar uzun ve girişin tamamını kaplayacak kadar geniş. Soluk gri gözlerinin yoğunluğu beni şaşırtıyor. Kendimi tamamen içgüdüsel olarak ondan uzaklaşırken buluyorum.

Onunla ilgili bir şey beni korkutuyor.

"Bay Orlov," diye atıldı şef garson, tavrı hemen pişmanlık ve dönüştü. "Bunun için üzgünüm efendim. Bu kadın bir şey yapmaya çalışıyor."
_"

Adam elini kaldırır. Francesco -ne kadar da uygun; aptal bir adam için aptal bir isim- anında susar.

Sonra adam bana baktı. Gözlerini kırpmıyor ve ben de kendimi tutamayıp bakıyorum. O gözler şok edici bir şekilde gümüş rengindeydi. Soğuk bir gecede dolunay gümüşü gibi. "Adın ne senin?"

, açıklayamayacağımı düşündüğüm nedenlerden dolayı aniden korkuyorum. "Paige," diye mırıldanıyorum.

İnkâr edilemeyecek kadar göz kamaştırıcıdır - saat beş yönündeki çirkin gölgesi, göz kamaştırıcı beyaz dişleri, sanki "başını belaya sokmak" bir kolonyaymış gibi ondan yayılan şeytani bir *je ne sais quoi*.

Ama bunun altında dokunamadığım ya da adlandıramadığım bir karanlık var. Beni korkutan da bu.

Gümüş Göz tam da bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Hala aç mısın, Paige?"

Tereddüt ediyorum. Hiçbir şey söylememeyi düşünüyorum, ama sonra hala yorgun olan midemin inkar edilemez gürültüsü bana ihanet ediyor.

Bu ses üzerine Gümüş Göz'ün ağzının kenarı seğiriyor. Gülümsemeye en çok yaklaştığı anın bu olduğuna eminim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanır. Gözlerini kaçırmadan Francesco'ya, "Bayan Paige'in yediklerini benim hesabıma yaz. O ve ben ayrıca bir pollo e funghi ve bir sorrentina alacağız. Her ikisini de benim masama getirebilirsin."

"Evet, efendim," diye kekeliyor Francesco. Eğiliyor, sonra koşarak uzaklaşıyor.

Gittiğinde onu neredeyse özlüyorum. O bir sıçan piçi, ama bir tanrı gibi emirler veren ve önünde diz çökmüş çırılçıplakmışım gibi bana bakan bu yakışıklı, korkunç adamla olmaktansa onunla şansımı denemeyi tercih ederim.

Hayır, onu geç, bana sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bakıyor. Yaptığım her kötü şeyi. Beni *tanıyormuş* gibi bakıyor.

"Benimle gel Paige," diye emrediyor sessizce, bunun aslında bir soru olmadığını söyleyen bir ses tonuyla. "Hikâyeti dinlemek istiyorum."

Yanımdan geçip giderken yutkunuyorum. Daha önceki ifademi düzeltiyorum: Dibe vurmak pizza gibi kokmaz.

Dibe vurmak *onun* gibi kokuyor.

OceanofPDF.com

MISHA

OceanofPDF.com

BİRKAÇ SAAT ÖNCE

"Misha."

Kız kardeşimin eli usulca koluma iniyor. Gözlerim aşağıya kayınca elini hemen çekiveriyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Kafan bir yerlerdeydi."

Haksız değil. Muhtemelen unutulsa daha iyi olacak şeyler hatırlıyordum. Anıları silkeleyip atarken, küçük siyah el çantasını avucunun içinde sıkıca tuttuğunu fark ediyorum. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordum.

Başını sallıyor ve çenesiyle annemizin katedralin minberinin yanında durduğu yeri işaret ediyor. Agnessa Orlov siyah bir matem elbisesi giymiş, minyon vücudu kederden eğilmiş. Ama doksan dakikadır şehirdeki her suç lordunun elini sıkıyor ve taziyelerini kabul ediyor. Gülümsemesi bir kez bile bozulmadı.

"Otets'in onda bir kusur bulduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor Nikita. "O kusursuz."

"Otets her şeyde bir hata bulabilir."

Nikita kalabalığa sırtını dönüyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Gözlerinin altındaki kalın makyaj tabakası, son birkaç günü ağlayarak geçirdiğini gizlemeye yönelik bariz bir girişim. "Sormam gerektiğini biliyorum-" diye söze başladı.

"O zaman yapma."

Dudakları kararlılıkla sertleşiyor. "Tanrı aşkına Misha, ne kadar istesen de biz robot değiliz. İnsani duygulara sahip olmaya iznimiz var. Özellikle de bugün. O yüzden bana dürüstçe söyle: Nasıl dayanıyorsun?"

"Sana sormamanı söylemiştim."

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Bu çok hızlı oldu." "Ne oldu?"

"Don'a geçişiniz."

Dişlerini gıcırdatıyorum. "Başlama, Niki. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptığım için bana kızman için henüz çok erken."

Birkaç saniye gözlerini kısarak bana bakıyor, değerlendiriyor. "Ama şu anda olduğun şey bu, değil mi? Babam öldü ve Maksim de öldü, yani yetki sende. Artık büyük kötü kurt sensin. Selam olsun."

Onun acımasızlığına neden şaşırdığımı bilmiyorum. Son üç gün içinde hepimiz kendi başa çıkma mekanizmalarımızı geliştirdik. Çok yakınımızda tuttuğumuz kederle başa çıkmanın yolları.

Annem sessizleşti. İçime kapandım.

Nikita kavga çıkarır.

Ona bir tepki verme tatminini yaşatmadım. "Evine git, Nikita. Evine git ve tüm o makyajı sil. Kimseyi kandıramazsın."

Gözleri kısıldı. Kardeşlerin özelliği budur: Birbirinizin sırlarını bilirsiniz, paylaşılmamış olsalar bile. Maksim benimkilerin hepsini biliyordu. Bir saatten kısa bir süre önce kardeşimi toprağa verirken bile, "*Şimdi sırlarımı kim saklayacak?*" diye düşünmeden edemiyordum.

"Sen de eve gelmelisin," diye karşılık veriyor. "Annem bir aile yemeği yemek istiyor. Bu saçma sapan gösterilerin, 'Orlov Bratva'nın güçlü yüzünü gösterelim de şehir hâlâ burada olduğumuzu bilsin' gösterilerinin hiçbirisi olmayacak. Sadece biz olacağız."

"Yapamayacağımı

biliyorsun." "Misha-

"

"Sizin de belirttiğiniz gibi, artık Don benim," diyorum soğuk bir şekilde. "İlgilenmem gereken işlerim var."

"Kardeşinizin cenazesinin olduğu gün mü?"

"Maksim ve ben bu olasılığı yıllar önce konuşmuştuk," diye cevap veriyorum, ses tonumun ne kadar kolay donmuş demire dönüştüğüne hayret ederek. "Kendi koyduğu protokole uymamı isterdi. Ben de öyle yapıyorum."

Kız kardeşimin gözleri de benimkiler gibi gri. Ama daha çalkantılı. Daha düzensiz. Fırtına öncesi gökyüzü gibi. "Siktir et protokolü! Ne yapmak istiyorsun?"

"Benden bekleneni yapmak istiyorum."

Benden uzağa bakıyor, tiksinti ve hayal kırıklığı sıcak dalgalar gibi üzerine yayılıyor. "Orlov adamları ve onların Allah'ın belası kuralları," diye homurdanıyor. "O kural kitabını pencereden dışarı atabilmeyi dilemiyor musun?"

Evet, kafamın içinde çılgılık

atıyorum. "Hayır,"

diyorum yüksek sesle.

Nikita beklemesi gerektiğini bildiği cevap karşısında yüzünü buruşturuyor. Bir an için, gergin ve acı dolu sessizlikte birlikte düşündük.

"Cyrille ve Ilya'nın annemin yanına taşınmasına karar verdim," diyorum kız kardeşime aniden.

Şaşırmış görünme zahmetine bile girmiyor. "Oh, ne kadar harika. Mükemmel bir fikir. Ilya'nın büyükannesine daha yakın olması iyi olacak, özellikle de babasını ve amcasını kaybetmişken."

"Yapma!" Bir an için soğukkanlılığımı kaybederek ona hırladım.

Nikita benim bu alışılmadık çıkışım karşısında gülümsedi. "Ah-ha! Demek hala oralarda bir yerdesin."

"Ne istiyorsun? Sarhoş olup sinirlenmemi mi istiyorsun?" Talep ediyorum. "Bir bebek gibi zırlamamı mı istiyorsun? Parçalanırsam tatmin olacak mısın Nikita?"

Muzaffer sırtışı bozulur. "Beni *tatmin edecek* olan şey, dokuz yaşındaki yeğenimin kendi babasının cenazesinde ağlamasına izin verilmiş olmasıydı" diye tışıyor. "Ama lanet *kurallar* yüzünden ağlamasına izin *verilmedi*-"

"Gözyaşları zayıflık olarak

yorumlanabilir." "O dokuz yaşında, Tanrı

aşkına!"

"Hayır, o bir hedef," diye hatırlatıyorum ona. "Zayıf görünemeyiz. Burada bile, şu anda bile izleniyoruz. Maksim kalp krizinden ölmedi, Niki.

-Öldürüldü. Biz konuşurken, Petyr Ivanov muhtemelen ailemizi parçalamak için yeni yollar planlıyordur."

Nefes veriyor. Bu iç çekişte ortak kederimizi hissedebiliyorum. "Haklısın. Kahretsin, haklı olmandan nefret ediyorum." Kendini toparlayıp saçını düzeltiyor ve mafya prensesi yüzünü geri takınıyor. "Pekâlâ. Ben üzerime düşeni yapacağım."

Elini tekrar koluma koyuyor, bu yakınlıktan ne kadar nefret ettiğimi umursamadan. Uzun sürmüyor. Geri çekilip annemizin Ilya ile birlikte durduğu yere doğru yürümeden önce sadece kısacık bir milisaniyelik temas.

Etrafıma bakıyorum ve giriş salonunda Ilya'nın annesini -Cyrille, ağabeyimin dul eşi- görüyorum.

Etrafındaki yas tutanlar benim geldiğimi görünce güneşle buluşan sis gibi kayboluyorlar. Cyrille bana bugünün ondan ne kadar çok şey çaldığını belli eden titrek bir gülümseme veriyor. "Merhaba, Misha."

"Araba sizi eve götürmek için burada."

"Beni götürmek için-" Bunun doğru olamayacağını fark ederek başını sallıyor. "Nessa'nın evi demek istiyorsun."

Başımı salladım. "Zamanla senin gibi hissetmeye başlayacak."

Mavi gözleri berrak ama burnu alışılmadık bir şekilde kırmızı. "Benim evim kardeşinin yanındaydı. O gittiğine göre artık bir evim yok. O yüzden annenin evi en iyisi sanırım."

"Seninle ilgileneceğim, Cyrille. Sen ve Ilya ailedensiniz."

Ona verebileceğim en büyük güvence bu, ne kadar acınası da. Ama bu onu rahatlatmıyor. Kasvetli bir baş hareketiyle merdivenlerden inip binanın önünde bekleyen zırlı siyah sedana doğru yürüyor.

Bir saniye sonra annem yanımda beliriyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken, "Çok komik," diyor. "Seni bu pozisyonda göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi buradayız, sanki bunun için yaratılmışsın gibi görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi?"

Neredeyse gülümsüyor. Neredeyse ama tam olarak değil. "Hemen eve dönmeni beklemiyorum. Ama konsey toplantısından sonra, işler yoluna girdikten sonra... dene."

İç çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Şu anda tek istediğim sert bir içki ve şehirdeki bekâr evim.

Ama on bir saat önce itibariyle artık şehirde bir bekâr evim yok. Sahip olduğum şey bana miras kalan şey.

On bir yatak odalı bir malikane.

Bin kişilik bir Bratva.

Ve sırtımda kocaman bir hedef var.

"Hazır mısın patron?" diye soruyor en yakın arkadaşım Konstantin, annemin yanında yerini alırken.

"Bana öyle deme."

"Don Orlov, o zaman?" Ona öyle bir bakıyorum ki sırtışı soluyor. "Kusura bakma dostum. Cenazelerde iyi olmadığımı biliyorsun."

Kuzenimin başa çıkma mekanizması mizahtır. Onu ne zaman saklaması gerektiğini hâlâ tam olarak öğrenemedi.

"Biz işlevsiz bir aileyiz, değil mi?" Nefesimin altında mırıldanıyorum. Sonra dehşet içinde başımı sallıyorum. "ama. Adamlar şimdiye kadar toplanmışlardır. Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

MISHA

"Kızıl Orkide," diye mırıldanıyor Konstantin, inanamayarak odaya bakarken. "Gerçekten mi?"

Şüpheciliğini anlıyorum. Restoranın arka odası küçük, seyrek ve abartısız. Orlov Bratva'nın bundan daha etkileyici yüzlerce mülkü var. Ama burada olmamızın bir sebebi var.

"Burası babamın Don olarak ilk toplantısını yaptığı yer," diye bilgi veriyorum ona. "Ağabeyimin de."

Bunu ona söylemiyorum ama aynı zamanda doğru hissettirdiği için buradayız. Babam ilk konseyini düzenlediğinde yanında değildim ama babamızın ölümünden sonra kardeşimin de aynı kaosun içinde yol alışını izledim. Bu komik, bir da acımasız -Maksim şu anda yerin altı metre altında ve ben hala onun izinden gidiyorum.

"Don Orlov," diye selamlıyor Klim Kulikov odaya girerken.

Onu Vors'um olarak atadığım diğer beş adam takip ediyor. Hepsi kardeşime hizmet etti. Hepsi bana da hizmet edecek.

Konstantin yanıma oturdu. Statükoda yaptığım tek değişiklik o. Bu onun bir don konseyindeki ilk oturumu olacak. Yaşlı adamlar ona bakmıyormuş gibi yapıyorlar ama sorgulayan bakışları, kaçamak bakışları kaçırmıyorum.

"Oturun."

Yedimiz yerlerimizi alırken ayak sesleri ve sandalye sürtünmeleri odayı dolduruyor. Masa yuvarlak, ki bu bilinçli bir seçimdi. Maksim bana uzun zaman önce, erkeklerin kendilerini eşit hissetmelerini sağlarsan saygı kazanmanın daha kolay olduğunu söylemişti.

Ayrıca bana bir donun sözünün kanun olduğunu da söylemişti.

Hem onların hem de benim görüşlerime yer olup olmadığından hala emin değilim. Sanırım birazdan öğreneceğiz.

"Hepiniz kardeşime sadakat yemini ettiniz," diye başlıyorum. "Hayatınızın sonuna ya da onunkinin sonuna kadar onu takip edeceğinize yemin ettiniz. Üç gün öncesine kadar bu yeminler tutuldu. Ama şimdi sizden bir yemin daha etmenizi istiyorum. Bana."

Vasily Novikov karanlık bakışlarını bana çeviren ilk kişi oldu. "Siz Don'un kardeşisiniz ve Bratva tahtının gerçek varisisiniz. Size sadakatimiz konusunda hiçbir şüphe yok, efendim."

Diğerleri de benzer duygularla beni takip ediyor. Her birini ciddiyetle başımı sallayarak selamlıyorum. Beni destekleyeceklerini tahmin ediyordum ama bunu yüksek sesle duymak güven verici. Önümüzdeki günlerde onların yardımına ihtiyacım olacak. Petyr Ivanov kolay kolay ölmeyecek.

Danil Vinogradov yeminini en son sunan kişi. "Don Orlov?" diye soruyor, yeminini ettikten sonra tereddütle.

Kelimelerin sinirlerimi bozmasının nedeninin onun gür sesi mi yoksa seçtiği başlık mı olduğuna karar veremiyorum.

Üç gün önce, sadece "Misha" idim. Şimdi

ise Don Orlov'um.

Misha fikri öldü. "Özgürce

konusu," dedim ona.

"Kederli zamanınızda bu kadar hızlı bir şekilde işe koyulmakla saygısızlık etmek istemem, ancak tartışılması gereken bazı şeyler var. Şu anki pozisyonumuz kırılabilir. Gücümüzü yeniden tesis etmeli ve savunmamızı güçlendirmeliyiz."

"İhtiyacımız olan şey karşılık vermek," diye tıslıyor Klim ben cevap veremeden. "Petyr Ivanov donumuzu öldürdü. Bu açık bir savaş ilanıdır. Aynı şekilde karşılık verilmelidir."

"Yani önerdiğiniz şey bir intihar görevi," diye araya giriyor Konstantin.

Klim'in gözleri kısıılır. Odadaki en yaşlı adam olarak, çemberin en yeni üyesi tarafından sorgulanmaktan heyecan duymadığına şüphe yok. "Önerdiğim şey *gerekli*."

"Önerdiğin şey *aptalca*," diye alay ediyor Konstantin.

"Yeter." Sesimi yükseltmememe bile gerek kalmadı. Konuştuğum anda oda sessizliğe gömülüyor ve her çift göz bana dönüyor. "İkiniz de haklısınız. Bunun cevapsız kalmasına izin veremeyiz. Ama Ivanovlar şu anda çok güçlü. Petyr'in bize karşı bu kadar cesur bir hamle yapmasının nedeni de bu. Üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu."

"Peki ne öneriyorsun?" Klim soruyor.

"Bir gölge savaşı öneriyorum. Sessizce savaşıyoruz. Savunmalarını kılıçla değil neşterle açacağız. Kaynaklarını satın alırız. Farkında bile olmadan onları dize getiririz. Ve yeterince zayıfladıklarında, *işte* o zaman kafalarını keseriz."

Adamlar karşılıklı bakışırlar.

Isaak Egorov öne doğru eğildi. "Anlattığınız şey düşmanca bir ele geçirmeye benziyor."

Başımı salladım. "Tarif ettiğim şey tam olarak bu. Onları içeriden parçalara ayıracağız. En zor şey sabırlı olmak olacak."

"Bu bize savunmamızı güçlendirmek için de zaman kazandıracak," diye düşünüyor Yuri. "Efendim, eğer cüretkâr olabilirim, belki de bunu yapmanın en iyi yollarından biri... stratejik bir ortaklık olabilir. Erişim alanımızın genişliğini gösteren türden bir ortaklık. Tartışılmaz bir kaynak gösterisi."

Bir an için herkesin neden bana baktığını merak ediyorum. Sonra Yuri'nin ne önerdiği kafama dank ediyor.

Bir evlilik.

İfadem düzleştii. "Hayır." "Don

Orlov-"

"Daha yeni kardeşimi gömdüm. Şu anda biraz tören havasındayım."

"Şimdi değil elbette," diye karşı çıkıyor Klim. "Ama... yakın gelecekte, belki? Bir evlilik ittifakı bize sadece güç katmakla kalmayacak, aynı zamanda bir varis de sağlayacaktır."

Tanrım, şimdiden mirasçılardan mı bahsediyoruz? Bu midemi bulandırıyor. Kardeşim burada olmalıydı, tam *burada* ama değil. O öldü ve dünyanın ağırlığı beni eziyor.

Sadece üç gün önce, tüm bunlar komik bir ateş rüyası gibi görünebilirdi.

Şimdi, her şey mide bulandırıcı

bir şekilde gerçek. "Kardeşimin

oğlu-"

"Senin için bir tehdit," diye sertçe araya giriyor Yuri. "Tabii Cyrille Orlov'u gelin olarak düşünmüyorsanız...? Onunla evlenmek, çocuğun etrafında toplanacak bir hizip olasılığını ortadan kaldıracaktır."

Masanın etrafına bakıyorum, çenem sıkıca kenetlenmiş. Sessizliğini koruyan tek kişi Konstantin. Eğer bu konuyu önceden ona açmış olsalardı, bundan bahsetmemeleri için onları uyarabilirdi.

"Yeni dul kalmış baldızımla siyasi bir manevra olarak evlenmemi mi istiyorsunuz?" Sesim alçak, çakıllı ve tehlikeli.

Klim dikkatle uyarıyor: "Bratva'nın içinde desteğini kardeşinin değil, ölen Don'un oğlunun arkasına atmak isteyenler olacaktır."

İma ettiğı şey çok açık. *Bölünme. İsyan. Lanet olası iç savaş.*

Yüzümü buruşturuyorum. "Söz konusu çocuk şu anda dokuz yaşında. Eğer bunu yapmak istiyorlarsa, buyursunlar yapsınlar. Onu düşmanca ele geçirmelerle daha az, video oyunları ile daha çok ilgilenirken bulacaklardır."

"Efendim-"

Yumruğumu masaya vuruyorum ve oda ikinci kez sessizliğe gömölüyor. "Şunu çok açık bir şekilde ifade edeyim: yeğenim bir tehdit değil. Baldızım da bir piyon değil. İkisini de bu oyunda kullanmayacağım ve bir eş almayacağım. Bu konuda duymak istediğim son şey bu."

Muhalefet ya da onaylamama işareti aramak için masanın etrafına bakıyorum. Kabulden başka bir şeyle karşılaşmadım.

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Şimdi hedefimiz basit: Ivanov Bratva'yı alt etmek. Bunu yaptığımızda, Petyr Ivanov'un saklanacak hiçbir yeri kalmayacak. O zaman sonunda kardeşimin cinayetinin hesabını verecek."

Konstantin boğazını temizler. "Yani yas dönemi sona erdiğinde-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Yas dönemi diye bir şey olmayacak. Hemen başlıyoruz. Şimdi başlıyoruz."

OceanofPDF.com

PAIGE

Gümüş Gözler ben otururken beni yakından izliyor. Sırtını duvara dayayarak köşedeki kabinde yerini aldı. Sanki mesafeyi ölçüyormuş, olasılıkları hesaplıyormuş, bir sonraki hamlesini planlıyormuş gibi gözlerinin her bir çıkışa nasıl hızlıca kaydığını fark ediyorum.

Anthony de aynı şeyi yapardı. Odada olup biten her şeyi göremeyeceği bir yere oturmayı reddederdi. Ona paranoyak derdim.

Gümüş Gözler'de ise görmediğim ne tür tehlikeler olduğunu merak ediyorum.

Midem yine gurulduyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yanaklarım .
"Bugün pek bir şey yemedim."

"Francesco'yu yemeye hazır olmana şaşmamalı."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçek bir tehlike içinde
değildi."

Bir garson içecek dolu bir tepsi getirdi. Ben kola bardağına uzanırken Gümüş Göz cin tınışını yudumluyor. Sadece bir yudum almak istemiştım ama tatlılık ve köpük o kadar güzeldi ki sonunda bardağın tamamını mideye indirdim.

Gümüş Gözler bir saniye bile başka tarafa bakmıyor. Sadece elini kaldırıyor ve servis elemanı anında beliriyor. "Misafirim için bir içki daha," diye emrediyor.

"Hemen efendim." Adam emirleri yerine getirmek için adeta koşarak uzaklaşır.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Sahibi siz misiniz?"

"Sadece sadık bir müşteriyim." İçkisini bırakıp ellerini önlerindeki masanın üzerinde kavuşturuyor ve beni daha yakından gözlemlemek için öne doğru eğiliyor. Bunu yaptığında gözlerinin şiddeti artıyor. Gözlerimi kaçırmamak için tüm irademi kullanıyorum.

O şeyler elindeki silahlar. Ya da göz çukurlarında, ya da her neyse.

Pek mantıklı konuşmuyorum. Bütün bir pizzayı yedikten sonra bile hala açım.

"Yemek yememenin bir nedeni var mı?" diye soruyor. "Yoksa sadece kendine işkence etmeyi mi seviyorsun?"

Burası yalan söylediğim kısım. Bir kurban gibi görünmek istemiyorum ve Tanrı biliyor ki son birkaç haftadır yeterince acıma duygusundan faydalandım.

Ama nedense bu adamın kimseye acıyacak bir tip olmadığı hissine kapılıyorum.

"Nakit akışı şu anda biraz yetersiz," diye aptalca açıklıyorum.

"İşini mi kaybettin?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. "İşimi, evimi, kocamı, adını siz koyun, kaybettim." Garson elinde bir bardak daha kola ile geldi. Bardağı bırakıyor ve bir kez daha ortadan kayboluyor. "Gerçi kocamın hiçbir zaman gerçekten kocam olmadığını düşünürsek, sanırım o sayılmaz."

"Açıkla."

Yutkunuyorum. Normal insanlar böyle konuşmaz. Parmaklarını havaya kaldırmazlar ve garsonlara emirlerini yerine getirmeleri için kışkırtırmazlar. Yabancılar *Explain (Açıkla)* demezler ve sanki tam bir açıklamadan başka bir şey hemen gelecekmiş gibi sabırla oturmazlar.

Gümüş Gözler beni korkutuyor.

"Görünüşe göre evliliğimiz yasal olarak bağlayıcı değilmiş." "Ama sen öyle olduğunu sanıyordun."

İrkildim. Bunu ne kadar çok yüksek sesle duyarsam, o kadar aptal hissediyorum. "Son altı yıldır, evet."

Gözleri mum ışığında parlıyor. "Dur tahmin edeyim," diyor. "Ortadan kaybolmadan önce banka hesaplarınızı boşalttı, yani şimdi kendinize ait hiç paranız yok."

Oturduğumuzda bu ferahlatıcı değişikliği takdir edeceğimi düşünmüştüm. Bu adamdan acıma *yok, başına gelenler için çok üzgünüm yok; dayan şampiyon.* Ama böyle söylediğinde -soğuk, ilgisiz, küçümseyici -Onun yerine kendimi öfkeli buluyorum. Neredeyse içkimi suratına fırlatıp, bedava kolaya lanet olsun diyerek fırlayıp gitmeye hazırdım.

Ama sonra garson pizzayla döndü.

Görünüşe göre gururumun değeri bu: bir dilim pizza. Artık bu masadan kalkmamın imkanı yok.

O pizzayı bırakır bırakmaz, parmak uçlarımda yanan tuğla fırın sıcaklığını görmezden gelerek bir parça pizza alıyorum ve bir ısırık alıyorum.

Peynir ve sosun tuzlu tadı ağzımı doldururken "Oh, Tanrının tatlı annesi," diye nefes alıyorum.

Gümüş Gözler tüm dilimi mideye indirmemi izliyor. Ağzımın kenarına peynir bulaşmış olması umurumda bile değil. Dişlerimin arasına sıkışmış fesleğen yaprakları umurumda değil. Saygınlığımın son kırıntılarını pizzayla takas ettim ve işin üzücü kısmı...

Buna değdi.

"Aptal olduğumu düşünebilirsin ama değilim," diye geveliyorum son lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra. Gümüş Gözler bir an bile başını çevirmedi. "Anthony'ye güvendim. O benim kocamdı ve ben ona güvendim. Bundan utanmayacağım."

Dudaklarımdaki pizza yağını silmemi izlerken elmas kol düğmelerinin menteşesiyle oynuyor. "Güven bir varsayımdır. Varsayımlar insanları incitir."

"Herkes varsayımlarda bulunur."

"Ben değil." Bunu o kadar ciddi söylüyor ki, ne kadar tuhaf bir ifade olsa da, aslında ona inanıyor gibiyim.

"Hayır mı? Beni şef garsonunuzla yumruk yumruğa dövüşmeye hazırlanırken gördüğünüzde hakkımda hiçbir şey düşünmediniz mi?"

"Varsayım değil," diye düzeltiyor. "Bir gözlem."

"Domates, tomahto. Lütfen söyle bana, ey Bilge Kişi: ne gzlemledin?"

İkinci kez, ağzının köşesi gülümsemeye benzer bir şekilde yukarı doğru seğiriyor. Bu beni ürpertiyor. "Grndğn kadar çekingen olmadığını."

Kaşlarımı çatıttım. "Hm. Orada bir yerde bir iltifat olduğundan oldukęa eminim."

Dudakları yine o seğirmeyi yapıyor ve yine omurgamda yılan gibi kıvrılan bir heyecan hissediyorum. Kendi kendime, *bu sadece şeker patlaması*, diyorum. *Hiçbir anlamı yok.*

"Bu gece Four Seasons'ta bir otel odam var," dedi bana aniden. "Gelip manzarayı görmelisin."

Tüylerim diken diken oluyor ama yüz ifademi kontrol ederek paniğimi içimde saklıyorum. Hayatında kaç kez "hayır" kelimesini duyduğunu merak ediyorum. Cevap iki basamaklı olsaydı şok olurum.

"Yapmalı mıyım?"

"Olmalısın. Tabii olmak istediğin bir yer yoksa...?" Gözleri

parlıyor. Benimle dalga geğtiğinden oldukęa eminim.

Czdanını açıyor ve masaya beş yüz dolar nakit koyuyor. Yemek ücretinin dört katı, kolayca. Bir şey anlatmaya ęalıřtıęını hissediyorum: Onu reddetsem bile, bu onun için önemli değil. Sıkılmış. Ya da belki sadece azmıştır. Durum ne olursa olsun, eğer hayır dersem, başka bir kadın bulacaktır. Yüzündeki o güvenle, bunu istemek zor olmaz. Kafasını kapıdan dışarı ęıkarır ve mahalledeki tüm kadınları bir anda yaltaklanıp yumurtlatabilir.

Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı, bu fikirden hiç

hoşlanmadım. "Yapmalı mıyım emin değilim."

"Sanki eve gidecek bir kocan varmış gibi. Ya da, bu konuda, eve gidecek bir ev."

Sonunda beni ayağa fırlatan da bu oldu. "Bir pizza satın almak sana orada oturup hayatımı paramparça etme hakkı vermez," diye çıkışıyorum. "Kocam beni terk etti, evet, ama ben yanlış bir şey yapmadım. Burada kurban benim. Sen sadece şatafatlı bir saati olan kendini beğenmiş bir dangalaksın."

Hiçbir şey söylemiyor. O gözler parlıyor.

Bu beni söyleyebileceği her şeyden daha çok kızdırıyor.

Arkamda bıraktığım pizzalar ve önümde uzanan aç günler için içimde pişmanlık hissi olsa da dönüp hışımla . Masaların arasından dolanarak, içeri doluşmaya başlayan aval aval bakan müşterilerin yanından geçip geceye geri dönüyorum.

Hava buz gibi, içeri girdiğim zamankinden bile daha soğuk. Midem yine gurulduyor ama kaldırımda bir aşağı bir yukarı bakarken onu susturuyorum.

Gümüş Göz bir konuda haklıydı: Gidecek bir yerim yok. Sola, sağa, fark etmez. Kafamda yazı tura atıp sabaha kadar toplanabileceğim bir yer bulmak için rastgele bir yöne doğru yürümek üzereyim.

Ama ben yapmadan önce.

Bir el bileğimi sıkıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PAIGE

Dudaklarımda bir ıgıkla arkamı döndüğümde, tüm şok edicilerin şok edicisi, restoranın ışığıyla çerçevenlenmiş Gümüş Gözler'in orada durduğunu gördüm.

O arka ışıkla bir tanrı gibi görünüyor. Sanki yanan bir şey gibi. Gri takım elbisesi omuzlarına tam oturuyor ve düğmeli gömleğinin kar beyazı ay ışığında parlıyor.

Beni dışarı kadar takip etmesine gerçekten şaşırdım. Bana bir şeylerin peşinden koşan bir adam gibi gelmedi. Hayat onun kucağına zahmetsizce düşerdi. Ama beni kovaladı.

Bunu sevip sevmediğimi bilmiyorum.

Bileğimi kavrayışından kurtarıyorum, yine de dokunuşunun sıcaklığı tenimde bir damga gibi kalıyor. "Çek ellerini."

"Sen hassas ," diyor.

"Evet, oldukça boktan bir hafta geçirdim. Sürekli pisliklerle karşılaşıyorum."

Başını yana doğru eğiyor. "Bununla ilgili bir söz vardır: Bir pislikle tanıştığında, sadece bir pislikle tanışmışsındır. Tanıştığın herkes bir pislikse, o pislik sen olabilirsin."

Nefesi gece havasında buğulanıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, ani kalori ve duygu seli yüzünden biraz başım dönüyor, bu yüzden ne anlatmaya çalıştığını anlamakta zorlanıyorum.

"Bana pislik mi diyorsun?" Sonunda sordum.

Kıkırdıyor. "Sana bu gece kalman için bir yer öneriyorum Paige. Hiçbir beklentim yok. Sadece yumuşak bir yatak ve kilitlenen bir kapı."

Kaşlarım çatıldı. "Beklentin yok mu?"

"Hem de hiç." Boş olduklarını göstermek için ellerini kaldırıyor. Saati tepesindeki sokak lambasını yansıtıyor ve mürekkep siyahı dövme dalları bileğinin alt kısmına doğru ilerliyor.

Gerçekten büyük eller. Yetenekli eller. Tehlikeli eller.

"Peki," dedim. "Ama bunları kendine saklasan iyi olur." Neden bahsettiğimi anlaması için ellerini işaret ediyorum.

"Nasıl isterseniz." Onları ceplerine sokuyor, sonra omzumun üzerinden bakıyor.

Bakışlarını takip ettiğimde kaldırımda mırıldanan şık siyah bir Porsche görüyorum. "Bu senin mi?"

"Bu *bizimki*," diye düzeltiyor.

Vale kapımı açarken o da sürücü tarafına doğru yürüyor. Yolcu koltuğuna geçiyorum, bunun açlıktan kaynaklanan bir fantezi mi yoksa gerçekten oluyor mu olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

Her iki durumda da, sonuna kadar gitmeye karar veriyorum. Şimdilik, uzaklaşırken, saçlarımın arasından serin parmaklarımı geçiren rüzgârın ve yanımda birinin olmasının verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum.

Gerçeklik yarın beni yine kıcımdan ısırabilir. Bu gece için güzel bir yalanı kabul edeceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PAIGE

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, arabasından otel lobisine kadar olan yürüyüş bir bulanıklık. Etrafıma bakmayı bırakın, ayakta bile zor duruyorum. Sadece onun "oda" deme cüretini gösterdiği geniş, saray gibi süite girdiğimde kendime geliyorum.

"Bu da ne böyle?" Olduğum yerde dönüp duruyorum. "Sen de *kimsin*?"

Buranın süslü olduğunu söylemek okyanusun derin olduğunu söylemek gibi bir şey. Solumda beyaz pelüş mobilyalarla döşenmiş bir oturma odası, mermer kaplı jakuzili özel bir balkona açılan çift camlı kapılar ve sağda ıslak bir bar var. Köşeyi dönünce yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere açılan başka bir kapı var. Oturma odasının üzerinde gerçek bir gergedanın kafası duruyor. O dışlerdeki fildişinin ne kadar değerli olabileceğini düşününce ürperiyorum.

Ayakkabılarını tek tek çıkarıp ceketini çıkarıyor, sonra dikkatlice ikiye katlayıp koltuğun arkasına koyuyor. Kollarını sıvayıp kaslı, dalgalı ön kollarını ortaya çıkarmasını izliyorum. Dürüst olmak gerekirse pornografi sınırındalar. Ve tıpkı gözleri gibi, onları nasıl kullanacağını biliyor.

"Benim adım Misha Orlov," diyor sonunda, bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde.

"Bu benim sorumu tam olarak yanıtlamıyor."

"Belki de bu şekilde kalması en iyisidir." Beni oturma odasına götürdü.

Bu beş yıldızlı labirentte kaybolmaktan yarı korktuğum için onun peşinden giderken, "Burası lanet olası bir şato," diyorum.

"Bu yeterli."

"Karavandan iyidir," diye homurdanıyorum. Kaşını kaldırıyor ve ben kızarıyorum. "Ben... Ben on yedi yaşına kadar bir karavanda yaşadım. Bu ondan daha iyi, demek istediğim bu."

"Anlıyorum." Misha bara gidiyor ve beni odanın ortasında garip bir şekilde kıpırdanırken bırakıyor. "Bir içki ister misin?"

Restorana geri dönmekten ama karnım tok ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek istiyorum. "Tamam. Roma'dayken, sanırım."

Bir dakika sonra, güzel altın sıvıyla dolu iki şampanya kadehi getirdi.

"Bir şey mi kutluyoruz?" Bana bir tane uzatırken sordum.

"Karnının doymasını kutluyoruz. Ve Francesco'nun sağlığının iyi olmasını."

Mantığıma aykırı bir şekilde gülüyorum ve onu balkona kadar takip ediyorum. Orada bir masa ve iki süslü beyaz bahçe sandalyesi var. Birine çöküyor ve bir bileğini diğer dizinin üzerine geçiriyor. Diğerini ben alıyorum, ama her an her şey altüst olabilirmiş gibi kenarına tünüyorum.

Şampanyadan bir yudum alıyorum ve bir nefesi bastırmak zorunda kalıyorum. Yıldız ışığı içmek gibi.

Yıldız ışığından bahsetmişken, balkondan dışarı bakıyorum. Gece gökyüzü kocaman ve koyu menekşe rengine, parlayan beyaz iğne uçlarıyla süslenmiş. Yıldızlar buradan neredeyse erişilebilir görünüyor.

"Karavan parkınız muhtemelen bir manzara sunmuyordu," diye belirtiyor.

İrkildim. "Bundan bahsetmemeliydim. Hayatımın o kısmı hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Hayatının hangi kısmı hakkında konuşmayı seviyorsun?"

"Düşündüğünden daha fazla. Anthony beni terk edene kadar gurur duyacak çok şeyim vardı."

"Ne gibi?"

Şampanya kadehini bitirip yanımdaki masaya koyuyorum. "Anthony ve ben birlikte bir iş kurduk. Sadece küçük bir matbaa ama faturaları ödüyordu. Bir ev almamızı ve haftada birkaç kez yemeğe çıkmamızı sağladı. Dürüst olmak gerekirse rüyayı yaşadığımızı sanıyordum."

"Bunu bir kabusla dönüştürene kadar mı?"

"Evet. Onun gibi bir şey." Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Hayattaki en düşük noktamın benden nefret eden ebeveynlerle bir karavanda yaşamak olduğunu sanıyordum. Ama sanırım her şey bakış açısıyla ilgili. Bir karavan bile evsiz olmaktan iyidir."

Uzanıp kolyemi parmaklarımdan arasında çeviriyorum. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, sel kapıları açılmış gibi hissediyorum. Tek yaptığı orada sessizce oturup şampanya içmek ve o erimiş gözlerle beni izlemek olsa bile konuşmak istiyorum.

"Biraz dramatik davranıyorum. Sadece üç gece daha evsizim. Sonra Elston Caddesi'nde boktan bir stüdyo daireye taşınacağım ve boktan bir şirkette boktan bir işe başlayacağım."

"O zamana kadar bir arkadaşının kanepesinde yat."

Keşke öyle olsaydı. "Bunu kolaymış gibi söylüyorsun. Ben... yıllar içinde arkadaşlarımla bağlantımı kaybettim. Sonunda sahip olduğum tek şey Anthony oldu."

"O halde size taziyelerimi sunuyorum. Arkadaşsız bir hayat yalnız bir çabadır."

Barın üzerinde duran şampanya şişesine bakıyorum. Misha bakışlarımı takip ediyor ve sormadan gidip almak için ayağa kalkıyor. Bunu yapmasına gerek olmadığını söyleyip itiraz edeceğim ama onun hareketini izlerken kendimi kaptırıyorum.

Bazı erkekler farklı bir şekilde hareket eder. O da onlardan biri. Aynı anda hem zarif hem de acımasız, eğer bir anlamı varsa. Kasları dalgalanıyor.

Poposunun sert yanaklarını, kalçalarının kıvrımlarını, omuzlarının genişliğini. Kokusu -kolonya ve misk- onu bir gölge gibi takip ediyor.

Tekrar oturup şampanyayı aramıza koyduğunda kendimi gerçekliğe geri döndürmek zorunda kalıyorum. Kadehi korkuluktan aşağı fırlatıp şişeden doğrudan içmeye yarı meyilliyim.

Ama alkolü kötüye kullanmak her zaman annemin hareketiydi, benim değil.

"Arkadaşlarım vardı," diyorum savunmacı bir tavırla, boş bardağımın sapını parmaklarımın arasında çevirerek. "Ama sonra Anthony işe başlamak istedi, bu yüzden ikimiz de ilk parayı toplamak için iki ya da üç ek işte çalışıyorduk. Parayı bulduktan sonra da işi yürütmek için fazla mesai yapmamız gerekti. Tüm arkadaşlıklarım bir anda... bir kenara düştü."

Cevap vermeyince ona bakıyorum. Boynundaki ince gümüş zincirdeki künye dikkatimi çekiyor, ancak yazı buradan okuyamayacağım kadar küçük.

"Kolyeni beğendim," diyorum, dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak için konuyu değiştiriyorum. "Ne yazıyor?"

Basit bir soru gibi geliyor ama Misha'nın ifadesi garip bir şekilde mesafeli. "Neden taktığın kolyeye dokunup duruyorsun?"

Beni sokmuş gibi elimi boğazımdan çekiyorum. O andaki sessizlik, dile getirilmemiş bir anlaşmayla geriliyor: *Sen benim kolyemi sorma, ben de seninkini sormayacağım.*

Yeterince adil.

Arkamı dönüp aşağıdaki şehrin mücevherlerle süslü silüetini inceliyorum. Şehrin panoramik manzarasını gördüğümde her zaman olduğu gibi kendimi küçük hissediyorum. Ama uzun zamandır ilk kez iyi anlamda. Buraya ilk geldiğimde ve karavanı sonsuza kadar geride bıraktığımı düşündüğümde hissettiğim gibi.

O zamanlar kendime söylediğimi şimdi de söylüyorum: Hayat çoğu insan için yolunda gidiyor. Darbelere ve aksiliklere maruz kalıyorlar ama iyileşiyorlar. Ben "çoğu insan" ım, değil mi? Belki benim için de her şey yoluna girecek.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum.

Misha omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen."

Biraz daha dik oturuyorum ve meraklı bakışlarımı ona dikiyorum. "İtiraz etmeyecek misin?"

Başını yana doğru eğiyor. "Yapmamı ister misin?"

Bir süre sessiz kaldım. Şampanyamın kalanını içiyorum. Kolyeme dokunuyorum. Yıldızlara bir kez daha bakıyorum, parmak ucumla sıyrabileceğim kadar yakınlar.

Sonra tekrar Misha'ya bakıyorum. "Evet," diyorum sessizce. "İstiyorum."

OceanofPDF.com

PAIGE

Misha başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. "Pekala o zaman. Bu gece benimle kal Paige."

Ayağa kalkıp elini uzattığında kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Tam olarak neyi kabul ettiğimden yüzde yüz emin değilim ama kendimi elini tutup yükselirken buluyorum. Şampanyayı mı suçluyorum, çaresizliği mi suçluyorum, hayatım boyunca yaptığım kötü seçimleri mi suçluyorum, bilmiyorum.

Ama sebebi ne olursa olsun, onun elini tuttum. Kaderimi mühürleyen şey bu.

Beni kendisine karşı kışkırtıyor. Sert ya da şiddetli değil ama tamamen amansız. Artık ilerlemenin tek bir yolu olduğunu bana anlatmak için çok uğraşmasına gerek yok: *kendi yolu*.

Göğsü benimkine karşı geniş ve güçlü. Onun kollarında kendimi inanılmaz derecede küçük hissediyorum. Kırılğan. Onun merhametinde.

Belki de bu yüzden .

Gümüş gözleri yüzümde lüks bir şekilde geziniyor. Acele etmiyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni deli ediyor. Yakınıma eğildiğinde gözlerimi kapatıyorum, onu öpmeye fazlasıyla hazırım.

Ama onun yerine dudaklarını boynuma bastırıyor.

Ağzımdan sinirli bir inilti çıkıyor. Eğer Misha bunu duyarsa, görmezden geliyor. Sıcacık elleri kazağımı çıkarırken öpücüğünü boynumda gezdiriyor, sonra sütyenimin kopçasını ustalıkla açıyor. Göğüslerim ellerine dökülüyor ve beni az önce boşalttığım sandalyeye geri itmeden önce onları nazikçe okşuyor.

En azından bir konuda haklıydım: elleri çok ama çok tehlikeliydi. Parmakları kot pantolonumu hızlıca sıyırıp bacaklarımdan aşağı indirdi. Sırada külotum vardı. Sanki her şey başkasının başına geliyormuş gibi onu izliyorum. Sanki kendi bedenimin dışına çıkıyormuşum gibi.

Aslında bu doğru değil, şu anda daha önce hiç olmadığım kadar bedenimin içindeyim. Her bir hücre sanki bunu ezberlemek istiyormuş gibi ayarlanmış durumda çünkü bir daha hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirmeyeceğini biliyor.

Yüzünün bir yarısı süitin içinden yayılan ışığı yakalıyor; diğer yarısı gölgede kalıyor. O kadar güzel ki acıtıyor.

Önünde çıplak kaldığımda, dizimin iç kısmından uyluğuma doğru bir dizi öpücük kondurmaya başlıyor. Her birinde titriyorum ve nefesim kesiliyor. Utanç verici bir şekilde boşalmaya yakınım ve o daha yeni başladı.

Anthony eskiden ön sevişmeye "zaman kaybı" derdi. Bu tür bir tapınma - ve Misha'nın şu anda bana yaptığı şey için gerçekten tek kelime bu, dizlerinin üzerinde, dili çıplak uyluğumun soğuk, çakıllı etinde gezinirken; bu *tapınma* - yeni ve korkutucu bir şey.

Karnımda geziniyor ve ağrıyan bir meme ucumu ısıtıyor. Kocaman ellerinden biri kalçamı avuçluyor ve sonra ıslaklığımı bulmaya çalışıyor.

"Siktir," diye soluk soluğa kaldım, keskin bir nefes aldım.

Geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Benimleyken küfür etme, *kiska*," diye mırıldanıyor. "Yoksa o pis ağzını cezalandırmak zorunda kalırım."

Bir yanım tartışmak istiyor, çünkü ben böyle bir yapıya sahibim, ama bunun için sözcükleri oluşturacak zihinsel keskinliğe sahip olmam gerekiyor. Ki şu anda bu konuda ciddi bir eksikliğim var. Bu yüzden sadece uyuşukça başımı sallıyorum.

O da memnuniyetle başını sallıyor. "Aferin kızıma. Öğreneceksin. Sana benim için nasıl parçalanacağını öğreteceğim."

Geri çekilir ve gömleğini çıkarır. Sırada pantolonu var. Orada ağzım açık bir şekilde oturuyorum, çünkü adam sanki Dünya Gezegeni'nde bulunmayan bir tür mermerden yontulmuş gibi görünüyor. Karın kaslarındaki her dalgalanma bir sanat eseri. Bir şeyleri incitmek için yaratılmış bir vücudu var.

Ve şu anda, yakmasını istiyorum.

Boxer külotunun siyah ipeği yarı karanlıkta iyi göremediğim bir şeyi gizliyor. Ama onlardan çıktığında bir nefes daha çekiyorum.

Vücudunun bir silah olduğunu sanmıştım ama yanılmışım.

Bu bir silah.

Aleti uzun, kalın ve damarlı, ön kolum büyüklüğünde ve iki kat daha sert. Bunun bir insan kadının içine nasıl sığacağını soracak kadar ağzımın suyu akmadan önce, Misha beni kucaklıyor ve çıplak kıkırmı parmaklıkların üzerine koyuyor.

Yuvarlanmamak için irkildim ve parmaklıklara tutundum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bir elini belime doluyor ama diğer eli yüzümü sertçe sıkmak için havaya kalkıyor. "Sana bana küfretme demiştin küçüğüm," diye hiddetle bağırıyor. "Korkarım şimdi seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Cildim solgun ve nemli oluyor. Bütün bunlar hastalıklı bir tuzak mı? Gerçekten beni altmış kat aşağı ölüme mi atacak? Aşağıdaki trafiğin sesi zar zor duyuluyor. Sivrisinekler gibi hafif bir vızıltı. Aşağı inerken pişmanlık duyacak zamanım olacak mı? Hayatım gözlerimin önünden geçecek mi? Clara'yı tekrar göreceğim mi?

Misha tek dizinin üstüne çöküyor. Bir şeyler yapmalıyım -karşı koymalıyım, *lanet olsun!*- ama tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp her şey bittiğinde canımın yanmaması için dua etmek.

Ama beni şaşırttı, beni itmedi. Düşmeme izin vermiyor. Sanki

onsuz ölecekmiş gibi amımı tüketiyor.

Beni tarihteki en hızlı orgazma ulaştırmak için yalayan Misha'nın geniş omuzlarına can havliyle tutunuyorum. Klitorisimin üzerinden bir, iki kez geçiyor, ekliyor

İçimde titreşen iki parmak ve hepsi bu. Oyun bitti. Boşalıyorum, salyalarım akıyor ve tepeden tırnağa titriyorum.

Geri çekilip tekrar ayağa kalktığında, sularımın dudaklarını ıslattığını görüyorum. Dilini üzerlerinde gezdiriyor. "Çok lezzetlisin, kedicik," diye homurdanıyor.

"Neydi o?" Kekeliyorum.

Sırıttıyor, onda şimdiye kadar gördüğüm en büyük sırıttış. Bu beni onun taş suratlı sessizliğinden daha çok korkutuyor. "Seni cezalandırmam gerektiğini söylemiştim. Hayatın ellerimdeyken seni yüzüme boşaltmak uygun geldi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İnsanlar böyle konuşmaz. İnsanlar böyle *davranmaz*.

Ama Misha Orlov konuşuyor.

Misha Orlov böyle davranıyor.

Misha Orlov beni boşaltıyor. "Ben..."

Sen... Sen delisin."

Gözleri ışığı yakalıyor ve parlıyor. "Yarısını bile bilmiyorsun." Sesi arzudan pürüzlü.

Avucuyla yüzümü kavırıyor. Sonra yaklaşıyor, topuklarımı kalçalarına doluyor ve kendini eve bırakıyor.

Ön sevişme nazik, yumuşak, taparcasına ve tatlıydı. Ama bu?

Bu tam tersi.

Onu nasıl karşılayacağımdan emin değildim ve şu anda bile nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Misha derin, güçlü itişlerle içime girerken haykırıyorum. Çıplak kığım aşağıdaki gece şehrinin üzerinde sallanırken beni parçalara ayırıyor. Yerden sadece bin fit yükseklikte var olan türden soğuk havayı hissediyorum, meme uçlarımı acı veren noktalar haline getiriyor. Ne zaman biri göğsünü sıyırса, tekrar haykırıyorum.

Kalçalarını bana çarpmaya devam ediyor, cezalandırıcı vuruşlarla hareket ediyor. Saniyeler sonra tekrar boşalıyorum ve hemen ardından bir kez daha boşalıyorum.

Bu. Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. Vücudum gevşiyor. Ellerinin arasında, tamamen onun merhametine kalmıştım ve hiç bu kadar ıslanmamıştım.

Sonra vücudunun titrediğini, içimde serbest kalırken seğirdiğini hissediyorum. Bu onu da şaşırtmışa benziyor çünkü hemen ardından ettiği nefessiz, hüsrana dolu küfrü duyuyorum. Sert bir yabancı dildeydi ve muhtemelen içime boşaldığını fark etmeliydim ama şu anda bunu algılayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

çekiliyor, beni soluk soluğa ve bırakıyor. Yere batıyorum ve verandanın taşları üzerinde bir su birikintisine düşüyorum. Yarı kapalı göz kapaklarımın arasından, çıplak Misha'nın süite doğru hızla uzaklaştığını görüyorum.

Sanki şampanyadan yapılmışım gibi hissediyorum. Bedenim hafif ve süzülüyor. Düşüncelerim dikkatsiz ve özgür.

Böyle uyuyabilirdim. Mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde becerildim ve önemsendim. Bana bu duyguyu yaşatacak kişinin o olacağından asla şüphelenmezdim.

Verandaya dönüp önümde durduğunda neredeyse dışarı çıkmıştım. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerim çoğunlukla kapalı. "Bana böyle dokunulmalı yıllar oldu. Bana hiç dokunulmalı aylar oldu..."

Cevap vermiyor. Ya da cevap verse bile ben duymuyorum. Sadece o elleri yeniden hissediyorum -o baştan çıkarıcı elleri, o tehlikeli elleri- beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kucaklayıp yatak odasına taşıırken. Beni bir bulut kadar yumuşak bir yatağa yatırıyor.

İndiğim anda dışarıdayım. Ve altın şampanya renginde sonsuz gökyüzü ile rüyasız bir uyku görüyorum.

Sabahları başım çatlayacak gibi oluyor. Çimento dolu başımı yastıktan kaldırmak için tüm gücümü harcıyorum ve kabuk bağlamış göz kapaklarımı açmak için daha da fazla çaba sarf ediyorum.

Bunu yaptığımda, yanımdaki yatağın boş olduğunu görüyorum.

Ve ona dokunduğumda, çarşaflar soğuk.

Ne gördüğümü anlayamadan yatağın yanındaki telefon çalıyor. "Kahretsin!" Küfür ediyorum. Sonra Misha'nın beni küfür ettiğim için azarladığını hatırlıyorum ve dudaklarımı mühürlüyorum.

Telefona cevap vermek için hamle yaptım ve çalan sesi susturdum. "Alo?" Törpülüyorum, sesim uykudan kalınlaşmış.

"Bayan Paige?" diye sordu kadın. Ben cevap veremedim devam ettim. "Bay Orlov odanızın önümüzdeki üç gece için ön ödemesinin yapıldığını bilmenizi istedi. Konaklamanızın keyfini çıkarın ve bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyona haber verin."

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve söylediklerini anlamaya çalışarak ahizeye bakıyorum.

Gümüş Gözler gitti.

Onu bir daha göremeyeceğime dair içimde iyi bir his var.

OceanofPDF.com

MISHA

OceanofPDF.com

İKİ HAFTA SONRA

Four Seasons'ın kapısından çıkarken kendime bir daha asla onu düşünmeyeceğimi söyledim. Bu sözü tuttum, bir bakıma. Çünkü onu düşünmüyorum.

Ama onu her gece rüyalarımda görüyorum.

O ağız, benim için boşalırken ardına kadar açık, çırpınan ve çaresiz.

Şampanya diline değdiğinde gözlerindeki sevinç.

Kalçasını öptüğümde teninin yumuşaklığı, daha yukarı, daha yukarı...

Ama sabahları onu yine aklımdan kovuyorum. Kendimi işime veriyorum. Bir şeyler oluyor -büyük şeyler- ve göze alabileceğim son şey gereksiz bir dikkat dağınıklığı.

Bu sabah yönetim kuruluyla yapacağım toplantı hassas bir denge kurma işi. Kim olduğumu bilmiyorlar. *Gerçekten* kim olduğumu. Elbette, bu uyuşuk, gergin siviller CEO tacımı takmadığım zamanlarda yaptığım söylenen şeyler hakkında söylentiler duymuş olabilirler, ancak bunun gerçeğini bilselerdi, kruvaze takım elbiselerinin içine sıçarlardı.

Bu yüzden sakinliğimi korumak için her şeyi yapmam gerekiyor.

"*Daha fazla devralma mı, Bay Orlov?*" diye itiraz ediyor içlerinden biri. "Şu anda nakit rezervlerimizin en iyi kullanımı gerçekten bu mu?"

Bakışlarımı ona çeviriyorum. Her zamanki gibi, fark etmem için yeterince titriyor. İnsanlar gözlerimin tüm gücünden korkarlar. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum. "Bu stratejik bir satın alma Bay Simons," diye sorunsuzca yalan söylüyorum. Konuşurken kendimi onun üst dudağındaki o küçük bıyığı koparıırken hayal ediyorum. "Polytech Incorporated üretim bölümlerimiz için mükemmel bir tamamlayıcı olacak. Anlaşmanın kapanışını hızlı bir şekilde gerçekleştirip yıl sonuna kadar entegre olmalarını sağlamak niyetindeyim. Bunu yaptığımda bana teşekkür edeceksiniz."

Bay Simons başını sallıyor ve kapatıyor. Aferin, dedim sessizce. *Yerini hatırlamanın yolu.*

"Başka sorunuz var mı?" diye sordum. "Yok mu? Hepsi bu kadar o zaman. İyi günler beyler." Kurul üyeleri ayağa kalkıyor ve hızla ayrılıyorlar. Çok azı çıkarken benimle göz göze gelmeye cesaret ediyor.

Oda boşaldığında asistanım paytak paytak yanıma geldi. Ashley ya da Arlie ya da onun gibi bir şey, adını asla hatırlayamıyorum, müstehcen bir şekilde hamile. Elbisesinin siyah kumaşı karnının üzerinde gergin bir şekilde duruyor.

"Bay Orlov," diyor, "sizinle tanışması için yeni asistan Bayan Masters'ı getirdim. Bütün sabah oryantasyondaydı, ayrıca birlikte kapsamlı bir inceleme yaptık, bu nedenle tüm ihtiyaçlarınızı ve gereksinimlerinizi çok iyi biliyor olmalı."

"Yeni asistan mı?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Aklım başka yerde. Hâlâ Petyr Ivanov'un şirketini elinden aldığımda yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum. Sonra da ciğerlerindeki havayı boğduğumda yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum.

İkisi de yakında geliyor.

"Hamileyim efendim," diye hatırlatıyor Angelie utangaç bir şekilde. "Önümüzdeki haftadan itibaren doğum izninde olacağım."

Karnına bakıyorum ve yine kaşlarımı çatıyorum. "Doğru." İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Peki. Yeni kızı gönder."

"Hemen efendim." Alexis döner ve kapılara doğru ilerler. Birini çekip açıyor ve içeri giriyor, sonra diğer tarafta biriyle fısıldaşmaya başlıyor. Telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyorum, bu yüzden kapının kapandığını ve birinin boğazını temizlediğini duyana kadar dikkat etmeye zahmet etmiyorum.

Kafamı kaldırmadan konuşmaya başladım. "Saat 16.00'daki randevumu gelecek Perşembe'ye al," diye emrediyorum, "ve Bölge Savcısı ile benim için bir öğle yemeği ayarla-"

"Oh, benimle dalga geçiyor olmalısın."

Yukarı baktım.

Sonra ben de yeni asistanımın söylediği şeyi söyledim. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

OceanofPDF.com

MISHA

"M-Misha?" Paige kapıda solgun ve şaşkın bir şekilde duruyordu.

Onu Crimson Orchid'in arka koridorunda koşarken ilk gördüğüm zamankinden daha derli toplu görünüyor ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Eteği çok dar, ceketini çok büyük ve şimdiye kadar gördüğüm en çirkin, en kalın siyah ayakkabıları giyiyor.

Ama hayatım buna bağlı olsa bile onu unutamazdım.

Yorgun iç çekişimi tam olarak bastıramıyorum. "Siz Bayan Masters olmalısınız."

Bir bacağından diğerine ayaklarını sürüyerek yürüyor, hantal ayakkabıları fayansa vuruyor. "İsimlere falan pek girmedik..."

"Sana benimkini söyledim."

"Evet. Evet. Ama ben senin adını hiç bilmiyordum. Ya da yanında çalışacağım adamın adını."

"Tanımadığınız birinin kişisel asistanı olmayı kabul mü ettiniz?"

"Evsizdim ve pizza alacak param yoktu," diyor dişlerini sıkarak. "Lütfen bana çaresiz olduğumu açıklatmayın. Ayrıca, adını bilmem hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Bu bizi bu rahatsız edici karşılaşmadan kurtarabilirdi."

Yanaklarının rengi kızarıyor ama bu benim sebep olduğum bir utanç değil, acı.

Lanet olsun. Asistanlarımı zmediğimden değil; sadece ilk kez bu konuda kendimi suçlu hissediyorum.

Ben daha ne yapacağımı kestiremeden Paige'in ağzı bir öfke çizgisine dönüşüyor. Masaya doğru yürürken koyu kahverengi gözleri kmsemeyeyle doluyor.

"Sizi *rahatsız* ettiğim için özür dilerim ama o gece tek başıma hareket etmedim. Tango yapmak için iki kişi gerekir. Sen de oradaydın."

"O gece," diye düşünüyorum, arkama yaslanarak. "Hadi 'o gece' hakkında konuşalım, olur mu?"

Yanında durmak için konferans masasının etrafında dönüyorum. Olabildiğince dikleşiyor, sanki bu onu benden kurtaracakmış gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Ne olmuş ona?"

"Oteldeki konaklamanızdan memnun kaldınız mı?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Senden bunu yapmanı istemedim."

"Ama kaldın, değil mi?"

"Evet, kaldım," diyor soğuk bir şekilde. "Paranız olduğunda olmak daha kolay, *Bay Orlov*."

"Artık profesyonel bariyerler koymanın bir anlamı yok. O gece bir tane bile kullanmadık."

Kendini tutup durmadan önce çenesi düşüyor. "Telaşlıydım, kafam karışıktı ve biraz da sarhoştum ve sormayı unuttum. Bu bir hataydı."

"Daha alaycı bir adam gizli bir amacınız olduğunu düşünebilirdi."

"Varsayımlarda bulunmadığınızı sanıyordum, *efendim*," diye tıslıyor. "Tam olarak neden endişeleniyorsunuz? Eğer korkunç bir cinsel yolla bulaşan hastalık kaptıysanız, o zamandan beri kurtardığınız düzinelerce yardıma muhtaç genç kıزدan birinden kapmış olmalısınız."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu noktaya atlamasına şaşırıyorum. şu ana kadar *kıskanıyor* olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bir şey söylememi bekliyor. Belki başka biriyle yattığımı inkar etmemi. Ya da bir hastalığım olmadığına onu ikna etmek için.

Yapmadım ve .

Ama kıvranmasını izlemek ona bunu söyleyemeyecek kadar eğlenceli.

Ben bir şey söylemeyince öne doğru eğiliyor ve sözlerini yüzüme tükürüyor. "Sen tam bir pisliksin. Bunu hak etmiyorsun ama yine de içini rahatlatacağım: Ben temizim. Temizim." Hâlâ cevap vermeyince bir çığlık attı. "Cidden bana inanmıyor musun? Test falan mı yapmam gerekiyor? Tanrı aşkına, ben temizim. Aylardır yattığım ilk erkek sensin."

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan endişelenmiyordum," diyorum sonunda.

Aşağı bakıyor, yanakları alev alev yanıyor. "Harika haberler. Dinleyin, bana inansanız da inanmasanız da bu işe ihtiyacım var. O yüzden kendimize bir iyilik yapalım ve o geceyi unutalım."

Kalemi parmak eklemlerime vuruyorum. "Bunu istediğine emin misin?" "Başka seçeneğim yok."

"Kişisel asistanım olmak kolay olmayacak."

"Seni tanıdığım için hiç şaşırmadım."

Onu gölgemde bırakarak yarım adım öne çıkıyorum. "Bana güvenin Bayan Masters: Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Çoğu kadın geri çekilirdi. Hatta çoğu kadın çığlık kaçardı. Onun ikisini de yapmamasını seviyorum. Onun yerine, yerinde duruyor ve gözlerini dikip bakıyor. Bir adım ve yüz kilodan fazla üstün olması önemli değil; geri çekilmiyor.

Takdire şayan.

Aptalca ama takdire şayan.

"Siz de beni tanımiyorsunuz, Bay Orlov. Ama sözümün eri bir kadın olduğuma güvenebilirsiniz. O gece olanlar... Unutuldu gitti."

"Bunu sadece zaman gösterecek."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Bu da beni çok şaşırttı. Rastgele bir yabancıyla korunmasız seks yapmayı seçen bekar bir kadın nasıl olur da sonuçları hakkında endişelenmez?

"Zaman..." diye tekrarlıyor. Sonra kafasına dank ediyor. "Hamile olabileceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Bebeklerin nasıl yapıldığını bildiğimden beri, evet."

"Nasıl yapıldıklarını ben de biliyorum," diyor soğuk bir şekilde. "Bu yüzden güvende olduğumuzu biliyorum."

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

"Hayır," diye mırıldanıyor ve ayakkabılarına bakıyor. "Olmama gerek yok. Uzun zaman önce bir doktor bana hamile kalmamın... imkansız olduğunu söylemişti."

Sessizlik anı kırılma noktasına kadar uzuyor ve bükülüyor. Paige'in sesindeki pişmanlığı ve özlemi duyabiliyorum. Altı yıllık sahte kocasından bir bebek sahibi olmadığına sevinmesi gerekirdi ama şu anda neşeyle dolup taşmıyor.

Bu kadar umursadığımdan nefret ediyorum.

Nefesini içine çekiyor ve gözlerini benimkilere dikeyyor. "Her neyse, demek istediğim, rastgele bir kadından istenmeyen bir çocuk sahibi olma konusunda endişelenmene gerek yok."

"Artık asistanım olduğunu düşünürsek, o kadar da rastgele değilsin." "Bu, işi almama izin verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Sadece beş dakikalığına sahip olduğunuz bir işi elinizden almak kötü bir davranış olur. Eğer bu pozisyonu kaybederseniz, Bayan Masters, bu birlikte geçirdiğimiz talihsiz gece yüzünden olmayacak."

"Talihsiz" kelimesini duyunca irkildi. Ve yine o alışılmadık suçluluk duygusunu hissediyorum.

"Dediğim gibi, o *talihsiz* geceyi unutalım *gitsin*." Kapıya doğru geri döner. "benim masam olduğunu tahmin ettiğim bir şey gördüm."

Gidip kendimi tanıtsam iyi olacak."

Eteğinin içindeki kıcı dikkatimi kadar dağıtıyor ki, ben onu durdurana kadar neredeyse kapıdan çıkmıştı. "Bayan Masters."

Duraklıyor ve dönüyor. "Evet?"

"Masanızda bir Gizlilik Sözleşmesi bulacaksınız. Oku, imzala ve bu saatin sonuna kadar bana geri ver. Ya da yeni bir iş aramaya başlayabilirsin."

Gözleri bir kez daha ateşle parlıyor. Sonra başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

OceanofPDF.com

MISHA

O gittiğinde, elimi yüzümde gezdiriyorum. "*Blyat'*." Ne lanet bir felaket.

Ofisime çekilip masama oturuyorum ve yığınla evrak işiyle uğraşıyorum. Bu eninde sonunda yeni özel kalemim için bir iş olacak ama şu anda Paige'i buraya geri çağırma düşüncesi dayanılmaz geliyor.

Düşünmeden edemediğim etek. Beladan başka bir şey olamayacak kadar dar.

Sonraki yirmi dakikayı "çalışarak" geçiriyorum ki bu da şu anda ofisimin dışında oturan sinir bozucu cehennem kedisini düşünmemeye çalışmak ve bunu başaramamak anlamına geliyor. Hiçbir şey yapamadıktan sonra kendime yiyecek bir şeyler almaya karar veriyorum.

Kendime yemek arzumun, onu doyurmak için Paige'in masasının önünden geçmem gerekeceği gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmadığını .

Ofis odamdan çıktığımda başını kaldırıp bakıyor. "Size bir şey getireyim mi, Bay Orlov?"

"Hayır." Ona doğru bakmıyorum bile. Ama ben gözden kaybolana kadar gözlerini üzerimde hissediyorum.

Köşede bacaklarını en yakındaki masaya dayamış oturan koca salak dışında yemekhane neredeyse boş.

Konstantin beni görünce selamlamak için içkisini kaldırıyor. "Ahoy, cuzzo. Kombucha ister misin? Bugün yasemin gülü ve yeşil çay var. Hepsi as."

Yüzümü buruşturdum ve masasına çöktüm. "Burada ne işin var?"

"Acıkmıştım," diyor omuz silkerek. "Ve işte iyi şeyler içmemi istemediğin için, bu hippie saçmalığıyla idare etmek zorunda kalıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"Burası kafeterya. Sen ne sanıyorsun?"

"Sen, dostum, 'öğle yemeği, akşam yemeği ve gece yarısı atıştırması boyunca çalış' türünden katı bir adamsın. Eğer buradaysan, bir sorun var demektir."

"Yanlış bir şey yok," diye bağıriyorum ama bu inandırıcı olamayacak kadar hızlı ve öfkeli.

Konstantin homurdanır. "Sana inanıyormuş gibi yapmamı mı istiyorsun? Yoksa terapistinmişim gibi davranıp sorunun kökenine mi ineyim?"

"Sorunun kaynağı" ofisimin kapısından bir metre ötede duran etek. Biraz daha az uçucu bir şeye odaklanmaya karar verdim.

"Polytech çoktan benim olmalıydı."

"Bu dört milyar dolarlık bir şirket ve siz onu bir dizi offshore paravan şirket aracılığıyla satın alıyorsunuz," diyor Konstantin alaycı bir tonla. "Bu işler zaman alır, bunu bildiğinizi biliyorum. Bitiş çizgisine yaklaştığımız için mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Anlaşma gerçekleşene kadar mutlu olmayacağım."

"Bu planı uygulamaya koyalı sadece iki hafta oldu. Her şey düşünüldüğünde bu harika bir zaman çizelgesi. Çok fazla aksilik olmadı."

"Yeterince hızlı değil."

"Ne yapalım, dünyanın düzeni böyle. Aksiliklerden bahsetmişken," diyor Konstantin, genellikle uygunsuz haberlerden önce gelen bir yüz ifadesiyle, "kayıp bir paralı adamımız var."

"Ve sen bana bunu söylüyorsun... neden?"

"Don sensin," diyor basitçe. "Astlarınızdan biri Bratva'nın kasasından para çalıyordu. Şimdi, o gitti. Bunun bir haber olduğunu düşündüm."

"Ne kadar alındı?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla yaklaşık yirmi bin dolar. Bu adam olduğuna dair kesin bir kanıt yok ama paranın sıralarda o da ortadan kayboldu. Bu ifadeyi doğru kullandım mı? Ne anlama geldiğini asla tam olarak çözemiyorum."

"Küçük patates saçmalığı, Konstantin. Gözünü ondan ayırma. Eğer ortaya çıkarsa, cezasını o zaman veririz. Ama birkaç bin kişinin yerini tespit etmeye çalışarak kaynakları boşa harcamak istemiyorum."

Konstantin başını sallar. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıyorum. Acıktığımı sanıyordum ama buraya kadar yürümek acımı dindirmeye yetti. Dönüp ofisime gidiyorum, Konstantin hareketlerimi gölgeliyor.

"Bu Cuma fam yemeğinde olacak mısınız?" diye soruyor, biz giderken kombuchasını höpürdeterek.

"Hayır."

Nefes nefese.

"Misha!" "Yapacak

işlerim var."

"Bunu annene söylemek zorunda olan kişi olmayı dene," diye

yakınıyor. "Annem görevimin bu Bratva'ya karşı olduğunu

biliyor."

Daha ofisime giden köşeyi dönmeden Paige'i aramaya başlıyorum. Görüş alanıma girdiğinde hâlâ masasındaydı ve burnu masasına bıraktığım Gizlilik Sözleşmesi'ne gömülmüştü. Lanet olası şeyi okumak için gerçekten zaman ayırıyor olması etkileyici olduğu kadar sinir bozucu da. Yine de zahmet etmesine gerek yok, çünkü birkaç kısa kelimeyle özetleyebilirim: *Kimseye bir şey söyleme yoksa ömür boyu senin sahibin olurum.*

Masasının önünden geçerken başını kaldırıyor ve gözleri Konstantin'e kayıyor. Ona zoraki bir gülümseme veriyor. Dostça, daha fazlası değil, ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

"Bayan Masters," diye homurdanarak dikkatini üzerime çektim. "Size Gizlilik Sözleşmesi'nin bir saat içinde imzalanıp teslim edilmesini beklediğimi söylemiştim."

Masasının köşesindeki saate bakar. "Hâlâ on üç dakikam var efendim."

Bana "efendim" demesinin alt bölgelerime gönderdiği sarsıntıyı görmezden geliyorum. "Gerçekten belgenin tamamını mı okuyorsun?"

"İmzalamadan önce neyi imzaladığımı bilmek isterim."

"Düşüncesizce anlaşmalar yapma konusundaki geçmişiniz düşünüldüğünde, bu şaşırtıcı görünüyor." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. *Tanrım*, bu kadın beni denemeden bile kızdırıyor. Tek kelime daha etmeden ofisime daldım.

Kapıyı arkamdan kapatmak için dönüyorum ama Konstantin hâlâ Paige'in masasının önünde duruyor. Gülümsemesi geniş ve göz kamaştırıcı. Kadınlar bunu çekici buluyor ama ben dişlerini dökmek istiyorum.

"Konstantin!"

Dikkati dağılıyor ve isteksizce ofisime doğru yürüyor. Kapıyı çarparak kapattım.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "*Bu* senin yeni

P.A.'n mı?" "Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?"

"O bir afet."

Masama doğru yürürken onun hakkındaki değerlendirmesi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. "Sarışınlara düşkün olduğumu sanıyordum."

"Ben *güzellikten* yanayım," diye düzeltiyor.

"Konstantin."

"Ne?" diye soruyor yüzünde hâlâ o aptal gülümsemeyle.

"O benim asistanım."

Kaşlarını çatı. "Evet, biliyorum.

Ne olmuş yani?" "Yani o yasak
bölge."

Gülümsemesi hayal kırıklığına dönüşüyor. "Bu bulanın elinde kalacağı bir senaryo mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuyla hiç ilgilenmiyorum. Ama yetkin bir
asistana ihtiyacım var ve o bu iş için fazlasıyla kalifiye. Onun kalmasına
ihtiyacım var."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "O zaman cazibemi başka bir yöne çevireceğim.
Ama... karşılığında bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sorar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir iyilik değildi, Konstantin. Bu bir emirdi."

İç geçirdi. "Rütbe atlamandan nefret ediyorum."

"İster inanın ister , ben de nefret
ediyorum." "Gerçekten mi?"

"Hayır." O gözlerini devirirken ben sırtıyorum. "İyilik
nedir?" "Cuma akşam yemeği-"

"Az önce bunu konuşmadık mı? Ben sana cevabımı verdim."

"Sadece gel," diye ısrar ediyor. "Anneni mutlu et. İlya da seni özlüyor, biliyor
musun? Bence hepsi özlüyor. Yine de nedenini gerçekten . Çok huysuz bir
piçsin."

Eskiden her cuma akşamı yemeğine katılırdım. İlya'yı geç saatlere kadar
ayakta tutar, abur cubur yer ve Maksim yatma vakti geldiğini söylediğinde
ondan saklanırdım.

Bu Maksim ölmeden önceydi.

İlya'nın eğlenceli amcası olmayı bırakıp don olmaya başlamadan önce.

Hayatım sonsuza dek değişmeden önce.

Maksim oğluna geldiğinde bakmadığımı bilse benden nefret ederdi. Bu bile
tek başına denemek ve için ikna edici bir sebep. Bırak

O kendini beğenmiş piçin bana istediğini yaptırmaması için, bir metre aşağıdan bile olsa.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Konstantin iç geçiriyor ama zorlamıyor. Hâlâ beni ayakta tutmaya çalışan tek kişi o. Diğer herkes umudunu yitirdi.

Nikita önceliklerimi kaybettiğimi düşünüyor. Annem çok meşgul olduğumu düşünüyor. Ilya ve Cyrille artık umursamadığımı düşünüyor.

Asıl gerçek hem acınası hem de basit: *Sadece o lanet masanın başında istemiyorum.*

Orası Maksim'in yeri, benim değil.

OceanofPDF.com

PAIGE

Misha'nın flörtçü meslektaşı gidene kadar bekleyip imzalı Gizlilik Sözleşmesini alıyorum ve ofisine giriyorum.

Bu daha kolay olacak, diyorum kendime. Bu her zaman yanaklarımın kızarmasına, kalbimin hızlanmasına ve kalçalarımın arasındaki kıvranma hissinin artmasına neden olmayacak.

Buna inanmak zorundayım, aksi takdirde kapıya doğru koşar ve bir daha asla geri dönmem. Maaşın canı cehenneme; gerekirse bir köprünün altında uyurum. Çünkü şu anda olduğu gibi, o rüzgârlı otel balkonunun yarı karanlığında üzerimde gezinen düşünceli gözlere bakmak, içimde nasıl hissettiğini hatırlamak, her gün yapabileceğim bir şey değil.

Daha kolay

olacak. Olmak

zorunda.

Misha elmas işlemeli saatine bakarak büyük bir gösteri yapıyor. "Üç dakika kaldı. Biraz az kaldı Bayan Masters."

"Sınırdan yaşamayı seviyorum." İmzalı belgeyi ona uzattım. İstemeden yaptığım kelime oyununu fark etmem yarım saatimi alıyor, sonra yanaklarım kızararak kaldığı yerden devam ediyor.

Gerekli tüm yerleri imzaladığımdan emin olmak için kontrol ediyor ve sonra henüz gitmediğime şaşırmış gibi bana bakıyor. "Başka bir şey var mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Orada, ne görürsem ya da duyarsam duyayım, bunları asla 'düşman varlıklara' ifşa edemeyeceğimi söyleyen bir madde var."

"Peki sizin sorunuz...?"

"'Düşman varlıklar' mı?" Tekrar ediyorum. "Bu sanki savaştaymışsınız gibi bir anlam çıkarıyor." "Belki de öyleyim."

"Bu biraz... tuhaf olurdu."

Yüzü kızarıyor. "Burada yeterince uzun süre çalıştığında böyle düşünmeyeceksin." İşte bu, onun lanet olası gizlilik sözleşmesini imzaladığım için pişman olmama yetti.

"Ivanovlar kim?" diye sordum. "Gizlilik Sözleşmesi'nde adları birkaç kez geçti. Onlarla veya onlarla ilişkili herhangi biriyle temas kuramayacağımı söylüyordu. Neden?"

"Çünkü ben senin patronunum ve senden bunu talep ediyorum," diyor sert bir şekilde.

Ona bakıyorum, detaylandırmasını umarak bekliyorum. Yüzünde sabırsız bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ben, uh... Sanırım gideceğim o zaman."

Odayı çoktan terk etmişim gibi bakıyor, ben de dönüp masama doğru yürüyorum.

Oturduğum anda yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. *Kendimi neyin içine soktum?* Tanıştığımız gece, Misha'nın sıradan bir adam olmadığını biliyordum. Bir akşam için bunu kabul ettiğim için mutluydum. Özellikle de bizim geçirdiğimiz gibi bir geceye.

Ama bu? Her gün onunla çalışmak? Onun dünyasının bir parçası olmak? *Bunun* için kaydolmak istememiştim.

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyorum, kelimeleri avuçlarıma fısıldıyorum. "İyi misin canım?"

Misha'nın resepsiyonisti duruyor, çizgili yüzü endişeyle buruşmuş. İlk düşüncemin onun bir tehdit olmadığı nefret ediyorum. Misha'nın

büyük boy hırkası, kalın gözlükleri ve elastik belli pantolonuyla ona hiç dikkat etmeyecek.

Neye dikkat ettiği önemli değil, seni psikopat. O senin değil. Sen de onun değilsin.

geldiğinde hoş bir şekilde gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Sadece açım, sanırım."

"Kendinizi aç bırakmanıza gerek yok," diyor neşeyle. "Her zaman ağzına kadar dolu olan bir yemekhanemiz var. Kendinize yardım edebilirsiniz."

"Teşekkürler, ama korkarım bugün yanımda hiç nakit getirmedim."

Gerçi getirecek nakit param da yoktu. Dairemin kirası bu ay için ödendi, ancak ilk maaş çekime kadar varilin dibini kazıyorum.

Endişemi elinin tersiyle itti. "Yemekhanedeki her şey bedava. Bu işin bir avantajı. Bu arada ben MaryAnne."

"Tanıştığımıza memnun oldum, MaryAnne. Ben Paige."

"Paige! Güzel isim. Şimdi Paige, gidip doyursan iyi olur. Bay Orlov'un sana sağlıklı ve güçlü ihtiyacı var."

Ona tekrar teşekkür ediyorum ve yemekhaneye gidip deliğime sokacak bir şeyler buluyorum.

Bir kase dolusu aylanmış granola, biraz kızarmış meyve, belki de huysuz, fazla kullanılmış bir Keurig makinesi hayal ediyorum. Ama önümdeki ziyafet beni şaşkına çevirdi.

Cips rafları, paketlenmiş unlu mamuller ve şekerlemelerle dolu bir atıştırma tezgahı var. Bunun yanında iki cam önlü buzdolabı var. Biri çeşitli kutulanmış salatalar ve sandviçlerle dolu. Diğeri ise içeceklerle dolup taşıyor: gazlı içecekler, çay, maden suyu, kombucha ve aradaki her şey.

Bir kadın sesi beni kendime getirdiğinde sandviç dolabının üzerinde salyalarım akıyordu.

"Başlarda çok bunaltıcı, değil mi?" diye gülüyor.

Arkama bakıyorum ve bir şekilde sırtıyorum. "Biraz."

Özellikle de üç gün öncesine kadar hiçbir şey yiyemediğim için.

Konuşan kadın parlak kırmızı bir pantolon giyiyor ve cüretkâr bir pixie kesimi, şimşek şeklinde bir küpe ve tragusunu delen bir elmas saplama takıyor. Zahmetsizce havalı ve ben anında kızlara vuruluyorum. Görünüşe göre ağzımızın suyunu akıtacak sandviçlerden daha fazlası var.

"Jambonlu ve peynirli her zaman fuego'dur. Yumurta salatalı sandviç de bomba gibidir, tabii eğer kaldıysa."

Buzdolabını taradım ve başımı salladım. "Yumurta salatası

bitmiş." "Yazık. Bir dahaki sefere sana ayırıyorum."

Jambonlu ve peynirli bir sandviç alıp ona dönüyorum. "Teşekkürler. Ben Paige. Bugün ilk günüm."

"Tebrikler ve cehenneme hoş geldiniz. Ben Rowan. Samson Montgomery'nin özel kalemiyim."

"Bay Orlov için çalışıyorum."

Rowan'ın kaşları alnının çatısına doğru yükseliyor. "Vay be. Baş patron. Bu çok korkutucu olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey... um... çünkü o cehennem gibi korkutucu."

"Haksız değilsin," diye itiraf ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu iş konusunda biraz gerginim."

"Anlaşılabilir."

"Hayır," diyorum ona doğru bir adım atarak. "İlk gün gerginliği gibi değil. Daha çok... Orion Enterprises hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Rowan geri adım atıyor, dostane tavrı birden temkinli bir hal alıyor. "Bunun geleneksel bir şirket olmadığını bilecek kadar."

Yavaşça nefes veriyorum. "Demek içgüdülerim doğruymuş."

"Ben de seninle aynı gizlilik sözleşmesini imzaladım Paige," diyor bana sessizce. "Seninkinde muhtemelen kimin için çalıştığından dolayı birkaç ekstra madde vardı... ama yine de aynı şey. Benim tavsiyem? Sakın bozma." Gözlerinde bir uyarı var. "Misha Orlov bulaşmak isteyeceğin biri değil."

"Onu bir tür gangster gibi gösteriyorsun," diyorum gergin bir kahkaha patlatarak.

Rowan gülümsüyor ama beni düzeltmek için acele etmiyor. "Biliyor musun, başını öne eğmez ve işini yaparsan burası çalışmak için oldukça güzel bir yer. Maaş iyi, sosyal haklar adil, yıllık ikramiyeler harika ve Noel partisinde her zaman üst düzey bir açık bar var. Sadece... size verdikleri çizgileri boyayın, anlıyor musunuz?"

"İş teklifini aldığımda bir rüya gibi hissettim. Gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını merak etmeye başladım." Titriyorum ve başımı sallıyorum. "Hastalıklı falan olmak istemem. Başka bir tavsiyen var mı?"

Yakınına eğiliyor, sesi alçak. "Garip ya da sıra dışı bir şey fark edersen... fark etmemiş gibi davran."

Dudaklarımdan kaçanlara engel . "Oh, Tanrım."

Rowan gizemli bir şekilde gülümsüyor. "Tanrı'ya inansanız bile, Orion Enterprises O'nu bulabileceğiniz son yerdir."

OceanofPDF.com

PAIGE

"Paige."

Misha'nın sesini duyunca yerimden fırlıyorum ve askerdeymişim gibi topuklarımı birbirine vuruyorum. Patronumu selamlamak için garip bir şekilde resmi bir yol gibi geliyor ama geçen hafta bana pek pratik kazandırmadı.

Misha benimle muhatap olmamak için elinden geleni yaptı. Ofisine gitmek zorunda kaldığım birkaç seferde, kısa ve öz konuştum ve o da aynısını yaptı. Kafasını kaldırıp bana bakmadı bile.

Yine de şimdi gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti fark ediyorum. "Rahat ol, asker. Ben odaya girdiğimde ayakta durmana gerek yok."

"Genelde buraya gelmezsin." Yavaşça otururken eteğimi düzeltiyorum. "Sadece beni şaşırttın, hepsi bu."

"Çıkmak üzereyim. Aşağı inmeden önce sana haber vereyim dedim."

"Neyi haber vereyim?"

"Bugün Ivanov Industries'de bir toplantım var," diye bilgilendirdi beni. "Bana eşlik edeceksin."

Bana söyleme şekli, başka bir seçeneğim olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

"Oh. Tamam." "Aşağıda bizi oraya götürecek bir araba olacak. On beş dakika içinde aşağıda ol."

Ben daha fazla soru sormadan dönüp asansörlere doğru yürümeye başladı.

Misha geçen hafta pek çok toplantı yaptı ama ilk kez benden ona eşlik etmemi istedi. Bu işin normal bir parçası mı olacak? Bilgisayarımı getirmeli miyim? Not defteri? Bir tespih?

Çişimi yapmak için aceleyle tuvalete gittim ve Rowan'ı bulmak için beş kat aşağı indim. Masasında oturmuş, sanki dünyadaki son poşetmiş gibi ağzına Sour Patch Kids atıyordu.

"Hey, sen!" Bana bakıyor ve yüzü kızarıyor. "Oh, , kızım. Solgun görünüyorsun."

"Onunla bir toplantıya gitmem gerekiyor," diye tısladım. "Ivanov Industries'e." "Asla olmaz! Düşman bölgesine giriyorsun."

O kısmı neredeyse unutuyordum. "Ivanov Endüstrileri neden düşman bölgesi sayılıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyor Rowan. "Ama dedikodulara bakılırsa, Bay Orlov ile Ivanov Industries'in CEO'su arasında bir husumet varmış. Kişisel bir mesele olduğunu söylüyorlar."

"Yani gergin olmakta haksız mıyım?"

"Misha ile birlikte olacaksın, değil mi? O zaman iyi olacaksın," diyor kendinden emin bir şekilde. "Güven bana: o adam hesaba katılması gereken bir güç. Kimse onunla uğraşamaz."

"Görünüşe göre Ivanov Industries'in CEO'su hariç." Saati kontrol ediyorum. "Kahretsin, gitmeliyim. Beni hemen aşağıda istiyor."

"O zaman gitsen iyi olur. İyi şanslar!"

Rowan'a el sallayıp aşağıya koşuyorum ve sırada şans getirmesi için kolyemi tutuyorum.

Zemin kata ulaştığımda, Orion Enterprises'in döner ön kapılarını itiyorum ve park edilmiş üç büyük, zırhlı araç buluyorum

kaldırımda. Sokağın aşağısına baktığımda üç tane daha görüyorum. Normandiya'ya saldırmak üzereymişiz gibi hissediyorum.

Misha çoktan kortejin önündeki parıldayan Rolls Royce'un kapısında duruyor. "Geç kaldın," diye tersliyor beni görür görmez.

Saati tekrar kontrol ettim. "Bana on beş dakika içinde aşağıda olmamı söylemiştin." "Ve on altı dakika geçti."

İç çekerek, karşı koymaya bile zahmet etmedim. Sadece siyah Rolls Royce'un arka koltuğuna geçtim.

Misha bana katılıyor. Araba kocaman ama o gibi kalıyor. Aramızda bir kol mesafesinden fazla mesafe var ama yine de rahat edemeyeceğim kadar yakın geliyor.

Beş dakika boyunca telefonuyla uğraştı ve araba hareket etmedi. Sessizlik içinde rölantide gidiyoruz. Tam bir şey söyleyecekken birden kolunu havaya kaldırıp aracın tavanına iki kez vuruyor.

Hemen gidiyoruz.

Kalp atışlarım yeniden yavaşladığında, "Bir sorum var," diye mırıldanıyorum. Kolyemi hâlâ parmaklarımın arasında çeviriyorum.

"Sor ona." Telefonundan başını kaldırmıyor.

"Gizlilik Sözleşmemde Ivanov Industries ile bağlantılı hiç kimseyle iş yapmamam gerektiği açıkça belirtilmişti. Ve şimdi, oraya gidiyoruz. Yani buna... izin var mı?"

"Oraya birlikte gidiyorsun," diye açık açık söylüyor. "Aradaki fark bu."

"Anladım," diye ciyakladım. "Başka soru yok."

Sonraki yirmi beş dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz. Sonunda Ivanov Industries'e vardığımızda, uzun, bronz devasa binaya hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Çevresindeki binaların üzerinde yükseliyor ve güneş ışığında parıldıyor. Dışarı çıktığımızda içim huzursuz bir hisle çalkalanıyor. Rowan'ın deyimiyle *düşman bölgesi*.

Belki de gerçekten bir istila başlatmak üzereyizdir.

Başımı sallıyorum ve arkamda neler olduğunu görmek için dönüyorum. Koyu renk takım elbiseli ve kulaklıklılı adamlar Misha'yı iki yandan kuşatmış, Gizli Servis gibi dönüyorlar. Kendimi fena halde yersiz hissediyorum.

"Paige."

İsmimi duyunca sıçradım. Tanıştığımız gecedan beri bana ilk adımla hitap etmemişti.

Misha'nın dudakları ufak bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Destegimden de tahmin edebileceğiniz gibi," diyor takım elbiseli adamlar ordusunu işaret ederek, "bu ziyaretin bir güç gösterisi olması amaçlanıyor. Bu etkiyi tam olarak elde edemem eğer P.A. gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyorsa."

Yutkundum. "Beni tam olarak buna

hazırlamamıştın."

"Seni bir şeye hazırlamak benim işim değil," diye sertçe karşılık veriyor. "Senin işin hazırlıklı olmak. Ne olursa olsun."

Bununla birlikte, ana girişe giden milyonlarca merdiveni çıkmaya başladı. Ben de isteksizce onu takip ediyordum. Otuz adamının tamamı merdivenleri çıkarken bize eşlik ediyor. Tüm bu süre boyunca burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyordum ve hissettiğim kadar korkmuş görünmemeye çalışıyordum.

Binanın içi sade ve ışıltılı. Her yerde daha fazla bronz ve cam var. Herhangi bir yüzeyde tek bir lekeli parmak izi bırakırsam kafam kesilecekmiş gibi hissediyordum.

Beyaz bıyıklı yaşlı bir adam Misha'yı kapıda karşılıyor. "Hoş geldiniz Bay Orlov. Bay Ivanov sizi bekliyor."

"Bu toplantıyı onun istediğini düşünürsek öyle umuyordum."

Adam bizi bir koridordan geçirdikten sonra hayatımda gördüğüm en büyük toplantı odasına götürdü. Yüz kişi dirseklerini çarpmadan masanın etrafında oturabilirdi.

Ama en uçta duran tek bir adam var. Bir CEO'dan beklediğimden daha genç. Otuzlu yaşlarının ortalarında olabilir, savaş baltası gibi bir yüzü var ve buradan bile beni korkutuyor.

"Hoş geldin, Misha. Uzun oldu. Lütfen oturun."

"Ayağa kalkacağım," diye karşılık veriyor Misha, sesi medeni olmaktan çok uzak. "Burada oturmamı haklı çıkaracak kadar uzun kalmayacağım."

Misha'ya bakıyorum. Sadece eklemleri bembeyaz değil, yüz ifadesi de zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeye dönüşmüş.

Burada bir şeyler oluyor. Benim maaş derecemın çok üstünde bir şey.

"Bunca yolu bana sadece beş dakika vermek için mi geldiniz?" Bay Ivanov gülerek soruyor.

Koyu renk gözleri birbirine yakın ve kaşları şüpheyile kısılmış. Ama Misha öfke saçarken, bu adam sinsi bir sakinlik yayıyor.

"Bunca yolu, 'Siktir git Petyr Ivanov' dediğimde gözlerinin içine bakabilmek için geldim."

Bir nefesi bastırıyorum ve Petyr'ın tepkisini bekliyorum. Geldiğinde, abartısızdı. Sadece inceden inceye, çeyrek inçlik bir kaş kaldırma.

İçimde belli belirsiz, mide bulandırıcı bir his var, sanki kıyamet kopacakmış gibi. Sonra, tam bu his zirveye ulaşmışken, Misha gülümsüyor. "Önce bunu aradan çıkarmak istedim. Benimle konuşmak istemişsin, Petyr. Konuş o zaman."

Şimdi öfkeyle yanma sırası Petyr'da. "Polytech Anonim Şirketi."

Misha eğlenmiş görünüyor. "Ne olmuş ona?"

"Kes saçmalamay! Orlov," diye tıslıyor Petyr. "Onu altımdan almaya çalışan sensin, değil mi?"

"Bu büyük bir suçlama. Kanıtınız var mı?"

Petyr'in çenesi sonsuz derecede hareket ediyor, ama ben bile elinde sağlam bir kanıt olmadığını söyleyebilirim.

"Bayan Masters," diyor Misha beklenmedik bir şekilde. Dikkatle bana döndü. "Polytech Incorporated'ın satın alınmasını kolaylaştıracak herhangi bir belgeyi imzaladım mı?"

Sinirlerime hakim oluyorum. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"İşte böyle. Senin ağzından Petyr'ın kulaklarına." Misha düşmanına geri döner. "Hepsi bu mu?"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Orlov."

"O zaman belki beni aydınlayabilirsin, çünkü ben tam olarak emin değilim." "Bundan uzun süre kurtulamayacaksın."

Misha kıkırdar. "Görünüşe göre bir tatile ihtiyacın var, Petyr. Karın nasıl? Hâlâ metreslerini öldürmeye mi çalışıyor? Köstebek oyunu gibi bir şey olmalı. Çok yorucu. Ama Olga'ya şapka çıkarmak lazım, pes etmiyor."

"Seni küçük-" Petyr, yüksek sesli bir klik sesi odada yankılanırken donup kalıyor.

Etrafıma bakıyorum ve Misha'nın otuz adamının hepsinin elinde silah olduğunu fark ediyorum. Ve hepsi Petyr Ivanov'a doğrultulmuştu.

Orada öylece duruyorum, yaşayan bir kâbusun içinde kapana kısılmışım, buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

"Davetin üzerine buradayız Petyr," diyor Misha kayıtsızca. "Eğer misafiriniz olarak bana duymanız gereken saygıyı ihlal etmeyi seçerseniz, korkarım ben de ev sahibim olarak size duymam gereken saygıyı ihlal etmek zorunda kalacağım."

"Buradan canlı çıkamayacaksın," diye hırladı Petyr.

"Ölüm hepimiz için her zaman bir köşe başında. Bazıları için diğerlerinden daha yakın olsa da."

Petyr iğrenmiş görünüyor. "Burada işimiz bitti. Binamdan çıkın."

Misha başını sallar ve adamları silahlarını bırakır. Mükemmel düzenlenmiş bir dans gibi. Her şey uyum içinde gerçekleşiyor.

"Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum Petyr," diyor Misha sırtarak. "Kendine iyi bak."

"Bu da neydi böyle?" Rolls'a geri döndüğümüz an talep ediyorum.

Misha hiç telaşlı görünmüyor. Aslında, Ivanov Industries'in parıldayan bronz kulesinden uzaklaşırken düpedüz rahatlamış görünüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu normal bir iş toplantısı değildi, Mish-Mr. Orlov," diye düzeltiyorum. "O... Şey, ne halt olduğunu bilmiyorum. Ama ne olmadığını biliyorum. Sen de kimsin? Gerçekten mi?"

"Sana zaten söyledim."

"Sanırım sana inanmıyorum o zaman," diye çıktım. "Yürüttüğünüz iş yasal mı?"

Hafif bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bir kısmı öyle."

Bir an sessizliğe gömülüyorum ama kafamdaki çarklar dönmeye devam ediyor. Dikiz aynasını kontrol ediyorum ve tüm zırhlı araçların hâlâ bizi takip ettiğini fark ediyorum.

"Her zaman bu tür bir güvenlikle mi seyahat edersiniz?"

"Genelde olmaz. Ama Petyr'in topraklarında buluştuğumuz için bu gerekliydi."

" konuşuyorsun..."

Sözümü bakışları yüzüme sabitleniyor. "Evet?"

"Sanki bir mafya babasıymışsın gibi konuşuyorsun," diye itiraf ediyorum, beni düzeltmesini umarak. En azından yüzüme gülmesini istiyorum.

Ne yazık ki, ikisini de yapmıyor.

"Derin bir nefes alın, Bayan Masters," diye tavsiyede bulundu. "Ve bugün duyduklarınızın ve tanık olduklarınızın kesinlikle gizli olduğunu unutmayın. Ama Gizlilik Sözleşmesi'ni baştan sona okuduğunuzu düşünürsek, eminim hatırlatmaya ihtiyacınız yoktur."

"Kime söyleyeceğim ki?" Acıyla soruyorum.

"Rowan De Silva, birincisi," diyor hiç tereddüt etmeden.

Çenem ona doğru sarsılıyor. "Nesin sen, neden ona söyleyeyim ki?"

"İkinizin son bir hafta içinde yakınlaştığınızın farkındayım. Öğle yemeklerinizi ve kahve molalarınızı birlikte geçiriyorsunuz, değil mi?"

Bir an için ona baktım. Sonra öfkemi yutuyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Beni yakından izlemeye karar verdiğin için gurur mu duymalıyım yoksa ürkmeli miyim?"

"herkesi yakından takip ediyorum." "Görünüşe göre çok fazla düşmanınız var Bay Orlov."

"Bu başarının bedeli. Ve ne kadar yüksek görünse de, başınızı sokacak bir evinizin ve sırtınızı yaslayacak bir birikiminizin olmamasından iyidir."

Ona tokat atma, Paige, kendime söylüyorum. Ona tokat atarsan çok ama çok kötü olur. Ama yine de bunu yapmak son derece caziptir.

"Kimin için çalıştığımı bilmem gerekiyor," diyorum onun yerine. "Az önce o odaya otuz kadar silahlı adam getirdin."

"Otuz iki," diye düzeltti kayıtsızca. "Ben de dahil."

Bir nefes üflüyorum. "Tamam. Tamam. Bana gerçeği söyle: Mafya babası falan mısın?"

Gözünü kırpmadan bana bakıyor, karanlık gözleri zayıf noktayı arar gibi yüzümde geziniyor. Eminim bolca bulmuştur. Yine de cevap vermeden önce dudakları büzülüyor.

"Ya da başka bir şey," diyor
sonunda. Sonra dünyam
patlıyor.

MISHA

Bir araba yolcu tarafımıza çarpıp bizi iki şeritli trafikte savururken Paige çığlık atıyor. Camlar kırıldı. Metal gıcırıyor ve parçalanıyor.

Emniyet kemeri takılıydı ama yine de onu sabitlemek için bir kolumu uzattım. Araba refüje çıktığında elimden kurtuluyor ve kafası cama çarpıyor.

Adını kükrüyorum ve arabaya doğru atılıyorum. Araba durduğu anda kemerini çözüyorum. Kolunu tutup koltuğun üzerinden bana doğru kaydırduğımda kolu gevşekti.

Hareketle birlikte inliyor, başı omuzlarında bir torba bozuk para gibi. Odaklanmamış gözlerle bana bakıyor, gördüklerini anlamlandırmak için düzensiz bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

"M-Misha..." diye mırıldanıyor.

", " diye emrediyorum. "Seni yakaladım."

Karavan durduğunda dışarıda lastikler gıcırıyor. Eğer o olmasaydı, şu anda dışarıda kargaşanın içinde olurdum. Bize çarpmaya cüret eden herifin yerini tespit ediyor olurdum.

Geldiğini görmeliydim. Başka bir gün olsa, . Bugün, dikkatim dağılmıştı.

Petyr son sözü söylemeyi sever ve toplantı onun planladığı gibi bitmedi. Ama yine de vur-kaç kadar umutsuz bir şey beklemiyordum.

Lanet olası pislik.

Konstantin'in sesini diğerlerinin üzerinde duyuyorum. "Don nerede?"

Bir saniye sonra kapım açıldı ve Konstantin gün ışığında siluet halinde belirdi. "Lanet olsun! Burada baygın olduğumu düşünmüştüm."

"Paige'in acilen tıbbi yardıma ihtiyacı var."

Paige'i kollarımın arasına alarak kendimi yıkık dökük Rolls'tan dışarı atıyorum. Konstantin ona uzandı. "İşte, onu almama izin ver."

"Geri çekil lan."

Konstantin gerçekten de bir adım geri atıyor, kaşları alnından yukarı fırlıyor. İçimden kendime lanet ediyorum. "O çok kırılgan," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak. "Onu gereksiz yere hareket ettirme riskini almak istemiyorum."

Yalan kolayca söylenir ama Konstantin'in ifadesi yine de şüpheli bir hal alır. "Arabam şurada. Polisler gelmeden önce bir dakikamız var. Belki daha az."

"Bize kim vurdu?" Talep ediyorum. "Nasıl oldu da bize çarpacak kadar yaklaşabildi?"

"Kavşağı geçerken öndeki arabalar değişirken yaklaşık iki saniyelik bir boşluk vardı. Kırmızı ışıktı geçti ve her şeyi yaptı. Zamanlaması mükemmeldi."

Yukarı ve aşağı yola bakıyorum. "Yani kesinlikle

Petyr." Konstantin başını sallıyor. "Hiç şüphesiz."

Adamlarım beni ve Paige'i kimin takip edeceğini, kimin kalacağını, kimin ofise geri döneceğini bulmak için karıncalar gibi çabalıyorlar. Genelde işlerin başında olur, emir yağdırırdım ama Paige kollarımda gevşek duruyor, bu yüzden kimin nereye gideceği umurumda bile değil. Adamlarım bunu çözecektir.

İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var.

Aval aval bakan bir kalabalık çoktan toplanmıştı. Yardım teklif eden iyilikseverleri görmezden geliyorum ve Konstantin'in cipinin arka koltuğuna geçiyorum. Paige'in başı göğsüme yaslanmış, sıcak, ağır ve güzel kokulu. Gözleri kapalı ama nabzını kolumda güçlü ve sabit hissedebiliyorum. Nefesler arasındaki boşluk her seferinde kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Kızı toplantıya getirmene şaşırdım." Konstantin önündeki araba kuyruğunun etrafından dolanmak için kaldırıma çıkıyor. Paige'e sıkıca tutunuyorum ki gereğinden fazla sarsılmasın.

Farkında değil ama yaraya tuz basıyor. Neden onu da bu işe dahil ettim ki? Onu Orion'da da bırakabilirdim. Ama şimdi neye bulaştığını tam olarak bilmesini istedim.

Küçük bir parçam da onun benim gerçekte kim olduğumu bilmesini istiyordu.

Belki de ondan kaçmaktan yorulduğumu kendime itiraf etmekten vazgeçiyorum. Bir haftadır asla göz teması kurmuyor, bana ne yapacağımı sormak zorunda kalmasın diye masasına notlar bırakıyor ve telefona cevap verdiğini duymayayım diye kapımı kapalı tutuyordum.

İşkence dolu bir hafta oldu.

Ama onun gevşek bedenini kollarımda tutmak daha kötü.

MISHA

Saint Mary's'e rekor sürede vardık. Paige'i hastaneye taşıdım ve en yakın sedyeye yatırdım.

"Özel bir odası var," diye çıkışıyorum yaklaşan bir hemşireye.

"Buraya elini kolunu sallayarak girip istediğini yapamazsın!" diye karşılık veriyor. "Buranın sahibi değilsin!"

Gözlerimdeki öfkeyi görebileceği kadar yaklaştım. "Ne kadar yanıldığını bilmiyorsun."

Kadın bir an yüzüme bakıyor, ama bulduğu belli, çünkü yutkunuyor ve bir soluyor gibi görünüyor. Sonra başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşkın.

"Onu hemen bir odaya götüreceğim, efendim."

Paige'i koridorda yuvarlarken iki adım geriden takip ediyorum.

Konstantin'in gözlerinin başımın arkasına gömüldüğünü hissedebiliyorum ama onu görmezden geliyorum. Ona ya da bir başkasına kendimi açıklamama gerek yok.

Denesem bile yapabileceğimi sanmıyorum.

Hemşire Paige'i dördüncü kata çıkarıyor ama kaslı bir erkek hemşire beni acil servisin kapısında durduruyor.

"En kısa zamanda size bilgi vereceğiz efendim," dedi. "Lütfen burada bekleyin."

Tartışmak istiyorum -aslında, bana nereye gidip gidemeyeceğimi söylemeye cüret ettiği için bu orospu çocuğunu lime lime etmek istiyorum- ama Paige'in bakımını yavaşlatacak bir şey yapmak istemiyorum.

Onu daha sonra görmek için mücadele edeceğim. Şimdilik başımı sallıyorum ve çift kapıdan geçip kaybolmasını izliyorum.

Arkamı döndüğümde Konstantin oradaydı. "Tamam, kardeşim. Dökülme zamanı. Neler oluyor?"

"Hastanedeyiz. Bir kaza geçirdik," diyorum yavaşça. "Sempatik bir beyin sarsıntınız falan mı var? Darbe aldığınızı düşünmemiştim."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diyor sabırsızlıkla. "Kız. Senin için kim o?"

"Hiç kimse."

Konstantin dudaklarını büzüyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Seni doğduğum andan beri tanıdığımın farkındasın, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum. Kuzenimi avucumun içi gibi biliyorum ve Konstantin ben ona söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacak. Bu bir sır değil ki zaten. "Paige ve ben-"

Ben daha cümlemini tamamlayamadan Konstantin, "Asla olmaz," diye ağzından geçiriyor. "Hayatta olmaz."

Bir hemşire çift kapıyı iterek içeri giriyor ve ben şimdiden bir güncelleme beklediğim için kaskatı kesiliyorum. Koridorda yürüyüp köşeyi dönerken bize bakmıyor bile.

Gergin olmayalı uzun zaman olmuştu. Belirli bir kişi için bu kadar yoğun endişelenmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Buna alışık değilim.

"Onun güzel olduğunu söylediğim gün bana bu kadar düşman olmana şaşmamalı." Konstantin inanamayarak başını sallıyor. "Dostum... Onunla yattığına inanamıyorum."

Asistanın. *Büyük olay örgüsü.*"

"Olay olduğunda benim asistanım değildi," diye çıkıştım. "Tek gecelik bir şeydi. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum, hele her gün görmek zorunda kalacağımı hiç." Bunun son olmasını istiyorum ama Konstantin'in yüzünde görmezden gelemeyeceğim aptalca bir sırıtış var. "Ne diye sırıtıyorsun ki?"

"Belli ki ondan hoşlanıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Ama kafamın içinde hâlâ Paige'in çılgılığı yankılanıyor. Maksim için de aynısı oldu. Olay olduğunda ona arkamı dönmüştüm ama nefesini duydum. Kurşun göğsünü delip geçerken dudaklarından kaçan o inanmaz nefesi.

Keşke onun yanında olsaydım. Keşke

tetikçiyi fark etseydim.

Keşke emirlere uysaydım.

Eğer. Eğer. Eğer.

Maksim'in ölümünden sonraki ayları kafamda o kadar çok 'eğer' ile geçirdim ki, bu kelime bir süreliğine anlamını yitirdi.

Ta ki Paige yanımda inleyene kadar. Kollarımda çaresizce yatıyordu, alnından kan akıyordu.

Paige'i koridorda takip etmeme engel olan kolları dövmeleli erkek hemşire bir kez daha arka taraftan çıkıyor. "Hâlâ çalışıyoruz efendim ama ilk bulgular olumlu. Sadece bir beyin sarsıntısı gibi görünüyor, beyinde şişme ya da acil bir durum yok. Taramaları bittikten sonra gideceği odayı size gösterebilirim."

Başımı sallıyorum ve Konstantin'le birlikte onun arkasına düşüyoruz. Bizi koridorun sonundaki yavan bir odaya yönlendiriyor, sonra da kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Kahretsin," diyor Konstantin, ben köşedeki sandalyeye yığılırken odaya bakarak. "Hâlâ hastanelerden nefret ediyorum."

Hislerimiz karşılıklı, ama bunu söylemiyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

"Neden?"

Aptalmışım gibi kıkırdıyor. "Sadece bir araba kazası geçirdin, salak." "Daha kötülerini de geçirdim."

"Sanırım bu doğru." Duvara yaslanıyor ve olmayan sakalını sıvazlıyor. "Çocuklardan cadde boyunca çarpışmayı yakalamış olabilecek güvenlik kameralarına bakmalarını istedim bile. Gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

Elimi umursamazca sallıyorum. "Petyr olduğunu zaten biliyoruz." "Kanıt olmadan bunun sorumluluğunu kabul etmeyecektir."

"Sorumluluğu kabul edip etmemesi umurumda değil," diye homurdanıyorum. "Ona saldırmak için kanıtı ihtiyacım yok. O beni öldürdü-"

Kendimi toplamak için kısa bir süre durdum. O toplantı odasına girdiğimizde Petyr'ın orada durduğunu gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Nefes aldığı gerçeği... Anlaşılmaz bir şey. Petyr Ivanov yaşarken, Maksim Orlov soğuk toprağın altında çürüyor.

Adalet talep ediyor.

"Uzun vadeli oynuyoruz kardeşim," diyor Konstantin, elini omzuma koyarak. "Ama sana söz veriyorum, o piç Maksim'in ölümünün hesabını verecek."

"Sen kim oluyorsun da bana bunun sözünü veriyorsun?"

Konstantin kolunu bırakır. İfadesi bocalıyor. "Sen benim kuzenimsin, Misha, ama her zaman kardeşim gibi hissettim. Birlikte büyüdük. Her zaman seni örnek aldım. Seni seviyorum dostum. Ama bazen-"

"Tahmin edeyim mi?" Acıyla sordum. "Bazen benden pek hoşlanmıyorsun."

Konstantin başını sallar. "Sorun o değil. Sorun şu ki, bazen Maksim'in ölümü sadece senin başına gelmiş gibi davranıyorsun." Geri adım atarak bir kez daha köşesine çekiliyor. "O gün hepimiz Maksim'i kaybettik. Hepimiz onun ölümünü yanımızda taşıyoruz. Her lanet gün. Aramızdaki tek fark, geri kalanımızın

nasıl başa çıkacağımızı öğrendik. Onsuz nasıl yaşayacağımızı öğrendik. Oysa siz... acınızı kolunuza takıyorsunuz ve aynı şeyi yapmadığımız için geri kalanımızdan nefret ediyorsunuz. Bu nasıl adil olabilir?"

"Hiçbirinizden nefret etmiyorum," diye mırıldanıyorum ama bu sözler kulağıma bile yanlış geliyor.

"Hayır mı?" Konstantin meydan okur. "O zaman yemeğe gel, Misha. Sana meydan okuyorum. Cuma yemeğine gelmen için sana meydan okuyorum."

Kolçakları o kadar sert kavırıyorum ki kopmamaları mucize. "Artık Don benim, Konstantin. Yapacak işlerim var. İşletmem gereken işler."

"İntikam için komplo mu?"

Çenem sertleşiyor. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Tabii ki değil," diyor. "Ya da en azından öyle olmazdı - eğer tek önemsendiğin bu olmasaydı. Maksim senin de bir hayatın olmasını isterdi, Misha."

Ayağa fırlayıp ona duvar örüyorum. "Maksim'in ne isteyeceğini nereden biliyorsun?" Kuzenimin yüzüne hırladım. "O öldü. Artık hiçbirimiz Maksim'in ne istediğini bilmiyoruz."

Bu noktada tehlikeli bir şekilde yaklaştık. Bir santim daha gidersek çocukken yaptığımız gibi göğsümüzü yumruklayıp alnımızı birbirine bastıracağız.

Tam bir kavganın patlak vermesini engelleyen tek şey, Paige'in sedyesini kapıdan içeri iten hemşirenin ortaya çıkmasıdır. Hâlâ bilinci yerinde değil ama yüzünde biraz renk var.

"İyileşecek Bay Orlov," diyor hemşire ben etrafımda dönerken. "Kendine geldiğinde biraz kafası karışmış olabilir, o da her an olabilir. Ona karşı nazık olun."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ben soruyorum. "Ameliyat olması gerekecek mi? Kırık bir şey var mı? Bana her şeyi anlat."

Hemşire tereddüt ediyor ve gözlerinden : Bir şey saklıyor. "Söyle bana," diyorum.

"Detaylar sadece yakın aile üyeleriyle paylaşılabilir. Üzgünüm, ama ben---"

"Ben onun kocasıyım." Tereddüt etmeden ya da duraksamadan söylüyorum. Konstantin'in beni izlediğini hissedebiliyorum ama ona doğru bir bakış bile atmıyorum. Aileyle çalışmanın sorunu, sizi tanıdıklarını varsaymalarıdır. Düşünceleriniz üzerinde hak sahibi olduklarını varsayarlar.

Seni kurtarmaya hakları olduğunu sanıyorlar.

Ama artık beni kurtarabilecek tek kişi benim.

Hemşire bana sorgulayan gözlerle bakıyor, ama ben gözümü kırpmadan onun gözlerine bakıyorum. Dayanılmaz derecede uzun bir saniyeden sonra başını sallıyor. "Pekâlâ. O zaman... evet, bazı haberler var. Oturmak isteyebilirsiniz."

OceanofPDF.com

PAIGE

"Sanırım uyanıyor."

Etrafımdaki sesler bir gürültü bulutu ve ben bu bulutun içinden çıkamıyorum. Gözlerimi bile açamıyorum.

"Biri kocasını salondan alabilir mi?"

Koca mı? Bu artık kötü bir kelime. Artık bir kocam yok. Hiç olmadı, aslında, eğer teknik olarak konuşmak istersen.

Kafamı mı vurdum? Bu yüzden mi saçma sapan şeyler duyuyorum?

"Merak etme hayatım," diyor tanımadığım bir kadın sesi, muhtemelen bana. "Bir şeyin yok."

Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?

Gözlerimi açıyorum, her seferinde bir mikro göz kırpıyorum. Parlak ışıklar üzerimde parlıyor, kör edici ve acımasız. Ama yattığım rahatsız yatağın yanında bir insan şekli seçmeye başlıyorum.

"Neredeyim ben?" . Kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Saint Mary Hastanesi'ndesiniz," diye açıklıyor kadın. "Bir şeyiniz yok. Bir dakika bekleyin. Kocanızı getireyim."

İşte yine o kelime. Kadına bir kocam olmadığını söylemek istiyorum. Bir çeşit kocam yoktu, ama gitti ve paramı da yanında götürdü.

Onu. Ama ben daha konuşmaya başlayamadan o çoktan gitmişti.

Gözlerimdeki bulanıklığı sildim ve doğruldum.

Bir hastanedeyim ama daha önce bulunduğum hiçbir hastaneye benzemiyor. Her yerdeki ev dokunuşları, şimdiye kadar deneyimlediğim her hastaneyi insanlık dışı hissettiren antiseptik mülayimliğin bir kısmını ortadan kaldırıyor.

Burası öyle değil. Serum torbalarımın yanındaki vazoda taze çiçekler duruyor ve duvarlarda çayır manzaralarını gösteren hoş baskılar var. Köşedeki televizyon yavaş bir döngüde rahatlatıcı doğa makaraları çalıyor.

Lavabonun üzerindeki bronz aydınlatma armatürüne hayranlıkla bakarken odada başka bir hemşire olduğunu fark ediyorum. Yanağında Cindy Crawford benlerinden biri var.

Annemin sağ gözünün altında hep nefret ettiği bir tane vardı. Yeterince parası olduğunda aldıracağına yemin etmişti. Acaba aldırdı mı? Hiç .

"Size bir şey getireyim mi hanımefendi?" diye soruyor hemşire rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Su iyi olurdu," diye mırıldanıyorum.

Çiçeklerin yanında bir su sürahisi var. Benim için bir bardak dolduruyor ve elime tutuşturuyor. "Yavaş iç ki kendini hasta etme" diye tembihliyor. "Eğer acıktıysan, birazdan sana bir şeyler getirebiliriz."

Birkaç yudum alıyorum ve yutmamak için kendimi zor tutuyorum. Kavruldum. "Burası otel gibi."

Hemşire gülümsüyor. "Özel odalar oldukça güzel."

Özel oda. Kulağa pahalı geliyor. Özel odaya nasıl girdim hiç bilmiyorum. Aslında hastaneye nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kulağa aptalca geliyorsa özür dilerim ama... bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Onun kaşlar örgü birlikte için a an önce o bilinçli bir şekilde gevşiyor ve İyi Hemşire yüzünü tekrar takınıyor. "Sanırım sen bir

araba kazası. Ayrıntıları bilmiyorum. Belki de kocanız gelene kadar beklemelisiniz."

Zihnimdeki anılar ve sorular yumağını çözmeye çalışarak ona bakıyorum. Belki Anthony hâlâ benim acil durum bağlantımdır, ama bu bir şekilde tuhaf bir şekilde doğru olsa bile, bir çağrıya cevap vermesine imkân yok, değil mi? Cevap verse bile buraya *gelmeyeceği* kesin, değil mi? Tanrı biliyor ya, hiçbir çağrıma cevap vermedi. Ölümüm ihtimali onu girdiği delikten çıkarmaya yetti mi?

"Benim... kocam burada mı?" Çekinerek sordum.

"Evet hanımefendi," diyor nazikçe, paylaştığı şeyin rahatlatıcı bir bilgi olduğu izlenimine kapılmış. "Koridorda doktorunuzla konuşuyor. Eminim evrak işlerini hallettikten sonra sizi görmeye gelecektir."

Bunun hiçbir anlamı yok.

Bir araba kazası. Yani... Bir arabanın içindeydim. Başlamak için

iyi bir yer. Nereye gidiyordum? Belki işe?

Çalış.

Bulmacanın parçaları birbiri ardına yerine , bir dizi domino taşı mide bulandırıcı bir dizi klik sesiyle devriliyor.

Misha.

Ivanov Industries.

O ve kötü gözlü CEO arasındaki silah dolu çatışma.

Her şey bana başka bir araba kazası gibi çarptı. Her şeyi tam olarak Misha hastane odama girdi.

Hemşire bana gülümseyerek, "İşte geldi!" dedi. "Sizi soruyordu, efendim."

Ben mi?

Misha kadına bakmıyor bile. Gözlerini bana dikti. "Karımı ve beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Hemşire başını salladı ve odadan çıktı. Yalnız kaldım, hala sersemlemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bilmeliydim.

"Ne... ne halt etmeye çalışıyorsun?" Şişman, inatçı dudaklarımla talep ediyorum.

"Sana karşı nazik olmam gerekiyor," diyor , sanki bu talimata uyuyormuş gibi ama bundan memnun değil. "Kafanın karışmış olabileceğini söylediler."

"Kocam olarak ortalıkta dolaştığın gerçeğini gözden kaçırarak kadar kafam karışık değil!"

"Doğrudan aile üyesi olmasam test sonuçlarını bana vermezlerdi," diye omuz silkerek açıklıyor.

Ama bu bir açıklama değil. "Ne testi?"

"Sizi tedavi ederken, doktorların mevcut sağlığınız hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmeleri gerekiyordu. Birkaç test yaptılar. Bunlardan biri... ilginç bir sonuçla geri döndü."

Midem dibe vuruyor. "Misha," diye nefes alıyorum, "ne tür bir test? Ne testi bu? Ben-"

"Hamilesin."

Gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum, bilgi siyah bir üstten fırlayan lastik bir top gibi üzerimden sekiyor. "Hamile kalamam."

"Öyle olduğuna dair kanıtımız var."

Titriyorum ve sanki bu beni ondan saklayacakmış gibi yorganı bedenimin üzerine çekiyorum. Sanki bu beni ondan koruyacakmış gibi. "*Bizim* hiçbir şeyimiz yok. Buna hakkınız yoktu! Bu benim bedenim. Ona ne yapılacağına ben karar veririm. Sen benim kocam değilsin. Sağlığım hakkında hiçbir şey bilmene izin vermedim ya da-"

Ama kelimeler dudaklarımda çırpınıyor ve ölüyor. Hiçbir zaman şansı bulamayan prematüre yavru kuşlar. Bu en saf haliyle bir kayıp,

çaresiz ve çirkin. O tuhaf ve soyut *başarısızlık* hissi. Bu his ve ben çok ama çok samimiyiz.

İlk tanıştığımızda, farklı bir hastanede farklı bir odada oturuyordum. Anthony ofiste işle meşguldü, bu yüzden yalnızdım.

Bir iş kurmak kişisel fedakarlıklar yapmak demektir. Anthony bunu her zaman tekrarlardı. Onunla aynı fikirde olmasaydım bu can sıkıcı olabilirdi. Ayrıca, fedakarlık yapmaktan korkmuyordum. Ailemden daha iyi olmak istiyordum. Daha cömert, daha destekleyici, daha büyük iyilikler için fedakârlık yapmaya daha istekli.

Fedakârlıkların çoğunu ben yapıyormuşum gibi hissettiğim zamanlarda bile.

"Üzgünüm Paige," dedi Dr. Gilpin o gün bana, ellerini masasının üzerinde kavuşturmuş bir halde. *"Söyleyebildiğimiz kadarıyla, hamile kalmanız mümkün değil."*

Entelektüel olarak bunun benim hatam olmadığını biliyordum. Duygusal olarak ise tamamen farklı bir hikâyeydi. Dr. Gilpin'in masasının üzerinde sırttan iki oğluyla balık tutarken çekilmiş çerçeveli fotoğrafı yüzüme bir tokat gibi inmişti. Dışarıdaki koridorda ağlayan bir bebeğin sesi karnıma saplanan bir bıçak gibiydi.

İmkansız. İmkansız. İmkansız.

Ne kadar vahşi, iğrenç bir kelime.

Kapı açıldığında ve odama yeni, tuhaf bir doktor girdiğinde o zaman nasıl hissediyorsam şimdi de öyle hissediyorum. Sarkık gözleri ve yuvarlak omuzları olan yaşlı bir adam. Ama elleri tıpkı Dr. Gilpin'in elleri gibiydi. Solgun, zayıf, damarlı ve bir şekilde mide bulandırıcı. Kötü haberlerle gelen tüm doktorların elleri böyle midir?

"Bu adam benim kocam değil!" Acınası bir şekilde haykırdım. "Ve hamilelik testine izin vermedim."

Tek yaptığı gözlerini benden Misha'ya kaydırmak. Ve bu doktorun benim neye rıza gösterip göstermediğimi umursamadığını anlamam için gereken tek şey bu.

Bu odada sadece bir kişi karar verme yetkisine sahip.

Ve o kişi ben değilim.

Doktor diplomatik bir tavırla, "Bu hastanede kaldığınız süre boyunca onun kocanız olduğunu varsayalım," dedi. "şimdi, Bayan Orlov-"

İrkildim. "Bana öyle deme."

Dudaklarını büzüyor. Misha ona ne kadar ödediyse, çok fazla olmalı. "Test sonuçlarını aldım ve-"

"Hayır!" Bağırıyorum. "Bu çok saçma. Sözde *kocama* zaten hamile kalmamın imkânsız olduğunu söyledim. *Im-poss-i-ble*." Her heceyi seslendiriyorum, aralarında el çırpıyorum. Kelimenin tadı dudaklarımda, Dr. Gilpin söylediğinde kulaklarımda bıraktığı kadar iğrenç.

Adam gözünü bile kırpmıyor. Bunun benim için ne kadar acı verici olduğunu neden anlamıyor? Neden kimse anlamıyor?

Yıllarca denedim. Sadece Anthony'nin iyiliği için. Çocukları çok istiyordu ve ona veremeyeceğimi biliyordum. Yine de denemeye devam ettim.

"*Belki bir mucize olur,*" dedim istemediğim kadar çok seks yaptıktan sonra, mucizelerin var olduğuna inanmasam da -ya da varsa bile benim başıma gelmediğine-. "*Ne olacağını asla bilemezsin.*"

Ama biliyordum. O zaman da şimdi olduğu gibi biliyordum: Hamile kalamam. Bir daha kendime yalan söyleme zahmetine gir. Ne Anthony, ne Misha ne de başkası için.

"Bayan Orlov-"

"Benim adım Paige Masters," diyerek doktorun sözünü kestim. "Bana Bayan Masters ya da Paige diyebilirsiniz. Ya da tercihen hiçbir şey demeyin."

Doktor kaşlarını biraz kaldırır. "Bayan Masters, hamile kalamayacağınızı size kim söyledi?"

Bakışlarım Misha'ya kayıyor. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Siz benim hastanemdeyken sağlığınız beni ilgilendirir. Neler yaşadığınızı anlamak istiyorum. Eğer yapabilirsem, yardım etmek isterim."

Kaşlarımı çatıyorum. Sesi samimi geliyor, ama yine de son altı yıldır Anthony de öyle yapmıştı ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz. "Hamile kalamam. Hepsi bu. Bütün hikâye bu."

Yatağa yaklaşıyor ve elindeki kâğıdı bana uzatıyor. "Bu test bunun imkânsız olmadığını gösteriyor. İnkâr edilemez bir şekilde hamilesiniz, hanımefendi."

Elindeki kâğıda bakıyorum, uzanıp alamıyorum. Ama okuyabilecek kadar yakınım ve gördüğüm şey tek bir kelimedenden ibaret.

Mucize.

OceanofPDF.com

PAIGE

Nefes alamıyorum, konuşamıyorum. Sadece kağıda bakıyorum. **Pozitif** yazan düzgün küçük yazıya. Sanki küçük bir kelime, gözyaşı, acı ve kendinden nefretle geçen onca sonsuz geceyi geçersiz kılabilirmiş gibi.

Bunu kabul etmeyince doktora baktım. Solgun yüzüne. Büzülmüş dudakları. Sulu mavi gözleri. *O eller.*

Gözleri tekrar Misha'ya kaymadan önce bana inanamayarak bir nefes boyu bakıyor. Takip ediyorum, bir şey hatırladığımda aniden midemin bulandığını hissediyorum.

Hayatı sonsuza dek değişen tek kişi ben .

Misha'nın gözleri kaynıyor. Çenesi gergin, acımasızca gergin. Vücudundaki her kas gerginlikten titriyor.

Ben buna mucize dedim.

Aynı fikirde değil gibi.

Doktor da benimle aynı şeyi görüyor olmalı ki boğazını temizledi ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Bayan Masters, bu hastanede bir karar vermenizi sağlayacak imkanlarımız var."

"Bir karar mı?"

"Bebeği doğurmak isteyip istemediğiniz konusunda..."

Cevap vermeden önce Misha'ya bakmayı bile reddediyorum. "Bir karar vermeme gerek yok, *Doktor*," diyorum ona, son kelimeyi tükürerek. İlk defa sesim titremiyor. "Karar çoktan verildi. Bebeği doğuracağım."

"Ah. Peki o zaman, tebrikler," diyor ama Misha'ya doğru endişeli bir bakış daha fırlatması gözümden kaçmıyor.

Rahatsızlığını görmezden geliyorum. "Ne zaman taburcu olabilirim?" "Önümüzdeki yarım saat içinde, eğer kendini iyi hissediyorsan." "Harika. Eve gitmeye hazırım."

Başını sallayıp odadan çıkıyor ve Misha ile beni yalnız bırakıyor. Sessizlik onun gözlerinin her zaman yaptığı gibi kaynıyor. Görünmeyen bir kaynaktan gelen ısı cildimin kızarmasına ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. Doktor içeri girip çıktığından beri hiç kıpırdamadı, sanki arkasından bir atom bombası bırakmamış gibi. Sanki taştan oyulmuş gibi.

"Hamile kalabileceğimi düşünmüyordum," diyorum usulca, çoğunlukla sessizliği sona erdirmek için. "Buna gerçekten inanmıştım."

Yutkunmak için duraklıyorum. Misha hareket etmiyor, göz kırpmıyor ya da tek kelime etmiyor. Belki de figüratif olmayan bir anlamda gerçekten taştan oyulmuştur.

"Ama doktorun söylediği doğruysa, hamileyim. Ve bu bebeği istiyorum. Yani eğer istemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin-"

"Ben babası mıyım?"

Dişlerimi sıkıyorum ve sakın kalmak için kendimi zorluyorum. "Evet. Yedi ayı aşkın süredir birlikte olduğum tek erkek sensin."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Şüpheli olduğum için beni bağışlayın," diye çekiştiriyor. "Ne olsa en başta hamile kalamayacağınıza 'emindiniz'."

Eğer bu hareket serumumu sökmese, yatağımın yanındaki vazoyu alıp ona fırlatırdım. Bundan çok daha kötüsünü hak ediyor, pislik herif.

"Her halükarda senin için fark etmemeli," diye çıkışıyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok. Paçayı kurtardın, Misha."

"Off... the hook?" diye yineliyor, sanki bu terime yabancıymış gibi

"Kızdığınız şey bu değil mi?" Talep ediyorum. "Küçük bir sekreterle babalık yapmaya zorlandığın için mi? Endişelenmene gerek yok, çünkü bu küçük sekreter kendi başının çaresine bakabilir. Bu bebeğe senin yardımın olmadan da bakabilirim. İhtiyacım yok. İhtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok."

Bunu söylerken bile gerçek hayat parmağını gözüme sokuyor. Yeni bir iş bulmam gerekecek. Daha büyük bir daire. Kreş, kıyafet, biberon ve bebeklerin ihtiyaç duyduğu her şeyi karşılamamanın bir yolunu bulmalıyım.

Masraflar ve sorumluluklar zihnimde yığılıyor ama onları bir kenara itiyorum. Bu gelecekteki Paige'in sorunu. Şimdiki Paige bu pisliğe güneşin parlamadığı yere gitmesini söylemek istiyor.

"Ve eğer beni kürtaja ikna edebileceğinizi düşünüyorsanız, bir kez daha düşünün," diye devam ediyorum. "Bu bebek bir mucize. Hayatımda çok fazla rastlamadım, bu yüzden buna tutunacağım."

Bir an sessiz kalır. Hâlâ hayatta olduğunun tek işareti göğsünün inip kalkması. Sonra, ona hastane odamdan defolup gitmesini söylemek üzereyken, nihayet konuştu.

"Hiçbir koşulda sorumluluklarımdan kaçmak gibi bir alışkanlığım yok," diyor. "Öyle olsaydım bile, sen ve ben aynı çatı altında yaşarken bunu yapmam imkansız olurdu."

Homurdanıyorum. "Benim kendi dairem var. Ayrıca, İnsan Kaynakları'nın patronumla birlikte yaşamam konusunda çok heyecanlanacağını sanmıyorum. Özel kalem müdürleri ve CEO'lar genellikle birlikte yaşamazlar."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama kocalar ve karılar yapar."

Nabzım şakağımda atmaya başladı. "Biz gerçekten karı koca değiliz, Misha. Bu senin yalanındı. İstedğini elde ettin. Artık bitti."

"Hayır," diye tekrarlıyor, ". Ve değil. Çünkü sen ve ben evleniyoruz."

OceanofPDF.com

PAIGE

Ben daha Misha'nın bana söylediklerini sindiremeden hastaneden çıktık ve onun arabasına bindik.

"*Evlenecek* miyiz?"

Bu sefer daha anlamlı olacaklarını umarak kelimeleri yavaşça tekrarlıyorum. *Olmadı*. Bir dahaki sefere daha iyi şanslar.

"Özür dilerim. Delirdin mi sen?"

"Hamilesin," . "Benim çocuğuma. Bu yüzden evleniyoruz."

"Ne tür bir arkaik saçmalık bu?" Alay ettim. "Tek gecelik bir ilişki yüzünden evlenip House oynayacak değiliz."

"Hayır. Çocuğumu taşımana neden olan tek gecelik bir ilişki yüzünden evleneceğiz."

Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Bu bebek senin değil."

"Her şeyin sahibi benim," diye tersledi, sesi çimentoya çarpan cam gibi paramparça oldu.

Misha'nın tamamen ciddi olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ve tam olarak istediğini elde edebilecek kapasitede.

"Bırak beni, Tanrı aşkına, seni rahat bırakayım," diyorum ses tonumdaki yalvarıştan nefret ederek. "Çocuk nafakası ya da senin karışmanı ya da başka bir şey istemiyorum."

. Yapmak zorunda değilsin... Yani, bunu neden yapmak istiyorsun ki?"

"Ben Orlov Bratva'nın donuyum," diye hırılıyor beni dehşete düşüren bir vahşilikle. "Karnındaki o bebek benim varisim. Şimdi hem ona hem de sana karşı bir sorumluluğum var. Çocuğum gayrimeşru olmayacak."

Don? Bratva? Varis? Sesinde bu saçma zoraki evliliği benim kadar istemediğini haykıran o tını var ya?

Sayılamayacak kadar çok şey gözüme çarpıyor, bu yüzden anlayabildiğim kısma odaklanıyorum.

"Sanki Viktorya dönemi İngiltere'sinde yaşıyormuşuz gibi konuşuyorsunuz. Evlilik dışı doğan bebekler her zaman var. Toplum tarafından dışlanmıyorlar. Göğüslerine kocaman bir kırmızı harf çizip kurtlar yesin diye ormana bırakmıyoruz."

"Toplum umurumda değil," diye homurdanıyor. "Ailemin kuralları umurumda. Ailemin onurunu."

"Ama ben senin ailenin bir parçası değilim!"

Gri gözleri buz da olabilirdi. "Olacaksın."

Böyle bir olamaz. Böyle bir olması mümkün değil.

Ama tartışamayacak kadar bitkinim. Kazadan mı, hamilelikten mi yoksa her ikisinden de mi bilinmez, koltuğa yığılıp gözlerimi kapatıyorum.

Ne olduğunu anlamadan araba durdu. Gözlerimi açıyorum ama Misha çoktan araçtan inmiş. Bir saniye sonra kapım açılıyor. Silahlı haydutların ya da Azrail'in beni tekme tokat dışarı sürüklemesini bekleyerek başımı kaldırıyorum.

Sadece o var . bu daha da kötü olabilir.

Bana elini uzatıyor ve gözleri erimiş gümüş gibi parlıyor. Görmezden geliyorum ve kendi başıma dışarı çıkıyorum. Karşı argümanlar üretmeye çalışırken donup kalıyorum, bakışlarım arkasındaki görkemli modern malikaneye kayıyor.

"Neredeyiz biz?" Nefes alıyorum.

Burası bir kale. Alternatifler için beynimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bu onun için tek kelime.

Mükemmel çizgiler halinde tırmıklanmış çakıl, geniş bir mermer merdivene çıkıyor. Bunun ötesinde, kaba yontulmuş gri kumtaşından korkutucu derecede büyük bir cephe vardır. Tertemiz çitler, koyu renkli ve dikenli, kesintisiz yeşil bir duvar halinde binanın ayaklarını çevreliyor. Bunların üzerinde, her biri siyah metalle süslenmiş çift yükseklikte pencereler birbiri ardına sıralanıyor. Ev, hiç istemediğim bir sarılmanın iki kolu gibi etrafımı sarıyor. Hem doğu hem de batı kanatları tepede iğne keskinliğinde kuleler halinde yükselirken, cam bir baloncuk avlunun üzerinde yay çiziyor ve güneş ışığını açgözlülükle evin karnına doğru emiyor. Uzun süre ayakta durup aval aval bakıyorum, ta ki boynum o kadar uzun süre eğilmekten ağrıyana kadar.

"Evim güzel evim," diyor Misha alaycı bir tavırla. "Sanırım şu anki kulübenden biraz daha iyi bir yer."

Bu beni şaşkın halimden çıkardı. "Ben burada yaşamıyorum."

"Aslında öylesin." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, tam olarak istediğini alacağından hiç şüphesi yok.

"Eviniz büyük ve güzel olabilir ama ben satın alınamam."

"Seni satın almaya çalışmıyorum. Gerek de yok zaten. Biz evleniyoruz, Paige. Hoşuna gitse de gitmese de."

Sonra merdivenlere yöneldi ve bana onu içeride takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

PAIGE

İçeri girdiğimizde etkilenmemiş gibi davranmak için çok uğraştım. Çok başarısız oldum.

İçerisi, evin dışarıdan görünüşüyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor. Dışarıdayken, dünyaya karşı dev bir orta parmak gibiydi. Dikenli çalılar ve keskin köşeler "*Uzak dur*" diye bağılıyordu.

Burada her şey sadece *kal* diyor.

Yüzen ahşap merdiven sarı renkte ve tepedeki tavan pencerelerinden gelen güneş emiyor. Soluk mavi renkli uzun, saten koltuklar, beyaz mermerli bir ocağı çevreleyen bir oturma alanının etrafını sarıyor. Duvarlar sanat eserleriyle dolu. Nedenini tam olarak anlayamadan sizi gülümseten parlak, canlı, güzel sanat eserleri.

Güzel bir ev. Konuksever bir ev. Bir gün kendiniz için yapmayı hayal ettiğiniz türden bir ev.

Yine de fark etmez.

Benim olmayacak.

"Misha!" Onu durmaya ve yüzünü bana dönmeye zorlayarak sesleniyorum. "Bunların hepsi büyük, tuhaf bir şaka, değil mi? Sırf ben hamileyim diye evlenmek için gerçekten ısrar etmeyeceksin."

"Evet, öyleyim."

"Peki ya... peki ya aşk?"

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Aşk mı?"

"Evet," diyorum, bir adım öne çıkarak. "Evleneceğin kadına aşık olman gerekmiyor mu?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Karıma aşık olmak dikkatimi dağıtıyor, bundan kaçınmayı tercih ederim."

"Ciddi olamazsın."

Ama yüzündeki düz ifade bana tam olarak öyle olduğunu söylüyor.

"Sana kim zarar verdi?" Diye bağıríyorum. Cevap vermiyor. Hatta benden olabildiğince uzaklaşmak ister gibi yüzünü buruşturuyor. "Peki. Peki ya ben? Sevdiğim biriyle evlenmeyi hak etmiyor muyum?"

"Bunu bir kez denemiştin," diye dikkat . "Senin için nasıl sonuçlandı?"

Bana tokat atmış gibi geri çekiliyorum. "Bu belden aşağı bir vuruş."

"Bu aynı zamanda acı bir gerçek," diye homurdanıyor ve bana doğru tehditkâr bir adım atıyor. "Başka hiçbir şey olmasa bile bunlardan daha fazlası için bana güvenebilirsin. Seni güvende tutacağım Paige. Sana güvenlik ve koruma sağlayacağım. Hayatının geri kalanında rahat etmeni sağlayacağım. Ve çocuğumuz dünyanın sunduğı her şeye sahip olacak. Aşk kaypak bir saçmalaktır. Sana teklif ettiğim şeyler gerçek."

İlk yıllarımı geçirdiğim karavan gözümün önüne geliyor. Okuldan eve geldiğimde kilerde hamamböcekleri ve kırıntılardan başka bir şey bulamadığım o geceleri hatırlıyorum.

Daha da kötüsü eve geldiğimde boş bir karavanla karşılaştırdım ve bu karavan birkaç gün ya da hafta boyunca bu şekilde kalırdı. Sonra ailem hiç gitmemiş gibi içeri girerdi. Sanki her şey normalmiş gibi.

Başka biri Misha'nın teklifiyle alay edebilir. Ama ben böyle bir sözün ne kadar değerli olduğunu biliyorum.

Sevgi önemlidir.

Ancak güvenlik ve koruma... bu her şey demektir.

Tabii ki, bunu asla bilemez.

"Peki bunun koşulu seninle evlenmem mi?" diye sordum. "Ya senin güvenliğini ya da korumanı istemiyorsam? Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Bu bir yetenek meselesi değil. Senden çok daha aptal insanlar ebeveynliği çözdü," diyor. "Ama çocuğumla birlikte ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim. Benim varisim. Eğer benimle evlenmeyi reddedersen, seni zorlamayacağım. Ama-"

Ah, işte geliyor. *Bir ama olacağını biliyordum.*

" ... ama çocuk benimle kalacak."

Başımı salladım. "Sen aklını kaçırmışsın. Ültimatolarla ortak ebeveynlik yapamazsın."

"Buna ne deyin; ben size sadece nasıl olacağını söylüyorum."

"Başka seçenek yok!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım. "Sana asla bebeğimi verip çekip gitmem."

"Seni çocuğun hayatından tamamen dışlamazdım," diyor kayıtsızca. "Ziyaretlerinize izin verirdim. Erişim. Bu çizgide bir şey."

"Tamam, bir şeyi açıklığa kavuşturalım dostum," diye çıktım, ona doğru yaklaştım ve iğrenç bir şekilde kaslı göğsüne bir parmağımı soktum. "Ben bu bebeğin annesiyim. Bu bebeği ben büyüteceğim. Ve tüm dünyayı satın alabileceğini düşünen zengin bir kabadayı tarafından itilip kakılmayacağım. Ben Petyr Ivanov değilim. Bana otuz silah doğrultun-"

"Otuz iki."

Gülsem mi yoksa çılgılık atıp saçımı başımı mı yolsam karar veremiyorum. Konuşmamı bitirmeye karar .

"İstersen bana otuz iki silah doğrult. Yapmayacağım. Budge."

Bana memnun bir sırıtışla bakıyor. "Çok iyi o zaman. Anlaştığımıza sevindim. Hadi bir düşün planlayalım."

İnledim. "Kastettiğim bu değildi!"

Sonunda saçımı başımı yolabilirim.

Titreyen bir nefes daha almam için bana bakıyor. Sonra zarıfçe dönüyor ve beni girişten geçirip güneşle ıslanmış oturma odasına götürüyor. Karşı duvardaki yüzer merdiven asma kata çıkıyor. Misha merdivenleri rahat bir koşuyla çıkıyor.

"Burada işimiz bitmedi!" Öfleyerek gidiyorum.

Beni görmezden geliyor ve yürümeye devam ediyor. Onu takip ediyorum, boğazımı daraltan bir panik duygusu tırmanıyor. Evin içi dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük gibi geliyor. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü dışarıdan da oldukça büyük görünüyordu.

İkinci kata, kapalı havuza bakan bir geçitten geçip başka bir merdiven setine doğru ilerlerken hizmetçiler gözden uzak odalara koşuşturuyor.

Misha yine merdivenleri koşarak çıkıyor. Yorucu ve acı dolu bir sabah geçirdikten sonra ayak uydurmakta . Ama geride kalırsam, bu labirente kaybolacağım.

Bir odaya girip kayboldu. Onu takip ediyorum, yatak odasında olduğumu çok geç fark ediyorum.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" İçeri fazla girersem yıldırım çarpacakmış gibi eşikte gergin bir şekilde oyalanarak söylüyorum. Sesim şimdi daha sessiz. Sessiz. Korkuyorum. "Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

Arkasına bakmadan başını sallar. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil. Bu gerekli olanı yapmakla ilgili."

"Ne kadar romantik."

"Romantizmin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Doğru. Bu, istemediğiniz çocuk için en iyisinin ne olduğuyla ilgili."

Başını sallıyor ve bana dönerek iç geçiriyor. "Beni dinlemiyorsun. Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"O zaman neden biz-" Nefesimi sertçe veriyorum ve başımın döndüğünü hissediyorum. Ancak elleri üzerime indiğinde ona doğru düştüğümü fark ediyorum.

"Ben... Ben özür dilerim. I..."

"Başın dönüyor," diyor. "."

İtiraz edemeden beni kollarına alıyor ve yatağına taşıyor. Beni lüks ve yumuşak yorganın içine sokuyor. Bir bulut tarafından yutuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Daha yeni bir araba kazası geçirdin," diye hatırlatıyor bana. "Sakin olman gerekiyor."

"Hayatımı cehenneme çevirmekte ısrar etmeseydin yapardım," diye çıkışıyorum.

Sırıttıyor. "O toplantıda ne olduğunu , değil mi?" "Kafamı *o kadar* sert vurmadım."

"Güzel. Unutmamanız çok önemli. Petyr Ivanov güçlü ve tehlikeli bir adam. Ailesi neredeyse kırk yıldır benim ailemle çatışıyor. Ve benimle sorunu olan tek kişi o değil."

"Şok oldum," diyorum ona alaycı bir tavırla. "Ne kadar arkadaş canlısı ve sempatik olduğunuzu görünce."

Beni görmezden geliyor. "Mesele şu ki, bebeğimi taşıdığın sürece dışarı çıkıp hayatını yaşamana izin veremem, Paige. Düşmanlarım bunu öğrendikleri anda -ki *öğrenecekler*- senin için gelecekler. İkiniz için de."

Kelimeler içime bir titreme gönderiyor. Yutkunuyorum. "Pekâlâ. Bir an için inançsızlığı askıya alalım ve evlenmenin pazarlık konusu olmadığını varsayalım."

"Öyle."

İç çekiyorum. "Bundan sonra ne olacak? Yani... Benim bir işim var."

Gözlerini deviriyor. "Asistanım olarak bir işin var. Açıkçası, evlendikten sonra bu sıfatla çalışmaya devam edemezsin. Ne benim için ne de başkası için."

"Bunun hangi kısmı açık?"

"Bu iş sana yakışmıyor. En azından karım olduğunda öyle olacak."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Mantıklı olmamı gerçekten zorlaştırıyorsun, Misha."

"Komik, ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim."

"Seninle evlenmeyi kabul edeceğim," diye geveliyorum, sinirlerim bozulmadan önce kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Uygun gördüğüm her kapasitede çalışmaya devam edeceğim."

Bunu bir an düşünür ve iç çeker. "Peki." Bu kadar

kolay pes etmesine çok şaşırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyor başını sallayarak. "Savaşlarımı ne zaman seçeceğimi bilirim."

İnanmayarak homurdandım. "Hiçbir şeyi kabul edecek bir adama benzemiyorsun."

Gözlerini devirerek karyolanın direğine yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Kokusu burun deliklerimde dolaşıyor, karanlık ve anlaşılmaz. "Nasıl hissediyorsun?"

"Canım sıkıldı."

"Bunun dışında

mi?

"Yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten ne olduğunu hiç sormadım. Bir vur-kaç olayı mıydı?"

"Bu bariz bir misilleme eylemiydi." Işık değişmediği halde gözleri parlıyor. Bu beni ürpertiyor. O parıltının bana yönelik olmadığına seviniyorum.

Kaşlarımı çattım. "Yani...?"

"Şoför neredeyse kesinlikle Petyr Ivanov'un emri altında çalışıyordu."

"konusunda şaka yapmıyormuşsun. İkinizin arasında ne oldu?"

"Bu başka bir zamanın hikayesi."

Gözden uzakta saklı ama gömleğinin hemen altındaki nervürlü zincirin dış hatlarını görebiliyorum. Sanki orada cevaplar varmış gibi hissediyorum. Üstüne gitmek istiyorum ama o kadar korkutucu görünüyor ki şu anda onu zorlamamaya karar veriyorum.

Ama bir anlığına uzanıp göğsüne dokunduğunu fark ediyorum. Hayır, göğsüne değil. Zincirinin ucundaki künyeyi tutuyor.

"Misha?"

"Hm?"

"Bir don olduğunu söylemiştin."

Başını salladı. "Söyledim."

"Ve bu mafya gibi bir şey mi?" "Rus versiyonu, evet."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Yani düşman dediğinde..."

"Düşman demek istedim," diye onaylıyor. "Kelimenin tam anlamıyla." Başımı salladım. "Tamam... Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olabilir."

"İstedığınız kadar zaman ayırın. Bu arada ben de ev sahibinizle konuşup eşyalarınızı buraya taşıyacağım."

Yanaklarımın utançtan renk değiştirdiğini hissediyorum. "Kendimi iyi hissettiğimde bunu yapabilirim."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

"Gerçekten, kendim yapabilirim." Kaşlarımı çattım. "Benim pek bir yok."

Anlaşılmaz derinlikteki gri gözleriyle bana bakıyor. "Artık var."

MISHA

Konstantin ofisime alışılmadık bir surat ifadesiyle girdi. Hiç tantana yapmadan karşımdaki sandalyeye çöktü ve masama mühürlü bir zarf bıraktı. "Konuşmamız gerekiyor."

Son yirmi dört saattir bu sonuçları bekliyordum. Daha önce de alabilirdim ama Paige'in geçmişini iyice kontrol etmek istedim.

Zarfa uzanıyorum ama Konstantin elini kaldırarak zarfı alamadan beni durduruyor. "Dikkatli ol, kardeşim. İçinde duymaktan hoşlanmayacağın bir sürü şey var."

Elini ittim ve kaptım. Mühür kolayca açılıyor. İçindeki katlanmış kağıdı çıkardım. Beklediğimden daha inceydi.

"Güzel olabilir ama kızınız bir azize değil. Dolabında bazı iskeletler var."

Kalbim boğazımda raporun tek sayfasını tarıyorum, sonra bulacak bir şey olmadığını fark ediyorum. "Sen neden bahsediyorsun? O tertemiz."

Yukarı bakıyorum. Sonunda Konstantin'in kendine özgü bok yiyen sırtışı ortaya çıkıyor. "Yakaladım seni, kaltak!" Kıkırıyor, kendi dizini de birkaç kez tokatlıyor. "Seni bir anlığına korkuttum, değil mi?"

"Bazen annenin seni çocukken test ettirmeyerek hata yaptığını düşünüyorum."

"Aslında söyledi ama aileme bir dahi olduğumu söylemenin bana farklı davranmalarına neden olacağını düşündü. Ayrıca, kendini güvensiz hissetmeni istemedi."

Gözlerimi deviriyorum ve dikkatimi tekrar rapora veriyorum. Paige'in eski sahte kocası ona gerçekten bir numara yapmış. neredeyse hiçbir şey bırakmamış. Yine de bu, içinden çıkılması gereken bir borç dağıyla baş başa kalmaktan iyidir. Bu anlamda, o şanslı.

Gerçi onun bu değerlendirmeye katılacağından şüpheliyim.

Konstantin rapora bakmak için öne doğru eğilir. "Orada gerçekten iyi bir şey yok, değil mi?"

"Sıkıcı iştir."

İkna olmuş görünmüyor. "Sıkıcı sıkıcıdır."

Raporu tekrar zarfın içine koyuyorum. "Yan'ı ara. Kışını kaldırıp buraya gelmesini söyle. Evrakları hazırlamasını ve vasiyetimi değıştirmesini istiyorum."

Konstantin kaşlarını kaldırır. "Bunu gerçekten yapıyorsun."

"Sana öyle olduğumu söylemiştim. Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamıyorum."

"Evlilik büyük bir mesele kuzen," diyor ondan pek sık duymadığım bir ciddiyetle.

"Farkındayım. Yasal evraklar bu yüzden."

Konstantin temkinli görünüyor, ama ayağı kalkıp kapıya doğru dönüyor. Yavaş hareket ediyor ve söylemek istediğı daha çok şey olduğunu biliyorum. Kendini tutuyor.

Tam kapıya ulaştığında cesaretini toplayıp geri . "Onunla evlenmek *zorunda değilsin*."

"Tabii ki biliyorum," diye . "O benim bebeğıme hamile."

Tereddüt ediyor ama bu sefer ağzını kapalı tutuyor. Kapıya doğru geri çekilir. "Madem öyle diyorsun. Şimdi Yan'ı arayacağım."

"Güzel."

Kapı aralığından geriye doğru eğildiğinde neredeyse odadan çıkmak üzereydi. "Tanrı aşkına," diye hırlıyorum, "uçuk gibisin. Tam senden düşündüğümde yeniden alevleniyorsun."

Değişiklik olsun diye yemi yutmuyor. "Aileye söyledin mi?" İrkildim. Bu soruyu daha önce sormamasına şaşırdım. "Hayır. Henüz değil." "Uh-oh, yaramaz çocuk," diyor. "Ne zaman söyleyeceksin?"

"Doğru zamanın geldiğine karar verdiğimde."

Konstantin iç çeker ve sessizce odadan çıkar. Sonunda sessizlik.

"Gerçekten evleniyor musun?"

Avukatım Yan Carsten bu soruyu, ölümcül bir kanser hastasına gerçekten hasta olup olmadığını sormak için kullanacağı aynı inançsızlık ve acıma duygusuyla soruyor.

O, tüm mesleğe hak ettiği itibarı kazandıran türden bir avukat. Biraz ikna edici bir sebep bulsa büyükannesini bile satar. Ama doğru davaya bağlandığında tam bir köpekbalığıdır. Bu yüzden onu maaş bordrosunda tutuyorum.

Babamız öldüğünde Yan, Maksim'e miras kaldı. Eğer onu kovmayı ya da bir kafese kapatıp anahtarını atmayı uygun görmediyse, o zaman benim için de yeterince iyidir.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum.

Yan bir elini saçsız başının üzerinde gezdiriyor ve dudaklarını birbirine vuruyor. Dudakları sürekli kuru ve kanıyor. Şapırdatmaya tahammül etmeyi öğrendim.

"Lanetleneceğim. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Başımı yana eğiyorum. Yan'la böyle bir yorumu haklı çıkaracak kadar yakın olduğumuzdan emin değilim.

O da aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor, çünkü dudaklarını tekrar şapırdatıyor. "Baban ve Maksim senin evlenilecek bir tip olmadığına inanıyor gibiydiler. Demek istediğim bu."

Maksim'den rahat bir şekilde bahsetmesi de her zaman rahatsız eden bir başka şey. Görünüşe göre, notu kaçırmış: Maksim'in adı yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda anılmalı. Gündelik sohbetlerde ondan bahsetmek küfür gibi geliyor.

"Buna inanıp inanmamaları önemli değil. Evleniyorum ve karımı yasal belgelerime dahil etmek niyetindeyim."

"Özellikle hangisini düşünüyorsun?"

"Banka hesapları, hayat sigortası poliçeleri ve vasiyetim."

"Anlıyorum." Başını sallıyor ve yanında getirdiği sarı bloknota her şeyi not ediyor. "Şanslı gelin adayıyla ne zaman tanıştığınızı sorabilir miyim?"

"Son zamanlarda."

"Ah..."

Kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var?"

Tereddüt ediyor, cevap vermeden önce dudağını karıştırıyor. "Bağışlayın beni, Don Orlov. Zor soruları sormak benim işim."

"Sana emrettiğim şeyi senin işin," diyorum ona. "Ama cömert olalım ve şimdilik senin tanımınla devam edelim. Ne sormak istiyorsan sor."

Yan'ın sıkıca çekilmiş alnı biraz daha geriliyor. "Nişanlınızın karakterinden olabilir misiniz?"

"Beni aptal mı sanıyorsun, Yan?"

Mükemmel düzenlenmiş gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Kimse sizi aptal olmakla suçlayamaz, Don Orlov. Ben sadece vasiyetinize dahil edeceğiniz kadının sizin bu büyük cömertliğinizden faydalanmayacağından emin olmak istiyorum."

"Bana müstakbel eşimin bir servet avcısı olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Para avcılarını farklı şekillerde karşımıza çıkar, Don Orlov. Bazılarının güzel küçük kafalarının üzerinde altın haleler bile asılı olabilir. Bu illa melek oldukları anlamına gelmez."

Konstantin'in daha bir saat önce bana uzattığı zarfa bakıyorum, sonra da karşımda oturan aptala. "Değişiklikleri yap, Yan. Ve gelinime hakaret ettiğin için seni lime lime etmediğim için minnettar ol."

"Nasıl isterseniz efendim," diyor başını eğerek.

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Dışarı çıkmadan önce dönüp bana göz kamaştırıcı beyaz kaplamalarını ortaya çıkaran bir gülümseme veriyor.

"Ve şunu söyleyebilir miyim: Tebrikler, Don Orlov. Bu ne harika bir haber."

OceanofPDF.com

MISHA

Kapım ısrarla alınıyor ve zaten zayıf olan sabrımı sınıyor. Bu evde, ofisimin kapısı kapalıyken beni rahatsız etmekle kalmayıp, bunu hızlı ve tekrarlanan vuruşlarla yapacak kadar aptal olan tek bir kişi olduğunu bilmem de yardımcı olmuyor.

Sinirlenerek masamın altındaki düğmeye basıyorum. Ahşap kapının serbestçe kaymasını sağlayan manyetik kilidi serbest bırakıyor.

Paige, kapının sadece dörtte biri açıkken, titreyen kolları ve kabaran göğsü arasına sıkışmış kocaman bir karton kutuyu sıkıştırarak içeri giriyor.

"Bu da ne böyle?" Kutuyu belirsiz bir şekilde ayaklarının dibine bırakıyor. Kendini kaptırdığı coşkuya uymayan donuk bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Kutunun içindekilere göz ucuyla bile bakmadım. "Bu hileli bir soru mu?"

Gözleri haklı bir öfkeyle parlıyor, ancak zırh seçimi şüpheli. Üzerinde eşofman altı ve ona üç kat büyük gelen bir tişört var. Konu beni daha iyi bir ruh haline sokmak olduğunda, en inandırıcı varlıklarının tümünü gizliyor.

"Eşyalarımı buraya sen getirttin," diyor, bariz olanı işaret ederek.

"Getireceğimi söylemiştim."

"Ben de kendimi iyi hissettiğimde bunu kendim yapacağımı söyledim," diye karşılık veriyor.

"Seni apartman dediğin o bok çukuruna gitmekten kurtardım. Bir şey değil."

Gözleri masamın üzerinde geziniyor. Bana fırlatacak bir şey arıyor.

Keşke yapsa. Bu bana ellerimi onun vücuduna koymak için bir bahane verirdi. Tüm bu katmanların altında neler olduğunu kendime hatırlatmak ve ona haddini bildirmek için.

"Bunu kendim yapmak istedim."

"Ben de havaya girmek için beklemek istemedim," diye karşılık veriyorum.

"O iğrenç şey için bir ay daha kira ödemenin bir anlamı yok zaten."

Gözlerini kısar. "Bu parayla ilgiliymiş gibi davranma. Koltuk minderlerindeki bozuk paralarla kiramı ödeyebilirsin."

Omuz silkiyorum. "Kimse parayı boşa harcayarak zengin olamaz."

"Bu parayla ilgili değil." Halımın üzerine bıraktığı kutunun üzerinden geçiyor, gözleri öfke dolu yarıklara dönüşüyor. "Bu kontrole ilgili."

"Öyle mi?" Sıkılmış bir sesle soruyorum. "Bu benim için yeni bir haber."

Öfkesine soğukkanlılıkla karşılık verdiğimde bunun onu sarstığını biliyorum. Bu onun derisinin altına işliyor ve öfkesini uçucu, öngörülemez bir şeye dönüştürüyor. Sahte evlilik yaptığı o salak muhtemelen bu yemi çoğu zaman yutmuştur.

Ben mi? Fırtınaya binmeyi tercih ederim.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni çoktan evine taşıdınız. Beni hamile bıraktın. Beni seninle evlenmeye zorluyorsun-"

"Sana bir seçenek sundum."

"Ne seçim ama," diye alay ediyor, kollarını iki yana açarak. "Eğer seninle evlenmezsem, beni çocuğumdan uzak tutacaksın. Ve sen bu iğrenç tehdidi kaynaklara sahiptin. Bu nasıl bir seçim?"

Ayağa kalkıyorum ve onunla yüz yüze gelmek için masamın etrafında yürüyorum. O geri çekildi, ama ben öne eğildim, onun hareketlerine uydum, onu gölgeledim

tutulma gibi.

"Bu, hayatımdaki herhangi birinin sahip olduğundan daha fazla bir seçim," diyorum sessizce.

Gözleri bir için büyüyor. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, seni eğitmeye çalışıyorum."

"Süslü bir Ivy League diplomam olmayabilir ama zorbalığa uğradığımı anlayacak kadar bilgim var. Benden daha büyük, daha güçlü ve daha kuvvetli olabilirsin ama bu bana sahip olduğun anlamına gelmez."

Yanakları kızarmış ve zor nefes alıyor. Maraton koşmuş gibi görünüyor.

Aslında, tanıştığımız geceki gibi görünüyor. Onu süitimin balkonuna sıkıştırdığım zaman, bacaklarını açmış, ağzı açık ve ismim dudaklarında bir şükür gibi.

Hatıralarımı silkeliyorum. "Yerinde olsam dikkatli olurdum, Paige. Üstesinden gelemediğim bir zorlukla hiç karşılaşmadım."

"Daha önce de manipüle edildim ve bir daha buna katlanmayacağım," diye tıslıyor. "Beni fethedemeyeceksin, Misha."

"Gerçekten bunu söylemek için mi ofisime kadar yürüdün?"

"Eğer bu anlaşmanız işe yarayacaksa, o zaman başka bir şartım olduğunu söylemek için ofisinize geldim."

Bu konuşmaya izin verdiğim için şimdiden pişmanım. Hiç de değil çünkü o burada kaldıkça bu oda daha çok onun gibi kokacak. Ve bu oda ne kadar onun gibi kokarsa, şehvetimi dizginlemek o kadar zorlaşacak.

"Devam et."

Gülümsüyor. Dudaklarının kıvrımında bir zafer havası var. Yüzünden silmek için alttakini ısırasım geliyor.

Bana doğru gururlu bir adım atıyor. Tüm bu haklı öfkenin etkisinde olmalı, çünkü şu anda bana tehlikeli bir şekilde yakın. Yakın

Sözlerimle zaten yaptığım şeyi ellerimle yapmam yeterli: ona ait olduğu yeri hatırlatmak.

"Eşit söz. Büyük kararlarda bana danışılmasını istiyorum. Özellikle de benimle, birlikte yaşayacağımız hayatla ve karnımdaki bebekle ilgili olanlarda. Benim katkım olmadan benim adıma karar veremezsin."

Yüzüne acımasızca gülüyorum. "Bu çok saçma."

"İyi bir küçük ortak olmamı istiyorsan, mutlu olduğumdan emin olmalısın. Ne derler bilirsin: mutlu eş, mutlu hayat."

Burada üstünlüğü ele geçirdiğini düşünüyor. Karşı koyamayacağım bir havuç salladığını sanıyor.

Yanlış düşünüyor.

Aramızda kalan mesafeyi kapatmak için son adımı atıyorum. Paige nefesini içine çekiyor ama geri çekilmeyi reddediyor. Onun kararlılığına hayranım, özellikle de şimdi bakışlarımla buluşmak için boynunu yukarı kaldırması gerektiğinden.

"Mantığınla ilgili bir sorun var Paige," diyorum ona usulca.

İçindeki düşünceleri benden saklamaya çalışarak gözlerini kısıyor. Ama cesaretine karışan paniği görebiliyorum. Korkusunu ve uyarılmışlığını paha biçilmez bir likör gibi tadabiliyorum.

"Mutlu olmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Tek istediğim zirveye çıkmak."

Kaşlarını çatıyor. Sağ kaşının üzerinde küçük bir yara izi olduğunu fark ediyorum. Kabzası kırık bir hançer şeklinde.

"Bunlar aynı şey değil mi?" diye soruyor kararsızca.

Başımı sallıyorum. "Benim dünyamda değil."

Bedenlerimizin ısısı birleşiyor ve büyüyor. Kimya, duygu ve kötü kararlardan oluşan bir cehennem gibiyiz. Eğer böyle kalırsak, aptalca bir şey yapacağımdan eminim. Gerçekten aptalca bir şey, müstakbel karımı sırf istediğim için öpmek gibi.

O yüzden geri çekiliyorum.

Mesafe üzerimizde bir kova buzlu su gibi. Paige telaşla göz kırpmıyor ve göğüslerinin arasında asılı duran kolyeyi tuttuğunu görüyorum.

Gözleri yüzümden ayrılıyor ve misilleme olarak göğsüme doğru iniyor. İşte o zaman elimin künyemin üzerinde olduğunu fark ediyorum.

Bana zaten bir kez sordu. Ona bir şans daha vermeye niyetim yok.

"Git," diye homurdandım. "Şimdi."

Beni şaşırtarak, saçmalık kutusunu yanına alarak gitti.

OceanofPDF.com

PAIGE

Yüzen merdivenin dibinde ona rastladığımda Misha'yı tekrar görmek için içeri dalma zilletinden kurtuluyorum.

Bu sabahki konuşmamızdan sonra kalp atış hızımın normale dönmesi bir saat kadar sürdü. Şimdi onu bir an görsem, kalbim yine küt küt atıyor.

"Şimdiden savaş yoluna mı döndün Paige?" diye soruyor kayıtsızca.

"Eşyalarım nerede?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Tuvalete gittim. Geri döndüğümde eşyalarım gitmişti."

"Şu karton kutudan mı bahsediyorsun? Eminim bir hizmetçi onu atmıştır. Umarım şömineye atmıştır."

Kolyemi alma isteğimi bastırmak zorundayım. Bu alışkanlığımı o kadar çok fark etti ki, artık rahatça kullanamıyorum. Ama parmaklarım karıncalanıyor ve rahatsız edici bir şekilde kaşınıyor.

"Eğer onları atacaksanız, eşyalarımı buraya getirmenizin ne anlamı vardı?"

Bu sarayın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Misha'yla evli olmanın tek iyi yanı kraliyet ailesi gibi yaşamak olurdu, bu yüzden sırf burada güçsüz olduğumu kanıtlamak için onu da elimden almak tam ona göre olurdu. Muhtemelen beni arkadaki hamam böceği istilasına uğramış bir barakaya yerleştirmiştir.

"Gelin. Seni personelikle tanıştırmak istiyorum," diyor bana cevap vermek yerine. "Yakında onlar da senin personelin olacak. Tanışmanın gerekli olduğunu düşünüyorum."

Asam mı? Birinin daha önce birleştirmeyi hiç düşünmediğiniz iki kelimeyi bir araya getirmesi gariptir. Sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi geliyor.

Misha dün beni evine getirdiğinde, etrafta dolaşan birkaç hizmetçi fark ettim. Benim için çalışacakları gerçeğini anlamak çok tuhaf. Ben, Corden Park'taki en küçük karavanlardan birinde büyüyen kız, bir ev personeline sahip olacağım.

Kendime baktım ve irkildim. Ben, eski püskü bir eşofman ve eski sevgilisinin büyük boy tişörtünü giyen kız, bir ev personeline sahip olacağım.

"Bana bir saniye izin verir misin?" diye

sordum. Kaşlarını çattı. "Ne yapmak için?"

" için. İhtiyacım var-"

"Yeni bir gardırop ve biraz moda anlayışı," diye bitiriyor. "Farkındayım."

Ona ters ters bakıyorum. "Nasıl giyindiğimle ilgili bir sorunun mu var?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyor soğukkanlılıkla. "Yakında benim karım olacaksın. Rolüne uygun görünmek önemlidir. Rolünü yaşamak daha da önemli."

"Karın için bir model istiyorsan, belki de katalogdan bir tane sipariş etmeliydin," diye çıkışıyorum. "Hem bu ne demek ki? 'Rolünü yaşamak' mı?"

"Artık benim dünyamdasın Paige. Ya bunu çözersin ya da bu süreçte ölürsün."

Elini belime koyuyor ve beni asma kata doğru yönlendiriyor. Ona karşı koymaya karar verdiğimde artık çok geçti. Merakla bana bakan bir grup insanla karşı karşıyayım.

İki hizmetçisi olduğunu sanıyordum, belki üç. Ama kendimi hizmetçilerden, uşaklardan oluşan küçük bir ordunun önünde çenesi düşük ve aptal buluyorum,

bahçıvanlar ve şefler, hepsi askeri bir dikkatle sıraya dizilmişti. Üniformalar kusursuz, yüz ifadeleri uyanık.

Misha beni önlerine itiyor ve uzaklaşıyor. Sırtımdaki baskısının aniden kaybolması kendimi toparlayamadan tökezlememe neden oluyor.

"Paige," diyor Misha, aval aval bakan kalabalığın ortasında duran kısa boylu, tıknaz bir adamı işaret ederek, "bu Noel. Evin baş kahyasıdır, personelin geri kalanından ve evin sorunsuz işleyişinden sorumludur. Herhangi bir şey isterseniz, görüşmeniz gereken kişi odur."

Noel öne çıkıyor ve bana elini uzatıyor. Parlak mavi gözlerine dikkat ederek gergin bir gülümsemeyle sıkıyorum. Saçlarındaki kırların ima ettiğinden çok daha genç gösteriyor onu.

"Umarım burada bizimle rahat edersiniz hanımefendi," diyor resmi bir şekilde. Ama gülümsemesi sıcak ve tanıdık. Onu potansiyel bir müttefik olarak not ediyorum. Tanrı biliyor ya, onlara ihtiyacım olacak.

"Eminim olacağım," diyorum, kendimi tamamen boyumu aşmış hissederek. "Ama lütfen bana Paige de. Ben formaliteleri seven biri değilim."

Misha yanıma geliyor, eli bir kez daha belimde geziniyor. "Sen evin hanımefendisisin. Hepsi sana hak ettiğin saygıyı gösterecektir."

Misha'ya pis bir bakış fırlatıyorum ama o bunu tamamen kaçırıyor. Çoktan sıradaki kişiye başını sallamaya başlamıştı.

Noel geri çekiliyor ve ben de dikkatimi ilerleyen uzun boylu, sırık gibi adama veriyorum. Hayatımda gördüğüm en kıllı bıyığa sahip. Kafasında bir tutam bile saç olmadığı için daha da dikkat çekici.

"Bu bizim baş aşçımız Jace," diyor Misha bana. "İnsanoğlunun bildiği her yemeği yapar. Tek yapmanız gereken bir istek göndermek."

"Bu çok etkileyici," diyorum elini sıkarken. "Bıyığın da öyle."

Jace'in gözleri keyifle parıldarken, çok sık görünmediğini tahmin ettiğim bir gülümseme takınıyor. "Teşekkür ederim hanımefendi."

"Buraya çalışmaya geldiğinde kafası sa doluydu," diye anlatıyor Misha. "Ama onu işe aldığımda hepsini tıraş ettirdim. Sa filelerinden nefret ederim."

Misha vurdumduymaz bir ifadeyle bana döndüğünde ağızım açık kalıyor. Bir saniye sonra sırtışı şeytanca seğıriyor. "Bu bir şakaydı, *kiska*."

Personel sessiz ve kibar kahkahalar atıyor. Yanaklarım kızarıyor ama ben de onlarla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Misha'nın soğuk, bazen de yıpratıcı tavrına rağmen, çalışanlarının ondan korkuyor gibi görünmediğini görmek beni rahatlatıyor. Aslında, birçoğu ondan hoşlanıyor bile olabilir.

Ya da belki burada suda beyin yıkayıcı kimyasallar vardır. Evet, muhtemelen ikincisi.

Teker teker, Misha'nın personelinin her bir üyesiyle tanışarak sıraya devam ediyoruz. Mino, şef yardımcısı. Sanka, vale. Danica ve Mario, aynı zamanda mutlu bir evlilikleri olan bahivanlar.

Sonra beş hizmetçi var. Inez ve Daria en yaşlıları, ellili yaşlarının sonlarında. Selma, Nina ve Rada daha geç, otuzlu yaşların ortalarında, utangaç gülümsemeleri ve yanaklarında gamzeleri var.

Misha Rada'yı işaret eder. Kadın boynundan sarı sa çizgisine kadar pancar gibi kızarıyor. "Rada senin kişisel hizmetin olacak. İhtiyacın olan her şeyle o ilgilenecek."

"Bu çok hoş," diyorum beceriksizce, emrime amade bir insan olduğunun söylenmesine nasıl tepki vereceğimi bilemeden. "Ama kişisel bir hizmetçiye ihtiyacım olduğundan emin değilim."

Misha sabırsızlıkla, "oktan ayarlandı," diyor. alışanlarına bir el sallıyor. "Hepiniz gidebilirsiniz. Teşekkür ederim."

Personel asma kattan çıkıyor ve beni nasıl bir yaşam tarzı için imza attığını düşünmeye bırakıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, personelin beni duymadığından emin olmak için sesimi alaltıyorum. "Bir dahaki sefere elime bir kırbaç tutuşturacakmışsın gibi hissediyorum."

"Personeli sadece arşamba günleri kırbalıyorum, ama yaramazlık yaparlarsa diye nerede sakladığımı gösterebilirim" diyor yüzünü eķřitmeden.

Ağzım açık kaldı. "Sen... sen şaka yapıyorsun. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Misha sırtıyor ve kalbimin çok sıcak bir güneş altında yanan bir çiçek gibi solduğunu hissediyorum. Boğazımı temizliyorum ve yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Güzel gülümsemesi dikkatimi o kadar kolay dağıtamayacak.

"Her neyse... eşyalarım?"

Profesyonellik geniş omuzlarını sertleştiriyor ve ılık gözlerini terk ediyor.
"Beni takip edin."

OceanofPDF.com

PAIGE

Kapının eşiğinde duruyorum, içeri girmeyi reddediyorum.

"Yatak odanız," diyorum sonunda. Sesim ateşi keşfeden bir mağara kadını gibi çıkıyor. Ben de öyle hissediyorum. Buraya daha önce bir kez girmiş olmama rağmen, Misha'nın normal bir insan olduğunu ve normal bir insanın yatak odasına sahip olduğunu fark etmek, kulağa garip gelse de, beynimin kavraması için neredeyse çok fazla.

Tekrar içeri adım atmak akıl sağlığım üzerindeki hafif baskıyı azaltabilir.

"Çok zekice," diyor Misha. "Şimdi, burası senin de yatak odan."

Ona dönüp dizine vurmasını ve gülmesini bekliyorum. Ama gülmedi. Sadece bana bakıyor, okunamaz ve hareketsiz.

"Başka bir şaka mı?" Çekinerek soruyorum.

Gözleri küçük buz parıltıları gibi. Yaklaşıyor, beni tökezleyerek odaya geri dönmeye zorluyor. "Hayır, *Kiska*. Bu bir şaka değil."

"Yatak odana taşınmamı mı istiyorsun?"

" kocaların alışlagelmiş uyku düzeni budur." "Ama ben senin karın olmayacağım. Pek sayılmaz."

"Yasal konuşursak, tam olarak öyle olacaksın."

"Yasal olması gerçek olduğu anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum. "Bana şunu söyle: Eğer hamile olmasaydım, benimle evlenmeyi düşünür mydn?"

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki hayır."

Ona ters ters baktım. "Basit bir 'hayır' yeterli olurdu."

Artık tamamen onun odasındaım ve sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımın altındaki pelüş mavi halıda ayak parmaklarımı gezdirmek istemem çok sinir bozucu. Neredeyse ellerimi onunkilerde gezdirmek istediğim kadar-

Konsantre ol, Paige.

"Benimle sadece arkaik bir zorunluluk duygusu yüzünden evleniyorsun. Aslında bir koca olmak istemiyorsun. Baba olmak istediğinden bile tam olarak emin değilim. Ama beni hamile bıraktın ve şimdi bunu sonuna kadar götürmek zorunda olduğunu hissediyorsun."

Dudakları büzülmüş, ancak ifadesi bunun dışında tamamen nötr. "Ne demek istediğinizi anlatın artık."

"Demek istediğim, sizin bu evliliği istemek için nedenleriniz var, benim de bunu kabul etmek için nedenlerim var. Bu nedenlerin hiçbiri sevgi ya da şefkat içermiyor. Bana kalırsa bu, bunun gerçek bir evlilik olmadığı anlamına geliyor."

Kollarını kavuşturur. "Bu kadar romantik olduğunu fark ."

"Ben gerekiyim. Olmadığı bir şeymiş gibi davranmanın bir anlamı yok," diyorum, odanın uzak köşesindeki büyük boy yatağa doğru bakıyorum ve bacaklarımın arasına yayılan sıcaklık dalgasıyla titriyorum. "Evlenebiliriz. Senin evinde yaşayacağım. Bu bebeği doğuracağım. Ama yatağını paylaşmayacağım."

Bir an için, mükemmel mantığımın onun gergedan kalınlığındaki derisini delip geçtiğini düşünüyorum.

Ama sonra ileriye doğru kıvrılıyor. Etrafımdaki hava soğuyor ve sıkılaşıyor. "Mantığın ne kadar sağlam olursa olsun, hiçbirini kabul edemem."

"Neden olmasın?" Umutsuzca soruyorum.

"Çünkü sevgisiz bir evlilik illa ki cinsiyetsiz bir evlilik anlamına gelmek zorunda değil." Gözleri müstehcen bir şekilde üzerimde geziniyor ve arkalarında ateşten izler bırakıyor.

"Sen... ciddi misin?"

"Sikişme konusunda ciddiylim, eğer sorduğun buysa."

Şakacı bir tip olmadığı için çok fazla. Kelimeleri kekeliyorum. "Seninle evlenmeyi kabul ettim; yatılı seks bebeğin olmayı kabul etmedim. Hayır. Hayatta olmaz."

"Sanki böyle bir zorlamaya ihtiyacım varmış gibi," diye iç geçiriyor. "Seçim sizin olacak."

"Ama nerede uyuyacağımı ben seçemiyorum. Belki de bana sahip olduğum ayrıcalıkların bir listesini vermeniz gerekecek." Bir metre soluma kaydım. "Buraya gidebilir miyim?" Geriye doğru bir adım mı atıyorum? "Burası uygun mu?" İki adım ileri, sanki Cha-Cha Slide yapıyormuşum gibi. "Peki ya burası? Buna izin var mı, Majesteleri?"

Kaşları çatılıyor. "Aklına gelebilecek her türlü özgürlüğe ve ayrıcalığa sahip olacaksın," diyor Misha, "eğer dinlemeyi ve itaat etmeyi öğrenirsen."

Ah. İşte vurucu. Bunun geldiğini görmeliydim.

"İtaat etmek' mi?" Aval aval ona bakarak tekrarlıyorum. Bir yanım hâlâ *"Psyche!"* diye bağırmasını bekliyor. Bir TikTok şakacısının kameralar kayıttayken perdenin arkasından çıkıp her şeyin iğrenç bir kurgu olduğunu ortaya çıkarmasını.

Ama kimse ortaya çıkmıyor. Kamera yok. Düzenek yok.

Bu gerçek.

"Doğru," diye mırıldanıyor Misha. *"İtaat et.* Lüks bir hayatınız olacak. Her türlü konfora, insanoğlunun bildiği her türlü avantaja sahip çocuklarınız olacak. Bir haftada, bir günde, bir saatte, iştahınız gerektiriyorsa istediğiniz kadar orgazm olmanın zevkini yaşayacaksınız. Ama bu tür ayrıcalıkların bir bedeli vardır."

"Gururum ve özgürlüğüm," diye bağıryorum, sesim bir kırbaç gibi şaklıyor. "Eğer bu şekilde görmeyi seçersen."

"Bunu görmenin başka bir yolu yok."

"O zaman bakış açınızı değiştirmenizi öneririm."

Başımı sallıyorum. "Başka bir bakış açısı da yok! Bana karşı hiçbir şey hissetmemene rağmen odanda uyumamı ve seninle seks yapmamı istiyorsun."

"Bu evlilik görücü usulü olabilir ama ikimizin de bekâr bir hayat sürmesi için hiçbir neden yok. Seks hayatın gerekli bir parçasıdır. Ancak aşk öyle değil. Basitleştirmekten çok karmaşıklaştırır."

"Bunu kalbi olmayan adam söylüyor."

Sanki ona iltifat etmişim gibi gülümsüyor. "Dediğim gibi, eşyalarının hepsi burada. En azından ne kadar az şey varsa. Kendini evinde hisset."

Kapıya doğru dönüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez irkiliyorum çünkü kulağa çok muhtaç, çok çaresiz, çok aptalca geliyorlar.

"Yapacak işlerim var."

Peşinden gidiyorum. "Ama konuşmamız bitmedi."

"Sen . Ama ben ." Bununla birlikte, kapıyı üzerime kapattı.

OceanofPDF.com

MISHA

Paige'in kişisel hizmetçisi kocaman, gergin gözlerle ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Paige'in listesi sende mi?" Ben soruyorum.

Rada gümüş yüzüklerini parmak eklemlerinin etrafında döndürüyor. "Sordum, ama... Bayan Masters-"

"Bayan Orlov," diye düzeltiyorum. "Artık onun yeni ismine alışsan iyi olur."

Rada yutkunur. "Bayan Orlov alışverişi kendisinin yapabileceğini söyledi, efendim. İnsanlara liste vermekten hoşlanmadığını söyledi."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu kadınla her şey kavga etmek zorunda mı? Bu kadar çok erkeğin evlenmemeyi tercih etmesine şaşmamalı. Görünüşe göre eşler, bitmek bilmeyen migrenden başka bir şey değil.

"Ona, listesini bir saat içinde teslim etmezse, çekmecelerini ve dolaplarını uygun gördüğüm her şeyle dolduracağımı söyleyin. Seçtiklerimden hoşlanmayacağını ona açıkça söyleyin."

Rada'nın gözleri korkuyla irileşir. "Bunu ona söylememi mi istiyorsunuz, efendim?" "Kelimesi kelimesine."

Rada yutkunuyor, yavaşça başını sallıyor ve ofisimden çıkıyor. İkinci kez soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Konstantin'in koridorda bocaladığını duyuyorum, sesi kolunun erişebileceği herhangi bir kadına püskürttüğü yağlı cazibeyle kalın.

"Nasıl gidiyor meleğim?"

Rada, hakkını yemeyelim, cevap vermiyor.

Bir saniye sonra, Konstantin ofisime giriyor ve soruyu bana tekrarlıyor, flörtöz imaları ve sevgi sözcüklerini çıkararak.

"Bana satın alma konusunda bilgi verin," diyorum yanıt olarak.

Kederli bir şekilde iç geçiriyor. "Seninle her zaman her şey iş olmak zorunda mı? Buraya ikinciniz olarak değil, kuzeniniz olarak geldim."

"O zaman çık dışarı."

Konstantin yine iç geçiriyor ve ayaklarını masama vuruyor. "Dün gece yine yemeği kaçırdın."

Ayaklarını itiyorum. "Dün gece miydi o? Aklımdan çıkmış olmalı."

"Dün gece orada olmanı gerçekten bekliyordum," diyor Konstantin, umursamaz bir tavırla. "Gerçekten, gerçekten bekliyordum."

"Bunu neden yapasın ki?"

Kaşlarını kuşkuyla kaldırıyor. "Kardeşim, evleniyorsun. Bunun ailenle paylaşman gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun? En azından annenle?"

"Eminim bunu büyük bir olay haline getirmek isteyecektir."

"Tanrım, nedenini hayal bile edemiyorum! Orlov Bratva'nın donunun bir eş alması genellikle büyük bir olaydır. Maksim ve Cyrille'in düğünündeki şatafatı hatırlıyor musun?"

Hatırlıyor muyum? Elbette hatırlıyorum. Çocukluğumuzdan beri kardeşimin böyle gülümsediğini görmemiştim. O... o onu seviyordu. Ona sormanıza bile gerek yoktu; bunu söyleyebilirdiniz. Gözlerindeki parıltıdan. Elinin bütün gece kızın kalçasına yapışıp kalması. Ona nasıl kek yedirdiği - nazikçe, hayatı boyunca hiçbir şey yaptığını görmediğim kadar nazikçe - sanki dilindeki tatlılık, kendi dilindeki tatlılık kadar güzelmış gibi...

Yüksek sesle, "Bu farklıydı." dedim.

"Nasıl? Onlar da görücü usulüyle evlenmişlerdi."

"Daha balayı bitmeden birbirlerine aşık olmuşlardı," diyorum ona.

"Uh-huh..." Konstantin kaşlarını kaldırarak öyle bir şey söylüyor ki, alnına jilet vurasım geliyor. "Ve sen de küçük, güzel müstakbel eşine karşı hiçbir şey hissetmediğini mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hiç de değil," diyorum kesin bir dille.

"Doğru, doğru, tabii ki hayır. Bu da Ivanov'un arabası sizinkine çarptığında neden duygusal bir karmaşa yaşadığınızı tamamen açıklıyor."

"Hasar kontrol modundaydım."

Homurdanıyor. "Saçmalık. Panik modundaydın. Ona dokunmama bile izin vermedin. Yoksa şimdi bunu da mı inkâr edeceksin?"

"Seni ofisimden bunu inkar gerek kalmayacak."

Memnuniyetle sırtıyor. "Sana meydan okuyorum. Bu sadece benim haklılığımı kanıtlar."

Dişlerimi sıkıyorum, çünkü kendini beğenmiş pislik haklı. "O kadınla evleniyorum çünkü benim bebeğimi taşıyor. Onun hayatından endişe ediyordum çünkü o zaman bile böyle olduğundan şüpheleniyordum. Hepsi buydu; her şey bebekle ilgiliydi. Şimdi çeneni kapa ve dinle. Senin için bir işim var."

Hemen canlandı. "Ne oldu?"

"Kasaya git," dedim ona. "Ve bana aile yüzüğünü getir."

Konstantin'in yüzü soldu. "Aile yüzüğü mü?"

Başımı salladığımda şaşkınlığı gülümsemeye dönüşüyor. "Aile yüzüğünü takmasını istiyorsun. Ama evet, tabii ki kıza karşı bir şey hissetmiyorsun. Çok inandırıcı."

"O yüzük onun parmağında çünkü ben lanet olası bir Don'um ve o da benim karım olacak. Bu bir statü sembolü."

"Belli bir perspektiften bakıldığında, bu bir sevgi jesti olarak da yorumlanabilir. Hatta belki... aşk?" Ellerini kalbinin üzerinde birleştiriyor ve kirpiklerini bana doğru savuruyor, göz bebekleri neredeyse bir çizgi film karakteri gibi atan kalp şekillerine dönüşüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve elimi çıkışa doğru uzatıyorum. "Defol, Konstantin. Misafirperverliğini yitirdiniz."

"Ben de seni seviyorum kuzen," diyor yüzündeki o boktan sırıtışla kapıya doğru yürürken. Kapı kapanmadan önce son bir tavsiye daha veriyor. "Ve annene evleneceğini söyle!"

OceanofPDF.com

PAIGE

"Dangalak. O sadece dev bir *pislik*!"

Banyomu, beni yapmaya zorladığı listeye yazdığım organik, toksik olmayan sabunlar, şampuanlar ve nemlendiricilerle dolduran dev bir dangalak.

Mutfak aynı zamanda asla alışveriş yapmaya gücümün yetmeyeceği bir vegan markete benziyor. Dolaplar otla beslenen atıştırmalıklar, sürdürülebilir şekilde üretilmiş dondurma ve aklıma gelebilecek her türlü sağlıklı abur cuburla dolup taşıyor.

Ne kadar dangalak olsa da, başardı.

Ama affedilemez olduğu anlamına gelmiyor.

"Bir şey mi dediniz Bayan Orlov?" Rada uysalca sorar.

"Paige!" Rada'yla yüzleşmek için dönerek neredeyse çılgınlık atıyorum. Yüzü düşüyor ve kendimi bir anda öfkeli bir sürtük gibi hissediyorum. "Özür dilerim, Rada. Sadece... lütfen bana Paige de. Bana Paige demen için sana resmen yalvarıyorum."

İç çekiyor. Misha'nın ona tam tersi bir emir verdiğinden eminim. "Tamam, Paige," diyor dikkatle, ama bunu kısık bir sesle ve sanki patronu izliyormuş gibi iki omzunun üzerinden bakarak yapıyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Şey, dolabıma bakıyorum ve bazı kıyafetlerim kayıp." "Oh."

Uzun zamandır duyduğum en yüklü tek hece. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "O ne yaptı?"

Kalbimin derinliklerinde, bunun Rada ile hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. O sadece hedef tahtasında yakalanmış masum bir seyirci. Bu yüzden öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Ama Tanrım, Misha işi zorlaştırıyor.

"... Sanırım Don iyi niyetliydi, hanımefendi," diyor Rada usulca.

"Senin onu savunmana ihtiyacı yok. O büyük bir çocuk. Şimdi söyle bana: Senden ne yapmanı istedi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bana tüm eski, yıpranmış kıyafetlerden kurtulmamı söyledi."

Tepkimi sessiz tutuyorum çünkü Rada'yı korkutmak istemiyorum. Başının belada olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Ama öte yandan iğrenç işvereni? Onun başı *kesinlikle* belada.

Bu onu pek rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Beni çıldırtmaktan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını sorguladığım anlar oluyor.

"Dışarı atılmaları gerekmiyor muydu?" Rada tereddütle soruyor.

"İkinci el mağazalarından çok alışveriş yapıyorum. Vintage şeyler, ikinci el kıyafetler. Önemli olan onların yıpranmış görünmesi."

"Oh," diye mırıldandı. "Özür dilerim, Bayan Orl-Paige."

"Hayır, üzülme. Bu senin hatan değil. Ben de kızgın değilim."

"Öyle olsaydınız anlardım hanımefendi. Eğer birisi kıyafetlerimi dışarı atmış olsaydı, çok kızardım."

Kendine biraz şaşkın bakıyor. Belli ki bu kadar rahat konuşmaya alışık değil. Ama ona bir gülümseme vererek ve elinin arkasına yumuşak bir dokunuş yaparak onu rahatlatıyorum. "Senden hoşlanıyorum, Rada."

Garip bir şekilde kızarır. "Teşekkür ederim hanımefendi. Ben de sizden hoşlanıyorum."

Aklıma bir şey geldi. Belki de bir fırsat. Komplocu bir fısıltıyla yaklaşıyorum. "Dinle, Misha'nın ilişkimizle ilgili aptalca kuralları olduğunu biliyorum. Eğer seni daha rahat hissettirecekse, o bu kurallara uyabiliriz. Ama o , belki... belki kendi kurallarımızı koyabiliriz?"

Sanki her an içeri dalıp kurmaya çalıştığımız dostluğu bozacağından gibi endişeyle kapıya bakıyor. "Sana Paige demek gibi mi?"

Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Ben... Ben bir deneyeceğim. Eğer gerçekten istiyorsan." "Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Tamam, belki Goodwill için işaretlediğim çantanın çoktan gönderilip gönderilmediğine bakabilirim?" diye öneriyor.

Başımı iki yana sallayıp mağlup bir nefes veriyorum. "Hayır, sorun değil. Ben idare ederim. En azından bana birkaç şey bıraktı."

Gömme dolaba yöneliyorum ve Rada bir gölge gibi arkamdan geliyor. Dünyanın en tuhaf duygusu, birinin olması.

Gömme dolap iki bölüme ayrılmıştır. Sol onun, sağ taraf benim. Nedense bakışlarım sol tarafa kayıyor.

Raftan rafa, ışıklandırılmış raftan ışıklandırılmış rafa yüzlerce çift pırıl pırıl deri mokasen sergileniyor. Buradan bile işçiliğin son derece kaliteli olduğunu söyleyebilirim. Raflar, bez giysi torbalarındaki özel takım elbiselerin ağırlığı altında inliyor. Arka tarafta, siyah, gri ya da kan kırmızısı olduğu sürece dünyanın her renginden kravatlarla dolu bir rotunda var. Nereye baksam, başka bir tasarımcı markası bana bakıyor.

Bu, müstakbel kocamla benim gece ve gündüz kadar farklı olduğumuzun - bunu bilmek için onun dolabını görmem gerekmiyordu- bir teyidiydi.

Sağ tarafa dönüyorum. Girişin benim tarafımdaki yarısı kıyaslandığında acınacak kadar boş görünüyor. Her standartta acınacak kadar boş görünürdü.

Bana çekmecelerden birinde katlanmış birkaç gündelik tişört ve yırtık kot pantolon bıraktı. Görünüşe göre, giysi torbası muamelesini hak etmiyorlar. Vintage elbiselerimden birkaçı ve yirmi beşinci yaş günüm için kendime aldığım bir çift deri çizme de kesildi.

"Çok güzel bir kolye."

Rada parmaklarımın arasında döndürdüğüm kolyeye bakıyor. Kolyeyi tekrar tişörtümün içine sokuyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler. Eski bir şey."

"Başka bir ucuzluk mağazası alışverişi mi?" diye soruyor.

Sohbet etmeye çalışıyor. Başka biri olsaydı, konuşmayı . Ama o arkadaş olmaya çalışıyor. Onu korkutmak istemiyorum. Fazla arkadaşım kalmadı.

"Tam olarak değil," diye itiraf ediyorum. "Benim için yapıldı. . En iyi arkadaşım tarafından." "Oh. Bu gerçekten çok hoş. El yapımı hediyeler en iyisidir. Çok kişisel."

Başımı sallıyorum. Konuşmayı burada bitirebilirim. Benden başka bir şey beklemiyor. İçimde o kadar derinlere işlemiş bir hikâye olduğundan şüphelenmiyor ki, bu hikâyeyi asla unutamayacağımdan korkuyorum.

"Adı Clara'ydı," diyorum kendimi durduramadan.

En son ne zaman onun adını yüksek sesle söyledim? Hatırlayamıyorum bile. Ve bu, her şeyden çok, ağlamak istememe neden oluyor.

"Öyleydi' mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Rada gözümün önüne geliyor. Gözyaşlarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum, bu yüzden Misha'nın dolabındaki kalın camlı vitrinin arkasında gördüğüm kol düğmesi koleksiyonuna bakıyorum.

"Evet. O... o etti," diye fısıldıyorum. "Uzun zaman önce." "Çok üzüldüm."

Hüzünle gülümsüyorum ve kolyemi tekrar çıkarıyorum. "O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimdi. Senin hiç kardeşin var mı?"

"İki ağabeyim ve bir kız kardeşim var. Yine de hiçbirleriyle çok yakın değilim."

Başımı salladım. "Aile senin seçtiğin kişidir."

Buna hep inandım. Clara'yı Corden Park'ta o eski püskü yeşil karavanın içinde, parmak uçlarında Sharpie'nin gülün suratı olan mor Converse'lerini giyerken gördüğümünden beri onun benim ailem olduğunu biliyordum.

Aile, sizin seçtiğiniz kişidir. Dünya öfkelenip kaynarken ve etrafımızda kendini parçalara ayırırken, çocukluğumuz boyunca bu sözlere tutunduk.

Yine de en bariz soruyu sormak hiç aklımıza gelmedi.

Eğer aile bir seçimse... yanlışı seçtiğinizde ne olur?

OceanofPDF.com

MISHA

Paige gerçekten eski kıyafetleri için ağlıyor mu?

Rada'yla birlikte dolapta dururken gözlerinde gördüğüm buğulu parıltının tek açıklaması bu.

İkisi de her ne yapıyorlarsa ona dalmış durumdalar, bu yüzden Rada kafasını kaldırıp beni görmeden önce birkaç saniye kapı aralığından onları izliyorum. Önümde hazırolda durmak için kendini yere atıyor, başını eğip ayaklarının arasındaki boşluğa bakıyor. "Size getirebileceğim bir şey var mı efendim?"

"Hayır, Rada. Teşekkür . Gitmekte özgürsünüz."

Bana telaşlı bir şekilde başını sallıyor ve odadan aceleyle çıkmadan önce Paige'e kaçamak bir gülümseme fırlatıyor. Paige girişin eşiğine doğru sürükleniyor ve bana isteksizce bakıyor.

"Her şeyin hoşunuza gittiğini varsayıyorum," diyorum.

Kıllanıyor. "Neredeyse tüm kıyafetlerimi atmışsın."

Gözleri berrak, üzüntüsü öfkeyle yıkanmış. Anlaşılan kıyafetler için ağlamıyormuş. Dolabımı boşalttığım için mutlu olduğunu söyleyemem.

"Bana bulaşık havlusu ve kirli paçavra gibi göründüler. Onları elinizden aldığım için bana teşekkür edeceğinizi düşündüm."

"Tabii ki böyle düşünüyorsun," diyor gözlerini devirerek. "Muhtemelen herkesin senin huzurunda geçirdiği her an için sana teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyorsun."

"Belki de yapmalılar."

"Katılmadığım için kusura bakmayın Bay Süslü Pantolon. Bazılarımız, sırf kendini beğenmiş bir tasarımcı üzerine kendi adını yazdı diye bir takım elbiseye saçma sapan paralar harcamayı umursamıyor. Bazılarımızın nasıl göründüğümüzden daha önemli meseleleri var."

Ona yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Açıkça."

Üzerindeki büyük boy tişörtlü bakıyor, yanakları pembeleşmiş. "Bu moda için değil, göt herif; rahatlık için."

"Üzerinde bir leke var," diye belirttim. "Tam şurada." Kalçasının hemen üstüne dokunmak için uzanıyorum. Daha temas etmeden parmaklarım karıncalanıyor. Birbirine yakın olmayı arzulayan iki mıknaş gibi, görünmez ve karşı konulmaz bir şey tarafından itiliyor.

Ama geriye doğru çekildiğinde hâlâ bir iki santim uzaktaydım. Tişörtün kenarından tutup lekeyi incelemek için kendine doğru çekiyor ve çıplak karnının ince bir şeridini ortaya çıkarıyor. Sadece kısa bir anlık bir görüntü ama daha fazlası için içimi kemiren bir açlıkla dolduruyor.

İyi değil.

"Anthony dağınık ," diye mırıldanıyor.

Ona delici bir bakış fırlatırken içimdeki şehvet dolu açlığın hızla öldüğünü hissediyorum.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" "Hâlâ sahte kocanın tişörtünü mü giyiyorsun?"

Omuzları dik, tuhaf seçimini savunmaya hazır. "Duygusal bir şey değil. Sadece rahat."

Kızgınlığımı bastırıyorum ve yüz ifademi kayıtsızlığa zorluyorum. Giyinik olduğu düşüncesiyle içimdeki öfke kırbacını görmesini istemiyorum.

başka bir adamın kıyafetleri. Kahretsin, bunu kendimin görmesini istemiyorum.

"Sanırım dolabındaki daha iyi," diye homurdanıyorum. "Ben giyim tarzımı seviyorum," diyor meydan okurcasına, çenesini kaldırarak.

Şu anda gözleri alev alev yanıyor. Bu alevleri söndürmek için ne gerekiyor?

Tekrar, onu tepeden tırnağa değerlendiriyorum. Paige bakışlarımın altında kıvranıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bazen onunla sohbet etmek için konuşmama bile gerek kalmıyor.

"Tamam," diyor kırırdanarak, "şu anda giydiğim şey pek de *hoş* değil. Bu iyi bir örnek değil."

"şunu."

"Pardon? Bana söyleyemezsin-"

"On dakika içinde gidiyoruz," diye araya giriyorum. "İyi görünmen gerek. O yüzden çıkar şunu."

"Ne?" diye itiraz ediyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz."

Başını iki yana sallar. "Sürprizleri sevmem." "Çünkü hiç iyi bir sürprizle karşılaşmadın."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Benimle evleniyorsun Paige," diye hatırlatıyorum ona. "Yani bunun değişmek üzere olduğunu söyleyebilirim."

PAIGE

Misha'nın şatafatlı gümüş rengi üstü açık arabasının yolcu koltuğuna kayar kaymaz arabayı vitesine takıyor.

"On dakika demiştim," diye homurdanıyor. "Yirmi üç buçuk dakika sürdü."

Vale Sanka, Misha kafesteki bir aslan gibi hırlayarak araba yolundan aşağı inmeden önce kapımı zar zor kapatıyor. Yolun ağzındaki kapılar sanki sihirle açılmış gibi.

"Duş almaya karar verdim," diye yalan söyledim.

Saçlarım ıslak değil ve dişlerimin arasından yalan söylediğim çok açık ama on beş dakika boyunca dolabımın önünde donup kaldığımı ve hangi kıyafetin Misha'yı en az rahatsız edeceğini bulmaya çalıştığımı itiraf etmek istemiyorum.

En çok da onun ne düşündüğünü bu kadar önemseydiğim için kendimden nefret ediyorum.

Seçtiğim bordo slip elbise sahip olduğum en güzel şeylerden biri. Sadece şık davetlerde . Misha'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiç de etkilenmemiş.

Ona yaranmaya çalışmamın cezasını çekiyorum. Anthony'nin eski tişörtünün altını bağlamalı ve savaş botlarımla eşleştirmeliydim. Ne kadar çirkin olsa da, sanırım Misha'yı kıskandırdı. Ve kıskançlığı öğrenmeye tercih ederim.

Oh, pekala. Artık çok geç. Geridekilere değil, önümüzdeki dehşete odaklansak iyi olur.

"Şimdi arabaya bindiğime göre, nereye gidiyoruz?" "Alışverişe."

"Um... ne?"

Kendini tekrarlamıyor. Aristokratça mükemmel profiline bakıyorum, sokak lambalarını yakalayan yontulmuş elmacık kemiğini tokatlama dürtüsü ile adamın resmini çizmek için bir kalem ve defter çıkarma arasında kalıyorum.

"Beni gerçekten alışverişe mi götürüyorsun?" diye sordum. "Kıyafet için mi? Ama geç oldu. Her yer kapalı olacak."

"Benim için değil."

"İnsanlar sırf biz geldik diye mağazalarını açmayacaklar."

"Benim için her şey açık" diyor. "Buna bağlı olarak, sizin için de her şey açık."

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. "Tanrım. Hiçbir şey zorlayıcı olmadığına göre hayat senin için oldukça sıkıcı olmalı."

Sanki bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi şaşırmış görünüyor. "Bunu ilk kez duyuyorum."

Sinyal verme zahmetine bile girmeden bir sonraki viraja hızla girdi. Ona çarpmamak için kapı kolunu tutmak zorunda kaldım.

Sürüşü kişiliğinin bir yansıması. Kendinden emin, ukala ve cehennem gibi yıpratıcı. O emrettiği anda tüm dünyanın ayaklarının altına serileceğini bekliyor -hayır, *biliyor*-.

En çılgın kısmı ise haklı olması.

"Siz eşiğe varmadan bir mil önce her kapı sizin için açılıyorsa, heyecan nerede? Eğer bunun için çalışmak zorunda değilseniz, hayat eğlenceli değildir."

"Bunun için çalıştım, bu yüzden şimdi çalışmak zorunda değilim," diyor. "Emeğimin meyvelerinin tadını bedavaya çıkarabilirsiniz. Bir şey değil."

Hoşnutsuzlukla burnumu kıvırıyorum. "Şeker bebek olmak istemiyorum. Sahip olduğum her şey için çalışmayı planlıyorum."

"Şu ana kadar sizin için nasıl gitti?" diye soruyor.

Çenemi sıkıca tuttum. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğimi biliyorum ama kim olduğumu ya da hayatımı nasıl yaşadığımı değiştirmene izin vermeyeceğim."

"Tam da peşinden gitmem gerektiğini düşündüğün türden bir meydan okumaya benziyor."

Gözlerimi deviriyorum ve bakışlarımı cama çeviriyorum. Hızlı sürüyor, ama yavaşlamasını istemenin hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Aksine, muhtemelen kendini kanıtlamak için hızlanacaktır. Araba tutmasından kaçınmak için ağzımı kapalı tutuyorum.

Misha ile hayat, savaşlarımı seçmeyi öğrenmekle ilgili olacak.

Aralarından seçim yapabileceğim çok şey olacağını biliyorum.

Mağazada beni takip eden ve seçeneklerimi engelleyen zorba personel olmasaydı, buranın kıyafet sattığını bile unutabilirdim.

Bir dükkândan çok bir palazzoya benziyor. Mücevherler ve parfümlerle parıldayan bir asma kata çıkan cam bir merdiven var. Kristal bir avize ince gümüş teller üzerinde başımızın üzerinde uğursuzca asılı duruyor. Bir duvarın tamamı tropik balıklar ve renkli mercanlarla dolu bir akvaryum ve ortasında fokurdayan bir şampanya çeşmesi var. Four Seasons'daki geceye biraz fazla yakın olduğu için rahat edemiyoruz.

"Şu elbiseyi dene," diyor Misha, mekânın ortasındaki yükseltilmiş bir platformun üzerinde duran kansız mankenlerden birini işaret ederek.

Kişisel alışveriş uzmanımız bana sormadan mankeni soyuyor ve elbiseyi kolunun üzerine katlıyor.

"Bunlar elmas mı?" Mırıldanıyorum.

"Swarovski," diye onaylıyor görevli. "Korse kısmında dört düzine, etek kısmında da elli kadar var."

"Oh," diye . "Doğru. Avizeye uyacağım. Ne kadar hoş."

Kadın bana garip bir bakış atıyor ama Misha'nın ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Gülümseyerek beni cesaretlendirmemek için çok çabaladığını söyleyebilirim. Başka bir mankene doğru dönüyor. "Bu da öyle."

Alışveriş yapan kişi elbiseye doğru yöneldi ama ben onun önüne geçtim. "Ben buna elbise demezdim. Daha çok bir bandana gibi. Arkası ya da yakası yok."

"Yeşil, cilt tonunuzu tamamlıyor. Deniyorsun." Misha kadını öne doğru sallıyor ve kadın yanımdan geçmeye çalışmak için bir o yana bir bu yana kayıyor.

Tekrar önünü kesiyorum. "Göğüslerim dışarıdayken kimsenin rengi fark edeceğini sanmıyorum."

Kişisel alışverişçinin gözleri ve beni atlatmaya çalışmaktan vazgeçiyor.

Misha hiç eğlenmedi. "Kıyafet zevkin bu kadar mütevazıyken dilinin öyle olmaması komik. Seni ağzın konusunda daha önce uyarmıştım, *kiska*."

Ona sırtıyorum. Nihayet, günlerce dürttükten sonra, bir tepki alıyorum. "Seni utandırıyor muyum, *tatlım*?"

"Hayır, beni kızdırıyorsun." Bana doğru tehditkâr bir adım attı. "On beş dakikadır buradayız ve sen tek bir şey bile seçmedin."

Çenemi tutuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum, neredeyse göğüse gelene kadar ve her iki burun deliğimde de onun kokusunu alabiliyorum. "Buradaki hiçbir şeyi sevmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Ben değilim," diyorum. "Ben aslında kendimden başka bir şeyi, mesela ne bileyim, *lanet olası gezege*ni çok önemsiyorum. Bu yüzden sürdürülebilir ve geri dönüştürülebilir şeyler giyiyorum. İkinci el mağazasına gidip bir kucak dolusu eski kıyafet almak varken, neden içinde asla rahat edemeyeceğim üst düzey, haute couture saçmalıklara binlerce dolar harcayayım ki?"

Sesimi alçaltıyorum, sadece gerçekten tatlı görünen ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan kişisel alışverişçimi kırmamak için. "Yani, şu elbiseye bakın," diyorum, muhteşem, straplez, şampanya rengini işaret ederek

arkadan aydınlatmalı bir duvara asılı gece elbisesi. "Çok güzelmiş. Ama böyle bir şeyi nerede giyebilirim ki?"

"Kokteyl partileri, resepsiyonlar, düğünler, siyah kravatlı etkinlikler, bağış toplama etkinlikleri, yardım baloları-"

"Tamam, tamam, anladım," diyerek sözünü kestim. "Ama ben o şeylerin hiçbirine davet edilmedim."

"Ama öyleyim. Sık sık. Karım olarak bana eşlik edeceksin."

Bu beni susturdu. Nedense bu küçük anlaşmamızın dış dünyada nasıl işleyeceğini hiç düşünmedim. Sadece herhangi bir dış dünya değil, Misha'nın dış dünyası.

Bana kalırsa, burası yabancı bir gezegen de olabilir.

Misha yüzümdeki paniği görmüş olmalı çünkü daha da yaklaşıyor, sesi alçak, nane kokulu nefesi üzerimde gezinirken beni yakındaki bir oyuğa doğru itiyor, sıcak ve sarhoş edici. "Benim hakkımda kötü düşünebilirsin Paige, ama seni hiçbir rehberlik olmadan hayatıma sokmayacağım. Beni utandırmana da izin vermeyeceğim. İlk adım, ait biri gibi giyinmektir."

"Madem seni utandırmamdan bu kadar endişeleniyorsun, neden beni getirdin?" Tersledim.

"Başka alternatif yok."

"Gitmeyebilirim," diye umutla öneriyorum.

"Bu bir seçenek değil."

Evet, bunu zaten biliyordum. Kazanamayacağım başka bir savaşa girmek yerine, kurtulabileceğimi düşündüğüm bir savaşa odaklanıyorum.

"Bu dükkanda ihtiyacım olan hiçbir şey yok."

İç çeker ve yumuşar. "Olmayabilir. Ama istediğin bir şey olmalı."

Gözlerim etrafımdaki ipek, kadife ve kristal denizinde geziniyor, sonra tekrar ona dönüyor. Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, ben iyiyim."

Bir elini saçlarının arasında gezdirir. ". Hadi gidelim."

Aptalca yerimde durup diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. "mi?"

"Bunu ciddiye almayacaksan vaktimi boşa harcamayacağım."

"Savaşa gitmiyoruz ki. Sadece alışveriş yapıyoruz."

"Sanırım bunu söyleyen tek kadın sensin," diye mırıldandı.

Arkasını dönüp gidiyor ve kolları ısıltılı elbiselerle dolu kişisel alışveriş uzmanını arkamızda bırakıyor. Yüzümde bir gülümsemeyle onu mağazadan çıkarken takip ediyorum. Ayrılmadan önce müdürle birkaç kelime konuştuğunu fark ediyorum ama tüm bu deneyime olan ilgisizliğim için özür dilediğini anlıyorum.

"Yolcu koltuğuna oturduktan sonra, Hapishaneye geri mi dönüyorsun?"

diye . Başını salladı. "Önce yemek yiyeceğiz."

"Akşam yemeği mi? Sadece ikimiz mi? Sen ve ben gibi mi?"

Sırıttırıyor. "O kadar korkmuş görünme, Paige. Seni yemeyi planlamıyorum."

Bu ifadenin çağrıştırdığı görüntüler karşısında yüzüm kızarıyor. Sanki beni yemezse bir gün daha yaşayamayacakmış gibi balkonun korkuluklarında beni yiyip bitirdiği anı aklıma geliyor. Beni odasına taşıdı ama aşk ve seks hakkında yaptığımız o küçük tartışmadan beri nişanımızı tamamlamak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"En azından bu gece değil," diye ekliyor. "Kibarca sormadığınız sürece."

MISHA

Paige dekora ağız açık bakarken "Burası *vegan*," diye belirtiyor.

Pothos bitkileri duvarlar boyunca ve tavandan sarkıyor. Yapraklı sarmaşıklar barın maun parmaklıkları arasında ve her masanın üzerinde asılı duran kehribar rengi, küresel ışıkların kordonları etrafında dolanıyor. Arka duvarda dikey bir bahçede "VEGAN" kelimesi yazıyor. Pek de ince sayılmaz.

"Müstakbel eşimin okuyabildiğini bilmek güzel," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde.

Paige benim esprimi duymazdan gelip masamıza oturdu. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Tabii ki hayır. Ama sizi genelde yemek yediğim türden bir restorana götürürsem şikayet edeceğinizi düşündüm."

"Ve sen genellikle benim şikayetlerime karşı çok hassassın," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

"Sen hamilesin. Yemek yemeyi reddetmene izin veremeyiz, değil mi?"

Hamileliğinden bahsedilince gülümsemesi bozuluyor, sanki kendini kandırıp mutlu bir zaman dilimi boyunca unutmuş gibi. Maden suyundan küçük bir yudum alıyor, parmakları gergin bir şekilde bardağın dibinde geziniyor. "Ben... hala alışmaya çalışıyorum."

"Hamile olmak mı?"

"Hepsi," diye itiraf ediyor. "Hâlâ doktorunuza inandığımdan emin değilim. O kadar uzun süre bana bebek sahibi olamayacağım söylendi ki."

"Doktorun bir morundu."

"Kafamı toparlamak için çok fazla şey var." Elini aşağıya uzatıyor ve ben karnına dokunmasını bekliyorum. Ama onun yerine elbisesinin yakasının altında saklanan kolyeye yöneliyor.

İzlediğimi fark ettiğinde, onu yakmış gibi bırakıyor ve tekrar suya uzanıyor.

"Hep bir çocuk mu istiyordun?" Ben sordum.

"Ben tam olarak öyle demezdim. Kendinize zar zor bakabiliyorken başka bir insana bakmayı ve onu geçindirmeyi düşünmek zor." Derin bir nefes alıyor. "Ama Anthony ile tanıştığında ve biraz para kazanmaya başladığımızda bu durum değişti. Annelik fikri de dahil olmak üzere her şeyin mümkün olduğunu hissetmeye başladım."

Eski kocasından bahsedince elimin öfkeli bir yumruk haline geldiğini hissediyorum. Masanın altına indiriyorum.

Hayatındaki bir önceki adamdan bahsedilmesinden ne kadar nefret ettiğimi bilmesine gerek yok. Giydiği gömleğin ona ait olduğunu söylediğinde, gömleği üzerinden yırtıp parçalarını ayaklarının dibinde yakmaktan kendimi alıkoymak için sahip olduğum özdenetimim her zerresini kullandım.

Sakinleşmem lazım. Bunu yapmanın en hızlı yolu eski sevgilisi hakkında konuşmayı kesmek olurdu. Ama ben mazoşist değilim.

"Çocuk istiyor muydu?" Ben sordum.

"Oh evet. Hem de çok. En başından beri. Gelecek planlarımız hakkında konuşurdu. Satın alacağımız evden, sahip olacağımız köpekten, birlikte büyüteceğimiz çocuklardan..."

Sesi dalgalanarak kesiliyor. Bir an için üzgün görünüyor ve ben bu üzüntünün gerçekten onunla ilgili olup olmadığını bilmek istiyorum. Onu özlüyor mu? Ona yaptıkları için kızgın mı? Onu sokakta görse kollarını ona atar mıydı yoksa yüzüne tükürür müydü?

Yoksa bu sadece ihanetle farklı bir şekilde bürünmüş bir aşk mı?

Ve eğer öyleyse, bu eskiden olduğu gibi bükülebilecek türden bir sevgi mi? Cevabım evet ise ne yapmalıyım?

"Sekiz yıldır birlikteydik," diye fısıldıyor, kafamda dalgalanan soruları duyabiliyormuş gibi bana bakıyor. "Sekiz yıl çok uzun bir süre. Biriyle sekiz yıl boyunca birlikte olup da onu tanımamak nasıl mümkün olabilir?"

"Tecrübelerime göre, biriyle tüm hayatınız boyunca birlikte olabilir ve yine de onu tanımayabilirsiniz."

Bir nefes üflüyor. "Bu çok kasvetli."

"Gerçek genellikle öyledir."

"Kimdi o?" Paige bakışlarımı tutarak soruyor. "Senin kalbini kıran kız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Masanın altında yumruğum bir çentik daha sıkılıyor. "Kız falan yoktu."

"Yalancı."

Başımı sallıyorum. "Hayatımda pek çok farklı kadın oldu. Ama hiç önemli biri olmadı."

Biraz daha dik oturuyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

"Buna yer yok. Çoğu kız arkadaş sonsuza kadar kız arkadaş olarak kalmak istemez," diye açıklıyorum. "Ve ben hiçbir zaman tutamayacağım sözler veren biri olmadım."

"Evlenmek istemediğin için gerçekten hoşlandığın kadınlardan mı ayrıldın?" Durumumuza işaret edercesine kollarını iki yana açıyor, gözleri dehşet içinde şişiyor. "Ne değişti?"

"Bu farklı. Bu bir iş anlaşması."

Sandalyesine çöküyor ve su bardağına bakıyor. "."

Bakışları tek bir noktaya odaklanmadan restoranın içinde geziniyor. Kıpır kıpır oluyor ve göğsünde asılı duran kolyeye dokunmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum. Bu onun bir alışkanlığı. Her zaman boynuna dolanan bir güvenlik battaniyesi.

"Bunu sana o mu verdi?" Aniden sordum.

"Ne?"

"Her zaman bir cankurtaran salı gibi tutunduğun kolye." O lanet şeyi hiç görmediğimi fark ettim. Eli her zaman ona sarılı.

Gözleri kısıldı. "Sen konuşmayı seven birisin. Kendine ait bir cankurtaran salın var." "Bu bir cankurtaran salı değil," diyorum ona. "Bu bir hatırlatma."

"Neyin?"

"Verdiğim bir sözden dolayı."

"Bana kime söz söyleyecek misin?" diye sorar. "O kolyeyi neden taktığını bana söyleyecek misin?"

Bir an için kararsız görünüyor. Ona karşı kullanmam ihtimaline karşı sırlarını vermekte cimri davranıyor. Endişelenmekte haksız değil; bu ihtimal aslında o kadar da düşük değil.

Ne yazık ki garson kız araya girmek için bu anı seçti. Kendini tanıtıyor ve iyi bir bahşiş kazanmak için en iyi müşteri hizmetleri numaralarını yapıyor ama ben sadece gitmesini istiyorum.

Menüde gördüğüm ilk şeyi sipariş ediyorum. "Karnabahar tacos." Bunu yüksek sesle söylemek bile midemi rahatsız ediyor. Kelimenin tadı az yağlı talaş gibi.

Paige kibar bir gülümsemeyle, "Miso tofu dürüm alayım lütfen," diyor.

Bana hiç böyle gülümsemez.

"Size ne içireyim?" diye soruyor kadın. "Bizde-" "Viski var," diye araya girdim.

Yüzü düşüyor. "Burada alkolümüz yok efendim," diyor özür dileyerek. "Tam hizmet veren bir kombuchamız var-"

Konstantin'in Orion'da bu şeyler hakkında saçmaladığını hatırlayarak, "Tanrı aşkına, ne olursa olsun," diye hırlıyorum. "Sadece su."

"Ben bir karpuz suyu alayım lütfen," diyor Paige. "Kulağa çok lezzetli geliyor. Çok teşekkür ederim."

Garson kız nihayet çekip gittiğinde, ardında anlatılmamış sırlarla dolu bir boşluk bırakır.

Paige masanın ortasındaki mum alevinin üzerinden bakışlarımı karşılıyor. Gözleri cam gibi, onu Rada'yla birlikte dolapta bulduğumda olduğu gibi. Dökülmemiş gözyaşlarıyla cam gibi. Hatıralarla cam gibi.

"Paige-"

"Affedersiniz," diyor aniden. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor." Cevap vermemi beklemeden ayağa fırladı ve arka koridora doğru koşmaya başladı.

kaybolmadan hemen önce, elini uzatıp kolyesini sıktığını fark ediyorum.

OceanofPDF.com

PAIGE

"Nefes al," diyorum kendime. "Sadece nefes al."

Sabitlenene kadar lavabonun kenarına tutunuyorum, sonra yüzüme biraz soğuk su sıçratıyorum. Bunun yardımcı olacağına dair büyük umutlarım var ama sonuçta sadece üzgün olmak yerine nemli ve üzgün oluyorum. Uzun, dar banyoda bir aşağı bir yukarı volta atıyorum, gergin enerjim her uzvuma sıçrıyor.

Clara.

Rada'ya adını söylemek o an için beni özgürleştirdi ama sonrasında Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir şey oldu. Yıllardır düşünmediğim anılar, kara kanatlı yarasalar gibi sürekli üzerime geliyor. Canlılık ve detaylarla dolu anılar. Bana kaybettiğim her şeyi hatırlatan anılar.

Evet, tanıştığımız karavan parkı en karanlık günlerimin bazılarına damgasını vurdu. Ama aynı zamanda en parlak günlerimin de arka planıydı.

"Clara," diye fısıldıyorum boş banyoya. "Clara. Clara. Clara."

Belki de ihtiyacım olan şey maruz bırakma terapisi. Onun adını söylemeye devam edersem, hatırlama telaşından kurtulmak daha kolay olacaktır.

Kolyeyi çekip çıkarıyorum ve ona bakıyorum. Bu değersiz bronz metal parçasını bulduğumuz günü hatırlıyorum. Hurdalıkta bulduğumuz sıradan çöplerin arasından sıyrılıp çıkmıştı. İkimiz de küçük deliler gibi etrafta zıplıyor, keşfettiğimiz hazinenin görkeminin tadını çıkarıyorduk.

"Bu sihir, Paige," diye fısıldadı Clara güneşin solan ışığında bana. "Bu sihir. Ben öyle olduğunu biliyorum. Sonsuza kadar ona tutunmalısınız, tamam mı?"

Ona bir söz verdim. Yedinci yaş günümün arifesinde, en iyi arkadaşımın gözlerinin içine baktım ve bir yemin ettim.

"Elbette. Her zaman."

Masaya geri döndüğümde yemeğimiz gelmişti. "Pardon, bu kadar uzun sürdü mü?"

Misha sinirli görünüyor. "Eti güvenli bir sıcaklığa getirmek zorunda kalmadığınızda, yemek daha hızlı geliyor. Vegan beslenmenin tek avantajı bu."

Misha kendi yemeğini almak için hiçbir girişimde bulunmasa da, onun iğnelemesini görmezden geliyorum ve kaplarımı alıyorum. Aslında, yemekle uzaktan yakından ilgilenmiyor gibi görünüyor. Bakışlarını üzerimde sabit tutuyor.

"Sadece biraz sabah bulantısı," diye yalan söyledim. "Ya da gece bulantısı, sanırım." "Bu doğru mu?"

"İmzalamam gereken başka bir gizlilik sözleşmesi var mı?" İma ettiği soruyu geçiştirerek soruyorum. Bu benim en zarif saptırmam değil ama işimi görür.

Misha kaşlarını kaldırıyor. "Başka bir Gizlilik Sözleşmesi mi?"

"Biliyorsun, artık senin nişanlın olduğuma göre. İmzalamam gereken birkaç madde olacağını düşündüm."

Omuz silkiyor. "Bu kötü bir fikir değil."

İnliyorum ve yüzü yumurtalıklarımı titreten türden bir gülümsemeye dönüşüyor. Zaten hamile olmasaydım, bu gülümsemenin tek başına işi yapabilecek güce sahip olabileceğinden endişelenirdim.

"Hayır, imzalanacak başka bir şey yok. Sadece bir evlilik cüzdanı," diyor bana. "Ama karım olarak Orlov Bratva'nın sırları senin olacak. Aynı şekilde

Orlov ailesinin sırları. Yakında bunların tek ve aynı şey olduğunu öğreneceksiniz."

"Yaşam ve ölüm sırları, eminim," diye aptalca şaka yapıyorum. Gözünü kırpmadı. "Aynen öyle."

Bir an için, ustalıkla hazırlanmış soğukkanlılık maskesinin ardını görebildiğime ikna oluyorum. Soğukluğunun altında yatan bir kayıp var. Belki de soğukluğun var olmasının tek sebebi budur.

"Kimi kaybettin?" Cevap vereceğine dair gerçek bir umudum olmadan soruyorum.

Gerçekten cevap verdiğinde neredeyse yemeğimde boğuluyordum. "Kardeşim."

Göğsüm basınçla sıkışıyor, sanki biri odadaki tüm havayı emmiş gibi. Keskin bir şekilde hissediyorum: onun kaybı ve benimki. Soğuk toprağın altındaki kutularda kilitli iki kefenlenmiş ceset. Tek başlarına. Çürüyen. Korkmuş.

"Özür dilerim Misha."

". Keder faydasız bir duygudur."

Onun huysuzluğunu kişisel olarak algılamıyorum. Clara'nın ölümünden sonraki günleri hatırlıyorum. Yabancılar küfrettim ve bana yardım etmek isteyen herkesle kavga ettim.

Kızgın olmak üzgün olmaktan çok daha kolay.

"Evet," diye katılıyorum. "Haklısın."

Ama sonra, bu sefer kendimi bile şaşırtarak, yemek tabağımın üzerine eğilip elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Dondu kaldı. Muhtemelen onu ilk kez gerçekten hazırlıksız yakalamıştım.

"Onun hakkında benimle konuşabilirsin. Eğer istersen."

Gözlerinde karanlık ve öfkeli bir şey parlıyor. Elini benimkinin altından çekti ve neredeyse su bardağımı deviriyordum. Çatal bıçak takımı masanın üzerinde tıkırdıyor.

"Neden seninle onun hakkında konuşayım ki?" diye hırlıyor.

Vücudum duygusal kırbaçla yanıyor. "Sadece deniyordum ki-"

"Yapma," diye tersledi. "Benim yanımda olmak ya da beni teselli etmek zorunda değilsin. Elimi tutmak ya da kulağıma anlamsız sözler fısıldamak zorunda değilsin. Senin işin basit: rolünü oyna ve çeneni kapalı tut. Bunu yap, ben de sana rahatlık ve koruma vereyim. Yapmazsan, bu aslında bir seçenek değil."

Sıcak, öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. Şimdi kucağımda kenetlenmiş ellerim sefilce titriyor.

"Anladın mı?"

"Evet," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. "Anlıyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MISHA

Yemeğin geri kalanında ikimiz de tek kelime etmedik. Paige yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Daha fazla dayanamayana kadar tabağının etrafındaki iğrenç bahçe kırpıntıları yığınının itmesini izliyorum. Sonra onu eve götürdüm.

Hemen yatak odamıza gidiyor. Bu gece için göt deliği kotamı doldurduğumdan, onun yerine ofisime gitmeyi tercih ediyorum.

Kapı kapandığı an, hayal kırıklığımın ortaya çıkmasına izin verdim. "Siktir!" Duvara sert bir yumruk attım. Alçıpan eklemlerimin altında çatlıyor ve çukurlaşıyor.

Göz ucuyla bakarken kanepeden bir kafa fırlıyor. "Heyo, Koca Meesh," diye takılıyor Konstantin. "Kötü bir gece miydi?"

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Akşamın bu saatinde talihsiz bir genç kadına taşaklarını sokmuş olman gerekmez miydi?"

İçtenlikle gülümsüyor. "Eğer taşaklarım onun içinde olsaydı, artık talihsiz olmazdı, değil mi?"

"Yanlış hatırlamıyorsam Katerina Volkov öyle dememişti."

Konstantin'in yüzü batmış bir taş gibi düşer. "Birincisi, on dört yaşındaydım. İkincisi, Katerina kendini beğenmiş bir kaltaktı. Üçüncüsü, beni kötü ruh halinden uzaklaştıramayacaksın. Karınla bir sorunun mu var?"

Yüzündeki gülümseme geri geldi. Tek kaşı muzipçe kalkık. "O henüz benim karım değil."

"Ooh. Yani bu doğrulama mı? Gerçekten de Paige seni üzüyor mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye mırıldandım. Karşısındaki koltuğa çöküyorum, hâlâ morarmış parmak eklemlerime bakıyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu. İlişki sorunu kokuyorsun." Gülümsüyor ve gururlu bir ebeveyn gibi başını iki yana sallıyor. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman çok klinik davranmışsındır. Bir şeyler hissettiğini görmek güzel."

"Ortada bir ilişki sorunu yok," diye homurdanıyorum. "Bu duygularla ilgili değil. Bu sadece bir uyum sorunu. Paige'in bu evdeki ve benim hayatımdaki rolünü anlaması gerekiyor."

"İşte senin sorunun da burada, kovboy. Bir kadını, ondan uymasını beklediğin kuralları duymaktan daha çok hiçbir şey soğutamaz."

"Onu tahrik etmek yapılacaklar listemde üst sıralarda değil," diyorum. Parmak eklemlerim patlayana ve acım hafifleyene kadar elimi esnetiyorum. "Şimdi, neden buradasın?"

Ayağa kalktı ve pantolonunun cebinden bir şey çıkardı. "Bunu size şahsen teslim etmek istedim."

Bana uzattığı küçük kadife mavi kutuya bakıyorum. Küçük ama ağırlığını buradan hissedebiliyorum. Sanki kendine has bir yerçekimi varmış gibi.

Neden Paige'e aile yüzüğünü verme ihtiyacı hissettiğimden pek emin değilim. Tek bildiğim, uyumak için her uzandığımda kapalı göz kapaklarımdın ardında onun görüntüsünün yandığı.

Kutuyu ondan kapıyorum ve açmadan cebime sokuyorum. Yüzüğü tüm ışıltılı mükemmelliğiyle daha önce görmüştüm. Şimdi görmeme gerek yok. Özellikle de onu narin bir parmakta hayal etmeye ihtiyacım yok.

"Kardeşim, iyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"Öncelikle, ailenizin tek bir üyesine bile haber vermeden evlenmeyi planlıyorsunuz."

"Sana söyledim," diye itiraz ediyorum. "Bir tane var."

"Ben senin sağ kolunum. Ben sayılmam."

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. "Şatafat ve gösteriş istemiyorum. O lanet gürültüyü istemiyorum."

"Çözümünüz evlenmek ve sonra onu aileyle tanıştırmak mı? Bu gürültüden başka bir şey olmayacak, kardeşim. Çok kızacaklar."

"daha basit."

"Aynı zamanda zalimce. Nessa Teyze-"

"Annem anlayışla karşılayacaktır," diyerek sözünü kesiyorum. "Ve eğer bir derse ihtiyacım olursa, Konstantin, kız kardeşime giderim."

"Ah," diye yakınıyor. "Düşük darbe."

"Dediğim gibi, gösterişli bir düğün yapmak bu evliliğin olduğundan daha fazla olduğunu ima eder. Bu bir iş teklifi, başka bir şey değil. Paige benim için mirasımı devam ettirmenin basit bir yolu.

."

"Aşk ve romantizm mi? Hassasiyet? Tüm robotik hayatında bir kez gerçek bir insan olmak mı?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

Konstantin bana bir gülümseme veriyor, ama her yerinde endişe var.

"Maksim'in bir düğünü vardı, unuttun mu?"

"Maksim-" Kısa kesiyorum.

Maksim daha iyi bir adamdı. Her yönden daha iyiydi. Ve şimdi, o öldü.

"Maksim farklıydı," diye bitiriyorum, ama Konstantin'in tökezlediğimi çoktan fark ettiğini biliyorum. "Çenenin kapalı tutacağına ve hazırlıkları yapacağına güvenebilir miyim? Yoksa kendim mi halletmeliyim?"

Kaşlarını kaldırıyor. Sonunda iç çekerek pes edene kadar ona bakıyorum.

"Tamam," diyor sonunda. "Ama annen çatıyı yıktığında, seni kurtarmak için etrafta dolaşmayacağım."

OceanofPDF.com

PAIGE

"İyi misiniz, Bayan Orlov?" Rada sorar.

"Paige," diye düzeltiyorum yataktaki cenin pozisyonumdan zayıfça. Dün gece gerçek anlamda bir bebek gibi uyudum - diğer bir deyişle, her iki saatte bir kalkıp ağladım ve kendim için üzüldüm - ve şimdi çok yorgunum.

"Paige. Paige. Paige," diye nefesinin altında kendi kendine mırıldanıyor.

Hiçbir şey ilk adınızı nasıl söyleyeceğinizi pratik etmek kadar "yakın kişisel arkadaş" demez.

Eğer bu bir sorun olacaksa, belki de bana ne isterse onu demesine izin vermeliyim. İç çekerek kendimi oturur pozisyona getirmeye zorluyorum ve Rada'ya doğru yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Ama evet, ben iyiyim. Sadece... bugün biraz kendimde değilim."

"sevinirsin sanmıştım." Kaşlarımı

çattım. "Ne için?"

Rada hemen gergin görünüyor. "Burnumu sokmuyordum. Sadece dolabınızın içini temizliyordum."

"Tamam... ve?"

"Yeni kıyafetlerin," diyor. "Don Orlov'la çıktığınız alışveriş çılgınlığı."

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan yataktan kalkıp odanın diğer ucuna koşuyorum. Aceleyle boş gömme dolabıma giriyorum.

Ama artık o kadar da boş değil. Şimdi dolabın her iki tarafı da ağzına kadar kıyafetle dolu. Raflar patlıyor ve buranın yapısal bütünlüğü için gerçekten endişeleniyorum.

"Aman Tanrım..."

Dün mağazada gizlice hayran kaldığım tüm parçaları fark ederek dolabın içinde dolaşıyorum. Ordu yeşili bir tulum ve güzel olduğunu söylediğim şampanya rengi gece elbisesi var.

Karmaşık boncuklara dikkat ederek elbiseyi parmaklıyorum. Bu şeyin içinde gerçek boyutlarda bir Altın Küre heykeli gibi görüneceğim.

"Çok güzel," diye gözlemliyor Rada hemen arkamdan. "Bu benim en sevdiğim parça."

"Burnunu sokmamak" buraya kadarmış. Umursadığımdan değil.

"Bugünkü yardımın için teşekkürler, Rada. Ama sanırım tekrar uzanmam gerekiyor. Biraz midem bulanıyor."

"Tabii ki. Bana ihtiyacın olursa zili çalman yeterli. Yatağının başucuna koydum."

"Oh Tanrım..."

"Pardon?" diye soruyor.

Kibar bir gülümsemeyle el sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Yok bir şey. Boş ver."

Pavlov'un köpeklerinden biriymiş gibi bir için zil çalma düşüncesinin midemi daha da bulandırdığını ona söyleme zahmetine girmiyorum.

Rada gittiği anda yatağa yığılıp tavana bakıyorum. Çaresizlik damarlarımda dolaşıyor.

Hiçbir şey hakkında hiçbir şey yapamıyorum ama bununla başlıyorum. Daha da kötüsü duyularım karmakarışık. Ne hissettiğimi nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Huzursuzluk mu? Pişmanlık mı? Acı mı?

Ruh halimin dün gece Misha'yla aramızda olanlarla doğrudan ilgisi yokmuş gibi davranmak için akşam yemeğini o kadar çok kez tekrarladım ki. Bir an için birbirimize karşı gerçekten savunmasız olabileceğimizi düşündüm. Birbirimize karşı *gerçekçi* olabileceğimizi. Bir an için bu ilişkinin olduğundan daha fazla bir şey olabileceğini düşündüm.

Misha bu olasılığı hemen kapattı.

Görünüşe göre bu ilişkide yalnız olacağım.

Şey... tamamen yalnız değil.

Misha'nın doktoru bana hamile olduğumu söylediğinden beri belki de ilk kez elim karnımda geziniyor. "Orada mısın?" Yavaşça soruyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Sağ elim karnımın üzerindeyken sol elimi kolyeme doğru kaldırıyorum. "Umarım öyledir. Çünkü sen beklediğim mucizesin. Lütfen beni şimdi terk etme."

Kapı açıldığında, onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Baş dönmesiyle savaşıyor ayağa kalktım.

"Paige," diyor Misha düz bir selamlaymayla. Gözleri karanlık ve ifadesi ciddi.

Ona bakmak zorunda kalmamak için arkamı dönüyorum. "Kıyafetler için teşekkür ederdim ama eminim ki bunların benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey müstakbel eşin için istediğin imajla ilgili."

"Her ikisi de doğru olabilir."

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar yatağın kenarına oturuyorum. "Oradakilerin yarısını bile giymeyeceğim. Para israfıydı."

"Noel'e sizin için satın alınan her giysiyi kontrol ettirdim. Hepsi sürdürülebilir, geri dönüştürülebilir ve çevreye geri verme geçmişi olan şirketlerin markaları."

Bu dikkatimi çekti. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Gerçekten mi?" "İçini rahatlatacaksa sana kanıt göstermesini sağlarım."

Uzun, gergin bir an boyunca ona bakıyorum. "Bunun bir barış teklifi olması mı ?"

"Savaşta olduğumuzun farkında değildim."

"Dün akşam yemekte tam bir pisliktin," diyorum sinirlerim bozulmadan önce.

Omuz silkiyor. "Davranışlarımı sana karşı haklı çıkarmayacağım. Asla. O yüzden istediğin sonucu çıkar Paige. Bu beni ilgilendirmez."

İçimi çektim. "Bana küçümseyici bir şekilde ders vermekten başka bir sebep için mi buradasın?"

"Giyinmeni söylemek için," diyor. "Evleniyoruz."

Baş dönmesi tüm gücüyle geri geliyor. Yatağa düşmemek için tüm gücümü harcıyorum. "Ne? Evleniyor muyuz? Evleniyor muyuz? Şimdi mi?"

"Hayır." Devam etmeden önce acımasız bir saniye boyunca içimde rahatlama pompalanıyor. "Bir saat içinde evleniyoruz."

Ağzım açık kaldı. "Ama... ." "Evet, yapabiliriz. Ve evet, yapacağız."

"Ama ben..."

Düzgün bir düğün beklediğimi itiraf etmekten utanarak sözümü kesiyorum. Ne kadar aptalca görünse de, beyaz bir elbise giymeyi ve Misha'ya doğru bir koridorda yürümeyi bekliyordum. Ama şimdi düşününce, bu fikir bana gülünç geliyor. Sahte bir evlilik için neden sahte bir düğün yapalım ki?

Yasal olması onu gerçek yapmaz.

"Tereddütlerin mi var?" diye soruyor.

Gümüş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve korkunun omurgamdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Bu sefer kolyeme uzandığımı görmesi umurumda değil. Rahatlamaya mahremiyetten daha çok ihtiyacım var.

bir mucize daha kaldı mı? Sessizce soruyorum.

"Çok," diye fısıldıyorum. "Ama kendi çocuğumun hayatının dışına itilmek istemiyorum. Eğer seninle evlenmenin bedeli bebeğimi büyütmekse, bunu seve seve öderim."

Ayağa kalkıp kendimden emin bir şekilde ilerlemeye çalışıyorum ama ayakta durmak enerjimin o kadar çoğunu alıyor ki bedenim isyan ediyor. Bir adım atar atmaz başım dönüyor ve öne doğru devriliyorum.

Zaman yavaşlıyor. Kafatasımı yere çarpıp kıracağımdan ya da daha kötüsü bebeğe zarar verecek şekilde kendimi inciteceğimden o kadar eminim ki. Ayağımın takılmasıyla düşmem arasında geçen bir saniyelik sürede zihnimin neden tüm olasılıkların en kötüsüne sıçradığını bilmiyorum ama öyle oluyor ve hayalimde görebildiğim tek şey kanlı elbiseler ve bana kötü haber vermeye gelen solgun elli, taş suratlı doktorlar oluyor. Hastane ışıklarını görüyorum ve hastane dezenfektanının kokusunu alıyorum ve o solgun eller bana uzanıyor, bana uzanıyor, uzanıyor-

Sonra Misha araya girer.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yakalıyor. Bir an düşünüyorum, sonra kollarına sarılıyorum.

Onu itmek istiyorum ama kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Elma şarabı ve tarçın gibi kokuyor. Eski bir anıyı geri getiriyor.

Clara ve ben bir Noel'de onun eski püskü yeşil karavanında, annesinin o gece akşam yemeği için yaptığı Yule log pastasının tarçınlı kremasını yalıyorduk.

Yetişkinler ne yaptığımızı fark ettiklerinde ikimiz de dayak yedik. Ama buna değdi. Hem de çok değdi.

"Paige," diyor Misha şaşırtıcı bir şefkatle. "İyi misin?"

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Adam yakından daha da büyüleyici. O gümüş gözleri yasaklanmalı. Bu kadar hipnotize edici olmaları suç.

Odaklan.

"Bana nasıl olduğumu sorman mı gerekiyor?" istediğim kadar güçlü çıkmıyor. "Bu kurallara aykırı değil mi? Birbirimize

birbirimizi önemsemeliyiz, değil

mi?" "Çocukça davranıyorsun."

"Pislik olmaktan iyidir."

"Buna alışsan iyi olur; Bayan Pislik olmak üzeresin," diye beni bilgilendiriyor.

"Ama böyle giyinmiş olarak değil."

Sonra beni ayağa kaldırıyor ve gömme dolaba doğru yönlendiriyor.

OceanofPDF.com

MISHA

"Giy şu lanet elbiseyi," diye .

Paige çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor, kaşları . "Hayır."

Tüm gece süren gözaltılarda ve rehine pazarlıklarında bulundum; kullanmaktan çekinmeyen adamlar tarafından yüzüme silah doğrultuldu ama hiç şu anda olduğum kadar sınıra yakın olmamıştım.

"Neden olmasın?"

"Bu sadece... ben

değilim."

Sinirli bir hırıltıyı bastırıyorum. "Mağazada çok güzel olduğunu söylemiştin. Elbiseye bayılmıştın. Bu yüzden aldım."

"Elbette, çok güzel. Çinçilla kürkü de öyle. Ama bu onu giymek istediğim anlamına gelmiyor."

"Mantıklı konuşmuyorsun," diyorum sabırsızlıkla. Özellikle de gözlerindeki gerçeğı görebildiğim için: elbiseyi giymek istiyor. Ama nedense direniyor.

"Şuna bak, Misha," diyor. "Seks sızdırıyor."

"Bütün mesele de bu zaten."

"Belki senin için. Ya da... ya da çıktığın kadınlar için. Ama ben bunu başarabilecek kadar seksi değilim."

Bu dikkatimi çekti. "Seksi olmadığını mı ?" Şaşkınlığımı zar zor gizleyebiliyorum.

Konuşur konuşmaz pişman olmuş gibi görünüyor. Yanakları utançtan renk değiştiriyor. "Ben balık tutmuyorum-ah, boş ver," diye mırıldanıyor beceriksizce. "Sadece başka bir şey giyeceğim."

Raftan beyaz bir elbise alıyor. Bileklerine doğru daralan kabarık, işlemeli kolları olan, omzu açık ipek bir elbise. "Buna ne dersin?"

"Sadece giy. Bu noktada her şey iyidir."

"Tamam." Ama yerinde kıpırdanıyor, benimle kapı arasında ileri bir geri gidip geliyor. "Bir saniyeliğine dışarı çıkabilir misin?" diye soruyor. "Üstümü değiştirmem gerek."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni daha önce çıplak gördüm ve yine çıplak göreceğim." Elbiseyi göğsünde tutarken gözleri anında kısılıyor. "Pardon?"

"Evleniyoruz Paige," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bu evliliğin meşrulaştırılması için, evliliğin tamamlanması gerekiyor."

Şimdi gözlerini devirme sırası onda. "Yine mi bu?"

"Şimdiye kadar size özelinizi verdim. Ancak bugünkü törenden sonra aynı yatağı paylaşacağız."

Gözleri parlıyor. Kendimizi ne zaman bir tartışmanın içinde bulsak aynı parlaklığı fark ediyorum. Acaba her mi oluyor yoksa sadece bana mı özgü?

Bir parçam ikincisi olmasını umuyor.

"Bana eğitimli bir fino köpeği gibi davranıp gecenin sonunda söndürmemi bekleyemezsin," diye tıslıyor.

"Ama iyi bir kız olduğun için ödülünü istemiyor musun?" Alay ediyorum. "Yoksa en son seviştiğimizde kaç kez boşaldığını çoktan unuttun mu?"

Yanakları kızarıyor ve onu kendime doğru çekip ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi hatırlatmak istiyorum.

"Senin için 'iyi bir kız' olmayacağım. Özellikle de bana evcil hayvan gibi davranacaksan."

"O zaman cezalandırılacaksın," diyorum kesin bir dille. "Kuralları çiğnemenin sonuçları vardır. Hepimiz bunlarla yüzleşmeliyiz."

"Hiçbir şeyin sonucuyla yüzleşmedin," diye .

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bir anlığına o anın kaosuna geri dönüyorum. Kafamın duvarlarında o kurşunun yankısını duyuyorum. Kardeşimin kanı burun deliklerimi yakıyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

"... Misha?"

Tekrar Paige'e odaklanıyorum. Yüz ifadesi solmuştu. Bana temkinli bir endişeyle bakıyor, eli yanağımı okşamak ve beni gerçekliğe geri bağlamak ister gibi bana doğru uzanıyor.

"Her gün her saniye sonuçlarımla yaşıyorum," diyorum ona sessizce.

Bir adım daha yaklaşıyor. Aramızda hâlâ birkaç metre var ama bu küçük jest bile fazlasıyla samimi hissettiriyor. Sınırlar aşıyor. Kurallar çiğneniyor.

Hiç hoşuma gitmedi.

Geri . "Giyinmene izin vereceğim."

Sonra aşağıya iniyorum.

PAIGE

Bir saat geçtikten sonra odamdan çıktığımda merdivenlerin başında beni bekleyen bir kişi buluyorum.

Ama beklediğim kişi değil.

"Rada," diye selamlıyorum, etrafta Misha'yı aramamaya çalışarak.

"ok güzel görünüyorsun Paige," diyor ve adımı bir devlet sırrıymış gibi fısıldıyor.

"Bana evliliğin bittiğini söylemeye mi geldin?" Ben soruyorum. Çoğunlukla alay ediyorum. Yani, yüzde elli. Tamam, hiç takılmıyorum.

Rada elbette espriyi tamamen kaçırır. "Tabii ki hayır, hanımefendi! Bu asla-"

"Sadece şaka yapıyordum." Elimi omzuna koydum. "Nerede o?"

"Don Orlov evlilik serada imzalanmasını ayarladı, hanımefendi," diyor. "Size eşlik etmek için buradayım. Bahçede kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Bir sera mı var? Neden şaşırmadım ki?"

Kendimi hayrete düşmeye hazırlıyorum, ancak dürüst olmak gerekirse, artık bu duyguyu toparlamak bile zor. Buraya geldiğimden beri çok fazla kullanıldı. Misha'nın hayatıyla ilgili her şey benim için inanılmaz. Peki bu neden farklı olsun ki?

Evden Fransız kapılarından çıkıyoruz. İnce topuklu ayakkabılarım evden arka bahçenin ilk katına çıkan taş patikanın arasındaki yarıklara saplanıyor.

Neredeyse tam bir haftadır bu evdeyim ve bir kez bile bahçeye çıkmadım. İçeride olup bitenler o kadar dikkat çekiciydi ki, dışarıdaki mükemmel bakımlı çimenlik alana hiç dikkatimi veremedim.

Yolda yürürken keşfedilecek daha çok şey olduğunu fark ediyorum.

Çimler aşağıya doğru eğilidir, patika kümelenmiş ağaçlardan oluşan bir korunun etrafında kıvrılır. Yeşilliklerin hemen ötesinde geniş bir cam yapı yükseliyor. Bir kar küresi gibi içten dışa doğru parlıyor. Kekeleyerek duruyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Whoa..."

Misha'nın benim şaşkınlığımı görmek için burada olmamasına seviniyorum. Onun kafası, hayatının ihtişamı karşısında nutkumun tutulduğuna tanık olmadan da yeterince büyük.

Rada beni nazikçe ileriye doğru itti. "Don Orlov geç kalmayacağınızdan emin olmamı istedi."

İçimi çekip yoluma devam ediyorum, sürekli seranın kubbeli çatısına bakıyorum, ta ki onu görebilmek için boynumu geriye doğru çok fazla eğmek zorunda kalana kadar.

Sonra kapıdan içeri giriyoruz ve artık gözlerimi yer seviyesinde tutmak için mücadele etmiyorum. Oda yeşilliklerle, çiçeklerle ve hayatla dolup taşıyor.

Mucizevi bir şey.

Oda dışarıdan birkaç derece daha sıcak. İçeri girer girmez cildim nemden yapış yapış oluyor ve eminim saçlarım çoktan kıvrılmaya başlamıştır. Dönüyorum ve kemerli cam panellerden birinde yansımamı yakalıyorum. Kulaklarımın ve şakaklarımın etrafında saç sarmalları oluştuğu kesin. Onları düzeltmeye çalışıyorum ama faydası yok, başlar başlamaz vazgeçiyorum. Elbisemin kabarık kolları sis tanecikleri gibi görünüyor. Her şey çok uzun süre tutulmuş bir nefes gibi sessiz ve gergin.

Evet, şampanya rengi elbise daha az hantal, daha güzel olabilirdi. Ama sahte bir düğünde böyle bir elbise giymek istemedim.

gelenin en iyisini hak etmeyen adamlara vermekten bıktım.

"Madam?" Rada yumuşak bir sesle dikkatimi kendi yansımamdan uzaklaştırıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve beni seranın ortasına götürmesine izin veriyorum. Orada, kubbenin merkezinin altında bir masa var. Etrafında üç adam duruyor.

Bunlardan biri Misha'nın evin etrafında gördüğüm sürekli gülümseyen iş arkadaşı, hani şu bir ömür önce Orion ofislerinde benimle flört eden. Rada adının Konstantin olduğunu söylemişti, sanırım. Diğeri ise dudakları çatlamış, kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi sırttan yaşlı bir adam.

Ve son olarak, evlenmek üzere olduğum adam var. Gülümsemeyen tek kişi.

"Merhaba," diyorum beceriksizce.

"Paige, *chica*! Çok güzel görünüyorsun," diyor Konstantin, masada bana yer açmak için kenara çekilerek. Hareketi, bir dolma kalemin yanına düzgünce yerleştirilmiş resmi görünümlü bir belgeyi ortaya çıkarıyor.

"Paige," diye mırıldanıyor Misha. Nefesimi tutuyorum, bana daha rahat nefes almamı sağlayacak bir şey söylemesini bekliyorum - ama bunu neden beklemem gerektiğini bilmiyorum. "Konstantin'i zaten tanıyorsun. Bu da Yan Carsten. Benim avukatım. Bugünkü nikâhımızı o kıyacak."

"Bunu inanılmaz derecede buluyorum," diyor Konstantin dudak bükerek. "Ne de olsa ben senin kuzenim. Nikâhı benim kıymam gerekmez mi?"

"Kuzen misiniz?" şaşkınlıkla bakarak soruyorum.

Konstantin kaşlarını kaldırır ve Mişa'ya bakar. "Bunu bilmiyor muydu?! Şimdi daha da aşağılandım."

Yan'a bakıyorum, bu tuhaf küçük törenden ne anladığını merak ediyorum. Belli ki bu durum onu eğlendiriyor. Bakışları merakla ve belki de şehvet dolu bir ilgiyle bana sabitlenmiş durumda.

Misha ona döndüğü anda ikincisi yüzünden düşüyor. "Hadi şu işi bitirelim," diyor Misha ona.

İrkildim. "Büyüleyici."

Konstantin bıyık altından güler. "Fikrini değiştirip yerine beni seçmek için çok geç değil." Şaka yaptığından eminim ama yine de Misha'dan koluna bir yumruk yiyor. "Siktir! Bu acıttı."

"Yan," diyor Misha tekrar, kuzenini görmezden gelerek ve avukatına başını sallayarak. "Hadi gidelim."

Rada bir köşede duruyor, gözleri heyecanla parlıyor. Şu anda buradaki en mutlu insan o gibi görünüyor, bu da beni inanılmaz derecede üzüyor.

"Kız kardeşin nerede?" Birden ağzımdan kaçırdım.

Üç adam da aynı kafalarını bana doğru çevirdi. "Kız kardeşim mi?" Misha tekrarlıyor.

"Bir kız kardeşin olduğundan bahsetmiştin," diyorum. "Ve bir de annem. Onlar neredeler? Bunun için burada olmaları gerekmiyor mu?"

Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Özellikle de Misha'nın yüzündeki ifadeyi gördükten sonra. Tabii ki tüm ailesini bu evliliğe davet etmedi - bu gerçek değil. En azından onun için.

"Onları daha sonra bilgilendireceğim," diyor sertçe. "İnanın bana, sizi bir sürü gereksiz telaş ve dramadan kurtardım."

Düğünler bir bütün olarak gereksizdir. Aşk ve bağlılığın abartılı bir gösterisidir. Elbise, çiçekler, smokin, pasta... hepsi yaygara ve dram.

Bu zahmete değmeyeceği anlamına gelmez.

Sanki cevapları saklıyormuş gibi ona bakıyor, beni bu ana getiren gerekçeleri hatırlamaya çalışıyorum. Teklifine evet demek için iyi bir nedenim vardı, değil mi?

Ancak metalin parmaklarıma battığını hissettiğimde kolyemi o kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ki avucumu kesme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Konstantin'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Her zamanki gülümsemesine endişe karışmış. Yan, Misha'yla evraklar ve evliliğimizin tesciliyle ilgili yasal süreç hakkında konuşurken bana doğru eğiliyor.

"Nefes al," diyor Konstantin bana. "Her şey girecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben de fısıldıyorum.

"Çünkü sen Bayan Misha Orlov olacaksın. O sizinle ilgilenecek. Her zaman ilgilenir."

Belki bazı açılardan. Diğerlerinde kesinlikle değil.

Ama bunu söylemiyorum. Ona başımı sallayarak karşılık veriyorum ve panik atağın eşiğinde değilmişim gibi davranıyorum. Kolyemin bana bir mucize daha vermesi için dua ediyorum.

Sadece ne tür bir mucize istediğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

MISHA

"Tebrikler kardeşim," diyor Konstantin, beni kucaklamak için kendine çekiyor ve sırtıma vuruyor.

Tebriklerini sessizce kabul ediyorum. Gözlerim yeni gelinimin üzerinde sabit kaldı.

Paige seranın çift kapısının yanında durmuş, karanlık çimenlerin ötesine bakıyor. İmzayı attığından ve resmen karı koca olduğumuzdan beri tek kelime etmedi.

"Ben... sizi yalnız bırakayım," diyor ve seradan çıkmadan önce bir kez daha koluma vuruyor. Yan ve Rada da onunla birlikte gidiyor.

Ve sonra yalnızız.

Cam kapıların kapandığını duyduğumda Paige'e doğru ilerliyorum. Sertleşiyor ama bakışlarını ileriye doğru çeviriyor. Gözlerimle buluşmakta zorlanıyor.

"Size biraz şampanya ikram ederdim ama-"

"Hiçbir şey istemiyorum," diye cevap veriyor aniden, sanki sessizliği bozduğum için sinirlenmiş gibi.

Yavaşça bana doğru dönüyor. Yanakları kızarmış. Heyecandan olabilir, ama gözlerinin üzerindeki gölgeye bakılırsa, bunun daha çok endişe gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

". "Hayır."

Omuz silkiyorum. İlk defa onu zorlamakla ilgilenmiyorum. Kırılgan görünüyor.

"Papatya mı o?" diye soruyor birden, köşede kümelenmiş sarı tomurcuklu küçük beyaz çiçeklere bakarak.

"Sanırım öyle." Ayrışıyor. Az önce olanlardan dikkatini dağıtacak bir şey arıyor.

"Papatya sevmem," diye mırıldanıyor belli belirsiz. Sonra gözleri bana dikiliyor ve keskinleşiyor. "Konstantin senin kuzenin mi?"

"Evet."

"Ve senin bir kız kardeşin ve bir annen var. Ve vefat eden bir erkek kardeşin." Sanki kafasının içinde notlar alıyormuş gibi konuşuyor. Aslında daha çok kafasında tuttuğu notların yanına küçük işaretler koyuyor gibi. Kendini test ediyor. Tıpkı bir mayın tarlasında patlamamış bombaları not aldığınız gibi, böylece nereye basacağınızı ve nereden kaçınacağınızı bilirsiniz.

"Evet."

"Peki ya baban?" "Öldü."

Başsağlığı dilemiyor. Onun yerine gözleri yüzümde gezinerek daha fazla ipucu arıyor. "Bilmem gereken başka aile üyeleri var mı?"

"Baldızım, Cyrille. Ve yeğenim, Ilya." "Kaç yaşında?"

"Dokuz."

Garip, boğuk bir ses çıkarıyor. Yarı irkilerek yarı acıyarak nefes alıyor. "Gençti..." diye fısıldıyor, çoğunlukla kendi kendine.

Kapılar tekrar açılıyor ve mutfak personeli ellerinde dumanı tüten dolu çelik arabalarla içeri giriyor. Evraklar imzalandıktan sonra yemeğin servis edilmesini istediğimi unutmuşum.

"Akşam yemeğini burada mı yiyeceğiz?" diye soruyor. "İster misin?"

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz şaşıyorum. Yakıcı ve acımasız oldukları için değil, aslında öyle olmadıkları için. Kendimi filtrelemeyi düşünmeden önce, bir parçam Paige'in akşam yemeğini serada yemek isteyip istemediğini gerçekten umursuyordu. Bir parçam bunun onu mutlu edebileceğinden memnundu.

Tuhaf.

Daha da tuhafı, aslında bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Ancak masaya doğru yürürken ve çalışanları ilk isimleriyle selamlarken melankoli onu gerçekten terk etmiyor. Hepsi ona gülümseyerek karşılık veriyor, şimdiden dostça davranıyorlar. Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum - elbette Paige yardımcılarla arkadaşça davranacaktı. Elbette onu seveceklerdi.

Tekrar yalnız kaldığımızda, masanın etrafından seranın diğer tarafına doğru yürüyor. Onu belli bir mesafeden takip ediyorum, içinde kopan fırtınanın dinmesini bekliyorum.

Uzun süre beklememe gerek yok.

Birden bana dönüyor, eteği yakındaki bir bitkiye çarpıyor. Yırtık yapraklar seranın taş zeminine savruluyor. "Annenin benden haberi var mı?"

Başımı salladım.

"Hayır." Kaşlarını

çatıyor. "Neden?"

"Çünkü bunu büyük bir mesele haline getirmek isteyecektir," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "Senden."

Yüzü düşer. "Doğru. Ve bu büyük bir değil. Sadece iş." "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Hiçbir şey değilse kesinlikle acımasız bir şey" diye karşılık veriyor.

Bu beni kızdırıyor. Sanırım benim fırtınam onunkinden önce kopuyor. "Öyle mi? Ben farklı düşünüyorum. Bence karını kandırıp onun karın olduğunu düşündürmek daha acımasızca. Gecenin bir yarısı ondan kaçmak daha zalimce. Yalan söylemek, hırsızlık yapmak ve lanet bir hayalet gibi ortadan kaybolmak benim yaptığım her şeyden çok ama çok daha zalimce." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sözlerim korunmasız yüzüne dolu gibi inerken ona bakıyorum. "Ama bu sadece benim fikrim. Bunu bir de senden duymak isterim. Son 'evliliğiniz' nasıldı?"

Gözleri yere düşerken titriyor. Hüzünle dağılan yapraklara basışını izliyorum. "Bu... evlilikti," diyor omuz silkerek. "Kolay değildi. İnişler ve çıkışlar yaşadık. Mücadele ettik. Bazen birbirimizden nefret ettik. Bazen de etmiyorduk. Yatağa asla kızgın girmeyeceğimize dair kendimize söz verdik ama bu kural çok çabuk bir kenara bırakıldı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Sadece... öyleydi."

"Kulağa zor geliyor."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, bu alışılmadık sempatiyle nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyor. "Zordu."

"Bu olmayacak. Mesele de bu Paige. Tüm zor kısımlardan kaçınmayı ve işleri basit tutmayı öneriyorum. Basit."

"Birlikte yatarak ama aslında birlikte olmayarak mı?" Zihninin bu olasılık üzerinde döndüğünü görebiliyorum.

Belki de gerçekten ışığı görmeye başlamıştır. İronik.

Çünkü ben karanlığı arzulamaya başladım.

"Eğer izin verirsen sana dünyayı veririm, *Kiska*. Beklentilerini yönettiğin sürece bir daha asla hiçbir şey istemeyeceksin. Söz vermediğim bir şeyi isteme, gerisi senin olacak. Anladın mı?"

Bakışlarını bir an için yüz ifadesini benden gizleyecek şekilde düşürüyor ve bir şeyler mırıldanıyor.

"Neydi o?" Dürtüyorum.

Çenesini tekrar kaldırdığında sakın ve kontrollü görünüyor. "'Kabul ediyorum' dedim."

OceanofPDF.com

PAIGE

Ben sustuktan sonra sessizlik yarıyor. *Yaptığım* bu şey, acı bir şaka olmasına rağmen, birkaç dakika önce söylediğimden daha bağlayıcı geliyor. Bir büyüünün sözlerini söylemek ya da şeytanla anlaşma yapmak gibi. Sanırım ikincisi o kadar da uzak değil.

"Senin için bir şeyim var," diyor Misha.

Acaba iyi bir eş olduğum ve onun şartlarını kabul ettiğim için ödüllendiriliyor muyum? Beni uzak tutmak için özel olarak tasarlanmış şartlar. Tabii yatakta olmadığımız sürece. O zaman iki insanın olabileceği kadar yakın olmamız gerekiyor.

Bu düşünce içimden geçiyor. Rahatsızlığı bir kenara itiyorum.

Hemen paniğe kapılmayın. Bu sadece başlangıç.

Takım elbisesinin cebine uzanıyor ve küçük kadife bir kutu çıkarıyor. Kalp atışlarım hızlandı. Genelde yüzük düğünden önce gelir, ama sanırım biz geleneksel yollardan gitmiyoruz.

Kutuyu çevirerek açtı ve beynim . "Aman Tanrım."

Misha sanki bir metrik ton ağırlığında değilmiş gibi yüzüğü yastığının üzerinden çekip alıyor. "Bana elini ver."

Parmağıma geçirdiği armut biçimli tektaş pırlanta yüzüğe bakarak yüzük parmağıma gevşekçe, sözsüzce uzatıyorum. Sera ışıklarında parıldayan pembe altın bir yüzük.

Mükemmel bir uyum.

"Bu şey Titanik'i batırdı mı? Tek başına taş bile muhtemelen Corden Park'taki tüm karavanların toplamından daha pahalı."

"Oh, bundan çok daha pahalıya mal oluyor," diyor kibarca.

Sonra, artık ömür boyu taşımak zorunda kaldığım bu devasa kaya parçası sayesinde kendi başıma kaldırmakta zorlandığım elimi tutuyor ve beni yemeğimizin beklediği masaya götürüyor.

Ev personeli birkaç dakika içinde olağanüstü bir iş çıkardı. Beyaz masa örtüsü açık kapılardan giren ılık hava akımında dalgalanıyor ve şamdanda iki uzun beyaz mum yanıyor. Gümüş kaplama tabaklar alçak ışıktaki ruhani bir şekilde parlıyor.

Misha benim için sandalyemi çekiyor ve kendisi oturmadan önce beni masaya oturtuyor. Bu arada ben de parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Gerçek gibi gelmiyor, kızların hep bahsettiği o baş döndürücü, rüya gibi, yeni nişanlanmış hissi de değil.

Gerçek hissettirmiyor çünkü bunların hiçbiri gerçek değil. Ne parmağımdaki yüzük, ne içinde bulunduğumuz yer, ne de onu bana veren adam.

"Bu bir aile yüzüğü," diye açıklıyor. Sanki bu şey bana zaten yeterince ağır gelmiyormuş gibi yüzümü buruşturuyorum. "Son iki yüz yıldır her Orlov donunun karısının elindeydi."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "O zaman neden *bana* verdin?"

Kızgınlığımı paylaşıyor gibi görünmüyor. "Çünkü sen artık Don'un eşisin, Paige. O yüzük senin parmağına ait. Senin statünün bir sembolü. Ve benim."

Yüzükle oynuyorum, bir an sessiz kalıyorum. "Bu, baldızının bu yüzüğü benden önce taktığı anlamına mı geliyor?" Yumuşakça soruyorum.

"Bir süre için," diyor. "Ama Maksim öldüğünde yüzüğü kasaya geri koydu."

"Kasalar, aile yüzükleri ve aşksız evlilikler... Gerçekten de tavşan deliğinden aşağı düştüm, değil mi?" Gülüyorum, yarı acı yarı bunalmış bir halde.

"Buna alışacaksın."

Acımasızca gülüyorum. "Bundan gerçekten ama gerçekten şüpheliyim. On sekiz yılımı iki boktan ebeveynle boktan bir karavan parkında geçirdim. Bunun ötesine geçmek biraz zor."

Hep onun vaat ettiği şeyin tam da benim istediğim şey olduğunu düşünmüşümdür. Berbat çocukluğumu, berbat ebeveynlerimi ve içine doğduğum berbat dünyayı unutmak. Ama bunu söylediğini duyunca, özgürleşmekten çok çıldırmış gibi hissediyorum.

O anılar bugün olduğum kişiyi inşa etti.

O yaralar benim kim olduğumun ana hatlarını

çizdi. Onlar olmadan... geriye ne kalır?

Misha'nın kara gözleri çalkalanıyor. "Yine kolyeni tutuyorsun."

Aşağıya bakıyorum ve metalin aslında derimde küçük oluklar bıraktığını fark ediyorum. Çok tuhaf: Bazen geceleri kıpırdamadan yatıp kolyeyi tuttuğumda hayalet gibi bir hisse kapılıyorum. Kısa süreli ve belirsiz, ama kolyeyi tuttuğum anlar oluyor ve yemin ederim Clara'yı orada, gözden uzakta saklanırken hissedebiliyorum.

Sabah hatırlamayacağım sırlar fısıldıyor. Bana onun

hala buralarda *bir yerlerde* olduğunu söylemeye

çalışıyor. Keşke nereye bakacağımı bilseydim.

"Görebilir miyim?" diye soruyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Kolyemi görmek

ister misin?" "Her halükarda eninde sonunda

göreceğim."

Bunun bir tehdit mi yoksa basit bir gerçek mi olduğundan emin değilim. Ama onunla bu konuda tartişmamaya karar verdim. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor ve isteğinden vazgeçeceğini hissediyorum. Sonra zincirine uzandı. Ama onu çıkarmak yerine gömleğinin ilk birkaç düğmesini zyor.

Kumaş gğ्सunden düşüyor ve mermerden oyulmuş bir çift gğ्स kafesinin arasında duran gümüş künyeyi ortaya çıkartıyor. Yara izlerini, dövmeleri, dalgalanan kasları görüyorum ve bir an için dikkatim o kadar dağılıyor ki buraya nasıl geldiğimizi unutuyorum.

Yüzüm yanıyor ama mum ışığında gözlerimi kısmak için öne doğru eğiliyorum. n yüzünde okuyamadığım bir yazı var. Yüzü ıplak ve beni daha yakına çağırırken bile yüz ifadesi ve ilgisiz.

Ayağa kalkıyorum ve sandalyemi ona yaklaştırıyorum. Bu kadar yakinken parfümü başımı ddryor. Sinirlerimi bastırıyorum ve knyeye odaklanıyorum. Yazıyı okumak hâlâ zor ama artık kelimeleri seebileceğ kadar yakınım.

Vse dlya sem'i.

Ona ters ters baktım. "Bu hiç adil değil. Bu başka bir dilde. Ben Rusça bilmiyorum."

"Talihsizlik."

"Bana bunun ne anlama geldiğini söyle."

Başını sallıyor. "şimdi bana seninkini göster."

"Bu hiç adil değil!"

"Penelerini bir an için geri ek, *Kiska*. Yine de sana ne yazdığını söyleyebilirim. Ama biraz almak için biraz vermelisin."

Havuç sallıyor. Her ne kadar nefret etsem de, pes edeceğimi biliyorum. i çekerek boynuma kadar uzanıyorum, tokayı açıyorum ve avucumun içinde birikmesine izin veriyorum. Ona uzatıyorum, parmaklarının benimkilere sürtünmesinin küçük bir elektrik kıvılcımının geçmesine nasıl izin verdiğini kaırmıyorum. Tam olarak değil

fiziksel ve pek de hayali olmayan. Burada ikimizin de hesapladığından daha fazlası olduğunun kanıtı.

Misha onu benden alıyor ve incelemek için mum ışığına tutuyor. Yüzü sert, kaşları çatık, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Onu okumak ya da ne düşündüğünü bilmek imkansız.

Ama saniyeler geçtikçe, onsuz kaşınmaya başlıyorum. Boynum çıplak, korumasız hissediyorum. Burada yalnız olduğumuzu biliyorum, ama beynimin çılgın kısmı, zırhımı giymediğim sırada bir şeyin gölgelerde gizlenip boğazımı kemirmeye geldiğini düşünmeye devam ediyor.

Misha bakışlarını bana doğru çeviriyor. Alevler yüzünün tepelerinde ve vadilerinde dans ediyor. Bu kadar muhteşem olması haksızlık, bu kadar acımasızca, uzaktan güzel olması, asla zirvesine ulaşmama izin verilmeyecek bir dağ gibi.

"Bu bir hurda metal parçası," diye belirtiyor.

"Bu bir büyü," diye karşılık veriyorum hemen. "Koruyucu tılsım."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. Ama orada bir ilgi var. Merak.

Garip: Anthony beni kolye hakkında sorguladığında, ona kolyeyi ikinci el mağazasından aldığımı söyledim. Ona gerçeği söylemekteki isteksizliğim yeterince uyarıcı olmalıydı. Derinlerde bir yerde, Anthony'ye hiç güvenmemiştim.

Ama Misha daha sormadı bile ve ben şimdiden ona söylemek için acele ediyorum. "Peki tılsımın seni şimdiye kadar korudu mu?"

Kadınsı olmayan bir kahkaha ile homurdanıyorum. Misha'nın eli geri çekilmek yerine boynumda sıkılaşıyor. "Hayatımı bilseydin, hiç işe yaramadığını söylerdin. Ama... evet, işe yaradığını söyleyebilirim. Büyük bir fark yarattığını söyleyebilirim."

Şaşkınlıkla, kabul ediyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Sonra usulca ayağa kalkıyor. Zihnim hâlâ tuhaf şeyler yapıyor, çünkü boyu seranın tavanını sıyracak kadar uzun görünüyor. Masanın etrafından dolaşıp arkamda dururken nefesimi tutuyorum.

Gölgelerin bir tehdit olduğunu sanıyordum ama arkamdaki Misha bin kat daha korkutucu. Köprücük kemiklerime sıcak dokunuşunu hissettiğimde bir nefes tıslıyorum.

Sadece kolyemin soğuk zinciri takip ettiğinde rahatlıyor ve nefes veriyorum. Kolyeyi boğazımın etrafındaki yerine çekiyor ve kopçasını ustalıkla açıyor. Clara'nın olması gereken yere dönmesiyle artık tekrar nefes alabiliyorum.

Ama Misha'nın elleri gereken bir yerde duruyor.

Hâlâ omuzlarıma, köprücük kemiklerime, enseme dokunuyor. Sıcaklığı ve varlığı arkamdan beni tüketiyor. Eğildiğini hissediyorum, fısıldayacak kadar yakın.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma.

Yemi yutmamam gerektiğini bilmeliydim. Belki de daha iyi biliyorumdur. -En azından bir parçam öyle düşünüyor. Çünkü Misha gibi bir adam bir kadına böyle dokunduğunda, böyle koktuğunda, böyle fısıldadığında, böyle hediyeler ve karanlık vaatler verdiğinde, bunun bitmesinin tek bir yolu var.

Bu beni korkutmalı.

Sorun şu ki, tam tersini yapıyor. "Ne hakkında yanıls?" Fısıldıyorum.

Yakıcı, sıcak bir parmak ucuyla çenemin kıvrımını izliyor. "Tılsım seni korumayacak. Benden değil."

OceanofPDF.com

MISHA

Onu tutup ayağa kaldırdığımda Paige'in nefesi kesiliyor.

Şimdi yemek yememiz gerekiyordu ama ben sadece bir şey için açım.

Karım.

Omzunun üzerinden bana bakarken Paige'in vücudunu bir ürperti sarıyor. Seranın nemli sıcaklığına rağmen teninde tüyler diken diken olmuştu. Elbisesinin fermuarını kaydırarak açıyorum, giysiyi ayaklarının altından aşağı itiyorum ve yine titriyor.

Fermuarımı açtığım anda sikim serbest kalıyor ve onun çıplak yanaklarının arasına hevesle iniyor. Kendimi onların arasına kaydırıyorum ve en küçük iniltiler ondan kaçıyor.

Elimi ensesine koyuyorum ve onu masaya doğru çekiyorum. Kaplar taş zemine çarpıyor ama ben onları görmezden gelip Paige'in güzel kıvrımlarına bakıyorum.

Porselen gibi ve kusursuz ve lanet olsun, tek istediğim onu ne kadar kırabileceğimi görmek.

İçimden bir ses onun benim cezamı tahmin ettiğimden daha fazla çekebileceğini söylüyor.

Kıçına, açık teninde kırmızı bir el izi bırakacak kadar sert bir tokat atıyorum. Şaşkınlıkla sarsıldı, dudaklarından küçük bir ciyıklama kaçtı.

Sonra iç çamaşırı dediği küçük kumaş parçasını tutuyorum ve beni rahatsız ediyormuş gibi vücudundan söküyorum. Kumaş yırtılınca tekrar bağırdı.

Kolyenin onu koruduğunu umsa iyi olur. Çünkü onun çıplak kıcının merhametime kalması beni geri dönüşü olmayan bir noktaya itiyor.

Sikim, ıslak amını bulana kadar kık yanaklarının arasına giriyor. Sırılsıklamdı ve hiç uğraşmadan içine girdim. İkimizin de ısınmaya ihtiyacı yok. Tanıştığımızdan beri her an bunun için bir ön sevişmeydi.

Onu yavaşça dolduruyorum, bana uyum sağlamak için gerildiğini hissediyorum.

Kendimi dizginlemek çok zor, çünkü onun içine girmek istiyorum. Vücudunu tüketmek ve onu aletimle yok etmek ve geride eski hayatından hiçbir iz bırakmamak istiyorum. Paige olan her şeyi ateşe vermek istiyorum, böylece küllerinden onun yeni bir versiyonunu inşa edebilirim.

Ama içinde taşıdığı hayatın farkında olarak kendimi tutuyorum. Birlikte yarattığımız bir kalp atışı.

Avuç içlerini masaya yaslarken yüzüğünün parıltısı gözlerime çarpıyor, sanki canlıymış gibi taze ışıltılarla itişlerime tepki veriyor. Ve aniden, onu hissediyorum.

Yeni evli olduğumu hissediyorum. Sahip olmanın, sorumluluğun baş döndürücü coşkusunu hissediyorum. Aldığım şeyin ağırlığını.

Benim yüzüğümü takıyor.

Benim çocuğumu taşıyor.

Benimkini beceriyor.

Onun içinde ilerlediğim her santim derinlikte bu kelime kafamda yankılanıyor. Tamamen gömüldüğümde, içimdeki iblisin hayata kükrediğini hissediyorum.

Ve sonra artık geri durmak yok.

Onu daha sert ve daha sert beceriyorum, inlemeleri nefes nefese zevk iniltilerine dönüşene kadar itişlerim giderek daha zorlu hale geliyor.

Durmayacağım. Onun etrafımda daraldığını, orgazmıla titreştiğini hissedene kadar değil.

Ama bu yeterli değil. Masadan bir koltuk çekip oturdum ve onu üstüme çektim, sırtı önüme dönüktü. Onu alttan sikerken kulak memesini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Sıcacık, sikimin üzerinde kıvranıyor ve başparmağımı ayrıık dudaklarının üzerinden geçirdiğimde ağzllkle emiyor. Boğazından dökülen iniltiler elektrik akımı gibi içimde dolaşıyor.

"Benim için gel, *kiska*," diye hırlıyorum ona.

Sanki bir düğmeye basmışım gibi, tam olarak dediğimi yapıyor.

Bu beni zgr bırakıyor. Sertçe kenetleniyor, başparmağımı ısırıyor ve ben içimdeki her şeyi ona boşaltırken çığlık atıyor. Sonsuza kadar sürüyor, ikimiz de bitmek bilmeyen orgazmın kıyısında geziniyoruz.

Ta sonunda olana kadar.

Sonrasında bacakları o kadar titriyor ki zar zor ayakta durabiliyor. Onu köşede asılı duran hamağa taşıyorum ve içine yerleştiriyorum. Onu bırakır bırakmaz geri sıçrıyor, bacakları iki yana açılmış, yüzü kızarmış ve baş döndürücü bir zevkle rahatlamış. Vücudu hafif bir ter pırıltısıyla parlıyor. Göğüslerinin arasında asılı duran kolye ucu dişında tamamen ıplak. O ve parmağındaki yüzük ışığı içmeye devam ediyor.

Ona kristal bir şampanya kadehi içinde su getiriyorum, az önce masada yarattığımız enkazdan kurtulan tek şey.

"*Vse dlya sem'i*." Onun iyiliği için söylüyorum. Gözleri hemen taktığım knyeye takılıyor. "'Her şey aile için'."

İşlemleri yaparken şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırıyor. "Anlamı bu mu?" Başımı sallıyorum ve o da usulca gülümsüyor. "Bu çok... duygusal."

"Kardeşime aitti." Ona bu bilgiyi neden verdiğimden emin değilim. Soracak kadar bir şey bilmiyor ve ben de bu sırrı saklayarak kolayca paayı kurtarabilirdim.

Ama bir parçam birdenbire kardeşimin mezarının altındaki örümcek ağlarıyla kaplı karanlıkta bir şeyler saklamak istemiyor. Yıllar sonra ilk kez bir parçam onun adını söylemek istiyor. Onun hikayesini paylaşmak. Bana ne öğrettiğini ve ne anlama geldiğini dünyaya göstermek.

Kendi kolyesine dokunuyor. "Bu benim en iyi arkadaşımdan. Clara'dan. O da gitti."

Orada henüz duymadığım bir hikaye var. Henüz aşmam gereken başka bir güven engeli. Ama şimdilik onun yanında oturup şampanya içmekten memnunum.

Şampanya kadehimi uzattım. "Clara'ya. Maksim'e."

Kadehini kaldırıyor, dudağını benimkiyle tokuşturuyor ve ekliyor: "Unutamayacağımız aşklara."

OceanofPDF.com

PAIGE

Bir güneş ışığı havuzunda uyanıyorum, vücudum inanılmaz derecede iyi bir seks gecesinin ardından gelen hoş bir acıyla şarkı söylüyor.

Doğruluyorum, kollarımı başımın üzerine kaldırıp geriniyorum. Üzerime örttüğümü hatırlamadığım kaşmir bir battaniye yere düşüyor ve bana hala çıplak olduğumu hatırlatıyor.

Hâlâ hamağın üzerinde uzanıyor.

Hala çok açıkta, çok camdan yapılmış serada.

Gerçeklik fanteziyle çarpıştığı anda battaniyeyi yerden kapıyorum ve etrafta beni görececek kimse olmamasına rağmen çıplak göğsüme bastırıyorum.

Yine de buraya biri gelmiş. Kanepenin yanındaki taburenin üzerinde katlanmış yeni giysiler var. Gri eşofman ve beyaz bir tişört.

Kaşmir battaniyeyi itiyorum ve çabucak giyiniyorum. Seranın dışını göremeyeceğim kadar yeşillik var. Bunun başka kimsenin içeriyi göremeyeceği anlamına geldiğini umuyorum. Yine de, Misha'nın birinin beni görebileceğini düşünseydi beni burada çıplak bırakmayacağından eminim.

İçimden bir ses yeni kocamın paylaşımcı bir tip olmadığını söylüyor.

Giyindikten sonra, masanın üzerinde Misha ile evlilik cüzdanımızı imzaladığımız ve ardından evliliğimizi tamamladığımız bembeyaz bir zarf fark ediyorum.

Zarfı yırtıp açarken yüzüm kızarıyor. Misha'dan bir mektup bekliyordum. Belki de neden yalnız uyandığımı açıklıyordu. Onun yerine, parlak siyah bir Amex kartı ve kartın benim adıma bir hesaba bağlı olduğunu bildiren ağırbaşlı bir banka mektubu.

Dün gece aramızda olanlardan sonra, bu jest nefes kesici derecede soğuk geliyor.

Kartı zarfa geri koyuyorum ve ana eve doğru ilerliyorum. Seranın kapısından çıktığım anda neredeyse Rada'ya çarpıyordum. Bir çılgılık atıp geriye doğru sıçıyorum, cama çarpıyorum ve kafamı demir çerçeveye vuruyorum.

"Ow!"

Rada daha kontrollü. Özür dileyen bir elini göğsüne bastırır ve eğilir. "Özür dilerim hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim."

Buradan seranın manzarasının ne kadar iyi -ya da umarım ne kadar kötü- olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. "Ne zamandır bekliyorsun?"

"Sadece bir saat."

"Rada!"

Gülümsüyor. "Rahatsızlık vermedi. Bahçelerde olmayı seviyorum." "Dün gece yemek tabaklarını toplayan sen miydin?"

Başını sallıyor. "Bay Orlov da yardım etti."

Bunun doğru olup olmadığını ya da tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı onu iyi göstermeye çalışıp çalışmadığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Ben daha sormadan Rada'nın gözleri yüzüğümü görünce parlıyor. "Bu yüzük inanılmaz."

"Bu kesinlikle bir şey." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Hey, Rada, Bay Orlov'un şu anda nerede olduğunu biliyor?"

"Sanırım çalışma odasında."

"Teşekkürler." Onun yanından geçip eve giden taş patikada ilerlemeye başladım.

"Bayan Paige," diye sesleniyor , "kahvaltı ne olacak?" "Sonra,"
diyorum ona. "Mutfağa geleceğim."

Midemi kemiren bir var ve kahvaltımı sürdürme umudum varsa önce onu
halletmem gerekiyor.

Misha'nın ofisine girmeden önce kapıyı çalmadım. Artık resmi olarak onun
karısı olduğuma göre, formaliteleri bir kenara bırakabiliriz diye düşündüm.
Evlenmeden önce de bu formalitelerle pek uğraşmazdım zaten.

Misha masasının başına oturmuş, yüzü bir yığın evraka gömülmüş durumda.
Alnındaki kırıksıklık bana bunun eğlenceli olmaktan çok uzak olduğunu
söylüyor. İçeri girdiğimde başını kaldırdı. Dün gece gözlerinde gördüğüm
sıcaklık gitmiş. Onun yerine ilk karşılaştığımızda gözümü ayıramadığım
soğuk, taş gibi acımasızlık var.

"Günaydın tatlım," diyorum sahte bir parlaklıkla. "Şu anda balayında olmamız
gerekmiyor muydu?"

Bana sabırsız bir kaş çattı. "Balayı pazarlığın bir parçası değildi."

Ve işte burada. Ruhumu ve hayallerimi siyah bir Amex kartı için sattığımı
hatırlatan ilk şey.

"Çok açık. Beni serada yalnız bıraktın."

Buraya kavga etmeye gelmedim. Dırdırcı eş rolüne bu kadar çabuk girmek
istemem. Özellikle de "evliliğimizin" gerçek bir çiftin karşılaşacağı yüklerden
arınmış olması gerektiği düşünülürse.

Bu düzenlemenin daha kolay olması gerekiyor. Tüm artıları var, eksileri yok.

Ama o serada kocam yerine yanımda süslü bir kredi kartıyla tek başıma
uyanmak... Profesyonel gibi hissettirmedi.

Daha çok suratıma bir tokat yemiş gibi hissettim.

"Yapacak işlerim vardı ve senin dinlenmeye ihtiyacın vardı."

"Sahte bir evlilik yapmak sizi gerçekten yorabilir."

"Dün gecenin hangi kısmı sana sahte geldi?" Bakışları üzerimde geziniyor ve sonra uzaklaşıyor. Sanki kafasının etrafında vızıldayan bir sivrisinekten başka bir şey değilmişim gibi. "Personelin seni çıplak görmesinden endişeleniyorsan, rahat olabilirsin. Bu sabah onlara bahçeden uzak durmalarını emrettim. Danica ve Mario da bugün izinli."

"Sinirlendiğim bu değil."

İç çeker ve kalemını bırakır. "O zaman lütfen sadede gel. Tam olarak neye sinirlendiniz?"

Cevaplar hemen dudaklarıma dökölüyor.

Gerçek şu ki kocamla yatıyorum ama ona karşı bir şey hissetmeme izin verilmiyor.

En bu anlaşmayı kabul ettiğim gerçeği. Artık geri dönmek için

çok geç olduğu gerçeği.

Bunlardan herhangi biri yerine, "Bu nedir?" diye soruyorum ve içinde kredi kartı olan zarfı gösteriyorum.

Yorgun bir şekilde burnunu kırıstırıyor. "Oldukça açıklayıcı olduğunu düşünmüştüm." "Benim kendi kredi kartım var. Kendi tasarruf hesabım var."

Misha ellerini birleştiriyor. "Peki o tasarruf hesabında ne kadar paran var?"

Tereddüt ediyorum. "Bunun ne alakası var-"

"Bu kredi kartına bağlı hesapta şu anda dört yüz bin dolar var," diye sıkılmış bir sesle bana bilgi veriyor. "Her ayın birinde ve on beşinde elli bin dolar daha eklenecek. Daha fazlasını isterseniz söylemeniz yeterli. Bunun bir sınırı yok."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Bir hesaba dört yüz bin dolar mı yatırdın? *Benim için mi?*"

"Az önce bunu açıklamadım mı?"

Başımı iki yana sallıyorum, hem iğrenerek hem de inanmayarak. "O parayı istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

"Hesabıma ne kadar para girerse girsin bunu hak ettiğim için girecek" diyorum. "Bir işim var. Patron pislüğün teki ama maaşı iyi. *İşbirliğimi satın almak zorunda değilsin.* Sanki eskortmuşum gibi. Hak etmediğim hiçbir şeyi almadım."

Misha'nın çenesi gerildi. Ayağa fırlıyor ve masasının etrafından dolanarak yüzüme doğru geliyor.

Harika. Bu yangının tam da ihtiyacı olan şey.

Yakınlık.

Öpecek kadar yaklaştığında hırlıyor, "Bunu nereden öğrendin? Karavan parkında mı?"

"Aslına bakarsanız, evet," diye tersliyorum. "Bok çukurunda büyümüş olabilirim ama benim de bir gururum var. Fakir insanların bile dürüstlüğü vardır. Tecrübelerime göre, siz zengin pisliklerden daha fazla. Benim gibi büyümek bana hayatta istediklerim için çalışma dürtüsü verdi."

"Artık bir Don'un karısısın," diye karşı çıkıyor. "Çalışmana hiç gerek yok."

"Bu tartışmayı zaten yapmıştık-"

Bir elini kaldırdı. "Ve sözümü tutacağım. Çalışmak mı istiyorsun? Hiç durma. Ama ben yine de senin geçimini sağlayacağım. Hiçbir şey istemediğinden emin olmak benim görevim."

Sertçe yutkunuyorum, içine girdiğim bu mayın tarlasında nasıl yol alacağımı bulmaya çalışıyorum. Her insanın hayalidir, değil mi? Tam ve eksiksiz özgürlük. Para artık uyanıkken her düşünceme hükmetmeyecek. Bir daha asla evsiz kalmayacağım.

Peki neden bu kadar *yanlış geliyor*?

"Misha," diyorum usulca, bir adım öne çıkarak. "Dinle... Tüm hayatımı senin finanse etmene izin veremem. Her şey için sana bağımlı olamam."

"Evlilik böyle yürür."

"Oh? Bu bana bağımlı olduğun anlamına mı geliyor?" Gözlerindeki bakış bana cevabımı veriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Biraz özerkliğe ihtiyacım var. Kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım var. Ve eğer hesabıma para yatırmaya devam edersen, bu beni sadece... gibi hissettirecek..."

"Evet?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Sanki satın alınıyorum. Sanki tutuluyormuşum gibi."

"Söyle bana Paige," diyor gümüş gözleri parlayarak, "ne hissetmeyi bekliyordun?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. İşin en kötü yanı da haklı olması.

Çıkarları olan bir evlilik. Bunun için imza attım. Ama benim istediğim bu değil.

Eşitlik. Ben de bunu istiyorum. Evliliğimiz gerçek olsun ya da olmasın, kocamla eşit olmak istiyorum... Ama o benden bu kadar üstünken bunu nasıl başarabileceğim bir muamma.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, çoktan odadan çıkmaya başlamıştım.

Elini bana doğru kaldırıyor. Bir an için gitmeme engel olacağını düşünüyorum. Ama sonra ağzı kapanıyor ve gitmeme izin veriyor.

MISHA

Günler oldu ve ben hala karımla aynı yatağı paylaşmadım.

Evlendiğimiz gece Paige seradaki hamakta uyuyakaldıktan sonra, sonraki saatlerin çoğunu karanlıkta onun yanında oturup son şampanyayı yudumlayarak ve çıplak göğsünün inip kalkmasını izleyerek geçirdim.

Kirpikleri sık sık titriyordu. Çok fazla iç çekti, sanki uyuma eylemi bile onu her zaman taşıdığı ağırlıktan kurtaramıyormuş gibi.

Acaba bu ağırlığın bir kısmı evlendiğini sandığı adamdan mı geliyor?

"Kocasını bulmamı mı istiyorsun?" Konstantin beni hayallerimden çekip çıkararak soruyor.

"Ben onun kocasıyım," diyorum sertçe.

Ellerini kaldırdı. "Eski kocam. Pardon."

"Onun eski sevgilisi falan değil. Evlilikleri sahteydi. Ben onun sahip olduğu tek kocayım."

Konstantin kaşlarını kaldırıyor ve ben de hemen sözlerimdeki ateşli sahiplenme duygusundan pişmanlık duyuyorum. Kuzenimin Paige söz konusu olduğunda duygularım hakkında varsayımlarda bulunmasını tercih etmezdim.

Kadın kesinlikle çekici. Ama şehvet ve aşk aynı şey değildir.

Ve ona duyduğum şehvet söz konusu olduğunda pes etmeye hazır olsam da, ikincisinden asla ödün vermeyeceğim.

Aşk seni öldürür.

"Onun bir sorun olacağına inanmak için bir nedeniniz var mı?" Konstantin soruyor. "Yani, bir süredir onu görmedi ya da ondan haber almadı, değil mi?"

"Hayır, ama kendimi garantiye almak istiyorum. Adam kendi şirketinden zimmetine para geçirdi, ortak hesaplarını kuruttu ve kadınıyla birlikte ortadan kayboldu. Bir daha ortaya çıkarsa kiminle uğraştığımı bilmem gerekiyor."

"Hemen ilgileneceğim," diyor.

"Güzel. Son birleşme için belgeler hazırlandı mı?" "Her şey hazır.

Neredeyse bitti."

Başımı salladım. "Gelir gelmez bana haber ver. Ivanov krallığının yarısını satın aldığımızı anladığında dönecek."

Konstantin gülümsüyor. "Zaferin tadını şimdiden alabiliyorum."

"O zaman dilini tekrar ağzının içine sok," diyorum ona. "O herif botumun topuğunun altında boğulana kadar kazanmış sayılmayız."

"Bana ön sıralardan bir yer ayır," diyor içimi yakan aynı şevkle. Çoğu zaman olduğu gibi bir palyaço olsa da, o sırtışın altında bir katil var. Tıpkı benim gibi kardeşimin de haksız yere öldüğünü gören bir katil. O günü asla unutmayacak bir katil.

Sonra boğazını temizliyor; bu, konuşmaktan kaçınmayı tercih ettiğim bir konudan bahsetmek üzere olduğunu gösteren bir işaret. "Dün gece annen beni aradı. Seni sordu."

İfadem ilgisiz tutuyorum. "Peki ona ne söyledin?"

"Merak etme, küçük sırrını sakladım," diyor Konstantin isteksizce. "Ama bu hoşuma gitmedi."

Ona bir el salladım. "Onlara eninde sonunda söyleyeceğim."

"Ne zaman?" diye soruyor, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. "İlk çocuğunuz doğduktan sonra mı? Yoksa annenizi on sekiz yaşındaki torunuyla tanıştıtararak ona kalp krizi geçirtmeyi mi hedefliyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar dramatik unutmuşum."

"Yalancı. Sen hiçbir şeyi unutmazsın."

Boynumdaki künve, onun sözlerinin metal bir hatırlatıcısı gibi göğsümün çukuruna yerleşiyor. *Bunu bilmiyor muyum?*

"Senin için endişeleniyor kardeşim," diye ısrarla devam ediyor Konstantin. "İntikam hırsıyla yanıp tutuştuğunu düşünüyor. Bunun hayatını ele geçirdiğini düşünüyor."

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağım," diye iç geçiriyorum.

"Harika, o zaman ara onu!" Konstantin haykırır. "Daha da iyisi, git onu gör. Cyrille ve Ilya da seni görmeyi çok ister."

Sırıtiyorum. "Nikita'yı bilerek mi dışarıda bıraktın?"

İçinden kıkırdıyor. "Evet. Biraz daha az hevesli olabilir. Aslına bakarsan, taşaklarını koparabilir."

"Bana kızgın olması yeni bir şey değil."

Konstantin nazikçe, "Bu durumda, bence buna hakkı var," diyor. "Yani, hadi ama dostum. Elimden geleni yapıyorum ama boşluğu tamamen dolduramam. Bir kardeşini kaybetmesi yeterince kötü zaten."

Doğrulanması gereken birkaç dosya çıkarıp Konstantin'e veriyorum. "Bunlarla benim için ilgilenir misin?"

İç çekerek teklifimi kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. "Herkesi her zaman kol mesafesinde tutamazsın, Misha."

"Yanlış," diyorum ona. "Ne istersem yapabilirim."

OceanofPDF.com

PAIGE

Banyodan çıktığımda, Misha yatağın yanında duruyordu. Gömleksiz.

Gerçekten de gömleğini çıkarma aşamasında, ama tenimi yakan sıcaklıktan dolayı tamamen çıplak da .

Seradan bu yana üç gün geçti ve ilk kez geceleri odamıza geliyor. Kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da kalırsa beklentilerinin ne olacağını.

Onun yanında uyuma fikrinin onunla seks yapma fikrinden daha korkutucu olduğunu bir anda fark ettim. Bana hiçbir anlam ifade etmeyen nedenlerden dolayı biri diğerinden çok daha samimi geliyor.

Gömleğini atıyor ama pantolonunu çıkarmıyor. Yatağın kendi tarafıma doğru yürürken etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Yatağımın başucuna daha fazla para bırakmaya mı geldin? Ya da belki uymam için güncellenmiş bir kural listesi?"

"Kural yok, sadece beklentiler var" diyor. "Senden ne beklediğimi hatırlayacağına güveniyorum."

Karnımda kendi beklentilerimin çırpındığını hissediyorum. Bir tutam tedirginlikle birlikte.

Sadece birkaç saat önce, tamamen bana ait ve benim kontrolümde olan bir hesap açtım. İçine şimdiden on bin dolar aktardım ve önümüzdeki aylarda daha fazlasını eklemeyi planlıyorum.

Bu sadece sigorta, kendime söylüyorum. Bu gerekli. Yapılacak en akıllıca şey. Mortgage memuru buna ne diyordu? "Acil Durumlarda Mola" fonu.

En son kocam olduğunu düşündüğüm bir adamla bir hesap paylaştığımda, tüm güvenim boşa çıkmıştı.

Bunu tekrar yaşamaya niyetim yok.

"Seninle seks yapmayacağım," diye ağzımdan geçiriyorum. Ama konuşmamı bitirdikten hemen sonra bakışlarımı onun karın kaslarına dikmek gibi talihsiz bir hata yapıyorum.

Gümüş rengi gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir eğlenceyle üzerime dikiliyor. Sonra büyük boy tişörtüme tiksintiyle bakıyor. "Düşündüm de. Kıyafetin tam olarak 'Becer beni' diye bağırıyor."

"Bu tişörtü beğenmedin mi?" Kollarımı açıp dar bir daire çizerek soruyorum. "Beğenmelisin. Bu senin."

"Sana pijama aldım," diyor. "Bir sürü."

"Benim zaten pijamalarım var," diye karşılık veriyorum. "Ya da en azından benim vardı. Eski yatak gömleğim nerede?"

"Ne?"

"Üzerimdeki büyük boy tişört. Üzerinde plaj resmi olan."

Hatırası onu iğrendirmiş gibi ürperiyor. "Rada'ya o bulaşık bezini attırdım."

Gözlerim öfkeyle açıldı. "Ne? Neden?"

"Çirkindi. Ve eskiydi."

"Ve Anthony'ye aitti, gerçekten bunu mu demek istiyorsunuz?"

Bunun için neden kavga ettiğimden emin değilim. Büyük gömlek büyük gömlektir, değil mi? Mükemmel bir şekilde değiştirilebilir. Anthony'nin eskisine ihtiyacım yok. Zaten onu hep hayatımdan çıkarmaya niyetliydim.

Belki de bunu hazır olduğumda yapmak istediğim içindir. Kendi zamanımda, Misha'nın değil.

"Söylemek istediklerinizin etrafında dolanmayın. Sadece söyle," diyor soğukkanlılıkla.

"Eski kocamın tişörtünü hâlâ giyiyor olmamı kıskandın demek."

Dikkatle izliyorum, sinirlerine dokunmuş olabileceğime dair bir işaret bekliyorum. Ama tek gördüğüm, ilgisizlikle sınırlanan aynı sakın, metanetli ifade.

Tanrım, bu sinir bozucu olmaya başladı.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor. "Ya da umduğun şey bu mu?"

Yüksek sesle alay ediyorum. "Lütfen, seni kıskandırmak umurumda değil. Sadece kıskandığımı söylüyorum."

"O zaman yanılıyorsun. Rada'ya senin bir sürü eşyanı attırdım. Sanırım önu beyaz lekeli tulum ve yan tarafı yırtık pembe etek Anthony'ye ait değildi?"

"Eşyalarımı atmayı kes!" Onu yatağa doğru itmeden önce haykırdım.

Yatağa uzandım ve başımın altına bir yastık koydum. Kolumu sıkıca sararak gerginliği atmaya çalışıyorum.

İki sendeleyerek nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yine de onu hâlâ hissedebiliyorum. Sadece varlığı bile çok fazla yer kaplıyor. Acaba bu yatakta ikimiz için de yer olacak mı? Gerçekten, burada üçümüz uyuyoruz.

Ben, Misha ve onun egosu.

Gölgesi üzerime düşüyor, göz kapaklarımın içini karartıyor. "Gömlek için üzgün değilsin."

"Hamileyim," diye bağıryorum, kolyemi sahiplenerek. "Hamileyim ve *midem* bulanıyor ve sen bütün kıyafetlerimi atıp duruyorsun! Tüm bunlar için üzgünüm!"

"Bugün ne yedin?"

Gözlerim çırpınarak açıldı. Hâlâ tepemde duruyor, kaşları birbirine düğümlemiş bir şekilde bana bakıyor.

"Biraz tost. Biraz meyve suyu. Akşam yemeği için makarna. Gerçi çoğunu geri attım, o yüzden sayılır mı emin değilim."

Dudakları düzleşiyor ve yatağın yanındaki dahili telefona dönüyor. En üstteki düğmeye basıyor ve bir ses gelmeden önce bir saniyeliğine parazit duyuyorum.

"Efendim?"

Jace'in sesini tanıyorum. "Hizmetçilerden biri Bayan Orlov için biraz bitki çayı getirsin. Biraz da tuzlu kraker."

"Hemen efendim."

Biraz doğrudum ve kaşlarımı çattım. "Personeli rahatsız etmene gerek yoktu. O kadar aç bile değilim."

"Bir şeyler yemelisin. Bebek için. Herhangi bir rahatsızlığınız var mı? Kramp, karın ağrısı, şişlik?" diye sorar.

"Hayır, sadece mide bulantısı."

"O zaman biraz sıcak çay iyi gelecektir."

Sadece bebek için endişeleniyor, diyorum kendime. Şu anda bu kadar dikkatli olmasının sebebi bu. Önemsediği için değil. Kesinlikle önemsediği için değil.

Yemek geldiğinde Misha kapıyı açıyor, tepsiyi Jace'ten alıyor ve kendisi bana taşıyor. Komodinin üzerine koyuyor ve kenara çekiliyor.

"Çok fazla çay var," diyorum seçenekler denizine bakarak.

"Nane, zencefil, limon-"

"Papatya mı?" Tanıdık kokudan kaçarak soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum. Ama bebeğe faydası olacaksa, o zaman-" "Ölürsem bebeğe faydası olmaz."

Kaşlarını çatıyor ve otomatik olarak tepsiyle benim arama giriyor. Bu içgüdüsel *dürtüyle* ilgili bir şey - *kendini kadının ve*

Onu tehdit edecek herhangi bir şey, kafamın derinliklerindeki bir sesin takdirle mırıldanmasına neden oluyor. Çabucak susturuyorum.

"Sadece papatya sevmediğimden değil," diye açıklıyorum ona. "Alerjim var. Ölümcül derecede alerjim var. Boğazım düğümleniyor, bayılıyorum, her şey oluyor. Bir keresinde neredeyse ölüyordum."

Bir an bana baktı. Acaba şaka yaptığımı mı düşünüyor? Ya da dramatik davrandığımı. Onu şaka yapmadığıma ikna edemedim aniden dönüyor, papatya çayı fincanını kapıyor ve kapıdan fırlıyor.

Tam beş dakika sonra eli boş, portakal sabunu kokarak geri döner. "Nereye gittin?" Şaşkınlıkla sordum.

"Papatyayı attım," diye cevap verdi. "Geri kalanını da arka bahçede yaktım. Yarın ev tepeden tırnağa aranacak ve en ufak bir kırıntısının bile kalmadığından emin olunacak. Şimdi, seni öldürmeyecek bir çay iç ve biraz dinlenmeye çalış."

"Nereye gidiyorsun?" Kapıya doğru ilerlediğini fark ederek soruyorum.

"Dışarı," diyor. Az önce çıkardığı gömleği kapıyor. "Halletmem gereken işler var."

Ben daha fazla soru sormadan ortadan kayboldu.

Gerçekten geri gelmeyeceğine karar vermeden önce bir saat boyunca zencefilli çayım ve tuzlu krakerlerimle pencerenin önünde oturuyorum. Hayal kırıklığını üzerimden atıp yatağa gitmem uzun zaman alıyor.

Ertesi sabah aşağıya indiğimde, tüm personeli mutfaktaki fayansların arasındaki derzleri öfkeyle ovarken buluyorum. Odada, bu kadar erken bir saat için yersiz görünen çılgınca bir aciliyet havası var.

"Bütün bunlar da ne?"

"Patron evdeki tüm papatya izlerini silmemizi istedi hanımefendi," diyor Jace duraksamadan. "Temize çıkmak için her şeyi yeniden dezenfekte ediyoruz."

"Yine mi?" Tekrar ediyorum. "Bunu daha önce kaç kez yaptın?"

"Bir kez dün gece, bir kez de bu sabah," diye yanıtlıyor Rada, gözleri kızarmış ve bitkin. "Endişelenmeyin hanımefendi: hiçbir kalıntı kalmadığından emin olacağız. Bitki de gitti."

"Seradan mı?"

Rada başını sallar. "Danica ve Mario şu anda içeride, her şeyin köklerinden söküldüğünden emin olmaya çalışıyorlar."

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Bütün bunları yapmama gerek yoktu. Seranın o kısmından uzak durabilirdim."

Rada bana yorgun ama güven verici bir gülümseme veriyor. "Don Orlov titiz olmamız konusunda çok kararlıydı. Sizi çok önemsiyor Bayan Paige."

Kalbimin küt küt attığını hissediyorum. Bunun bir kısmı acınası, boğulmuş bir umut duygusu. Diğer kısmı ise yavaş yavaş bastıran bir suçluluk duygusu.

Her iki konuda da kendime aptal olmamamı

söylüyorum. İkisini de hissetmek için bir

nedenim yok.

MISHA

Konstantin ofisime giriyor ve kanepenin kolunda sarılı duran battaniyeye bakarak kısa bir süre duruyor. "Dur bakalım, dün gece burada mı uyudun?"

Gözlerimdeki kabuğu kırıştırıyorum. "Geç saatlere kadar çalışıyordum. Kanepede uyuyakalmışım."

Ağzı sessiz bir O harfi
oluşturuyor. "Kapa çeneni,"
diye hırlıyorum.

"Ben bir şey söylemedim."

"Düşünmene gerek yok. Bunu düşündüğünü duyabiliyorum."

"O zaman ben de söyleyebilirim." Omuz silkiyor, içeri girip kapıyı kapatıyor.
"Karıyla yatmamak için burada yatmış olman daha muhtemel görünüyor. Ya da onunla 'yatmaktan' kaçınmak, ne demek istediğimi anladıysanız."

. "de kaçmıyorum. Burası benim evim. Ve bunun cinsiyetsiz bir evlilik olmayacağını açıkça ."

"Eğer seks yapıyor olsaydınız, ofisinizde uyuyor olmazdınız. Eski kafalı değilim ama bu evliliği gerçekten meşrulaştırmalısın-"

"Meşrulaştırıldı," diye araya giriyorum. "Bunu dün gecesi hallettik."

Konstantin bana acıyan bir bakış atıyor. "O zamandan beri bir şey olmadı mı? Bu çok zor. Her şey yoluna girecek, eski dostum. Her çiftin böyle kurak dönemleri olur."

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

"Görünüşe göre senden daha fazla," diyor, kanepedeki derme çatma yatağını işaret ederek. "Örneğin, eğer karını becermek istiyorsan, muhtemelen onun yanında yatmalısın."

"Bu benim geçmeyeceğim bir samimiyet çizgisi," diyorum aniden.

Konstantin şaşkınlıkla başını sallar. "Yani seks istiyorsun ama ilişki istemiyorsun öyle mi?"

"Bunu kabul etti."

"Şimdiye kadar duymadın mı? Fikrini değiştirmek bir kadının ayrıcalığıdır. İlişkiler konusunda fazla tecrüben olmayabilir ama benim var. Yulia'yı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Noel'de ikinizin yüzünüzü yaladığınızı hatırlıyorum." "Ökseotunun altında duruyorduk."

"Üç saat boyunca," diye mırıldandım. "İlya'yı ömür boyu yaralı bıraktığına eminim."

"Çocuk o gece değerli bir ders aldı: her zaman kapıyı çal." Hikâyeyi bir kenara bırakır gibi ellerini sallıyor. "Her neyse, anlatmaya çalıştığım şey, Yulia'nın ortaya çıkmak için iyi bir ruh halinde olması gerektiğidir. Altmış dokuz olmadan önce şarap içip yemek yemesi gerekiyordu. Seks yapmadan önce onu önemsemişimi hissetmesi gerekiyordu. Eğer Paige'in üzerine eskrim kılıcı gibi ereksiyon olmuş bir halde gelersen, onun tahrik olacağından şüpheliyim."

"Yulia aptalın tekiydi," diye çıkıştım. "Paige farklı."

Konstantin sanki onun tuzağına düşmüşüm gibi gülümsedi. "Belki de bunu ona söylemelisin. Bir iltifat seni gerçekten yatağa atabilir."

Ona tavsiyesini güneş görmeyen bir yere sokmasını söyleyemeden telefonum çalıyor. Konstantin çenesini kapatsın diye cevap verdim.

"Bu Misha."

"D-don Orlov," diyor titrek bir ses. "Ben Borya... Borya Vasiliev. Biz... az önce saldırıya uğradık efendim..."

İsmi hatırlamam biraz zaman aldı. Anton Vasiliev babamın Vors'larından biriydi. Babamdan kısa bir süre sonra öldü ama yürüttüğü iş oğluna kaldı. Adamlarımın şehrin o bölgesinde aracılık ettiği daha küçük Bratva anlaşmaları için hala gizli bir paravan olarak faaliyet gösteren bir iş.

"Çamaşırhanede mi?" Ben soruyorum.

"Evet, efendim." Nefes nefese kalmış, ölüm döşegindeymiş gibi hırıldıyor. "Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım."

Telefonu kapattım ve kapıya doğru koştum. Konstantin hemen . Sorunsuz bir şekilde aksiyon moduna geçti. "Saldırı mı?"

"Evet. Vasiliev Çamaşırhanesi."

Burnunu kırıstırıyor. "Ivanov neden çamaşırhane gibi bir yan işe girsin ki?"

Dışarı çıkıyorum ve Sanka'ya işaret ediyorum. Arabalardan birinin detaylarıyla ilgileniyor ama biz yaklaşırken kafasını kaldırıyor. "Bana göze çarpmayan bir şeyin anahtarlarını getir," diye emrediyorum. "Çabuk ol."

Başını sallar ve anahtar dolabına doğru koşar.

Kuzenime dönüyorum. "Önemli olan önemsiz bir şeye vurmak. Ivanov bir mesaj gönderiyor. Çamaşırhane o kadar önemsiz ki Bratva'nın dışında kimsenin bundan haberi olmamalı. Ama Petyr biliyor. Ve eğer bunu biliyorsa..."

Konstantin nereye gittiğimi hemen tahmin etti. "O zaman bu sadece bir zaman meselesi. Paige'i sonsuza dek dünyadan saklayamazsın."

Yapamayacağımı biliyorum.

Ama Tanrım, bu gerçekten cezbedici.

MISHA

Eve dönerken en sevdiğim Orta Doğu restoranından paket servis aldım.

Bütün gün şehir merkezinde Vasiliev için düzenlemeler yaptım, çamaşırhaneyi ve arkasına saklanan uyuşturucu laboratuvarını yeniden tahkim ettim ve ufukta gizlenebileceğinden korktuğum saldırıyı telafi etmek için birlikleri hareket ettirdim.

İşler arasındaki sessiz saniyelerde içimden Paige'in ne yaptığını merak ettim. Nasıl hissettiğini. Sağduyum devreye girmeden önce onu aramayı düşündüm. Eğer ararsam bir şeyler varsaymaya başlayabilirdi. Hatta umut etmeye bile başlayabilirdi.

Ve bunu karşılayamam.

Yiyecek torbalarını merdivenlerden yukarı taşıyorum ve yatak odama gidiyorum. *Bizim* şimdi yatak odası, bunu söylemek ne kadar garip olsa da.

Belki çoktan uyumuştur diye sessizce içeri girdim. Ama onu pencere kenarında otururken buluyorum, arkasına büyük bir minder koymuş. Ayaklarını altına sokmuş, kulaklıklarını takmış, bir eli karnında, diğeri kolyesinde bahçeye bakıyor. Müzik eşliğinde mırıldanıyor, başı ritme göre sallanıyor.

Bir an durup onu izliyorum. Ben yokken burada çok huzurlu görünüyor. Alnındaki o her daim var olan çatıklık düzelmiş. Buraya *aitmiş* gibi görünüyor.

Yanına gidip yemeği sağındaki şifonyerin üzerine bırakıyorum. Gölge duvarın üzerine düşüyor ve nefesi kesiliyor.

"Tanrım!" diye haykırıyor, kalbini tutarak. "İçeri girdiğini bile duymadım."

Kulaklıkları düşüyor ve çalan müziğin tiz sesini duyabiliyorum. "Müziğin bu kadar yüksek sesle çalarken nasıl yapabildin? Kulak zarına zarar verebilirsin."

"Tamam, *baba*." Gözlerini deviriyor ve sonra getirdiğim yiyeceklere bakıyor. "Hediyelerle gelmişsin. Bununla başlamalıydın."

"Mide bulantısı nasıl?"

"Bu sabah kötüydü. Ama şu anda güzel kokuyor."

"Vegan mekanındaki iğrenç yemekleri yiyip bitirdiğine bakılırsa, humus ve tabbouleh'in sana göre olduğunu düşündüm."

"Tanrı seni korusun," diye nefes alıyor. "Belki de o kadar da kötü değildir."

Kapları açmaya başlıyorum. Bir kâğıt tabağa birkaç farklı şey kaşıklıyorum ve ona uzatıyorum. Minnetle kabul ediyor ve eline alır almaz kızarmış bir tavuk şişi mideye indiriyor.

Yanına oturuyorum, o da yer açmak için bacaklarını içeri sokuyor. Bu ev dansında garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey var. Eve gelip kravatını çıkarmak ve saatlerdir almadığın ilk nefesi almak gibi.

"Bütün gün neredeydin?" diye soruyor lokmalar

arasında. "Çalışıyordum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne kadar açıklayıcı. Orion'da mı yoksa... tarlada mı?" Kaçamak cevaplarına neredeyse gülümseyeceğim. Büyüleyici.

"İkincisi."

"Ah. Bana bundan bahsedecek misin?"

". Ne kadar az bilirse, onun için o kadar güvenli olur. En azından amaç bu.

İç geçiriyor ve yemeğine bakıyor. "Tüm serayı kökünden sökmek zorunda değildin, biliyorsun."

"Ölümcül alerjiniz olduğunu söylemişsiniz."

"Eğer birazını yutarsam, ölürüm. Ama dokunursam, sadece kurdeşen dökerim."

"Ve şimdi, ikisini de alamayacaksın. Bir şey değil," diyorum. "Alerjiniz olduğunu nasıl öğrendiniz?"

Şişini yere bırakır ve dudağındaki yağ lekesini siler. Gözleri hatırlamaktan bulanıklaşıyor. "Aslında ilginç bir hikâye değil. Karavan parkının kenarında yetişen bir papatya bitkimiz vardı. Clara ve ben sık sık onun yakınında oynardık. Kurdeşen dökerdim ve kaşınmaya başladım. Sonunda ikiye ikiye bir araya getirdim."

Tabii ki kolyeyi parmaklarının arasında çeviriyor, bakışları bu odanın çok ötesinde uzak bir noktaya sabitlenmiş.

"Ve sen de ne olacağını görmek için biraz yemeye mi karar verdin? Kurdeşen, uzak durmak için yeterince iyi bir neden gibi görünüyor."

"Bunu annem yaptı," diyor kuru bir sesle, sesi bir iki oktav düşüp acı ve karanlık bir şeye dönüşüyor. "Orada takılmayı neden bıraktığınızı anlamadı. Ona söylediğimde bana inanmadı. Dramatik davrandığımı düşündü. 'Alerjiler korkaklar içindir. Sadece daha fazla dışarı çıkmalısın. Bana aynen bunları söyledi.'"

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. "Ben de ona ne kadar alerjik olduğumu göstermeye karar verdim. Bitkiden bir avuç aldım ve karavanımıza geri koştum. İçeri girdiğimde kurdeşen döküyordum ama yine de bana dramatik davrandığımı söyledi. Ben de çiçekleri yemeye başladım." İfadesi daha hayalperest, daha uzak ve kopuk bir hal alıyor, anıyla ve onunla ilişkili tüm acıyla bağlantı kurmayı reddediyor. "Dürüst olmak gerekirse, kurdeşenlerimin daha da kötüleşeceğini ya da patlamaya başlayacağını falan düşündüm. Boğazımın bu şekilde kapanacağını fark etmemiştim."

"Sanırım o da yapmadı."

Derin bir nefes alır. "Evet, ciddi olduğumu anladı. Ambulans çağırdı. Acil servise gitmem

neredeyse iki bin dolar. Sanırım ailem ölüme yakın deneyimimden çok faturaya üzölmüştü. Aslında, üzüldüklerini biliyorum. Bunu söylediler. Birçok kez."

Bakışlarımı karşılıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar hüzünlü. "Onlara göre bunu kendime ben yapmıştım. Kindarlık ediyordum. Sadece onları incitmeye çalışıyordum."

Gözünün kenarında bir damla gözyaşının oluşmaya başladığını görüyorum. Başka bir adam, daha iyi bir adam, düzgün bir koca, onun elini tutabilir ve onu teselli etmeye çalışabilirdi.

Ama hareket etmiyorum.

Birkaç kez göz kırptıyor ve başını sallıyor. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

"Annenle baban göt heriflere benziyor."

Gölümsüyor. "Evet, biraz öyleydiler."

"Pislik bir ebeveyn gördüğümde tanırım."

"Annen mi?" diye çekinerek soruyor. "Bu yüzden mi ona bizden bahsetmedin?"

Soruyu sorma şekli, ailemin evliliğimizi hala bilmemesinin onu ne kadar rahatsız ettiğini ele veriyor. Kendini gizlenmiş hissediyor ve adil olmak gerekirse öyle de.

Ama şüphelendiği sebeplerden dolayı değil.

"Annem değil. Babam," diyorum. "En hafif tabiriyle bir canavardı."

"Sarhoş olduğu gecelerde tüm mısır gevreğini yediği için mi kahvaltı etmeden okula gitmek zorunda kaldın?" Gözleri şimdi daha aydınlık. Belki de onunki gibi piç bir babaya sahip olduğumu itiraf etmem aramızda bir tür bağ yaratmıştır.

"Hayır, ama ona itaat etmediğimizde kemerini sırtımıza indirirdi. Sert bir adamdı."

"Zalim," diye düzeltiyor. "Zalim demek istiyorsun."

"Bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum. O sadece bizi hayata hazırlamaya çalışıyordu. Ve ikimiz de hayatın acımasız olduğunu biliyoruz."

Burnunu kırıştırıyor. "Aynı şeyi ailem için de söyleyebilirim. Ama onlar beni hiçbir şeyden korumaya çalışmıyorlardı. Sadece hayatlarını olabildiğince kolaylaştırmaya çalışıyorlardı ve ben de buna engel oluyordum." Elinin gergin bir şekilde karnının üzerinde nasıl fark ediyorum. "Çocuklar kolay değildir."

"Hayır," diye katılıyorum. "Ama benim dünyamda bunlar gerekli. Babam bir Don'du. Adını ve nihayetinde mirasını taşıyacak çocukları olması gerekiyordu."

"Bu da kural kitabının bir parçası, ha?" diye soruyor usulca. "O zaman zaten hamile olmam uygun sanırım. Bir beklenti ortadan kalktı."

"Bir varis olmadan da idare edebilirdim," diyorum. "Bratva'yı bırakacağım bir yeğenim var."

"Yani hiç çocuk sahibi olmasanız da olur muydu?" diye soruyor.

"Çocuklar başka bir şeydir; anneler başka bir şey. Bu, kaçınmak istediğim bir karmaşaydı."

"Ta ki sen benimle sıkışana kadar."

Buna nasıl karşılık vermemi beklediğinden emin değilim. Gözleri arıyor, elde edemeyeceği bir şey bekliyor. Sessizlik üzerimize kapanırken onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissedebiliyorum. Onu bu yola giremeyeceğim konusunda uyarmıştım. Denememesi için onu uyardım.

Dudağını ısırtıyor. "Kural kitabını bir kenara atarsan daha mutlu olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Mutlu olmak istemiyorum," diyorum ona açıkça. "Mutluluğa güvenmiyorum. Zirvede olmak istiyorum."

"Zirvede yalnız olabilirsiniz."

Onun gözlerindeki hüznü kendi gözlerimdeki çelikle karşılıyorum. "Belki de. Ama en azından sessiz olacak."

OceanofPDF.com

PAIGE

"Kimse yalnız kalmak istemez," diyorum kararlılıkla.

Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Clara hayatıma girmeden ve dünya Technicolor'a dönüşmeden önce kendimi yalnız hissediyordum. Ama o gitmeden önceki yalnızlık, o gittikten sonra yaşadığım dipsiz yalnızlık kuyusunun yanında hiçbir şeydi.

"Yanlış," diyor Misha. "Ben biliyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" "İçimde bana söylemek üzere olduğuna dair bir his var."

"Bence yalnız kalmak istemiyorsun; sadece incinmek istemiyorsun," diyorum. "Bence bu sadece kendini korumak için yaptığın bir şey. Ben psikiyatrist değilim ama-"

"Söylemiyor musun?" diye .

Onu görmezden geliyorum. "*Ama* kayıp ve yalnız insanlar hakkında bir iki şey biliyorum. Etrafımda onlardan yeterince var. Ben de onlardan biriydim."

Belki hala öyleyimdir.

"Ve sen benim böyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesi özlü, alaycı ve beni uzak tutmak için tasarlanmış dikenlerle dolu. Ama ben caymayacağım. "Kayıp ve yalnız mı?"

Onun yanından geçip her gece tek başıma uyuduğum yatağa bakıyorum. "Ben de tam olarak öyle olduğunu düşünüyorum."

"O zaman bunu söylediğim için zgnm ama zor kazanılmış bilgeliğiniz saçmalık. Ben kayıp ya da yalnız değilim." Yatağa doğru yürüdü ve gömleğini çıkardı. "Sadece yorgunum."

"Bu gece burada mı uyuyacaksın?" Ben soruyorum.

Yatağa ve bana bakıyor. Yaptığı şeyin akılsızlığını görmek çok kolay. Her zaman yürüdüğü adımları atıyor - en azından ben gelene kadar.

Ama artık işler değişti. İkimiz

için de.

"Anlıyorum," diyorum o daha cevap vermeden, başımı sallayarak sahte bir sempatiyle ona bakıyorum. "Benimle bir gece geireceğin için gerginsin. Yarattığın tüm sınırları aşacağımdan ve klinik, sadece iş için yaptığımız anlaşmanın ötesinde bir şey istemene neden olacağımdan endişeleniyorsun."

Bakişları soğudu. Lamba ışığında buz parçaları parlıyor. Sinirlerine dokunmuşum gibi görünüyor.

"Hiçbir şey bilmeyen birine göre kendine çok gveniyorsun," diye homurdanıyor. Sesinde yeni bir dalgalanma var. Bu seferki tehlikeli.

Omuz silkiyorum. "Tanıştığımız gece bana pizza ısmarlamayı teklif etmenin bir nedeni vardı. Beni otel odana davet etmenin bir nedeni var."

"Haklısın," diye iç geçirdi. "nk barın diğer tarafındaki kadından daha yakındın."

Ses tonundaki ısırıkla irkiliyorum. Canım yansa da beni uzakta tutmaya çalıştığının farkındayım. Daha fazla diken. Bırakın beni paralasınlar; artık umurumda değil.

"Saçmalık." Yanına gidip yatağın yanında ona katıldım. "Bana doğruyu söyle. Neden beni seçtin?"

Birdenbire, çirkin, büyük beden kıyafetlerimden rahatsız oldum. Kalbini hızlandırmak istiyorum. Ona bir şeyler *hissettirmek* istiyorum.

Bana . "Sen daha ilginç bir seçenektin." "İlginç mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir iltifat mı?"

"Nasıl isterseniz öyle ."

"Güzel. Bunu beni büyüleyici bulduğun şekilde yorumluyorum. Dudak uçuklatıcı. Dünyaya inmiş bir melek gibi çok güzeldim. Daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir kadın görmemiştin ve bana sahip olmalıydın yoksa ölürdün."

Komikmiş gibi gülümsüyor ve ben o zalimce güzel dudakları hem onun yüzüne hem de bana yaptıkları için cezalandırmak istiyorum. Ama sonra gümüş gözlerindeki buzlar erimeye başlıyor, sadece birazcık, ve aniden, şakanın kıcı olmakta iyiyim.

"Ben de yorgunum," diye açıklıyorum.

Kolunu uzatarak beni yatağa doğru götürüyor. "O zaman misafirim ol." "Ne yapacaksın?"

Dönüyor ve komodininin üzerinde duran kulağı delik kitabı alıyor. Sonra köşedeki sandalyeye çöküyor. "Sanırım biraz okuyacağım."

Bunu göreceğiz.

"Sen bilirsin," diyorum omuz silkerek.

Sonra çok büyük tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve altındaki çıplaklığımı ortaya çıkarıyorum.

Misha'nın gözleri, bakışlarını tekrar kitaba çevirmeden önce sadece birkaç saniye boyunca yeni ortaya çıkan tenimi inceliyor.

Ona sırtımı dönüyorum ve eşofmanlarımı indiriyorum. Onu göremiyorum ama gözlerini kıcımda hissedebiliyorum. Eşofmanları çıkarmak için bilerek eğiliyor ve yatağın ayakucuna seriyorum. Sonra çırılçıplak, yorganı sıyrıp indiriyorum ve kendimi lüks, yumuşak yatağın üzerine bırakıyorum. Yine de üzerimi örtmek için acele etmiyorum.

Bunun yerine kalçalarımı yana doğru büküp sırtımı esnetiyorum. Sonra bir elimi kalçama koyup ona bakıyorum. "Geçen gece o kitabı okudum."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar sayfaya dalıyor. "Hayır, yapmadın."

Kaşlarımı çattım. Yalan söylediğim belliydi ama.. "Nereden

biliyorsun?" "Çünkü Rusça konuşmuyorsun."

Oh. "Belki biliyordumdur."

"Öyle olmadığını biliyorum. Geçmiş kontrolünde ortaya çıkardı."

Yarım yamalak baştan çıkarma girişimimi bir kenara bırakıp dimdik oturuyorum. "Pardon? *Geçmişimi* mi araştırdınız?"

Bu sefer bakışlarını sayfaya sabitliyor. "Beni aptal mı sanıyorsun, Paige Orlov?"

Ürperiyorum. İsmimi sahiplenmesi, onu bu şekilde yutması, alışmak için ciddi bir zaman alacak. İçimden bir ses beni daha fazla tüketmesinin uzun sürmeyeceğini söylüyor. "Hayatında hiç kimseye güvenden mi?"

Yüz ifadesi yumuşuyor. Bir anlığına, saniyenin çok küçük bir parçası kadar bir anlığına, daha genç bir Misha'yı görüyorum. Onun masum, açık yürekli versiyonu o kadar derine gömülmüş ki, bir daha yüzeye çıkacağından emin değilim.

"Kardeşim," diyor usulca.

Gömleğinin altında kardeşinin künyesinin dış hatlarını görebiliyorum. Kendine ait bir kalp atışı olduğuna neredeyse yemin edebilirim. "Bu kadar mı?"

"Hayatınızda yalnızca bir kişiye güvenmeniz gerekir," diyor. "Bir kişi yeterlidir." "Eskiden ben de böyle düşünürdüm. Ama o kişiyi kaybedersen ne olur?" "O zaman seni tutan hiçbir şey kalmaz."

Cevap beni hazırlıksız yakaladı. Lanet olsun ona. Ne zaman onu çözmeye yaklaştığımı düşünsem, gidip tüm teorilerimi sıfırlayan tamamen akıl almaz bir şey söylüyor.

"Üşümüş olmalısın," diyor aniden, sanki çıplaklığım onu rahatsız ediyormuş gibi.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" "Hayır, sadece bebeği düşünüyorum."

"Bebek içimde güvende ve sıcak," diyorum. Sonra cesaretimi kaybetmeden hızlıca devam ediyorum. "Sen de olabilirsin, biliyorsun."

Bir an için boş boş bakar. Sonra gümüş gözlerinde heyecana benzer bir şey parlıyor. "Bayan Orlov, beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Belki," diye itiraf ediyorum, dudaklarındaki o isimle tekrar ürperiyorum. "Ama kendini beğenmişlik yapma. Hamile olmak beni çok ama çok azdırıyor. Şu anda neredeyse herkesle yatabilirim."

Bu bir yalan. İçimdeki arzunun sıcak kıvrımı sadece ve sadece ona ait. Ve sanırım o da bunu biliyor.

Kitabını bırakıp yatağın kenarına doğru yürürken, bedenim onun hareketleriyle birlikte nabız gibi atıyor. Bir dizini yatağın kenarına koyup bana bakıyor, gözleri öyle bir yoğunlukla beni yutuyor ki içimin ısındığını hissediyorum. Eriyorum. Parçalara ayrılıyorum.

Üzerime eğiliyor ve eli bacaklarımdan arasına kayıyor. Parmakları amımın en ucunda geziniyor.

"Şaka yapmıyormuşsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Parmakları tenimin üzerinde pratik bir rahatlıkla dans ediyor. Yataktan düşmemek için mücadele ediyorum. "Pek çok insan beni tuzağa düşürmek istiyor. Kendini bu göreve adanmış ilk çıplak kadın sen olmazsın."

"Çok güvensiz..." Nefes alıyorum, bir iniltiyi bastırıyorum.

"Bu yüzden bu kadar uzun yaşadım."

Onun hayatını ve dünyasını yeterince gördüm ve dramatik davranmadığını biliyorum.

Parmaklarını içimde daha derine kaydırırken bileğini kavıyorum.

"Bekle." "İstediğimi sanmıyorum," diye uyarıyor, parmakları hareketsizleşirken bile.

"Eğer bunu yaparsak, geceyi benimle geçirmeni istiyorum. *Bütün* geceyi."

O gümüş gözlerin bu kadar çabuk buğulanması ve bir an önce var olan sıcaklığı gizlemesi şaşırtıcı. "Neden?"

"Sebebi yok. Açık yok. Konu yok. Ben sadece... Yapmanı istiyorum."

Bu konuda mutlu görünmüyor ama parmakları sıcaklığımı bırakmıyor. İşini kolaylaştırmamaya karar verdim. Parmaklarını içimde daha derine itiyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Dudaklarımdan inilti çıktığı anda onu yakaladığımı anlıyorum.

Kendi kocanı baştan çıkarmanın bu kadar tahrik edici olacağını kim bilebilirdi?

MISHA

Ölümciöl.

O böyle biri.

Beni üstüne çekerken tek düşünebildiğim, *boku* yediğim. Buradan çıkmam lazım.

Ama önce biraz eğlenmemem için bir neden yok... Değil mi?

Bunu durdurmadan önce onu öpmeye karar verdim. Bir öpücük, hepsi bu. Ama o tek öpücüğü alırken, dudakları benimkilerin altında yumuşak ve kolay bir şekilde ayrılırken, kendini bana uysal bir kurban gibi sunarken, fikrimi değiştiriyorum.

Bir öpücük.

Bir de geri kalanının tadına bak.

Sonra da çıkıp gideceğim.

Ben de vücudunu yalayıp, ısırıp, emiyorum. Ellerimin arasında bir macun gibi, onu hangi şekle sokarsam o şekle giriyor ve orada kalıyor. "Ne kadar iyi bir küçük *kiska...*" Ona ulaştığımda ıslaklığına doğru hırlıyorum.

Sonra onun arzusunu kucaklıyorum.

Dilimde tatlı ve tuzlu, o kadar gerçek ve lezzetli, o kadar *benim ki* Öyle ki, sadece tadına bakmak bile beni neredeyse uçurumun kenarından yuvarlamaya yetiyor.

Uçurum.

Paige inliyor ve çarşafın üzerinde savruluyor, kalçaları başımın etrafında kenetleniyor ve dilim ve parmaklarım onu elektrikli bir orgazma götürürken tekrar tekrar serbest bırakıyor. Ellerin çarşafın üzerinde gerildiğini hissediyorum, orgazmın etkisinden kurtulmadan önce belkemiğinin çatırdadığını duyuyorum.

Şimdi, öpücüğümü aldım. Tadına baktım.

Ama biraz daha ileri gitmekten zarar gelmez mi?

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalktım ve pantolonumu kalçalarımın altına indirdim. Kendimi serbest bırakıyorum - lanet olsun, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sertleştirdim, aletim saf çelik gibi - ve sonra taşaklarımın derinliklerinde onun içindeyim, o altımda kıvrılırken ve kıvrılırken sertçe itiyorum.

Bir dizi karar beni buraya getirdi, her biri bir öncekinden daha kötü ve daha pervasızdı ama bedeni ellerimdeyken kader gibi geliyor.

Sanki dolgun göğüsleri ve cömert kalçaları benim tutmam, tatmam ve becermem için yaratılmıştı.

Gözleri pır pır açıldığında ben de tam itişin ortasıydım. O sıcak, güven dolu gözler, veremeyeceğim şeyler için bana yalvarıyor.

Parmakları gövdemde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Nefes nefese ve tutarsız sesler çıkararak inliyor, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu iyi bir şey. Doğru olan bu. Böyle olması gerekiyor.

Zevk içimde sıkışıyor ama henüz onunla işim bitmedi. Kollarımı dizlerinin altından geçiriyorum ve daha derinlerine kayıyorum.

Haykırıyor ve etrafımda sıkıştığını hissediyorum. Basit bir pozisyon değişikliği onu paramparça etmeye yetiyor. Orgazmının ritmik baskısı sarhoş edici, beni sıkması, sağması, onunla birlikte gelmem için yalvarması. Yüzünün konsantrasyon içinde bükülüp sonra rahatlaması?

Bu coşku.

Kollarını göbeğime doluyor, ben ona gömülürken o da yüzünü göğsüme gömüyor ve kendi orgazmımın onunkinin peşi sıra gitmesine izin veriyor.

Yıldızları görüyorum.

Sonra karanlığı görüyorum.

Ancak gözlerimdeki gölgeler kaybolduğunda yeniden nefes alabiliyorum. Onu yatağa bastırıyorum ve elimi yanağına doluyorum. Başparmağımı ağzına alıyor, dilini etrafımda öyle bir döndürüyor ki içinde seğiriyorum, göz kırpmaya başlıyorum.

Boynunda ve göğsünde bir ter pırıltısı var, yalamak küçük elmaslar. Yüzü kızarmış ve nazık bir gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor.

Sonra gözlerimiz buluşuyor ve daha fazla bağlanabileceğimiz tek bir yol olmadığını fark ediyorum.

Bu da lanet bir sorun.

Parmağımı çekiyorum ve aniden içinden çıkıyorum. Sırt üstü dönüyorum, böylece görebildiğim tek şey üstümüzde asılı duran kemerli tavan oluyor.

Bir süre -uzun bir süre- tek ses, normale dönerken yavaşlayan nefes alış verişlerimiz. Sonra dönüyor ve bana bakabilmek için dirseğinin üzerinde yükseliyor. Mutlaka geleceğini bildiğim şeye, duygulardan, aşktan ve bu evliliği canlı tutmak için gerekli olduğunu düşündüğü duygusal altyapıdan karşı kendimi destekleyerek irkiliyorum.

Ama beni şaşırtıyor.

"Humus için teşekkürler. Çok lezzetliydi."

En iyi kararına rağmen homurdanıyorum. "Pek bir şey yemedin."

"Bütün gün yediğimden daha fazlaydı. Mide bulantısı sen gelmeden bir saat kadar önce kesildi. Kusursuz zamanlama." Terli bir tutam saçını alnından tarıyor. "İçeri girdiğinde dikkatin dağılmış gibiydi. Zor bir gün müydü?"

"Başa çıkmam gereken bazı... beklenmedik sorunlar vardı."

"Petyr Ivanov mu?" diye tahmin ediyor. Başımı salladım ve o da "Ne oldu?" diye sordu.

"Cephelerimizden birine saldırdı. Bildiğini bile bilmediğim küçük bir yerel işletmeye."

"Yaralanan oldu mu?" diye soruyor, sesi gerçekten endişeli geliyor.

"Orada çalışan çocuklardan ikisi. Birkaç kırık kemik ve bazı çürükler. İyileşmeyecek bir şey değil."

Kaşlarını çatarak alt dudağını kemiriyor. "Bu cepheyi biliyorsa, başka şeyleri de biliyor olabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Ne kadar etkilendiğimi saklamaya çalışıyorum. Paige bu dünyaya çok aşına olmayabilir ama şimdiden bu dünyanın içinde doğmuş biri gibi düşünüyor.

"Bir işletmeyle ne kadar yakın çalışırsam risk o kadar artar. Ama çamaşırhane radarımda bile değildi. Eğer onu vurduysa, her şey risk altında demektir."

"Aynı mantığı insanlar için de kullanıyor musunuz? En çok değer verdiğiniz insanları en uzakta mı tutuyorsunuz?"

"Yine beni anlamaya mı çalışıyorsun?" diye sordum. "Çünkü bu çok sinir bozucu."

"Muhtemelen doğru tahmin ettiğim içindir." Ona ters ters bakıyorum ve o da bana mahcup bir sırıtışla karşılık veriyor. "Tamamen farklı dünyalardan geldiğimizi biliyorum, Misha. Ama bence düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var."

Tam ona bundan şüphelendiğimi söyleyecektim ki elini uzatıp künyeme dokundu. Anında donup kaldım.

En son biri ona dokunduğunda - o gider gitmez unuttuğum isimsiz bir tek gecelik ilişki - bileğini tuttum, geri büktüm ve eğer hayatına değer veriyorsa bir daha asla yapmaması için onu uyardım.

Ama bu sefer farklı hissediyorum.

Paige nazik. Parmakları değerli bir taş dokunur gibi yüzeyi sıyrıyor.

"Bunun gibi," diye fısıldıyor usulca. "Sen kendininkine tılsım demiyor olabilirsin ama bence tam olarak öyle. Tıpkı benimki gibi." Gözlerimi deviriyorum, o da bıyık altından gülüyor. "İstediğin kadar gül. Bazen bir şeye inanmak insana güç verir. Tamamen saçmalık olsa bile."

"Aynen öyle."

Gözünü bile kırpmıyor. "Clara ve ben bu metal parçasını hurdalıkta birlikte bulduk. Boş bira kutuları ve kullanılmış prezervatifler bulmaya alışmıştık, bu yüzden bununla karşılaşmak gömülü bir hazine keşfetmek gibiydi. Clara o gece onu eve götürdü ve cilaladı. Ertesi gün karavanıma geldiğinde, üzerinde küçük bir delik açmış ve sicime geçirmişti. Bana bunun benim doğum günü hediyem olduğunu söyledi."

"Ve o zamandan beri takıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ona bunun sihirli olduğunu söyledim. Birlikte bulduğumuza göre takmalıydık. Her hafta değiştirdik. *Gezgin Pantolon Kardeşliği* gibi, anlıyor musun?" Yüzümdeki boş ifadeyi görüyor ve rüzgar çanı gibi tiz bir sesle gülüyor. "Bu kitapta ne var biliyor musun, boş ver. Anlayacağını sanmıyorum. Her neyse, kolyenin gerçekten sihirli olduğunu söylemiyorum ama bakış açımızı biraz değiştirdi. Bize umut verdi. Hayatın içindeki sihri aramaya başladık. Belki de aradığımız için onu bulduk."

Kafamın içinde kardeşimin sesini duyuyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama sözlerinin içeriğinin önemli olduğunu sanmıyorum. Önemli olan onun hâlâ hayatımın bir köşesinde duruyor olması. O hala burada - eğer onu çok fazla aramazsam tabii.

Paige devam etmeden önce hafifçe iç çekiyor. "Tam anlamıyla mucizelerden bahsetmiyorum. Sadece küçük şeylerden. Ormanda bir küme yaban mersini bulmak. İkimizin de çok sevdiği çilekli dudak şapırdatmalarında indirim almak. Okulda koşu takımına girmek." Omuz silkiyor. "Demek istediğim, benim kolyeme tutunduğum gibi sen de künyene tutunuyorsun."

"Ama benimkinin sihirli olduğuna inanmıyorum."

"O zaman belki de bakış açını değiştirmen gerekiyordur," diye öneriyor. "Clara bana kolyenin bir gün bize bir mucize getireceğini söylerdi, eğer biz

Yeterince inanmak ve beklemek için sabırlı olmak."

Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Clara'nın nasıl öldüğünü hâlâ bilmiyorum ve sormayacağım da. Bu onun geçmişine çok fazla girmek gibi geliyor. Kalbine.

"Bir süre için umudumu kaybettim," diye itiraf ediyor Paige. "Ama doktorunuz bana hamile olduğumu söylediğinde yeniden buldum. Clara'nın bana hep bulacağımı söylediği mucizeydi bu."

İç geçiriyor ve tekrar künyeme uzanıyor. Avucunun içine yerleştiriyor ve ona bakıyor. Sonra gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Hiçbir şeye inanmamaktansa, aptalca da olsa bir şeye inanmayı tercih ederim."

Sonra aniden eğiliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. Yumuşak bir öpücük, nazik ve şefkatli. Düğümleri çözen ve karanlık köşelere ışık tutan türden bir öpücük. Bu yataktan fırlayıp aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istememe neden olan türden bir öpücük.

"İyi geceler, Misha."

Yatağa yerleşiyor ve yorganı göğsünün etrafına çekiyor. Nefes alış verişi derin ve yavaş olana kadar düzleşir. Göz kapakları titriyor ve dudakları aralanıyor.

Orada ne kadar kaldığımı ve ona baktığımı bilmiyorum. Ama sonunda yataktan kalkıyorum ve karanlıkta sessizce giyiniyorum. Burada bir an daha oyalanamam. Paige yavaş yavaş bana doğru yaklaşıyor. Eğer onu durdurmazsam, savunmamı kıracak ve doğruca kalbime yönelecek.

Dediğim gibi.

Ölümcül.

PAIGE

Uyandığımdayalnızım.

Tamamen yalnız değilim. Misha orada değil ama parmağımday onun yüzüğü, sol göğsümün üstündeki deride onun diş izleri ve bacaklarımın arasında bıraktığı acı var.

Bu, onun geri kalanının yokluğunu çok daha kötü hale getiriyor.

Çarşafı çıkardım ve onu üzerimden atmak için banyoya girdim. Yakıcı sıcak spreyin altında durup rahatlamayı bekliyorum. Misha'nın ellerinin hayaletini kalçalarımday ve ağzını tenimde hissetmemek için.

Ama bu öyle bir anı ki, asla silip atabileceğimden emin değilim. Bu yüzden duştan çıktım, giyindim ve kendimi bıraktığımdan daha iyi hissetmeden, paylaşmamız gereken yatak odasına geri döndüm.

Oraya vardığımday aslında artık yalnız olmadığımı fark ediyorum. Pastel üniformalı küçük bir kadın yatağımın yanında duruyor.

"Ben Layna, hanımefendi," diyor şaşkınlığımı görünce. "Ben sizin doğum öncesi masaj terapistinizim. Kocanız bu sabah sizin için iki saatlik bir masaj ayarladı."

Kaşlarımı çatıyorum, saate bakıyorum. "Saat yedi, Layna. Dokuza kadar işte olmam gerekiyor."

Benim de ilk günüm. Geç kalamam.

Bana anlayışlı bir gülümseme veriyor ve üstüne bir not iliştirilmiş düz siyah bir kutu uzatıyor. "Kocanız bunu da size vermemi istedi."

Notu okurken kalbim hızla çarpıyor.

Bugün işe geç kalacağım diye endişelenmeyin. İyileşmek için daha fazla izin alın.
-Misha.

Sadece Misha. Bu kadar.

Aşk yok. İyi günler yok. Genel bir içtenlik bile yok. Çalışanlarından herhangi birine gönderebileceği soğuk, profesyonel bir mesajın sonunda sadece onun adı vardı.

Notu elimde buruşturuyorum ve kutuyu çevirerek açıyorum.

Bir çift gözyaşı damlası elmas küpe beni durdurdu. Notu okuduktan sonra beklediğim hediye bu değildi.

Ama yine de, Misha asla beklediğim gibi biri değildir.

Ne kadar aptalca güzel olduklarına kızarak kutuyu kapattım ve komodinin üzerine bıraktım. Layna umutla bekliyor. Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Masaj yaptırmayı çok isterdim ama korkarım ancak bir saat ayırabilirim. Sonra da işe gitmem gerekiyor."

Başını sallıyor. "Eğer
eminsen." "Son derece
eminim. Teşekkür ederim."

Onun masaj masasında bir saat geçiriyorum, tüm gerginliğim öfkeye dönüşene kadar içim içimi yiyor. Masajdan sonra kendimi daha rahatlamış hissettiğimi söyleyemem. Layna fark etti.

"Çok streslisiniz hanımefendi," diyor yumuşak sesiyle. "Sırtınızda çözemediğim birkaç düğüm var."

Çünkü kocam bir pislik ve hiçbir yoğurma bunu düzeltemez. Yutkundum ve gülümsedim. "Sen bir masözsün, mucize yaratan biri değil. Bu konuda endişelenme."

Başını sallar, selam verir ve elinde ekipmanıyla odadan çıkar.

O gider gitmez gerginliğimi kendi yöntemlerimle atmaya karar verdim. Giyecek bir şeyler bulmak için dolabıma yöneldim.

Misha'nın getirdiklerinden dar siyah bir kalem etek ve kırmızı bir bluz seçiyorum. Hafif transparan ve yeni keşfettiğim hamilelik dekoltemle kocamın dikkatini çekeceğimi garanti edecek kadar gösterişli, ki ben de tam olarak bunun peşindeyim. Aynı tonda kırmızı bir ruj ve yüksek atının tepesindeyken bile kocamla yüz yüze gelebileceğim kadar yüksek topuklu ayakkabılarla bitiriyorum.

Orion'a giderken soğuk profesyonellik maskemi mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Tıpkı kocamın takmakta ısrar ettiği maske gibi.

Birkaç kez arkasını gördüm. Mesela dün gece. Bana daha yumuşak bir yanını gösterdi. Perdenin arkasına bakmama izin verdi.

Muhtemelen bu yüzden ben uyuduğum anda odadan çıkıp gitti.

Terk edilme karşısında içimde yine öfke yükseliyor ama derin bir nefes alıyorum. Onu kendi oyununda yenmek istiyorsam odaklanmalıyım.

Başım dik bir şekilde ofise giriyorum, topuklarım sert zemine gürültüyle vuruyor. Ama masamı gördüğüm anda duruyorum. Ya da masam olması gereken yeri.

Çünkü arkasında oturan ve fazlasıyla rahat görünen başka bir kadın var.

Ve tamamen çok güzel.

Ayağa kalktım ve sandalyemde oturan sarışın kadına baktım. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

Her iki yanından da bıçaklamak istememe neden olan bebek hüznüyle bana bakıyor. Titreyerek ayağa kalkıyor ve küçük siyah elbisesinin üzerine ne kadar mükemmel oturduğunu fark ediyorum. "Bana taşındığınız söylendi hanımefendi," diyor endişeyle. "Son birkaç gündür Bay Orlov'un sekreterliğini yapıyorum."

Çok kızgınım. Gidip beni America's Next Top Model ile değiştirmişti ve piç kurusu bu konuda tek kelime bile etmemişti.

"Nerede o?" Talep

ediyorum. "Um... o-"

tamamlayamadan yanından geçip ofisine giriyorum.

Misha ve Konstantin masasının iki yanındalar. Ben içeri girdiğimde iki adam da dönüyor ama benim gözlerim sadece kocamı görüyor.

" ne *cüret*?" Tıslıyorum.

İki adam karşılıklı bakışıyor ve ben başımı sallıyorum. "Konstantin, Misha'yla konuşmam gerek, lütfen. *Yalnız konuşalım.*"

"Elbette," diyor ayağa fırlayarak. Kısa bir süreliğine Misha'ya dönüyor. "Hooo oğlum, şimdi işin bitti. O da dövüşmek için giyinmiş gelmiş."

Sonra koşarak yanımdan geçti ve kapıyı kapattı.

Misha'ya ters ters bakıyorum. ". Masamdaki kadın kim?" "O Althea olmalı. Yeni sekreterim."

"Çalışmaya devam edebileceğime söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Yoksa bu da başka bir tutulmayan söz mü?"

Bunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmeyi planlamamıştım ama işte buradayız. İncelik kuşlar içindir.

"Dün gece hiçbir söz vermedim. Siz bir talepte bulundunuz ve ben de reddetmeyi tercih ettim."

Haklı olduğunu fark ederek buna sinirlendim. Geceyi benimle geçireceğini hiç söylemedi. Sadece işlerin nasıl gittiğine bakarak geçireceğini varsaydım.

En azından ben iyi gittiklerini düşündüm.

"Tamam, iyi," diye . "Ama bana şunu söyle: Dışarıdaki kadını ve benim yeni keşfettiğim işsizliğimi nasıl çevireceksin?"

"Dönecek bir şey yok," diyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Büzülmüş dudakları ve gözlerindeki karanlık bana kıyafetimi onaylamadığını söylüyor. Ya da tam tersine, belki de çok fazla onayladığını. "Althea senin görevini devralıyor çünkü başka bir departmana atandın."

"Neden?"

"Çünkü artık benim karımsın," diye hırlıyor sabırsızca. "Benim karım asistan olamaz, benim için bile olsa. Statünüze uygun bir pozisyona ihtiyacınız var. İşte bu yüzden seni bölüm başkanlığına terfi ettirdim."

"Departman... kafa?" Şok içinde tekrarladım.

"Bu doğru. Koridorun sonundaki kendi ofisinde pazarlamayı denetleyeceksin. Masanızın üzerinde bir yığın özgeçmiş var. Bugün onları inceleyebilir ve sizi en çok etkileyen asistanlar için mülakatlar planlayabilirsiniz."

"Bana bir... terfi mi veriyorsunuz?" İç

çekiyor. "Kendimi tekrar etmekten

nefret ediyorum." "Hangi gerekçeyle?"

"Affedersiniz?"

"Terfiyi hak edecek ne yaptım?"

Kulağa aptalca geldiğinin farkındayım. Heyecanlanmalıyım, değil mi? Çoğu insan . Ama tek görebildiğim güzel kadife kutudaki elmas küpeler.

Başka bir boş jest. Beni meşgul edecek başka bir güzel, ışıltılı şey. Evliliğimizin gerçekte ne kadar boş olduğunu unutturmak için.

"Benimle evlendin," diyor. Bu

tamamen yanlış bir cevap.

"Ve bu ne kadar akıllıca bir kariyer hamlesiydi," diye alaycı bir şekilde tıslıyorum. Kulaklarımdan buhar çıkıyor, sesim zehir saçıyor.

"Yapamayacağını düşünseydim sana bu terfiyi vermezdim," diyor dişlerini sıkarak. "Zaten sekreterlik pozisyonu için fazlasıyla nitelikliydin."

"Öğrendiklerinde herkes böyle düşünmeyecek!" Bağırıyorum. "Henüz kimse evli olduğumuzu bilmiyor, değil mi? Ve öğrendiklerinde-"

"Ne düşündükleri kimin umurunda?" diye soruyor, ayağa fırlayıp üzerimde yükseliyor, ateş ve kükürt saçıyor. "Kimse beni sorgulamayacak. Kimse buna cüret edemez."

"Hayır, ama beni sorgulayabilirler. Hak etmediğim bir işte çalışıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

"O zaman hak et," diye homurdanıyor. "İşini yap ve iyi yap. Bu dillerin dolaşmasını engelleyecektir."

Başımı salladım. "O aptal terfiyi istemiyorum. İşe alındığım işi istiyorum."

Gözleri kısıldı. "O iş artık sende değil. Althea'nın var."

Tam önünde durana kadar masasına doğru yürüdüm. Topuklu ayakkabılarla bile ona denk değilim ama hiç yoktan iyidir. Yükseklik olmasa bile, en azından beni gerçekten kızdırırsa ayağıma iki silah bağlanmış olması hissi için minnettarım.

"İşimi elinde tutuyor. *Günlerdir*. Ve sen bana söyleme zahmetine bile girmedin."

"Bilmenize gerek yoktu. Aslına bakarsan, hala bilmene gerek yok. Evde olmalıydın. Dinleniyor olmalısın."

"Söylesene, elmas küpelerini de mi yatağının üzerinde bıraktın?" Alay ediyorum, öfkemin benden uzaklaşıp daha küçük ve çirkin bir şeye dönüştüğünü hissediyorum. "Onu uysal tutmak için mi?"

Kaşları kalkıyor. Gümüş gözleri hançer gibi keskinleşiyor.

Geri adım atma, diyor kafamın içindeki savaşçı ruh. *İki beleşçi anne babadan, beleşçi bir kocadan, ölü bir en iyi arkadaştan sağ çıktın.*

Sen de ondan kurtulabilirsin.

OceanofPDF.com

MISHA

"Elmasları sevmiyorsan söyle," diyorum ona. "Tanıdığım ilk pırlanta sevmeyen kadın olacaksın, ama öte yandan şaşırmam da."

Yüzü öfkeyle kızarıyor. "Sorun hediye değil! Beni satın alamazsın, Misha. Ne kadar pahalı olursa olsun, hediyelerle beni susturamazsın."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Elmaslar seni yatıştırmak için değildi. Onlar bir 'teşekkür' idi. Beni yatıştırdığın için."

Kaşlarını çatıyor, kafası karışıyor. Sonra anlıyor ve gözleri parlıyor. "Ben canın istediğinde aletini sokabileceğin bir delik değilim."

"Dün gece havasında olan sendin."

Yine kızardı ama öfkesinin kaynağını şimdi görebiliyorum. Gece kalmamı istedi. Ben kalmadım. Görünüşe göre, ona bıraktığım hediyeyle birlikte ayrılışım bir hakaret.

Lanet olsun. Bu tamamen yanlış geliyor.

"Bu evliliğin ne konusunda en başından beri sana karşı dürüsttüm Paige."

"Hayır. Çünkü senin fahişen olmayı asla kabul etmezdim," diye tükürüyor. "Bu binadaki herkes sırf seninle yattığım için bana rahat bir iş verdiğini düşünecek!"

El sallayarak onu kovuyorum. "Herkesin ne düşündüğünü siktir et."

"Ben bunu yapamam! Yapabilirsin ama. *Benim* ne düşündüğüm de dahil. Çünkü benim fikirlerimi dinlemenin ve bazı kararları önce bana danışmanın eşitler evliliği olarak nitelendirileceğini iddia ediyorum. Herkesin evli olduğumuzu öğrendiği anda anlayacağı yüzeysel bir terfi değil."

Nefes veriyorum. "Çok fazla şey

istiyorsun." "Onun *gitmesini* istiyorum,

Misha."

Gözlerim yüzüne kayıyor. Yanakları al al, gözleri kararlılıkla parlıyor ve sikim taş gibi sertleşiyor.

"Althea bu pozisyon için oldukça nitelikli. O çok çalışkan ve-"

"Althea'nın ne olduğu umurumda değil," diye tersledi. "Onun *gitmesini* istiyorum. Beni taşıdığın gibi onu da başka bir departmana taşı. Transfer et, kov, CEO yap; umurumda değil! Onun senin sekreterin olmasını istemiyorum."

Kızgınlığını inceliyorum. Farkındalık yerleşiyor. "Kıskanıyorsun."

"Yapma," diye hırlıyor. "Sakin gülümsemeye cüret etme."

Cümlesini tamamlayamadan onu belinden tutup kendime doğru çektim. "Dışarıdaki kızı nasıl kıskanabilirsin?" Üstüne gittim. "O bir işi yapması için tuttuğum bir kadın. Benden maaş çekinden başka bir şey almıyor. Elmas almıyor, ilgi görmüyor ya da seks yapmıyor. Ofisime girip benimle şu anda senin yaptığın gibi konuşamaz."

Doğruyu söylemek gerekirse, hiç kimse ofisime gelip benimle bu şekilde konuşmadı. Ya da konuştularsa bile bu karşılaşmadan sağ çıkamadılar.

"Bu hakka sadece sen sahipsin Paige Orlov," diye sessizce bitiriyorum. "Sadece sen. Sadece benim karım." İçindeki öfkenin boşaldığını görebiliyorum. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, kıvrana kadar onu kendime doğru sabitliyorum. "Ama senin kavgan ve ateşin? Kapalı kapılar ardında buna müsamaha gösteririm ama herkesin içinde değil. Adamlarımın ya da çalışanlarımın önünde asla. Anlaşıldı mı?"

Çatışma yüzünden okunuyor. Kurallara ve emirlere karşı tasmalı bir hayvan gibi direniyor, her zaman bir santim, bir ayak daha istiyor. Bu onun içinde var.

doğası gereği özgür olmak ister.

Ama bir süre sonra başını sallar. "Tamam. Senin lanet terfini alacağım. Bir tanesinde -Hayır, iki şartım var."

Ereksiyonum kalça kemiğine baskı yapıyor ve ben de kendime üçüncü bir koşul eklemek üzereyim. Ama Paige arzumu görmezden geliyor ve devam ediyor.

"Birinci şart: Althea'dan kurtul ve yeni sekreterini benim seçmeme izin ver."

Bunu bir süre bekletti, itiraz etmemi bekledi. İtiraz etmedim. "İki koşul olduğunu söylemiştin."

"İkinci koşul: Rowan De Silva için bir terfi istiyorum. O bir P.A. çok uzun zamandır. Eğer Samson Montgomery denen o domuz onu tamamen kendine istemeseydi iki yıl önce terfi etmiş olacaktı."

Bir an için bunu özümsedim. "."

Kovaladığı arabayı sonunda yakalamış ve şimdi onunla ne yapacağını bilemeyen bir köpek gibi bir an için afallamış görünüyor. Ona nasıl poker suratı takınacağını gerçekten öğretmem gerekiyor. "Şartlarımı kabul ediyor musun? İkisini de mi?"

"İkisini de. Seni mutlu etmek için bu kadar ileri gideceğim," diyorum ona. "En mantıksız isteklerini bile kabul ediyorum."

"Kocanızın sekreterini seçmek istemeniz mantıksız değil."

"Bahsettiğim durumun bu olduğunu biliyor olmanız bana bunun ne kadar mantıksız olduğunu bildiğinizi gösteriyor."

Gözlerini deviriyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama kalçalarını biraz daha sıkı kavıyorum. Bir parmağımı çenesinin altında kıvırıyorum. "Kıskançlık size çok yakışıyor, Bayan Orlov."

"Bırakın gideyim."

Sırf yapabildiğim için onu bir süre daha tutuyorum. Ya da daha doğrusu, bırakmaya dayanamadığım için.

Sonra, sonunda, isteksizce, yapıyorum.

Masanın etrafından dolaşıp kapıya yönelirken bakışlarımla neredeyse hiç karşılaşmıyor. Ama hiçbir soğukluk gerçeği gizleyemez.

Hiçbir kadın önemsemediği bir adama öyle bakmaz. Bunun farkına varmak muhtemelen beni korkuttuğu kadar onu da korkutuyordur.

Onu durdurmak istiyorum. Ona beklemesini

söylemek istiyorum. Ama ne için? Emin

değilim.

Ben de gitmesine izin verdim.

İkimizin de iyiliği için.

OceanofPDF.com

MISHA

"Bay Orlov." Nikolai ofisimin kapısından kafasını uzattı. "Biraz vaktiniz var mı?"

"Programıma uyuyorsun. Sen söyle."

Gergin bir şekilde gülüyor ve elinde bir yığın kâğıtla ofisime giriyor. "Onayınıza ihtiyaç duyduğum birkaç şey var ve Hukuk bir sözleşme gönderdi. Kişisel avukatınız inceledi ve birkaç not bıraktı. Bunları sarı sekmelerle vurguladım. Kırmızı sekmeler imzalamanız gereken yerler."

Nikolai idari asistanlığımı devralalı bir hafta oldu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu ofisin onsuz nasıl ayakta kaldığından emin değilim.

Paige onun dekolte bluzlar ve dar kalem etekler giymemesine çok seviniyor.

"Masanın üzerine bırak."

Ian dosyaları oraya yerleştiriyor ve sonra ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde önümde duruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Um, evet. Bayan Paige bir mesaj iletmemi istedi."

Bayan Paige. Kafamın içinde, mesajı iletirken kendisine bu şekilde hitap etmesini talep ettiğini duyabiliyorum. Tanrı korusun, personelim onayla "Bayan Orlov" demesine izin vermesin. Bu terfi şimdiden aklını başından aldı.

İyi bir nedeni olsa da. Pazarlama departmanının başında iyi iş çıkarıyor. Rowan'ı terfi ettirmek de iyi bir hamle oldu. Personel onu zaten tanıyor ve güveniyor ve o da sorgusuz sualsiz Paige'in arkasını kolluyor. Paige'in uyuyarak zirveye çıktığını düşünen biri varsa, bunun Rowan'a ulaşmasından korktuğu için bu yönde bir şey söylemeyecektir. Ya da bana.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kendimi gelecek her türlü sıkıntıya hazırlıyorum. "Bu ne mesajı olabilir?"

"Bugün işten sonra eve kendi arabasıyla gideceğini bilmenizi istedi."

"Arabası mı?" Kaşlarımı çattım. "Onun arabası yok."

"Sana söylememi istediği ikinci şey de bu." Nikolai fiziksel olarak acı çekiyor gibi görünüyor. "Görünüşe göre yeni bir araba almış."

Onunla konuşurken bana 'Bayan Paige' de, muhtemelen öyle demiştir. Ve ona arabayı aldığımı söylemeden önce eve kendim gideceğimi söyle. Büyük bir açıklama yap. Buna bayılacaktır.

Parası için çalışan, bağımsız bir kadınla evlenince böyle oluyor işte; benimle sevişmekten zevk alıyor ve bunu yapacak imkânı da var. Ayağa . "Affedersin Nikolai. *Bayan Paige* ile konuşmam gerekiyor."

Ian mutlu bir şekilde yolumdan çekiliyor. Kazanan özelliklerinden bir diğeri de ne zaman uzak durması gerektiğini bilmesi.

Gözle görülür bir şekilde savaş halindeyim, bu yüzden pazarlama departmanına giden koridorlarda gezinirken kimse beni rahatsız etmiyor. Paige'in adını duyduğumda yemekhaneden geçmek üzereydim.

Bir kadın sesi yargılayıcı bir fısıltıyla, "Paige ve Misha'nın birlikte olduğunu duydum," diyor. "Tam anlamıyla sevişiyorlarmış. Neden o lanet terfiyi aldı sanıyorsun? Ben üç yıldır bu şirketteyim ve hiç terfi almadım."

Kapının hemen dışında durup dinliyorum.

"Sence ofisinde sevişiyorlar mıdır?" diye soruyor bir erkek sesi. "Yani, eğer bir ofisim olsaydı yapardım."

"Bu hiç profesyonelce değil. Bariz kayırmacılıktan bahsetmiyorum bile. Hepimizin aptal olduğunu, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu göremediğimizi mi sanıyorlar? Ya da taktığı yüzüğü göremediğimizi mi? Muhtemelen tüm bu bina kadar maliyeti vardır."

"Güzel bir kız," diye yanıtlar adam. "Ve zeki. Pazarlama müdürlüğü için Darian'dan daha uygun."

"Siktir et," diye tersliyor kadın. "Öne geçmek için çabalıyor. O akıllı değil, kurnaz. Arada fark var."

Tam köşeyi dönüp bu iki pisliğe ağzının payını vermek üzereydim ki yemekhanenin karo zemininde sivri topukların çıkardığı tıkırtıyı duydum.

"Herkes merhaba." Paige'in sesi konuşmaları kesiyor. Oda sessizleşiyor ve içeride neler olup bittiğini görebilmek için biraz ilerliyorum.

Paige, dedikoducu Orion çalışanlarından oluşan küçük kümenin önünde duruyor ve hepsine, sikimi sertleştirmekle tehdit eden tehlikeli, buyurgan bir ifadeyle bakıyor.

"Genelde dedikodu yapmaktan hoşlanmam." Gözlerine ulaşmasa da gülümsüyor. "Ancak bu dedikodu benim hakkımda olduğu için, araya girip birkaç yanlış varsayımı düzeltmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Sümüklü kadın beyazın hayalet gibi bir tonuna dönüştü. Başı öne eğik ve faremsi kahverengi saçları gözlerini kapatıyor. "Bayan Paige, ben-"

"Melanie," diyor, sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "Bitirmeme izin verirsen, lütfen, *çok* minnettar olurum."

Melanie hemen konuşmayı kesecek kadar sağduyulu. Paige onu bir başka sert gülümsemeyle sabitliyor ve sonra bakışları yavaşça grubun geri kalanının üzerinde geziniyor.

"Terfîm konusunda neden üzgün olduğunuzu anlıyorum. Bölüm başkanlığına terfî etmeden önce sadece beş dakika Bay Orlov'un sekreterliğini yaptım. Bu adil görünmüyor. Terfî etmek için yeterince zaman harcadığımı düşünmediğimi ilk itiraf eden ben olacağım. Ama bu işi yapamayacağım anlamına gelmez.

"Aslında Misha Orlov'un sekreteri olmadan önce kendi işimi yürütüyordum. Sıfırdan kurdum ve yıllarca başarıyla yürüttüm. Bu işi nasıl ve nasıl iyi yapacağımı biliyorum. Misha'nın sekreteri olmak için fazlasıyla nitelikliydim. Bunu benden önce o gördü."

Bu küçük külçeyi daha sonra övmek için saklıyorum.

"Bugün benim hakkımdaki fikirlerinizi değiştirmeyi beklemiyorum. Ama gelecekte bu işi yapabileceğimi size kanıtlamayı umuyorum. Bay Orlov ile olan ilişkiye gelince..." Gözleri Melanie'ye ve yanında oturan adama kayıyor. "Patronumla ilerlemek için yatmıyorum. Kocamla yatıyorum çünkü bunu istiyorum. Yatak odasındaki performansımın işteki performansım üzerinde hiçbir etkisi yok."

Gruptan bir mırıltı yükselir ama Paige bunu duymazdan gelir. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, hepinizin yarım saat içinde toplantı odasında olmanızı bekliyorum. Üzerinden geçmek istediğim birkaç şey var."

Arkasını dönüp odadan çıkar ve personelinin ağzını açık bırakır.

Onlar sessizliğe gömülürken ben kapıdan içeri girip Paige'in peşinden gidiyorum.

"Siktir..." Ben uzaklaşırken birinin fısıltıyla bağırdığını duyuyorum. "Bu o muydu?"

Haftanın geri kalanında altlarına sıçacaklarını ve gelecek cezayı bekleyeceklerini bildiğim için içten içe gülümsüyorum.

Lanet olsun, karım çok iyi.

Paige'in geniş ofisine girdiğimde pencereden dışarı bakıyordu. Omurgası kaskatı, vücudu gergin. Bu yorumlar onu söylediğinden daha fazla etkilemişti.

"Rowan, birkaç dakikaya ihtiyacım var-" Döndü ve beni gördü. İfadesini düzeltmeden önce gözleri bir anlığına açılıyor. Aslına bakarsanız, poker suratı güzel bir şekilde gelişiyor. "Burada olmamalısın."

"İyi ki de öyleyim. Karımı kendi elementinde gördüm. Orada gerçekten kendini tutun."

Gözlerini kırıştırıyor ve konuşmayı kafasında tekrar ettiğini hissedebiliyorum. "Ne dediklerini duydun mu?"

"Evet."

Sarkıyor ve saçını düzeltiyor. "Sana bunun söylemiştim." "Ben de sana 'Hepsinin canı cehenneme' demeni söylemiştim."

"Uygunsuz çalışan ilişkileri tüm bu karmaşanın başlamasına neden oldu," diyerek zayıf bir şekilde alay ediyor.

Onu görmezden geliyorum ve odayı geçiyorum. "Onların fikirleriyle ilgilenmene gerek yok. Onlar ayaktakımı. Sen, *Malyshka*, kalenin kraliçesisin."

Hiç de rahatlamış görünmüyor. "Hak etmeden hiçbir şey elde edemedim. Uğruna savaşmadan."

"O halde belki de değişiklik olsun diye kolay bir galibiyeti hak ediyorsunuzdur."

"Kendimi burada bir sahtekâr gibi hissediyorum," diyor ofisi işaret ederek. "Şuraya bir bak. Buraya aitmişim gibi görünüyor muyum?"

"Az önce duyduklarıma dayanarak, sen kesinlikle buraya aitsin. Ve onlarla işim bittiğinde, bir daha asla sana karşı tek kelime etmeyecekler."

"Ne? Hayır!" Masasının etrafından dolanıp bana doğru uzanıyor. "Misha, hiçbir şey yapamazsın. Hiçbirine."

"Ne uygun görürsem onu yaparım."

"Onlar ne yaparsanız yapın konuşacak olan hoşnutsuz çalışanlar" diye savunuyor. "Bu insanlarla çalışmam gerekiyor. Sert ama adil olabileceğimi bilmeleri gerekiyor. Fikirlerini söyleme hakları var, hayır

Ne kadar aşağılayıcı ya da kaba olurlarsa olsunlar. Dediğiniz gibi, onların saygısını kazanmam gerekiyor. Bu zaman alacak."

"Neyin zaman almadığını biliyor musunuz? Şiddet. Ağzınızdan diliniz kesildiğinde dedikodu yapmak çok daha zordur."

"Bunu kendim halletmeliyim," diyor kararlı bir şekilde. "Az önce yaptığım gibi. Lütfen bana bu işe karışmayacağına dair söz ver."

Bağımsızlığı çekici olduğu kadar sinir bozucu da. Yumruklarım bir sıkılıp bir açılıyor. "Senin hakkında sanki onlardan aşağıdaymışsın gibi konuşuyorlardı," diye homurdanıyorum. "Kimse karım hakkında bu şekilde konuşamaz."

"Bu bir gecede durdurabileceğimiz bir şey değil. Bu departmanı ben yöneteceksem, kendi savaşımı kendim vermeme izin vermelisiniz."

Haklı bir nokta var. Ters bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki, öyle olsun. olsun."

Paige rahatlatarak iç çeker. "Güzel. Şimdi, burada olmanın bir sebebi var mı? Yoksa sadece beni mi kontrol ediyorsun?"

Bir anda buraya neden geldiğimi hatırlıyorum ve ona yeniden sinirleniyorum. "Koridordaki söylentilere göre bir araba almışsın."

"Oh. Nikolai sana söyledi."

"Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden bana söylemedin?"

"Bunu senden duymak çok hoş," diye homurdandı. "Burada işleri böyle hallettiğimizi düşündüm: mesajları asistanlarımız aracılığıyla iletiyoruz."

"Althea'yı kovdunuz, bu çok yazık çünkü Nikolai işe file çorapla neredeyse hiç gelmiyor. Bence bu işin peşini bırakmanın zamanı geldi."

Gülüyor. "Etrafta dolaşmak için bir arabaya ihtiyacım vardı ve bir tane alacak param vardı. Önemli bir şey değil."

"Evimin garajında on tane arabam ve her birine eşlik edecek bir şoförüm var. Kendi arabana ihtiyacın yok," diye karşılık veriyorum. "Kesinlikle kendi arabayı kullanmana da gerek yok."

"İstiyorum."

Gözümü kırıyorum ve zihnimin gözünde metalin çıtırtısını duyuyorum. Dünyanın yana doğru devrildiğini, Paige'in arka koltukta uçtuğunu, kafasının cama çarptığını görüyorum...

"Paige-"

"Misha," diye sertçe araya giriyor. "Eşitiz, unuttun mu? Bu evlilik , arada bir kararları benim vermeme izin vermen gerekecek. Özellikle de kendi hayatım söz konusu olduğunda."

Gözlerimi kısıyorum. "Son birkaç gün içinde senin için yeterince taviz verdim."

"Evlilik böyle bir değil mi?" diye soruyor masumca. "Vermek ve almak?"

"Belki de biraz verme sırası sende." Baştan çıkarıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum ve kızarıyor. İkimiz de en son ne zaman verdiğini hatırlıyoruz.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de beyaz ipek bluzunun sergilediği göğüs dekoltesine bakıyorum. "İyi bir şoför olacağıma söz veriyorum."

"Lütfen. Beni kandıramazsın. Sen iyi bir şey değilsin." Baştan

çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Bu gece evde görüşür müyüz?"

"Senin sürmene izin vereceğim ama birlikte gideceğiz. İstersen senin lanet arabanla."

Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Ama burada geliştirdiği yeni özgüvenini baltalamak istemiyorum. Bu şirkette çalışacaksa sert olmalı. Askerleri yönlendirmek istiyorsa komuta etmeli.

Kalenin kraliçesi olduğunu söylediğimde ciddiydim. Ve, şey... Kraliçe olmak güç ister.

İlk kez Paige'in gereken özelliklere sahip olabileceğinden tamamen emin oldum.

PAIGE

Hey, az önce ofisine gittim ve sen yoktun. Bensiz okulu mu asıyorsun?

Gülümseyerek, Orion'un hemen aşağısındaki kahveciden mesaj atıyorum. Hâlâ devasa binanın gölgesindeyim ama bana biraz nefes aldıracak kadar .

Café Revello'dayım. Arkadaşlık için dizüstü bilgisayarımı getirdim. İstersen katılabilirsin.

On dakika içinde orada ol.

Telefonumu bir kenara bırakıp Rowan için badem sütlü latte, benim için başka bir bağışıklık güçlendirici ve ikimizin paylaşması için pasta sepeti sipariş ediyorum.

Son zamanlarda iştahım gelip gidiyor. Geldiğinde de vücuduma mümkün olduğunca çok yiyecek tıktırtmayı seviyorum. Bugün buna iki jöleli danish, iki çikolatalı kruvasan ve bir üçlü ballı tereyağlı bisküvi dahil ve daha fazlası için bolca yer var.

Pasta sepeti masaya ulaştığında, Rowan kolunun altına sıkıştırdığı dizüstü bilgisayarıyla dükkana giriyor.

Karşımdaki sandalyeye oturuyor ve başıyla onaylıyor. "Bu güzel bir manzara değişikliği. İnsülinim aynı fikirde değil ama geri kalanım aynı fikirde. Yine de..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neye rağmen?"

"Bu manzara değişikliğinin gerekli olmasının bir nedeni var mıydı?"

diye soruyor. İnledim. "O kadar belli mi ediyorum?"

"Sadece bana," diye söz veriyor.

Alnımı masanın serin yüzeyine bastırarak, "Misha biraz... hovery oldu," diye mırıldanıyorum.

Rowan kıkırdar ve bir danış alır. "Bence çok şirin. Belli ki seni önemsiyor. İyi olduğundan emin olmak istiyor."

"Koca, kötü kocam departmanımda sinsice dolaşırken ve bana uygun bir saygıyla hitap etmeyen herkese pis pis bakarken tam olarak otorite kuramam."

"Aslında onun küçük doğaçlama görünüşlerinden oldukça hoşlanıyorum." "Çünkü onun gözüne girebilen tek kişi sensin."

Göz kırpıyor ve şakacı bir şekilde saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Bilmiyorum... Sanırım her iki şekilde de hoşuma giderdi. Ona bakmak çok güzel." Ona başımı sallıyorum ve o da rahatça gülüyor. Ofis dışında olduğumuzda her zaman çok daha rahat oluyor. "Ama cidden, senin için çok garip olmalı. Patronla evli olmak."

"Hiçbir fikrin yok. Hâlâ onun için çalışmaya alışmaya çalışıyorum. Bırak onunla evli olmayı."

"Seni terfi ettirmekle hata etmedi, biliyorsun. Birinin faturaları ödeyecek becerilere sahip olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu şirket için çalışıyorum. Sende de var."

"Altı yıl boyunca kendi işimi yürüttüm, yani ne yaptığımı biliyorum," diyorum ona, kendimi küçümsemeyi reddederek. "Ama asla bu ölçekte değil."

Endişemi elinin tersiyle itti. "Başa ."

"Keşke Misha biraz geri çekilse. Beni biraz rahat bıraksa."

Rowan bana nazikçe, "Onun gibi insanların geri adım atmak için yaratıldıklarından emin değilim, tatlım," diyor. "O milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'su. 'Kontrol' onun göbek adı."

Aklıma onun göbek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı geldi. Belki de bunu öğrenmeliyim. Kim bilir hangi sebepten dolayı kıskançlıkla koruduğu bir sürü küçük sırrı var.

"Bu doğru olabilir ama beni kontrol edemeyecek."

"İşyerini kastediyorsun, değil mi?" Rowan soruyor.

"Evet. Ve genel olarak." Ona kaşlarını çatıyorum. "Bekle, ne demek istiyorsun?"

Yaramazca gülümsüyor. "Senin gibi bir kadının onun gibi bir erkek tarafından kontrol edilmeyi teknik olarak umursamayabileceği bazı zamanlar vardır. Mesela... yatakta."

Tüm vücudum kıpkırmızı yanıyor. "Rowan!"

Kıkırdıyor. "! Seks listelerin dışında olmalı. Bana daha fazlasını anlat."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, yakınımızda bizi dinleyen biri var mı diye parmaklarımın arasından bakıyorum.

"Peki, muyum?" diye fısıldıyor yakınına eğilerek.

Bu uygun olmaktan çok uzak, ama gerçek neredeyse içimden fişkırıyor. "Seks... iyi."

"İyi mi?"

Rowan zaferle ellerini birbirine vururken, "Harika," diye itiraf ediyorum. "İnanılmaz. Hayatımda yaşadığım en iyi seks. Dürüst olmak gerekirse, bir gecede bu kadar çok orgazm olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Seni şanslı kaltak!"

Elim karnıma doğru kayıyor. Ona hâlâ hamile olduğumu söylemedim. Ondan sakladıkça kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum. Yine de sözde evliliğimle ilgili paylaşmadığım o kadar çok şey var ki.

Rowan'a göre, Misha ve ben birbirimize aşık olduk ve spontane bir kaçışa dönüşen fırtınalı bir romantizm yaşadık. Bu romantik bir hikaye. Anlatmaktan zevk alıyorum. Kısa bir süreliğine de olsa rol yapmak güzel.

Bir kruvasana daha uzanıyorum ve donup kalıyorum. Dükkânın önündeki camlı pencereden tanıdık bir yüz görüyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor. İliklerime kadar işleyen bir içgüdü. Hemen Orion'a dönmem için bir işaret.

"Paige?" Rowan kaşlarını çatarak sorar. "İyi misin?"

"Hayır. Gitmemiz gerek. Şimdi." Dizüstü bilgisayarımı kapattım, neredeyse kahvemi döküyordum.

Rowan'ın kafası karışıyor ama beni takip ederek eşyalarını topluyor. "Ama neden? Ne oldu?"

"Sanırım takip ediliyorum," diye fısıldıyorum.

Rowan dönüp odayı tarıyor. "Takip edilmek gibi mi? Kim tarafından?"

Tam pencerenin önünden geçip gözden kaybolurken adını söylüyorum.

"Petyr Ivanov."

PAIGE

Rowan'ın yüzü hemen soluyor. *Ne kadarını biliyor?*

Misha'nın asistanırken beni bir toplantıya götürmüştü. Rowan hiç toplantıya gitti mi? Petyr'in onu öldürmeye çalışmayacağından emin olmak için Misha'nın otuz iki silahla geldiğini gördü mü?

Ama bu güç gösterisinden sonra bile Petyr bize çarpması için bir araba gönderdi. Sırf Misha'yı öldürebilmek için.

Şimdi o burada ve benim otuz iki silahım yok. Bir silahım bile yok. Tek sahip olduğum şey karnımdaki Misha'nın bebeği. Ve nedense bunun beni Petyr Ivanov'a sevdireceğini sanmıyorum.

Rowan, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, "Gitmeliyiz," diye

dışarı adım attığımız anda kararımdan şüphe ettim. Belki de olduğumuz yerde kalmalıydık. Gelip bizi alması için Misha'yı arayabilirdim.

Ama bu onu tehlikeye atabilirdi.

Tek tesellim kalabalık bir caddede olmamız. Petyr'ın açıkça yapabileceği çok az şey var, değil mi?

Değil mi?

"Nerede o?" Yolda yürümeye başladığımızda Rowan kulağıma fısıldıyor.

"Onu görüyor musun?"

"Hayır. Ben-"

"Merhaba hanımlar." Petyr kahve dükkânı ile yandaki bina arasındaki ara sokaktan çıktı, zayıf yüzüne sıcak bir gülümseme yayılmıştı. "Sizinle burada karşılaşmak ne kadar komik."

Rowan'ın yanında gerildiğini hissedebiliyorum. Kızgın erkeklerden korktuğunu bilecek kadar geçmişini biliyorum. Kendimi onun önüne koyuyorum ve Petyr'a dik dik bakıyorum.

"Planlandığında o kadar da komik olmuyor," diye homurdanıyorum. "Bunu size söylemekten nefret ediyorum, Bay Ivanov-"

"Bana Petyr de," diyor sıcak bir şekilde. "Lütfen."

Ona ters ters bakıyorum, cüretkârlığı karşısında ne kadar şaşırdığımı gizliyorum. "Bize izin verirsen *Petyr*, işimize dönmemiz gerekiyor."

"Elbette, bir arkadaşınızla konuşmak için birkaç dakikanızı ayırabilirsiniz."

"Bir arkadaş için mi? Elbette." Kabul ediyorum. "Ama burada hiç arkadaş göremiyorum."

"Beni yaraladınız Bayan Masters," diyor. "Ama belki de haklısınız. Biz arkadaş değiliz. Henüz değiliz. Yine de olabileceğimize dair bir his var içimde."

"Misha Orlov için çalıştığım sürece hayır."

"Bu doğru. Adına çalıştığın adam tehlikeli."

Homurdandım. "Tehlikeli mi?"

"O gün arazimde ne yaptığını gördünüz. Bana düzinelerce silah doğrultmuştu. Ben silahsızken."

"Onu tehdit ettin!"

"Köşeye sıkıştırılmaya karşı doğal bir tepki, öyle değil mi? Yoksa eğilip ölü taklidi yapmamı mı bekliyordunuz? Benim de bir gururum var Bayan Masters."

"Bu yüzden mi o arabayı bize çarpması için gönderdin?" Talep ediyorum.

"Yaralı gururunu yatıştırmak için mi?"

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "O kazayla hiçbir ilgim yok. Talihsiz bir tesadüftü."

"Ben tesadüflere inanmam," diyorum. "Ama güçlü adamlara ve onların egolarına inanırım. Ne yaptığınızı biliyorum. Ne yaptığını."

"Yaptıklarımı *onun ağzından* dinlediniz. Belki bir gün benimkini de duymak istersiniz."

"Tek istediğim yolumuzdan çekilmeniz ve günümüze devam etmemize izin vermeniz," diye çıkışıyorum.

Gözleri parlıyor ve oradaki öfkeyi görebiliyorum. Ama aynı zamanda bir izlenim bıraktığını da görebiliyorum. Görünüşe göre, kolay bir hedef olacağımı düşünmüş. Sadece ortaya çıkarak gözünü korkutabileceği bir genç kız.

Yanlış düşünmüştü.

"Dinle, Paige-"

"Sanırım seninle konuşmayı bıraktığını açıkça belirtti, Petyr."

Başımı Misha'nın sesine doğru çeviriyorum. Kaldırımın kenarında duruyor, öfke ve zorlukla bastırılmış şiddet saçıyor.

"Vay, vay. İşte bu beklenmedik bir sürpriz." Petyr Misha'nın yüzüne döner. "Misha Orlov'un alçakgönüllü bir sekreteri kurtarmaya geleceği kimin aklına gelirdi? Tabii görüldüğünden daha fazlası değilse."

"Yürü git Petyr," diye hırlıyor Misha. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun, bir daha asla hiçbir yere yürüyemezsin."

Bir an için birbirlerine bakıyorlar. Rowan'ın yanımda titrediğini hissedebiliyorum. Elini tutuyorum ve olabildiğince sıkı tutuyorum.

Sonunda Petyr bakışlarını indirir. "Bunun ne yeri ne de zamanı. Ama bir gün... yakında."

Petyr geri çekiliyor ve Misha bu fırsattan yararlanarak beni kolumdan tutup peşinden sürüklüyor.

Orion'a dönene kadar rahatlamıyor. O zaman bile, gözlerindeki yoğunluk bana sakın olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor.

"Rowan," diyorum gergin bir sesle, "neden yukarı çıkmıyorsun? Birazdan orada olacağım."

Misha'ya son bir kez bakıyor ve dizüstü bilgisayarımı da yanına alarak aceleyle uzaklaşıyor.

Misha'ya doğru dönüyorum. "Bunun için teşekkürler. Ama nerede olduğumuzu nasıl bildin? _"

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye patladı bana.

Sesinin tonuna şaşırarak geri çekildim. Hâlâ lobide olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Görevli resepsiyonist ve güvenlik görevlileri bize bakmamak için kendilerini zor tutuyorlar.

Misha da aynı şeyi fark etmiş olmalı çünkü kolumdan tutup beni asansörlerden birine sürüklüyor. Kapılar kapandığı anda bakışlarını tüm gücüyle üzerime çeviriyor.

"İşte bu yüzden bir şoförünüz ve güvenliğiniz olması konusunda ısrar ettim. Böylece lanet olası Petyr Ivanov lanet olası sokağın ortasında sana doğru yürüyemez."

"Neden bana kızgınsın?" Ben de bağıryorum. "Beni bulacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Çünkü adamın akli dengesi yerinde değil! Çünkü bana ulaşmak için her şeyi yapacaktır. Sen benim bebeğimi taşıyorsun, Paige. Eğer bunu anlarsa, ilk hedefi sen olacaksın."

"Ben... Ben ondan korkmuyorum," diye yalan söylüyorum.

"O zaman sen bir aptalsın." Kolumdan tutup beni göğsüne doğru çekti. Kalbinin yanağımda hızla çarptığını hissediyorum. "Çünkü korkmalısın."

"Bana herkesin içinde saldıramaz."

"Neden olmasın?" Misha alay ediyor. "Kardeşimi güpegündüz öldürdü. Sana da aynısını yapmayacağını nereden biliyorsun?"

Acı, gümüş gözlerini dağlarken sessizliğe

gömülüyorum. "Misha..." Fısıldıyorum, elim yüzüne

doğru uzanıyor.

Etrafındaki duvarlar yükselirken benden uzaklaşıyor. "Seni yirmi dört saat korumaya alıyorum. Sakladığımız her şeyi öğrenmesi artık an meselesi."

"Kimse bilmiyor bile-"

"Birkaç gün önce evliliğimizi tüm pazarlama departmanına onaylattın," diye hatırlatıyor bana. "Dediğim gibi, haberin geri kalanının yayılması an meselesi."

Kapılar açıldı ve Misha dışarı çıktı. Onu takip ediyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ofisine vardığımızda Nikolai'ye döndü.

"Nikolai, git ve Bayan Orlov'un eşyalarını ofisinden al. Biz eve gidiyoruz."

Nikolai başını sallar ve aceleyle gider. "Elbette, efendim."

"Ne yapıyorsun?" Çekinerek onu ofisine kadar takip ettim. "Hâlâ yapmam gereken işler var."

"Bugünlük işin bitti."

"Misha-"

"Paige!" diye patlıyor, gümüş gözlerindeki çaresizlik öfkemi delip geçiyor. "Ver ve al, hatırladın mı? Şimdi alma zamanı. Ve bunu sessizce yapmanın."

Ve şimdi anlıyorum: beni yüksek duvarlarının ve güçlendirilmiş güvenliğinin arkasına kapatmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu. Bu sorunu sonsuza dek çözmeyebilir ama bugün yardımcı olacaktır. Ona bir anlık huzur getirecek.

"Tamam," diyorum usulca. "Hadi eve gidelim."

MISHA

Mutfak dolabından dökme demir bir tava çıkarırken "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Kasap tezgahından büyük bir bıçak aldım. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Mutfak adasını aramızda tutarak merakla bana bakıyor. "Görünüşe göre Petyr Ivanov'u o bıçakla parçalara ayırıp tavada kızartmayı planlıyorsun."

"Bana fikir verme."

Bir an için sırtlıyor, sonra sırtması kayboluyor. "Cidden, ne yapıyorsun?"

Bir baş sarımsağı avucumla eziyorum ve dişlerini ayırıyorum. "Eğer noktaları birleştiremiyorsan, sana yardım edemem."

"Sen... yemek mi yapıyorsun?"

diye yavaşça soruyor. "Buna

inanmak çok mu zor?"

"Evet." Kısa yanıt hiç tereddüt etmeden veriliyor. "Yemek

pişirmeyi katartık buluyorum."

Soğanı doğramamı ve ardından sarımsağa izliyor, bıçak zahmetsizce parlıyor ve ışığı sanki gibi yakalıyor. "Sende biraz

ciddi bıçak becerileri."

İltifatı duymazdan geliyorum ve dondurucuya doğru elimle işaret ediyorum. "Benim için karidesleri çıkar. Kapının içindeler."

Karidesi bir süzgece döküyor ve soğuk bir damlanın altında lavaboya koyuyor, ama gözleri beni uzun süre bırakmıyor. Bar taburesine geri kaydığında sorgulama devam ediyor. "Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"Gordon Ramsay." Kaşlarını çatı ve ben de açıkladım. "Yemek programları. Yemek kitapları. Talimatları nasıl takip edeceğinizi biliyorsanız oldukça basit."

"Denemiş biri olarak söylüyorum: O kadar kolay değil."

Kıyılmış sarımsaklarımı düzgün sıralar halinde dizerken kıkırdıyorum. "Bana klişeleşmiş bir ev kadını olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sadece eve döndüğünüzde evinizin yandığını görmek istiyorsanız," diye itiraf ediyor. "Karavanı neredeyse iki kez yakıyordum, bu yüzden hayatımın çoğunda mısır gevreği ve konserve fasulye ile idare ettim. Ayda bir kez, Clara ve ben karavan parkında çalıştığımız ufak tefek işlerden kazandığımız parayı bir araya getirir ve kendimize McDonald's ısmarlardık. Bu bizim ev yemeği versiyonumuzdu."

"Tanrım." . "McDonald's. Adını söylemenin bile tadı kötü."

"Hey! Eskiden o yemekleri dört gözle beklerdik. Ayımızın en önemli olayıydı."

"Ve hiç kimse Çocuk Koruma Hizmetlerini aramadı mı?"

Gülümsüyor. "Corden Park'ta McDonald's'a paramızın yetmesi bizi ayak takımından ayırırdı. Biz yüksek sınıftık. Crème de la crème. Karavan parkının kraliçeleri."

Doğrama işime ara verip Paige'e bakıyorum. "Ailen hala orada mı yaşıyor?"

Yüzündeki gülümseme neredeyse anında kayboluyor. Nefes alış veriş kesiliyor, sanki ailesinin hala orada, dünyanın bir yerinde var olduğu düşüncesi onu geriyor.

"En son kontrol ettiğimde," diye itiraf ediyor sonunda, birkaç dakika önceki rahat kahkahasından eser kalmamış bir sesle. "Ama bu on yıl önceydi. "Ama bu on yıl önceydi.

Hala hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum."

"Olmayabileceklerine inanmak için bir nedeniniz var mı?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Annem baca gibi tüttürürdü, babam da balık gibi içerdi. Yani... kim bilir?"

Tam olarak üzgün görünmüyor ama her şeyin farklı olmamasından duyduğu pişmanlığı görebiliyorum. Onu bundan kurtarmak istiyorum.

"Onlarla iletişim kurmadığın için kendini suçlu hissetmene gerek yok," diyorum ona. "Çocukken seni kendi başının çaresine bakmaya zorladılar. Onlar da kendi başlarının çaresine bakabilirler. Bu dünyada herkes kendi başının çaresine bakar."

"Ama aslında buna inanmıyorsun," diyor künyeme dikkatle bakarak. "*Her şey aile için*. İnandığın şey bu değil mi?"

Arkamı dönüp karideslerin çözülüp çözülmediğini kontrol ediyorum. Memnun kalınca süzgeci ters çeviriyorum ve karidesleri acı biberli limon turşusunun içine bırakıyorum. "Benim durumum farklı."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Ailen hakkında hiç konuşmuyorsun. Tanıştığımızdan beri onları görüp görmediğini bile bilmiyorum."

"Ben... meşguldüm."

"Ama iyi insanlarsa -seni seviyorlarsa- bu çabaya değer, değil mi? Beni seven bir ailem olması için adam öldürürdüm."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "gibi değil."

"Saçmalık," diye kesin bir dille karşılık veriyor. "Onları önemsiyorsun. Önemsediğini biliyorum. Annen, kız kardeşin, yeğenin, onun annesi. Ama nedense onların yanında olmak istemiyorsun."

Dişlerini sıkarak ona, "Bu konuşma yemek pişirmenin bana sağladığı stres giderici etkiye ters düşüyor," diyorum.

"Beni de mi hayatından çıkaracaksın? Sanırım seni önemseyen insanlara böyle yapıyorsun."

Beni önemsediğini itiraf etmesini görmezden gelmeye karar verdim. "Kişisel bir şey değil. İnsanların etrafında olmayı sevmiyorum."

"Benim yanımda iyi görünüyorsun."

Ona hançer gibi bir bakış fırlatıyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu ve biz konuşurken yeniden değerlendiriyorum."

Gözlerini deviriyor ve çenesini avucunun içine alıyor. Gözlerinin beni delip geçtiğini, etrafıma titizlikle ördüğüm duvarları delmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Kızgınlığıma rağmen, işe yarıyor gibi görünüyor.

"Sana ağabeyini hatırlattıkları için mi?" diye soruyor sonunda, sesi yumuşak.

Derin bir nefes alıyorum. "En iyi sessizlikte yemek yaparım."

İsteğimi dikkate almıyor. Sesi hülyalı bir nitelik kazanıyor. Sanki kendi kendine konuşuyor gibi, ama ben kendimi dinlemekten alıkoyamıyorum.

"Clara'nın cenazesinden sonra ben de aynı şekilde hissettim. Ailesini görmekten nefret ettim. O çirkin yeşil karavanı görmekten de nefret ettim. Bana onu hatırlatan her şey çok acı vericiydi." Nefes veriyor, Clara'nın anısının beraberinde getirdiği baskıdan kurtuluyor. "Bana kardeşinin nasıl öldüğünü hiç anlatmadın."

Marine edilmiş karidesleri tavada parıldayan yağ tabakasının içine bırakıyorum. Sıcakta cızırdayıp çatırdıyorlar ve ona dönmeden önce sesin azalmasını bekliyorum. "Ve bana Clara'nın nasıl öldüğünü hiç anlatmadın."

Kıllanıyor. "Clara'nın ölümü... karmaşıktı." "Hepsi öyle değil mi?"

"Bazıları diğerlerinden daha fazla," diye mırıldanıyor kolyesini sıkarken.

Yapışını izliyorum, göğsümde garip duygular kabarıyor. "O şeyin gerçekten sihirli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Kapalı yumruğuna bakıyor. "Başka hiçbir umut kaynağı olmayan iki küçük kız için temsil ettiği sihre inanıyorum."

"Eğer o şey sihirli olsaydı, arkadaşın hâlâ hayatta olurdu."

Sözlerim karşısında irkiliyor ve yüzünde beliren incinmişliği görüyorum. Kendini bar taburesinden itiyor ve benden uzaklaşıyor.

"Anlamamı beklemiyorum. Kardeşinin yasını tutmadın. Tek yaptığın aileden ve acından kaçmak oldu. Bil bakalım ne oldu, Misha?" diye tersliyor. "Kederden kaçamazsın. Eninde sonunda seni yakalar."

Başımı salladım. "Hiçbir şeyin beni yakalamasına izin vermeye niyetim yok."

"İnkâr eden bir adam gibi konuştun."

Sonra dönüp mutfaktan çıkıyor ve beni iki kişilik bir yemeği yemem için yalnız bırakıyor.

OceanofPDF.com

PAIGE

İki sorunum var.

Birincisi, Misha'yı mutfakta yalnız bırakmayı gerçekten istiyorum. Ne kadar haklı olduğumu ve beni dinlemediği için ne kadar aptal olduğunu düşünmesini istiyorum. Beni içeri almadığı için pişman olmasını istiyorum.

İkincisi ise çok acıkmış olmam. Akşam yemeğinin kokuları merdivenlerden yukarı yayılıyor ve ağzım sulanıyor. Kendimi lezzetli bir şeyin kokusunu alan bir çizgi film karakteri gibi hissediyorum. Havaya uçmama ve buhar izlerinin arkasından mutfağa geri dönmeme saniyeler kaldı.

On beş dakika boyunca odamda kara kara düşündüm. Ama midem içeriden bıçaklanıyormuş gibi hissetmeye başlayınca inliyorum ve koridora geri dönüyorum.

Merdivenlerden her seferinde bir adım atarak yavaşça iniyorum. Sonunda aşağıya inmeyi başarıyorum. Mutfaka bakıyorum ama Misha'yı hiçbir yerde göremiyorum.

Belki içeri sızar, bir şeyler atıştırır ve o- "Bir şey mi arıyorsun?"

demedi giderim.

Misha elinde bir demet taze otla kilerden çıkarken cıglık atıyorum.

Bana başını sallıyor ve karideslerin üzerine serpmek için kişniş parçalarını koparmaya başlıyor. Sonra küçük fesleğen yapraklarını mozzarella ile kaplanmış ve üzerine zeytinyağı gezdirilmiş crostini üzerine diyor.

Doğrulurken dudaklarımı yalamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ben... sadece biraz su istedim."

"Yemek istediğiniz tüm yiyecekleri yıkamak için mi?"

İç çekerek yenilgiyi kabul ediyorum ve mutfağa giriyorum. "İyiyim. Ben açım. Beni dava et."

Bir kase kremalı domates alıyor ve crostini'lerin üstüne bolca koyuyor. Sonra bir tabağa üç tane koyuyor ve bana doğru itiyor. "Aperatifiniz."

"Vay canına." Lezzetli, toprak kokusunu içime çekiyorum. "Bu cennet gibi."

Üç crostini'den ikisini mideye indiriyorum ve üçüncüyü elime aldığımda, en başta bu mutfaktan hışımla çıkmamın tüm nedenini unutmuş oluyorum.

"Bu inanılmaz. Son zamanlarda tattığım en iyi yemek... Şimdiye kadar."

"Jace bunu duyduğuna sevinmeyecek."

"O zaman ona söyleme." Üçüncü crostini'mden bir ısırık alıyorum ve sonra ona sevgiyle bakıyorum. "Eğer bir gün anne olacak kadar şanslı olursam, çocuklarıma her zaman ev yemekleri yapacağıma dair kendime söz verdim."

"Öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Bu, su kaynatmanın benim için bir zorluk olduğunu fark etmeden önceydi. Ama en azından çocuğumuzun yemek yapabilen bir babası olacak."

İyi niyeti buharlaşıyor. Bir an için içine yerleştiğimiz rahat huzur, kaşlarının çatılmasıyla yok oldu.

"Büyük kötü Don olduğunu biliyorum ama çocuğumuz için yemek pişirmeye vaktin olacaktır, değil mi?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve tereddütü görebiliyorum. "Benden ne istiyorsun Paige?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım sadece... kendin olmanı istiyorum." Başını sallıyor. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Ya yaparsam?" Ona yaklaşabilmek için crostini'mi bırakarak soruyorum.

Bir anlığına eğildi. Nefesindeki taze otların kokusunu alabileceğim kadar yakın. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum ve bu içimi aydınlatıyor.

"Dikkatli ol, *Kiska*. Dilekler bazen gerçek olur."

"Tamam o zaman," diyorum. "Ailenizle tanıştırmak istiyorum. Annenle tanışmak istiyorum."

Gözleri yarık yarık oldu. Sonra bana dönüyor ve tavada kızartılmış pırıl pırıl iki porsiyon karidesi baharatlı kinoa ve kavrulmuş sebzelerle dolu tabaklara dolduruyor.

Belli ki mutfaktan hışımınla ıkımam pek bir etki yaratmamıştı. Hâlâ bana tabak hazırlıyordu.

Profilini görebilmek için yer değiştiriyorum. "Kayınvalidemi tanımak istemek o kadar da büyük bir istek değil. Yani, bu normal."

Dönüp beni tepeden tırnağa süzüyor. Beni annesinin hayal ettiği gibi gördüğünü hissediyorum. Bu beni utandırıyor, ama belki de bütün mesele budur.

"Gerçekten seni onaylayacağını düşünüyor musun?"

diye soruyor. "Muhtemelen beklediği gibi biri değilim."

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle. "Değilsin."

"Belki de bu iyi bir şeydir. Bahse girerim herkes bana ucuz laflar ederken ofiste kendimi tutamayacağımı düşünmüşsündür. Bahse girerim Petyr Ivanov'la da tek başıma başa çıkamayacağımı düşünmüşsündür. Ve ben ikisini de yaptım. Yerimde durdum ve kendimi savundum."

Kaşlarını çatıyor, ikna olmamış gibi, ben de devam ediyorum. "Ve biliyor musun? Yanıldığını kanıtlamaya devam edeceğim. Yarın diğer bölüm başkanlarıyla bir yönetim kurulu toplantım var. Orada da kendi işimi yapacağım."

"Bu adamlar o kadar kolay ikna olmazlar."

"Sanırım o zaman tüm cazibemi kullanmam , değil mi?"

Bir tabağı bana doğru itiyor ama tek kelime etmiyor. Yarın beni de diğerleri gibi yakından izleyeceğine dair bir his var içimde.

İyi. Kendimi köşeye sıkıştırdıysam ne olmuş? Şimdi yumruk atarak kurtulma zamanı.

OceanofPDF.com

PAIGE

Ertesi sabah boş bir yatağa uyandım.

Bu noktada farklı bir şey beklemiyorum ama yine de yorganın altından olabildiğince çabuk çıkıyorum. Günümün geri kalanına ne kadar çabuk devam edersem, nasıl başladığını o kadar çabuk unutabilirim.

Gerinip banyoya doğru yöneliyorum, ama oraya giderken yatağın ayak ucundaki bankın üzerine özenle yerleştirilmiş soluk bir allık kutusu fark ediyorum.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldanıyorum. Muhtemelen giymem için aile mücevherleriyle süslenmiş bir taç. Ya da belki üzerinde Orlov'un büyük "O" su olan bir yaka, böylece dünya artık kime ait olduğumu bilsin.

Hızlı bir hareketle kapağı açıyorum, bu bitirmeye hazırım. Sonra duruyorum.

Kutunun içindeki mücevherler değil, kumaş. Elimi şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak beyaz pantolonun üzerinde gezdiriyorum. Kırışmamasına dikkat ederek çekip çıkarıyorum ve altında kapakla uyumlu soluk pembe bir bluz buluyorum. Boynunda bir fiyonk ve ayak bileğinin arkasında bir fiyonk olan bir çift çıplak topuklu ayakkabı ve devrilmekten endişe etmemi gerektirmeyecek kadar kalın bir topuk var.

Kutunun yan tarafına sıkıştırılmış kabartmalı bir kart stoğu parçasında şunlar yazılıdır "*Bilinçli Olarak Yaratıldı.*"

Bana bir hediye aldı. Gucci'de en yakındaki mankenin üzerinde bulduğu "duygularına para saçı" bir ucube değil, bana yeni efendilerimin kim olduğunu hatırlatmak için tasarlanmış bir Orlov yadigârı değil, bir *hediye*. "*Seni düşünüyordum*" diyen türden.

Bugünkü yönetim kurulu toplantısı için, çevreye önem veren zanaatkârlar tarafından yapılmış, zevkime, bedenime ve değerlerime göre hazırlanmış bir kıyafet.

Gülümsemeden duramıyorum.

İçime yayılan bir hafiflik, bugünkü yönetim kurulu toplantısıyla ilgili hissettiğim gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Duşumu aceleyle alıyorum ve Misha'nın seçtiği her kıyafeti giymek için zaman ayırıyorum. Onu memnun etmek istediğim için değil, bana verdiği her şeyi gerçekten beğendiğim için.

Makyajımı bitirdiğimde, günün bana getirebileceği her şeyle başa çıkabilecekmişim gibi hissediyorum.

Arabam dışarıda beni bekliyor ama Konstantin muzip bir gülümsemeyle arabanın yanında duruyor. "Seninle işe gelmemin bir sakıncası var mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bana naz yapma. Misha seni benim kişisel korumam yaptı, değil mi?"

"Bingo." Sırıtarak yolcu koltuğuna oturur. "Ama gördüğüm kadarıyla şanslı bir bayansın. Güvenlik ekibindeki herkesten daha güzel görünüyorsun."

Topuklu ayakkabılarımı arkaya atıyorum ve çıplak ayakla sürücü koltuğuna tırmanıyorum. "Korumaya ihtiyacım yok."

"Bunu söylüyorsun çünkü Petyr Ivanov'u bizim tanımıyorsun," diye uyarıyor. "Güven bana Paige, bu gerekli."

Bir anda Konstantin'in Mişa'nın kardeşini de tanıyor olması gerektiğini anladım. Bu neden daha önce aklıma gelmemişti ve şimdi neden aklıma geldi bilmiyorum. "Maksim'le yakın mıydınız?" diye soruyorum.

Konstantin'in elleri dizlerinin üzerinde kenetlenir. "Ben, şey... evet. Birlikte büyüdük. Kendi evimden çok onların evindeydim."

"Yani Maksim ve Petyr arasında ne olduğunu biliyorsun."

Anlaşılmaz bir şekilde bana bakıyor. "Evet," diye nefes alıyor. "Ne olduğunu biliyorum. Bazı açılardan bu kaçınılmazdı. Orlov'lar ve Ivanov'lar, onlar... onlar... Kahretsin, ne olduklarını bile bilmiyorum."

"Bunun bir aile meselesi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Karmaşık olduğunu söylüyorum," diye kaçamak bir cevap veriyor Konstantin. "Ve daha da önemlisi, bu Misha'nın anlatması gereken bir hikâye."

"Bana öyle geliyor ki bu onun olduğu kadar sizin de hikayeniz."

"Olabilir. Ama sen onun karısısın. Bu konuya girmeyeceğim."

Akıllıca bir hareket yaptığını biliyorum. Başka biri olsaydım, Misha'nın işine karışmak istemezdim. Yine de, Misha Konstantin'i korumam olarak atayacaksa, bundan en iyi şekilde yararlanmak için elimden geleni yapacağım.

"Annesine benden mi?" Açıkça soruyorum.

Konstantin koltuğunda kıpırdanır. "Um..."

"Bu yeterli bir cevap," diye iç geçirdim. "Bu kadar utanç verici olduğumu bilmiyordum. Evliyiz ve annesine bile benden bahsetmiyor."

"Senden utanmıyor," diyor nazıkçe. "Bence bölümlere ayırmak onun için daha kolay."

Bunu açıklamasını istemeye zahmet etmedim. Onu rahatlık alanının ötesine ittiğimi zaten söyleyebilirim. Yine de Orion merkezine vardığımızda Konstantin arabadan patlayacakmış gibi atlıyor.

Benim için fark etmez. Hazırlanmam gereken bir yönetim kurulu toplantısı var.

Doğrudan toplantının yapılacağı toplantı salonuna gidiyorum, böylece ortama hâkim olabiliyorum. Rowan zaten orada, her sandalyenin önüne dosya ve su yerleştiriyor.

"Bu senin işin değil," diyorum geldiğimi duyurmak için.

"Sana da günaydın," diyor dikkati dağılmış bir şekilde. " yle olmadığını biliyorum ama meşgul olmam lazım. Sen iyi misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Biraz gerginim ama-"

"Hayır, d nden bahsediyorum," diyor. "Misha oldukça kızgın görünüyordu."

"Ah, doğru. Her şey girdi. Beni eve götürdü ve yemek pişirdi."

"Oh," diyor Rowan, kaşlarını kaldırarak. "Tamam, bu rahatlatıcı. Kızacağından endişeleniyordum. Yani, kızgın görünüyordu."

"Bence sadece duruma kızmıştı. Bana kızgın olsa bile, bana asla zarar vermezdi."

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda, onları kastettiğimi fark ediyorum. Buna gerçekten inanıyorum. Her nasılsa, bu sefer daha akıllı olacağıma dair kendime söz verdiğimde ona güvenimi vermiştim.

"Güzel. Sevindim..." Rowan'ın sesi .

Varoluşsal krizimi daha sonrası için bir kenara itiyorum ve odağımı yeniden yönlendiriyorum. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Bana gergin bir g l msemi veriyor. "Petyr Ivanov beni gerçekten çok ."

"Onda büyük sürüngen hisleri var."

"Sürüngen hislerini unutun; onda büyük bir baltalı katil hisleri var. Bana eski sevgililerimden birini hatırlatıyor."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Eski sevgililerinden birinde baltalı katil titreşimleri mi vardı?"

Başını sallar ve yüzüne zorla bir g l msemi yerleştirir. "Beni görmezden gel. Takıntılarım la seni  zmemeliyim. Bugün tamamen Pazarlama Müdürü olarak ilk yönetim kurulu toplantın la ilgili. Bugün Paige günü, Rowan günü değil."

 imi yeni bir sinir dalgası kaplıyor. Onun böyle bir şeyi yüksek sesle söylediğini duymak hâlâ tuhaf.

"Bu arada harika görünüyorsun. Bu takım elbise harika," diyor Rowan.

Ellerimi ceketin önünde gezdiriyorum. "Misha'dan bir hediye idi."

Rowan'ın yüz ifadesi hülyalı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana karşı gerçekten çok iyi, değil mi?"

"Bana öyle olacağına söz verdi," diyorum usulca. "Sanırım ona inanmaya başlıyorum."

Beni hiç sevmese bile bana iyi davranacak. Bu kötü bir anlaşma değil, ama yeterli mi? Ya kendimi güvende hissetme fırsatı için aşk şansımı pazarlık konusu yaptıysam? Bir şeyi diğerine karşı nasıl tartabilirim?

"Paige?" Rowan'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. "İyi misin?"

İçimdeki şüpheyi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Elbette. Sadece biraz gerginim. Böyle bir masanın başında oturacağımı hiç düşünmemiştim."

Kafamın içinde annemin sesini duyuyorum. *"Sen ve Clara, kafanızdaki tüm o büyük lanet fikirlerle etrafta koşturuyorsunuz. Gerçekçi ol, Paige. Benden ya da bu karavan parkından daha iyi değilsin. Ait olduğun yer burası."*

Masanın başına oturuyorum ve doldurulmayı bekleyen yirmi boş sandalyeye bakıyorum. Ben o karavan parkına ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Ama ben de buraya ait miyim bilmiyorum.

Şüphelerim bana annemin sesiyle fısıldayıp duruyor. *Bu masanın başında oturmanın tek nedeni, seni oraya güçlü bir adamın oturtmuş olması.*

Neyi hak ettiğini biliyorsun ve bu değil.

MISHA

Takım elbise giyiyor.

Bugün gelip onu eski püskü bir tişört elbise ve terliklerle görmeye hazırdım ama Paige topuklu ayakkabılarına kadar onun için seçtiğim her şeyi giyiyor.

İnanılmaz görünüyor.

Ayrıca çok korkmuş görünüyor. Endişe, asfalt bir yolun sıcaklığı gibi ondan yayılıyor.

Öne eğilip boğazımı temizleyebilir, herkese burada olduğumu ve Paige'in benim için kim olduğunu hatırlatabilirim. Bu adamların çoğunu yıllardır tanıyorum. Hepsi Orlov imparatorluğunun sadık üyeleri ama aynı zamanda egolarının köleleri. Sırf onlardan talep ediyorum diye Paige'e onay vermeyecekler.

Bunu hak etmesi gerekiyor.

Paige iki kez boğazını temizliyor ve nihayet ayağa kalkmadan önce suyundan bir yudum alıyor.

"Muhtemelen bu masanın başında ne işim olduğunu merak ediyorsunuzdur," diyor aniden. Adamlar eğilip onun her hareketini dikkatle inceliyor. "Dürüst olacağım, ben de aynı şeyi merak etmiştim."

Böyle bir strateji izlemesini beklemiyordum. Ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi beklerken kendimi içine çekilmiş buluyorum.

"Eminim birçoğunuz benim hakkımda çoktan varsayımlarda bulunmuştur," diye devam ediyor. Masanın etrafına yayılan mırıltılar bunu doğruluyor. "Şüphesiz bunların çoğu hoş değil. Burada durup kendimi savunabilirim. Bulduğum yeri hak ettiğime dair büyük bir konuşmayla sizi ikna etmeye çalışabilirim. Ama kendim için suçlanamayacak bir itibar inşa etmek için zaman ve çaba harcamayı tercih ederim. Sizden tek istediğim işinizi yapmaya devam etmeniz ve benimle çalışma fikrine açık olmanız.

"Bu odadaki en deneyimli kişi ben olmayabilirim ama sıkı çalışmanın ne olduğunu bilirim. Zor iş, bir yandan SAT sınavlarınıza çalışırken bir yandan da bir karavanı fare istilasından temizlemeye çalışmaktır. Zor iş, haftalardır ailenizi görmemiş olmanıza rağmen Sosyal Hizmetleri iyi olduğunuza ikna etmeye çalışmaktır. Zor iş, çalınmış birkaç antibiyotik ve bolca inançla zatürreyi tedavi etmeye çalışmaktır. Bunların hepsini defalarca yaptım.

Masadan uzaklaşıyor, gözleri bir şekilde uzak ve aynı zamanda odaklanmış.

"Alışık olduğunuz gibi biri olmayabilirim," diyor, "ama bu işi yapabilecek becerilere sahibim. En önemlisi, Ivanov Industries'i yöneten o sümüklü pisliğin, önüne atacağımız mayının altında kalmasını görmek için ben de aynı derecede hevesliyim."

Odada başka bir mırıltı dolaşıyor. Erkekler başlarıyla onaylıyor.

Onların dikkatini çekti. Neredeyse başardı. Şimdi tek yapması gereken onu eve getirmek.

"Ivanov'un holdingleri üzerinde tam kontrolü ele geçirmemize ramak kaldı," diyerek dosyasını eline aldı ve herkesi aynı şeyi yapmaya davet etti. "Şimdi yapmamız gereken şey şirketi yeniden markalaştırmak. Şirketin Orlov Enterprises şemsiyesi altına sorunsuz bir şekilde gerekiyor. Ve burada adım adım ayrıntılı bir planım var. Petyr Ivanov neye uğradığını şaşırarak."

Masanın başında dimdik duruyor, omuzları yüksek ve dik. Bir vahiy gibi görünüyor. Bir kraliçe gibi görünüyor.

Lanet bir mucize gibi görünüyor.

PAIGE

"Orada harikaydın!" Rowan ötüyor. "Cidden. Destansıydı. Kızları öyle bir eziyorum ki, haberin bile yok."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Oldukça iyi geçti, değil mi?"

Ellerini masama vuruyor. "Şaka mı yapıyorsun? Seni gerçekten dinlediler, Paige. Dikkatlerini verdiler. Bu çok büyük bir şey."

İçimdeki rahatlama sel gibi akıyor, saatlerdir ilk defa göğsüm genişliyor.

Bitti artık. İlk yönetim kurulu toplantımdan sağ çıktım. Aslında, belki de ilk yönetim kurulu toplantım.

"Tüm yardımların için teşekkürler Rowan. Sen olmasan bunu başaramazdım." "Lütfen," diye alay ediyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsi senin sayende oldu."

Dinamik ikilimizde kimin daha hayati olduğuna dair ileri geri bir tartışmaya girmeden Misha odaya giriyor.

Rowan bana son bir kez gülümsüyor ve sonra sessizce gidiyor. Misha masama doğru ilerliyor ve kenarına oturuyor.

"Eee?" Birkaç saniyelik gergin bir sessizlikten sonra soruyorum. "Sence nasıl geçti?"

"Sence nasıl geçti?"

Yüzü hiçbir şey ele vermiyor. O toplantı odasında konuşmaya başladığımda, içimdeki gergin enerji düğümü arka plana çekildi. Ama şimdi Misha'nın donuk bakışlarını görmek bana onun hâlâ orada olduğunu hatırlatıyor. Sertçe yutkunuyorum, o toplantıdan çıktığımdan beri hissettiğim zafere tutunmayı umuyorum.

"Bence gerçekten iyi geçti."

Başını sallıyor. "Dinlemelerini sağladın. Bundan seni ciddiye alacaklar."

Döner koltuğumda arkama yaslanırken çok rahatlamış görünmemeye çalışıyorum. Ama sonunda bu girişimden vazgeçiyorum. Kollarımı havaya kaldırıp deli gibi kıkırdarak sandalyemin etrafında kutlama çemberleri çizerken coşkulu bir çığlık atıyorum.

Sessizce kıkırdıyor.

"Bunun pek de onurlu bir davranış olmadığını biliyorum ama umurumda değil," diyorum arkamı dönerken. "Eyalet kros turnuvasında birinci olduğumdan beri böyle hissetmemiştim."

"Koşucu muydun?"

Başımı salladım. "Ben de mazlumdum. Okulumuz yıllardır kazanamamıştı ve ben de kiralık koşu ayakkabıları giyiyordum."

"Koşu ayakkabısı kiraladıklarını bilmiyordum," diyor burnunu tiksintiyle kırıştırarak.

Çenemi indiriyorum ve ona bakıyorum. "Yok. Zengin bir birinci sınıf öğrencisiyle gizli bir anlaşmaydı."

Başını sallıyor ve benim mücadeleci yöntemlerime hayran olduğunu hissediyorum. Ya da belki ben uyduruyorum ama umurumda değil. "Ve yine de kazandın," diye ima ediyor.

"Çeyrek mil farkla," diyorum gururla. "Clara bitiş çizgisinde yüzünü boyamıştı. Bitirdikten sonra beni yere yatırdı ve orada toprakta ağladık."

"Toprakta ağlamak zaferi kutlamak için doğru bir yol gibi görünmüyor."

"Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Sonra kalktık ve eyalet sınırını geçerek The Gingerbread House adlı fırına doğru doğaçlama bir yolculuğa çıktık. Herkesin övgüyle bahsettiği bu harika çörekleri yaptılar. Clara ve ben

Bu yüzden okulu kırdık ve üç saat güneye giden bir otobüse bindik. Ve ne oldu biliyor musunuz? Buna kesinlikle değdi."

Bana eğlenerek bakıyor. "Onları hak etmişsin gibi görünüyor."

İç çekiyorum ve içgüdüsel olarak kolyemi okşuyorum. Hatıralar şimdi özellikle canlı geliyor. Sanki geçmişle şimdiki zaman arasındaki perde ince. Otobüsten indiğimizde terli saçlarımızı savuran rüzgârın taze pişmiş ekmek ve tarçın kokusunu da beraberinde getirdiğini hissedebiliyorum.

"Bunu yıllık bir gezi haline getirmek için kendimize söz verdik," diye devam ediyorum. "Bir sonraki yıl da aynı gün aynı otobüse binecektik." Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, bunu ona neden söylediğimi merak ediyorum. Yarayı neden tekrar açtığımı merak ediyorum. "Ama Clara bir sonraki seneye kalamadı."

Gümüş gözleri ruhumda bir delik açıyor. Kabuğumun altına çekilmek istiyorum. Ama aynı zamanda, onu itmek istiyorum. Artık bu yükü taşımak istemiyorum.

"Bu sabah ilk aradığım kişi o olurdu," diyorum sessizce. "Çok heyecanlıydı. Nasıl kutlayacağımızı sorardı..."

"Siz olsanız nasıl kutlardınız?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Zencefilli Kurabiye Evi'ne giden üç saatlik bir otobüse mi bineceksin?"

Bir şey söylemiyor ama gitmiyor da. Misha sessizlik katlanılabilir hale gelene kadar kalıyor. Ta ki ben onun yokluğunu o kadar derinden hissetmeyene kadar.

Her nasılsa, bu onun kelimelere dökebileceği her şeyden daha iyi.

Günün sonunda Konstantin bana eve kadar eşlik ediyor.

Konstantin, "Kocan toplantılarda sıkışıp kaldı," diyor. "Sen benimle kaldın."

Bu sabah yaşadığım heyecan ve ardından gelen ani duygusal çöküşten sonra bir fikir beyan edemeyecek kadar bitkinim. Sessizlik içinde eve gidiyoruz ve ben

Gece yatmadan önce hızlıca bir şeyler atıştırmak için doğruca mutfağa gidiyorum.

Mutfak tertemiz, lavabonun üzerindeki tek bir ışık aydınlatma için yanıyor. Ama tezgahın üzerinde kocaman bir pasta kutusu görmek benim için yeterli.

Kahverengi karton üzerine damgalanmış tanıdık küçük bir logo ile.

Zencefilli Ev.

"Olmaz..." Nefes alıyorum.

Kapağı dikkatle kaldırıyorum, sanki bir zaman kapslymş gibi. Doğrudan geçmişe açılan bir pencere.

İçeride bir düzine çeşit rek ve hamur işi var. Eğilip derin bir nefes alıyorum. Clara'nın kahkahasının ınlamasını neredeyse duyabiliyorum. rekten jöle fişkırıp çenemden aşağı damladığında çıkardığı kahkahayı.

Kutunun üzerinde not yok, ama nota ihtiyacım yok. Bunu benim için kimin bıraktığını biliyorum.

İşte bu yüzden beni kadar korkutuyor.

Bugünden sonra kendimi güçlü hissediyorum. Yetenekli hissediyorum. Güçlü hissediyorum.

Ama kocama aşık olmaktan kaçınacak kadar güçlü olabileceğimden emin değilim.

MISHA

Tarayıcı monitörünün karanlık ekranına gözümü kırpmadan bakıyor ve en son aynı pozisyonda durduğum zamanı hatırlıyorum.

Gitmeye çalışmışım ama Maksim kolunu omuzlarıma dolamış ve beni öne doğru çekmişti. *"Bir gün burada olacaksın, yaratılmasına yardım ettiğin bir hayatı görmeyi bekleyeceksin."*

Gözlerimi devirerek onu tersledim. *"Senin çocuk sahibi olmanın tek amacı benim çocuk sahibi olmama gerek kalmaması."*

"Bir gün fikrini değiştireceksin."

Her zamanki gibi Maksim haklıydı. Yıllar sonra, işte buradayım, ultrason teknisyeninin bana çocuğumu göstermesini bekliyorum.

Paige odaya çekingen bir şekilde girdi. Orada durduğumu fark edince sakinleşti. "Neden hastanede değiliz?"

Dr. Simone Mathers içeri girerken, "Hastaneyi size getirdim," diyorum.

Üzerinde sokak kıyafetleri var ama boynunda bir stetoskop asılı. İkimize de gülümsüyor, Paige'in üzerinde durarak. "Bay ve Bayan Orlov, ikiniz de hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diyor Paige gergin bir kıkırdamayla. "Misha sana benim... tıbbi geçmişimden bahsetti mi?"

Simone ona yumuşak bir gülümseme verir. "yle. Ayrıca bu hamilelik konusunda biraz gergin olduğunuzdan da bahsetti. İinizi rahatlatmak için buradayım."

Paige kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. Sanki bebeği korumaya çalışıyormuş gibi.

Doktor onu nazıkçe muayene masasına doğru götürür. "Hazır olduğunuzda masaya uzanabilirsiniz. Basit bir tarama yapacağım - bebek bundan hiç rahatsız olmayacak - ve sonra içeride işlerin nasıl gittiğini anlayabiliriz."

Paige nazıkçe masaya oturur ve arkasına yaslanır. Hazır olduğunda Simone gömleğinin eteğini kaldırıyor ve ultrason jlesini Paige'in karnına tecrübeli elleriyle yayıyor. Paige derin bir nefes alıyor ve kolyesini sıkıca kavıyor. Yakın zamanda onu bırakmayı planlıyor gibi görünmüyor.

Masaya biraz daha yaklaşıyorum ama aptalca bir şey yapmaya kalkışacak kadar değil. Örneğin, elini tutmak gibi.

"Tamam, bakalım burada neyiz varmış." Simone monitörü çeviriyor, böylece ikimiz de ekranı görebiliyoruz.

Bana gri çizgiler ve beyaz lekelerden oluşan gelişigüzel bir kakofoni gibi görünüyor. Ama doktor bu karmaşadan bir çizgi seçiyor ve parmak ucuyla izini sürüyor. "şuradaki çizgiyi görüyor musun? Bu embriyonik kese. Ve şuradaki beyaz nokta... Bu da bebeğiniz."

Bana bir leke gibi görünüyor. Ama sonra, merkezinde, bir titreşim görüyorum. Onu göstermek için öne atıldım. "O da ne?"

Simone gülümser. "Bu bebeğinizin kalp atışları."

Paige ellerini ağzına kapatıyor, heyecanlı bir hıçkırık fokurduyor. "Her şey yolunda görünüyor mu?"

"İyiden de te. Her şey mükemmel görünüyor" diyor. "Fetüs sağlıklı ve kalp atışları güçlü. Bu tam da bu aşamada görmek istediğimiz şey."

Paige derin bir nefes alıyor ama bu omuzlarındaki gerginliği hafifletmiyor gibi görünüyor. "Bu aşamada...' Yani işler değişebilir mi?"

Simone sempatik bir gülümsemeye, "Size herhangi bir garanti veremem," diyor. "İnsan vücudu karmaşıktır. Hamilelik karmaşıktır. Pek çok şey olabilir. Ama size söyleyebileceğim şey, şu anda endişelenmek için hiçbir nedenimiz olmadığı. Genç ve sağlıklısınız. Bebeğiniz de öyle. Mümkün olduğunca bu olumlu yönleri odaklanın ve yolculuğun tadını çıkarmaya çalışın."

Paige başını sallıyor ama mesajın nüfuz etmediğini görebiliyorum. O bir endişe yumağı.

"Simone, lütfen bize biraz izin ver," diye rica ettim.

Simone hemen odadan çıkar. Yalnız kaldığımız anda Paige doğruluyor ve monitörde hâlâ donmuş olan görüntüye bakıyor. "Muhtemelen paranoyak gibi göründüğümü biliyorum-"

"Cyrille, Ilya'ya hamile kalmadan önce düşük yaptı," diye araya giriyorum. "Ağabeyim baba olacağı için o kadar heyecanlıydı ki Cyrille hamile kalır kalmaz bunu tüm dünyaya duyurdu. Birkaç hafta sonra da düşük yaptı."

"Bu korkunç," diye nefes alıyor.

"Olmayana kadar öyleydi. Sekiz ay sonra Ilya'ya hamileydi. Hamileliğin tadını çıkarmaya çalıştılar ama neredeyse altı aylık olana kadar rahatlayamadılar. Her adımlarında yanlarındaydım ve dürüst olmak gerekirse bu kadar zor olmasına gerek yoktu."

Kaşlarını çatıyor. "Endişe bir düğme gibi açıp kapatabileceğin bir şey değil, Misha."

"Belki değil, ama korkunuzla başa çıkamazsanız, sizi tüketir. Eğer izin verirsiniz önüne çıkan her şeyi yer bitirir."

"Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Rahatlamanı ve gerisini doğaya bırakmanı öneriyorum," diyorum ona. "Eğer bu bebek yeterince güçlüyse altı buçuk ay içinde doğacak. Eğer değilse, o zaman doğa işini yapmış ve zayıfları ayıklamıştır."

Gözleri kısıldı. "Bunu az önce bana söylemedin."

"Anne tilki, yavrusunun geri hayatta kalmasını sağlamak için yavrusunu topallayarak geride bırakır," diye açıklıyorum. "Buna en uygun olanın hayatta kalması denir."

"Biz hayvan değiliz, Misha," diye tıslıyor. "Biz insanız. *Her şey aile için.* Senin künyende de bu yazmıyor mu?"

"Bazen aileyi korumak büyük resme bakmak anlamına gelir."

"Buradaki 'büyük resim' nedir, Misha?" Paige talep ediyor. "Eğer düşük yaparsam, sıyracak mısın? Artık bana katlanmak zorunda değil misin? mudur yani?" Masadan kalktı ve ayağa kalktı. Sonra bana döndü. "Seni anlamıyorum. Bir an, ben pasta özlemi çekiyorum diye iki eyalet öteden unlu mamuller getiriyorsun. Sonra da bana rahatlamamı ve çocuğumun ölümünü kabullenmemi söylüyorsun. *Senin* çocuğunun. Senin kalbin var mı ki?"

Göğsümdeki kan gümbür gümbür atıyor. *Bunu sadece onun sana yaklaşmasını engellemek için yaptığını* söylüyor.

Yüksek sesle, "Belki de bilmiyorum." diyorum.

Başını iki yana sallar. "Buna inanmıyorum. Bu sadece benim düşünmemi istediğin şey. Herkesin böyle düşünmesini istiyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Eğildi, sesi alçaktı ve "Çünkü kalbini paylaşırsan onu kaybedebilirsin" dedi.

Sonra da o unutulmaz sözleri kulaklarımda çınlayarak çıkıp gidiyor.

PAIGE

Ertesi sabah planlanandan on dakika önce evden çıktığımda garaj sessizdi.

Konstantin'in korumam olmasına tamamen karşı olduğumdan değil; sadece biraz alana ihtiyacım var. Ve, tamam, belki de isyan havasındayım.

Anahtarları anahtarlıktan çekerken yüksek sesle şingirdiyorlar ama kimse peşimden gelmiyor gibi görünüyor. Sanka garajı evin geri kalanına bağlayan kapıdan kafasını uzatmadan önce küçük Volvo'ma binmeyi ve garaj kapısını açmayı başarıyorum.

İyi bir asker gibi, ben kalkış yapmadan arabanın önüne geçmeye çalışıyor. Ama çok yavaştı. Silahımı çekip garajdan çıkıyorum ve o daha kapıları kapatmadan kapılardan hızla geçiyorum.

"Ha!" diyorum muzaffer bir edayla. "Al bakalım, Misha."

Saniyeler sonra telefonum çalmaya başladı. Arabanın Bluetooth'undan cevap veriyorum. "Günaydın."

"Günaydın', kızımin kenarı. Beni ektin!" Konstantin şikayet ediyor. "Saat daha altı buçuk bile değil. Bunun için başıma ne kadar bela alacağımı biliyor musun?"

"Sakin olun. On beş dakika içinde Orion'da olacağım. Tek başıma bir yolculuk beni öldürmez."

"Ama Misha'nın emirlerine uymamak *beni* öldürebilir."

O görmese de ben elimi küçümser bir şekilde sallıyorum. "Seni öldürmeyecek. Belki kabul etmiyor ama bence senden hoşlanıyor. Ayrıca, sen temize çıktın; emirlere uymayan benim. Bana çok kızacak."

"İkinizin arasında bir şey mi var?"

"'Bir şey' mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Hayır, ben sadece onun karısı ve çocuğunun annesiyim. Ama aramızda hiçbir şey yok. Arkadaş ya da ortak değiliz. Ben sadece tüm kutularını işaretlemek için kullandığı kadınıym."

Gaza biraz daha sert basıyorum, endişelerimi geride bırakmak için düzlükte uçuyorum.

Konstantin inliyor. "İşte bu yüzden bu karmaşanın ortasında kalmak istemiyorum. İkinizin bunu terapide çözmeniz gerekiyor. O zamana kadar, geri gelin ve beni alın!"

"Hayır."

"Misha'ya ne söylemem gerekiyor?" diye bağıyor.

Yoldaki bir viraja yaklaşırken frene basıyorum. "Bunu kuzenine söyleyebilirsin..."

Frene tekrar bastığımda sesim . Ve tekrar.

Ama hiçbir şey olmuyor.

"Ne?" Konstantin soruyor.

"Aman Tanrım," diye

nefes nefese kaldım.

"Paige! oluyor?"

Fren pedalı sonuna kadar yere basılı ama araba .

"Siktir. Siktir." Yolun virajını takip ediyorum ama arabanın tehlikeli bir şekilde yana yattığını hissediyorum.

"Frenlerim! Durmuyorlar, duramıyorum!"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. İşlek bir kavşağa çok hızlı giriyor olmam da buna yardımcı olmuyor. Eğer arabayı durduramazsam, kaza yapacağım. Belki birini bile öldürebilirim. Belki kendimi bile.

Belki bebeğimi bile.

Konstantin küfreder. "Geri dön. Eve geri dön. Ben bir şeyler getiririm, bilmiyorum. Kapılara çarp."

Ona yeterli zaman olmadığını söylemek istiyorum. Geri dönebileceğim bir yol yok. Bir sonraki kavşak sabahın erken saatlerinde işe gidenlerle dolu.

"Paige!" Konstantin dikkatimi çekmeye çalışarak bağıyor.

Ama bundan sonra olacaklar için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor. Sadece tek bir seçenek var.

Direksiyonu sağa kırıyorum ve doğrudan caddenin bir elektrik direğine çarpıyorum.

Çarpışmanın etkisiyle metaller çatırdıyor, hava yastığı patlıyor ve camlar kırılıyor. Motordan büyük bulutlar halinde dumanlar yükseliyor.

"Lanet olsun, ne oldu?" Konstantin kükrer. Her nasılsa, arabanın Bluetooth'u hâlâ hoparlörlerden onun sesini alıyor. "Sen iyi misin? Konuş benimle! Paige!"

Vücudumu gözden geçiriyorum. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirebiliyorum, bilincim yerinde, hala nefes alabiliyorum. Yine de sesimi bulmam biraz zaman alıyor. "Ben... Sanırım iyiyim. Bir elektrik direğine çarptım. Frenler çalışmıyordu."

", " diye emretti. "Hemen ." Hat kesilir.

Emniyet kemerimi çıkarabilmek için hava yastığını yüzümden itmeye çalışıyorum ama etrafımdaki arabanın hırpalanmış kabini bir şey yapmamı zorlaştırıyor. Kapı sıkışmış ve ne kadar zorlarsam zorlayayım açamıyorum.

Birden kapımın kırılmış penceresinden bir adam belirdi. Tayt giymiş, pazusunun etrafında bir egzersiz bandı var.

"Koşuyordum ve seni gördüm-" Başını iki yana sallar. "Bu çılgıncaydı. Hanımefendi, iyi misiniz?"

"Kapı sıkışmış." Kelimeleri yüksek sesle söylemek içimde bir şeyleri gevşetiyor. Boğazım gözyaşlarıyla tıkanıyor ve panikle yutkunmak zorunda kalıyorum.

Adam kapıyı çekmeye başlıyor, ben de omzumla itebildiğim kadar sert itiyorum. İkimiz birlikte harap olmuş metali açmayı başardık. Elimi tutuyor ve titreyen bacaklarımın üzerinde dışarı çıkmama yardım ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor, dik durmama yardım ederek. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Ben-"

Sözlerim yaklaşan bir motorun gürültüsünde kayboluyor. Parlak kırmızı bir üstü açık araba caddeden bize doğru hızla gelirken kafamı kaldırıp bakıyorum.

"Oh, oğlum."

"Yaralandın mı?" diye soruyor acilen.

"Hayır," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ama bu değişmek üzere olabilir."

Bir saniye sonra üstü açık araba gıcırdayarak önümüzde durdu. Misha dışarı fırlıyor, kopmak üzere olan bir fırtına gibi görünüyor. Sesi gürleyen bir gök gürültüsü bulutu gibiydi. "Paige. Ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Araba kullanıyordum ve frenler çalışmadı."

Egzersiz kıyafetli adam başını sallıyor. "Yoluna devam ediyordu ve sonra, *bum*. Doğruca bir elektrik direğine yöneldiğini gördüğümde inanamadım. Deli olduğunu düşündüm ama frenler çalışmıyorsa akıllıca bir hareket."

"Aslında Konstantin'i beklemek daha akıllıca bir hareket olurdu," diyor Misha bana tükürerek.

"Ne kadar tahmin edilebilir." Bana yardım eden kibar adama dönmeden önce ona ters ters baktım. "Yardım etmek için durduğun için teşekkürler. Sen devam edebilirsin. Seni tutmak istemiyorum."

Gözleri Misha'ya doğru kayıyor. "Ve burada iyi olacaksın...?"

"Sanırım kocasının yanında güvende," diye homurdanıyor Misha. "Onu şimdi yakaladım. Gidebilirsin."

Utancımdan kızardım. "Evet, teşekkür . İyi olacağım."

Adam bana başıyla veda ediyor ve birkaç saniyede bir omzunun üzerinden geriye bakarak koşar adımlarla yola koyuluyor.

"Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu," diye tıslıyorum Misha'ya. "Bu kadar kaba olmana gerek yoktu."

Beni görmezden geliyor ve ders vermeye başlıyor. "Aklından ne geçiyordu? Konstantin'i ektin."

"Bugün bebek bakıcısı havamda olmadığımı düşünüyordum."

"Ruh halin umurunda değil. Petyr Ivanov'un da umurunda değil. Ben senin güvenliğini önemsiyorum."

"Konstantin'in bahsetmediği telekinetik güçleri yoksa, farklı bir şey yapamazdı. Sadece benimle birlikte arabada olurdu."

"Konstantin eğitilmiş biri. Bir kriz anında ne yapacağını bilir."

Buna sinirleniyorum. "Ben de kendi payıma düşen krizleri idare ettim, tamam mı? Corden Park'ta büyüüp de kaosla başa çıkma konusunda bir iki şey öğrenmeden olmaz."

"Corden Park'tan çok uzaktasın, *Kiska*."

Ondan uzaklaşıyorum, yoğun gümüş bakışlarının sıcaklığına dayanamıyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Fren pedalını yere çarpmıştım ama hiçbir şey olmuyordu."

"Arabayı . Şimdilik benimkine bin."

Tartışmanın anlamı yok. Eve yürüyecek durumda değilim. Misha'nın arabasının yolcu tarafına geçmek bile çok fazla enerji gerektiriyor. Koltuğa yığılıyorum ve meydan okurcasına kollarımı kavuşturuyorum.

Misha içeri girdiğinde, öfkesi dalga dalga yayılıyor.

"Bana kızma; bana o boktan şeyi satan satıcıya kız. Paraya ihtiyacın olduğundan değil, ama o hatalı frenler için ciddi bir ödeme alabiliriz."

"Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok." Elini yüzünde gezdiriyor, bıkkın bir halde. "İşte bu yüzden korunmaya ihtiyacın var Paige. Burada neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Yeni bir arabanın durduk yere frenleri patlamaz."

"Ne diyorsun sen?"

"Arabayı aldığınız gece bir tamirciye arabanın her santimini kontrol ettirdiğimi söylüyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Ben , nasıl?"

"Etrafta bir ölüm tuzağıyla dolaşmana izin veremezdim," diyor. "Muayeneden başarıyla geçti. Bu frenler birkaç gün önce gayet iyiydi. Eğer frenler bugün çalışmıyorsa, birileri bundan emin olmak için aşırı çaba sarf etmiştir."

Bu olasılığı kabul etmeyerek başımı sallıyorum. "Araba bunca zamandır senin garajındaydı. Kim kurcalamış olabilir?"

"Orion'da olduğun zamanlar hariç. Arabayı binanın önündeki caddeye park edersiniz."

"Bunu *bir kez* yapmıştım."

Bana yan gözle bakıyor. "Sana söylemeye çalıştığım şey bu: Bir kere olması yeter. Tek bir hata. Bir hata."

Parmak eklemleri direksiyonun üzerinde bembeyaz. Uzanıp onu yatıştırmak için içimden gelen dürtüyle savaşıyorum. Sonra Orion'a , Orion'dan uzaklaştığımızı fark ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Ev mi?" Aval aval ona bakarak tekrarlıyorum. "Ne demek istiyorsun? Bütün gün toplantılarım var."

"İptal " diye . "Bir gün izin alıyorsun." "Hem de nasıl!

Bugün ofiste olmam gerekiyor."

Cevap olarak, hızlanır.

"Misha!" Ağlıyorum. "Dur. Beni eve geri dönmeye zorlayamazsın."

Evinin önüne park edene kadar konuşmadı. Sonra yolcu kapısına doğru yürüdü ve beni neredeyse koltuğumdan kaldırdı.

"Dr. Mathers'ı aradım bile. Yukarıda sizi muayene etmek için bekliyor."

"Bebek için mi endişeleniyorsun?" Beni merdivenlere doğru çekiyor, ben de tutuşuna karşı koyuyorum. "En güçlü olanın hayatta kalmasına ne oldu, ha, Misha?"

Aniden arkasını dönüyor ve öfkesinin tüm alevini bana yöneltiyor. "Bu hamilelikten bu kadar korkan birine göre, az önce lanet bir elektrik direğine çarptığın için fazla endişeli görünmüyorsun."

Bakışları şu anda kolyeme sarılı olan elime düşüyor.

"Yüce . Bu lanet şey sihirli değil, Paige!" "Bunu bilmiyorsun!"

"Siktir!" diye homurdanıyor ve beni belimden tutup kollarının arasına alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bağırıyorum. "İndirin beni!"

Inez ve Rada'nın yanından geçip sağlık odasına yöneliyor, itirazlarıma ve ellerimin taş kesilmiş göğsüne vurmasına aldırmadan.

Odaya daldığımızda Dr. Mathers şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Onu kontrol edin," diye emrediyor Misha, beni muayene masasına bırakarak. "Şimdi."

Dr. Mathers başını salladı ve muayeneyi yapmak için acele etti. Ben sadece gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum. Savaşabilirdim ama her şeyin yolunda olup olmadığını da bilmek istiyorum. Kazadan sonra şoktaydım. Her şey çok hızlı gelişti.

bebeği düşünmedim bile. Ama şimdi... Başka bir şey düşünemeyeceğim.

Doktor karnıma biraz ultrason jölesi fıskırttığında sessizliğe gömölüyorum. Üçümüz de monitörü bekliyoruz. Sessizliğin ortasında şüphe ve endişe sızmaya başlıyor.

Dr. Mathers sondayı karnımda gezdirerek kalp atışı arıyor. Geçen her saniye bir ömür gibi geliyor.

Lütfen, bir ritim olsun. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Misha'ya doğru bakıyorum ve gözlerindeki bakış kanımı donduruyor. Çok fazla ölüm görmüş bir adamın perili, umutsuz bakışı. Daha fazlasını görmeye hazırlanan bir adamın.

Ama yüzündeki ifade kopuk değil. Kişiliksiz değil. Tam burada benimle birlikte, ikimizin de en başta sahip olmayı düşünmediği bir şeyi kaybedebileceğimizden korkuyor.

Ve sonra.

Bir kalp atışının hafif çarpıntısı odada yankılanıyor. Rahatlayarak haykırıyorum ve masaya yaslanıyorum.

İçgüdüsel olarak kolyemi bıraktım ve eline uzandım.

OceanofPDF.com

MISHA

"Frenler kesinlikle kesilmişti," diyor Konstantin kazadan bir gün sonra acımasızca. "Hiç şüphe yok."

Bunu bekliyordum ama bu içimi yakan öfkeyi azaltmıyor. "O biliyor."

Konstantin başını sallar. "Onun hakkında, evet, kesinlikle. Ama iyi haber: bebekten haberi olmayabilir."

"Bunun bir önemi yok. Petyr Ivanov Paige'i öldürürse bebeği de öldürür," diye homurdanarak yumruğumu masaya vuruyorum. Konstantin'e bakıyorum. "Bir sıçanımız var."

İç geçiriyor ve tırnaklarını tahtaya vuruyor. "Evet, benim de ilk aklıma gelen buydu. Şimdiden birkaç fare kapanı kurmaya çalışıyorum."

"Güzel. Beni haberdar et."

"Her zaman." Başını sallıyor. "O nasıl?"

"Dinleniyorum. Nihayet. Bir an için bebeği kaybettiğimizi düşündük. Bu en inatçı kadına bile zarar verebilir."

Keşke kardeşim de burada olsaydı. Nihayet Maksim'in yıllar önce Cyrille'le ilk bebeklerini kaybettiklerinde neler yaşadığını tam olarak biliyorum. O olgun, çürümüş umutsuzluğu. Ne kadar güçlü olursanız olun, bazı şeylerin kontrolünüz dışında olduğu hissi.

Çocuğunuzu taşıyan güzel, bilinmez kadın da dahil "Peki ya sen?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp anılarıma göz kırpıyorum. "Ne oldu?" "Bu sana zarar veriyor mu?"

Çenemi sıktım. "Ben iyiyim."

Konstantin ikna olmuş görünmüyor ama bu soruda ısrar etmemesi gerektiğini de biliyor. "Tamam, dinleyin: Şu anda böyle bir şey için bant genişliğine sahip olduğunuzdan emin değilim ama muhasebeden Anatoly bu sabah beni aradı. Sizinle birkaç kez iletişime geçmeye çalıştığını ama telefonu açmadığınızı söyledi."

"Paige'le birlikteydim," diyorum umursamazca. "Ne istiyormuş?"

"Paige ile ortak hesabınız üzerinden ayrı bir banka hesabına para aktarmanızın bir nedeni olup olmadığını sormak istedi."

"Ben..." Farkına varmak omurgamdan aşağı soğuk su gibi iniyor. Ayağa kalkıyorum, kemiklerim sertleşiyor, öfkem damarlarımda katılaşıyor. "İzninizle. Karımla konuşmam gerekiyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Üzerine fazla gitme," diye sesleniyor. Duymamam gereken bir fısıltıyla, "Hiç değilse benim hatırım için," diye ekliyor.

İçeri girdiğimde Paige kanepede televizyonun karşısındaydı. Rada yanında oturuyor, ikisi birlikte 90'lardan kalma bir sitcom izliyorlar ve gülme sesleri sinirime dokunuyor.

Rada beni görünce ayağa fırladı ve rengi kızardı. "Özür dilerim efendim. Ben... Ben gidiyorum."

Koşarak odadan çıktı ve ben Paige'e döndüm. "Ayaklarını uzatması için ona para verdiğimi bilmek güzel."

Paige kaşlarını çattı. "Bana bakması için ona para veriyorsun. Bugün yalnızdım. Bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Onu rahat bırak."

Buraya bir amaç için geldim, ama 'yalnız' kelimesini söylediğinde küçük bir tedirginlik hissediyorum. Ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Neden ayrı bir banka hesabına para aktarıyorsun?"

Sertleşiyor ama rahat olmaya çalışıyor. Hakkını yemeyelim, inkar etmiyor. "Çünkü diğer hesap müşterek."

"Takip etmiyorum."

Yavaşça ayağa kalkıyor. Vücudunu sıkıca saran ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran güzel bir ipek kimono giyiyor.

Odaklan, *Misha*.

"Bu ortak bir hesap," diye tekrarlıyor. "Ana hesap sahibi sensin. Eğer aramızda bir şeyler değişirse, tüm parayı çekebilirsin. Hesabı dondurabilirsin. Tüm kontrol sende olur ve benim kendi parama erişimim olmaz."

"Aramızda bir şeylerin değişebileceğini sana düşündüren ne?" Hırladım.

Zayıfça omuz silkiyor. "Tam sekiz yıl boyunca Anthony ile birlikteydim. Altı yıl boyunca onunla evli olduğumu sanıyordum. Birlikte bir ev aldık, birlikte bir iş kurduk, birlikte bir hayat inşa ettik... ve birkaç dakika içinde, hepsi benim üzerimde kayboldu. O da dahil."

"O *mudakla* kıyaslanmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben -ben öyle değilim-" Derin bir nefes alır. "Seni Anthony ile kıyaslamıyorum. Kendimi geçmişimle karşılaştırıyorum. O zamanlar aptalca davranmış olabilirim Misha, ama bu hatalarımdan ders alamayacağım anlamına gelmez. Herhangi bir erkekten bağımsız olarak kendi parama ihtiyacım var. Benden kurtulmaya karar vererseniz, kendime bir şeyim olacağını bilmem gerekiyor."

Ellerini gergin bir şekilde birleştiriyor, parmaklarını birbirine doluyor ve çözüyor.

Benden öfke bekliyor. Kızgınlık. Şüphe. Belki de bu yüzden yerinde duruyor, her nefesini hissedebileceğim kadar yakın.

dudaklarını terk eder.

"Dünyanın geri kalanına evli bir çift gibi görünebiliriz. Ama kabul edelim, sen ve ben, bu bir iş teklifiydi ve öyle de kalacak. Ve kârlı olmaktan çıktıkları anda sona ererler."

Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Bu hiçbir zaman benim güçlü yanımdı. Bunun yerine, ona yapabileceğim tek şeyi öneriyorum.

"Tamam."

Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

Başımı salladım. "Eğer bir kaçış yolunuzun olması size yardımcı olacaksa, o zaman ayrı bir hesabınız olabilir."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, hayretle bakarak. "Bu senin için sorun değil mi?"

Hayır. Hiç de değil. Ben onun eski sevgilisi değilim. Güvenilir biriyim. Ona asla zarar vermem. Bunu yapan her erkeği öldürürüm.

Bunlar aklımdan geçen düşünceler. Ama dışarıdan sadece başımı sallıyorum. "İyi dedim."

OceanofPDF.com

PAIGE

İşten uzak kalmak beklediğimden daha zor oldu. Şirketteki yeni görevimi seviyorum. Bana bir amaç veriyor. Kendimi işe yarar hissettiriyor.

Ancak, tüm vücut masajım sırasında bu hisler kaybolmaya başladı. Şimdi, elimde aromalı bir su ve saçıma uyguladığım derin bir bakımla, lüks bir eğlence hayatını yeniden gözden geçiriyorum.

"Çalışıyor olmalıydım," diyor Rada, göz maskesinin kenarını kaldırıp bana bakarak.

Endişesini elimle savuşturuyorum. "Çalışıyorsun. Kocam beni tamamen sağlığıma kavuşturmak için ısrar ederken bana eşlik ediyorsun. İş budur."

"Şımartmak" doğru kelime bile değil; Misha yukarıda ve öteye gitti. Birinci kattaki resmi oturma odası benim kişisel spama dönüştürüldü. Mutfaktan bir saatlik aralıklarla hiç bitmeyen kanepeler geliyor. Layna ayaklarımı ovarken Rada yanımda oturuyor.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim; sadece yeniden doldurdum." Ona göstermek için su bardağımı kaldırdım.

"Sadece kontrol ediyorum. Size arzu edebileceğiniz her şeyi vermem gerekiyor."

Misha'nın sesindeki kelimeleri hayal ederek gülümsüyorum. Sonra göğsümdeki boş yer -görmezden gelmek için çok uğraştığım- vurulmuş bir gong gibi çınlıyor.

Kendimden şüphe edemedim ayağa kalktım. "Bana verebileceğin tek bir şey var: Gerçek." Layna'dan Rada'ya bakıyorum. İkisi de başını sallayınca devam ediyorum. "İkinizden biri hiç aşık oldu mu?"

İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyor. İlk konuşan Rada oldu. "Evet. En azından ben öyle düşünüyorum."

Layna gülümseyerek, "Sadece aşık olduğunuzu düşünüyorsanız, muhtemelen olmamışsınızdır," diyor. "Şu anda aşığım. Kocama. Yedi yıldır evliyiz. Aşık olduğunuzda, bunu bilirsiniz."

Ondan yayılan bariz neşeye gülümsüyorum. "Nasıl tanıştınız?"

"İkimiz de Tayland'da masaj terapisti olarak eğitim alıyorduk," diyor. "Tanıştıktan dört ay sonra kaçarak evlendik."

"Vay canına." Rada başını sallıyor. "Onunla sadece dört ay birlikte olduktan sonra mı evlendin? Çılgınca."

Yüzüm kızardı. Misha ve ben birbirimizi dört aydan daha az bir süredir tanıyorduk. Ve aşk bu kararda hiç etkili olmadı.

Layna hiç tereddüt etmeden, "Hayatımda verdiğim en iyi karardı," diyor.

Rada bana bakıyor. "Peki ya sen Paige?"

Bana ilk adımla hitap etme konusunda çok daha iyi oldu. Neredeyse bu anı iki çalışanımla garip bir toplantıdan ziyade kız arkadaşlarımla geçirdiğim bir spa günü gibi hissettiriyor. Belki de bu yüzden dürüst olabiliyorum.

"Görünüşü korumak için sana umutsuzca aşık olduğumu söylemem gereken yer burası mı?"

Layna ve Rada bir kez daha bakışırlar. İlk konuşan Layna olur. "Burası güvenli bir alan," diyor nazikçe. "Kendini rahat hissetmediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

İkisine de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım benim sorunum aşık olmamaktan çok aşık olmamaya çalışmak."

Bunu yüksek sesle söylemek kafamda olduğundan daha da çılgınca geliyor. Ancak ben daha kendimi açıklayamadan Noel kapıdan içeri girdi. "Bayan Paige, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir ziyaretçiniz var."

"Bir ziyaretçi mi?" diye sordum. "Bizim hiç ziyaretçimiz olmaz. Kim o?" "Bayan Nikita."

"Nikita?" İsmi tekrarlayarak söylüyorum. "Bu isim kulağa neden böyle geliyor? Aman Tanrım. Misha'nın kız kardeşi burada mı?"

Zahmetsizce şık bir kadın odaya girerken hafif, şakacı bir ses "Tam da o," diyor.

Eşikte duran kadın benden birkaç santim daha kısa ama öyle bir duruşu var ki, sanki çok daha uzunmuş gibi görünüyor. Yeşim yeşili bir etek ve krem rengi ipek bir bluzla kusursuz bir şekilde giyinmiş. Koyu renk saçları başının arkasında toplanmış ve yüz hatlarının keskinliğini ortaya çıkarıyor. O da en az Misha kadar güzel.

Ve bir o kadar da korkutucu.

"Peki siz kimsiniz, sorabilir miyim?" diye sertçe soruyor.

Kıyaslayınca kendimi eski püskü bir ev kadını gibi hissediyorum. Birincisi, üzerimde lanet bir bornoz var. Yüzümdeki çarşaf maskesinden, saçımdaki esansiyel yağlardan ve dişlerimin arasına sıkışmış kanape pullarından bahsetmiyorum bile.

İlk izlenim hakkında konuşun.

Berbat bir giriş yaparak kekeledim. "Ben... Ben... Paige."

Nikita beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. İncelemesini gizlemiyor. "Paige," diyor zarifçe oturma odasının ortasına süzülerek. "Soyadın var mı, Paige?"

Rada "Orlov" dediği anda ben de "Ustalar," diyorum.

Rada'ya ters ters bakıyorum ve o da kızarak yere bakıyor.

Nikita tüm olan biteni tek kaşını kaldırarak ve bana ağabeyini hatırlatan bir ifadeyle izliyor. Bir deniz canavarı aşağıdan patlayıp sizi bütünüyle yutmadan önce derin suyun pürüzsüz, camsı yüzeyi gibi.

"Paige Orlov." Gözleri sol elime kayıyor.

İlk içgüdüm rahatsız edici parmağı saklamak, ama bunun için çok geç. Misha hangi cehennemde? Ya da Konstantin? Şu anda ikisinden birini seçerdim.

"O yüzüğü sana kardeşim mi verdi?" diye soruyor.

Misha bana bu durumda ne yapacağımı hiç söylemedi. Ben de gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet. Evet, yaptı."

Sakin cephesi asla çatlamaz. Bir an için bile. "O zaman zaten evli olduğunuzu varsayıyorum?"

"Evet," diye

yutkunuyorum.

"Ne kadar

sürecek?"

Kendimi biraz sorgu odasındaymışım gibi hissediyorum. Masaj masası ve kokulu mumlar olan bir sorgu odası. "Neredeyse bir ay oldu."

"Kardeşimin son zamanlarda bu kadar sessiz olmasına şaşmamalı," diyor neredeyse kendi kendine.

Bana doğru yaklaşıyor ve bir an için ileri atılıp boğazımı sıkacağını düşünüyorum. "Sanırım söyleyecek başka bir şey yok ama... aileye hoş geldin, Paige."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Şoka girdim. Hamster ciyaklamasına benzeyen zayıf bir "Teşekkür ederim" mırıldandım.

"Seni tanımayı çok isterim."

"Başka bir şey istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Seni ve anneni tanımayı çok isterim."

"O zaman belki de akşam yemeği yemeliyiz?" diye

öneriyor. "Bu harika bir fikir."

"Bu gece nasıl?" diye soruyor
hemen. Donup kaldım. "Bu gece
mi?"

"Başka bir tür var mı?" diye kıkırdıyor. "Saat sekiz diyelim mi? Harika, aynı fikirde olmanıza çok sevindim. Bunu kardeşime ilet, o zaman görüşürüz Paige."

Bana küstahça bir el sallıyor ve sonra girdiği gibi rahatça oturma odasından çıkıyor.

"Bu da neydi böyle?" Sonunda aklım başıma gelip Rada ve Layna'ya döndüğümde soruyorum.

Rada bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bu senin kayınvalidenle ilk tanışmandı."

OceanofPDF.com

MISHA

"Merhaba tatlım. Evde olmana çok sevindim."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Paige'e dönüyorum. "Ses tonunuz aksini gösteriyor."

Paltomu fuayedeki dolaba asıyorum ve karımdan ayrıldığımdan beri geçen sekiz saat içinde her ne bok olduysa onunla uğraşmak için geri dönüyorum.

"Sürprizlerden hoşlanır mısın, sevgilim?" diye tıslıyor neredeyse bana. "Bu hoşuna giden bir şey mi?"

"Özellikle değil, hayır."

"O zaman aynı sayfadayız."

"Pek sayılmaz," diyorum sabırsızlıkla. "Bana bu pasif agresifliği göstermenin bir nedeni var mı? Yoksa tahmin etmemi mi istiyorsun?"

"Tahmin etmek sana yakışırdı," diye tersliyor. "Ama ne yazık ki seninle oyun oynayacak zamanım olduğundan emin değilim. Bir saatten kısa bir süre içinde akşam yemeğine misafirlerimiz gelecekken olmaz."

"Misafirler mi?" Tekrarlıyorum, sabırsızlığım hızla alarma dönüşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Annen ve kız kardeşin," diye tersliyor, gözleri yarıklara

dönüşüyor. Kendimi solgun hissedebiliyorum. "Oh, lanet olsun."

"Evet," diyor başını sallayarak. "Kesinlikle doğru."

"Bu nasıl oldu?"

"Kendimden pek emin değilim. Sana benzeyen bu muhteşem kadın içeri girip kim olduğumu öğrenmek istediğinde yağlara, kese ve maskelere gömülmüştüm. Öz kız kardeşinin evli olduğundan haberi yoktu."

O sahnenin nasıl oynandığını hayal ederek irkildim. "Yüzüğü gördü mü? Neden saklamadın?"

"Tanrım, Misha!" diye bağırıyor, kollarını havaya kaldırarak. "Bana kim olduğumu sordu, ben de ona söyledim. Tamamen hazırlıksız yakalandı. Artık benden nefret ettiğine eminim. Onu suçlayabileceğimden değil. Demek istediğim, kardeşinin evine girmek ve onun sahip olduğunu bilmediğin karısıyla tanıştırmak oldukça kör edici olmalı."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, yanından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Belki iptal edebilirim-"

Bileğimden tutup beni yüzüne doğru sürükledi. "Onları iptal etmeyeceksin. Kırk beş dakika içinde burada olacaklar. Bu yemek gerçekleşecek."

"Tanrım."

"Beni daha ne kadar sır olarak saklayabileceğini düşündün?" "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Belli ki değil," diye . "Senin bir olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Son zamanlarda değil, hayır."

"O zaman hatırlatılmaya hazır ol," diyor ve beni geçip merdivenlere sertçe vuruyor.

Onu yatak odamıza kadar takip ediyorum, hemen gömme dolaba yöneliyor ve ben içeri adım atamadan kapıyı üzerime kapatıyor. İç çekerek kapıyı tekrar açıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Başı kesilmiş bir tavuk gibi içeride koştururken soruyorum.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye alay ediyor. "Giyecek bir şeyler bulmalıyım. Kız kardeşinin benim hakkımdaki ilk izlenimi dumanı tüten bir bok yığınınıydı. Annene de benden nefret etmesi için bir sebep vermek istemiyorum."

"Kimse senden nefret etmiyor."

"Kız kardeşinin yüzündeki ifadeyi görmedin."

Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Bu kadar etkilenmiş. Tüm özgüveni özbilinç tarafından yenilmiş. Şaşırtıcı olduğu kadar sevimli de.

"Bu sadece onun yüzü."

Raftan rastgele bir elbise yırtıp kalkan gibi göğsünde tutuyor. "Hayır, hayır, sadece yüzü değildi. Bu yüzüğü takarak ne halt ettiğimi merak ediyordu," diyor yüzüğü bana doğru tutarak. "Bana ucuz bir servet avcısıymışım gibi baktı. Sanki karavan parkı çöpmüşüm gibi!"

"Paige-"

Dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor ve bir an için güvensizliği yüz hatlarını kaplıyor. Çok *korkmuş* görünüyor. Kalbim sertçe sıkışıyor. "Anthony'nin ailesi de aynı şeyi düşünüyordu, biliyorsun. Ona benimle evlenmemesini söylemişler. Ondan çok aşağıdaymışım. Sanırım bu akşamki saçma sapan yemekten sonra annen ve kız kardeşinden de aynı şeyi duyacaksın."

"Paige-"

"Ama sen çoktan gidip benimle evlendin. Yani şaka senin üzerinde."

"Paige!" Homurdanıyorum, onu omuzlarından yakalıyorum ve durmaya zorluyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman oluyor. "Sadece nefes al."

Bunu nasıl yapacağını hatırlaması bir anını alıyor gibi görünüyor. Göğsü yavaşça yükseliyor ve sonra düşüyor.

"Tekrar," diye emrediyorum.

Panik biraz azalana kadar bu işlemi tekrarlıyor.

Tekrar sakinleştğinde ona "Annem için endişelenmene gerek yok," diyorum. "Senden hoşlanmaya yatkın."

"Neden?"

"Çünkü benimle evlendin. Her zaman evliliğin benim için uygun olmadığından endişelenirdi. Sen onun dualarına cevap oldun."

"Ama hepsi saçmalık," diye mırıldanıyor.

"Bunu bilmiyor," diye hatırlatıyorum ona. " de gerekmiyor."

Başını sallıyor ama panik hala yüzeyin altında devam ediyor. Bu gece söylemesi gereken yalanları düşünürken solgunluğunu izliyorum.

Onu tekrar tuttum. "Paige, sakinleşmen gerek."

"mi?" diyor başını sallayarak. "Onun gibi kadınlarla nasıl konuşulacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne gibi?"

"Kadınlar... yüksek sosyeteden," diyor isteksizce.

"Onlarla başkalarıyla konuştuğunuz gibi konuşun. Sadece kendiniz olun."

"'Kendim olmak' mı?" diye tekrarlıyor, aval aval bana bakarak. "Misha, ben bir alkolik ve bir bağımlının kızıyım. Havalandırmasında fareler olan tek odalı bir karavanda büyüdüm. Devlet üniversitesinden mezun olmam beş yılımı aldı ve onu bile zar zor başardım. 'Kendim olmanın' onları etkileyeceğinden emin değilim."

Titrek sözleri, onun geçmişi hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağlıyor. Genel hatlarını biliyorum ama resmi dolduran tüm nüansları kaçırıyorum.

İtiraf etmeliyim ki, bu benim açımdan biraz kasıtlı oldu. Karımı tanımak birçok nedenden dolayı yapılacaklar listemin en başında yer almadı.

Bu onu bana gerçek gibi hissettirebilir.

Ama şimdi, kendimi milyonlarca farklı sorunun eşiğinde buluyorum, merakla dolup taşıyorum.

"Senin yanında olacağım," dediğimi duyuyorum. "Eğer işler kötü gidiyorsa, ben bunu tersine çevireceğim. Her şey yoluna girecek."

Sanki bu sözler onun buzlarını eritiyor. Başını sallıyor, gözleri sanki son can simidi benmişim gibi bana sabitlenmiş. "Ne giymeliyim?"

Gömme dolabın ortasındaki beyaz kanepeye oturtuyorum onu. İnce askılı ve etek ucunda narin boncuklu bir bordürü olan beyaz ipek bir elbise çıkarıyorum. "İşte bu."

Otomatik olarak ayağa kalkıyor ve ben kendimi bornozunun bağına uzanırken buluyorum. Kumaş omuzlarından kayıyor, uyumlu siyah sütyeni ve külotu ortaya çıkıyor.

Onu tekrar kanepeye yatırıp onunla ilişkiye girmeden de yeterince gergin. Ama lanet olsun, istiyorum.

Onun yerine giyinmesine yardım ediyorum.

O makyajını tazelerken ben de üzerimi değiştiriyorum. Birbirimizin etrafında kolayca hareket ediyoruz. Sanki tüm bu "evlilik" olayında alıştırma yapmışız gibi. Şaşırtıcı derecede doğal hissettiriyor. Umarım bu rahatlığı yemek boyunca da sürdürebiliriz.

Ailem beni yeterince iyi tanıyor, bu yüzden bir izlenim bırakma konusunda endişelenmiyorum. Ama Paige ve beni birlikte görmelerini ve nasıl bir çift olduğumuzu kabul etmek zorunda kalmalarını istiyorum. Hem onun hem de benim iyiliğim için onu onaylamalarını istiyorum.

Kapı çaldığında merdivenlerden iniyorduk. Paige anında bana döndü, bir hayalet kadar beyazdı. "Ben hazır değilim. Kız kardeşin-"

"Kız kardeşim korumacıdır," diyorum ona. "Ama adil. Önemli olan her konuda kendini kanıtladın. Yönetim kurulu odasına girdiğinde ve seni gözden çıkarmaya fazlasıyla hazır olan tecrübeli iş adamlarının saygısını kazandığında bunu ilk elden gördüm."

Yüz ifadesi yumuşar.

Çenemi indirip gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Herkes karşı koyabilirsin, Paige Orlov."

Başını sallıyor. "Bu çok hoş. Ama diyelim ki yanılıyorsun-

" "Ben asla yanılmam."

Yumuşakça homurdanıyor. "Ama ne olur ne olmaz... benimle kalır mısın?"

Gözlerindeki umut kıvılcımını görüyorum ve içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Sert ve kırılgan bir şey. Eğilmeden çok önce kırılacağını düşündüğüm bir şey.

"Elbette," diye söz veriyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorum."

OceanofPDF.com

PAIGE

Agnessa Orlov beklediğim gibi biri değil.

Öncelikle, çocuklarından hiçbirine benzemiyor. Kar gibi sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri var. Olacağından emin olduğum köşeli, şeytani buz kraliçesinden ziyade, bir peri vaftiz annesinin besleyici sıcaklığına sahip. Misha gibi soğuk ve huysuz birinin ondan nasıl doğmuş olabileceğini hayal etmek imkansız.

"Misha!" diyor ve oğlunu şefkatle kucaklıyor. Sonra eğilip iki elini Misha'nın yüzünün iki yanına bastırıyor ve beni tamamen şaşırtarak yanağına hafifçe bir tokat atıyor. "Evliliğinizi neden kız kardeşinizden duymak zorundaydım ki?"

dizginleyemeden dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor. Herkes hep bir ağızdan bana dönüyor. Yüzüm kızarıyor ve ilginin altında eziliyorum ama Agnessa'ya gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Bunu hak etti."

Yeni kayınvalidem beni sözsüz bir şekilde içiyor. Bu ailenin yanında kendimi beceriksiz bir hödük gibi hissediyorum ve onunki diğerlerinin hepsinin toplamından daha fazla.

O da çocukları gibi zahmetsizce sofistike. Kloş elbisesinin belinde ince bir kemer ve üç çeyrek kol vardır. Altın takılar bileklerini, boynunu ve kulaklarını süslüyor. Odanın diğer ucundan bile parfümünün kokusunu alabiliyorum. Kuşburnu, yaldızlı portre ve kibar sosyete gibi kokuyor.

Sonunda gülümsüyor. "Kesinlikle katılıyorum. Sen benim yeni gelinim olmalısın."

Öne doğru adım atıyor ve beni kucaklıyor. Birdenbire aileden biri olan yabancı bir kadına ilk kez sarılmak garip olmalı. Ama onun anaç dokunuşuna yaslanıyorum. En son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlamıyorum. Sanki varlığının her zerresiyle bunu kastetmiş gibi. Uzaklaştığında, neredeyse özlüyorum.

"Benim ele avuca sığmaz bekâr oğlumu evliliğe ikna edebilmek için çok özel bir genç hanım olmalısınız. Söyleyin bana, onu nasıl ikna ettiniz?"

Kucaklaşmanın etkisinde olmalıyım çünkü cevabımı düşünmek için bir saniye bile durmuyorum. "Sanırım ikna etmenin çoğunu bebek yaptı."

Az önce ne söylediğimi ancak kelimeler dudaklarımdan döküldükten sonra fark ediyorum.

Sessizlik hiçbir zaman şu olduğu kadar sessiz hissettirmemişti. Kendine ait hayatı ve ağırlığı var. Sadece gürültünün yokluğu değil, bir şeyin varlığı. Büyük bir şeyin. Korkutucu bir şeyin.

Agnessa'nın koyu kahverengi gözleri şokla döner. Sonra yavaşça oğluna doğru döner. "Misha, bu doğru mu?"

Misha bana kızgınsa bile bunu belli etmiyor. Ne de olsa bana kendim olmamı söyledi. Dürüst olmak benim.

Gayet sakın bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

Yüzünden esrarengiz bir şey geçiyor. "Ah. Anlıyorum."

Görünüşe göre, oğlunun evlilik konusundaki ani fikir değişikliğini anlamlandırmak için ihtiyaç duyduğu tek açıklama bir bebek. Bunun farkına varmak beni hasta ediyor. Çünkü bu benimle ilgili olmadığı anlamına geliyor.

Herhangi biri olabilirdim.

"Hamile misin?" Nikita dikkatli bir ifadeyle aramıza bakarak "Hamilesin" diyor. Siyah, bol paçalı bir pantolon giymiş ve boynuna üç kat inci takmış. İncileri dehşetle tutmasını bekliyorum. Onun yerine gülümsüyor. "Şey, lanetleneyeğim. Görünüşe göre kutlayacak başka bir şeyimiz var."

Bizim için gerçekten mutlu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşi gibi poker suratı hiçbir şey ele vermiyor. İçki arabasına doğru süzüldü ve kendine

bir bardak burbon.

Agnessa düşünceli bir ifadeyle, "Bir torun daha," diyor. "Ben..."

Sıkıca kenetleniyorum ve nefesim göğsümde sıkışmış bir halde cevabını bekliyorum. *Dehşete mi düştüm? Öfkelendin mi? Skandal mı?*

"Memnunum," diye kararlı bir şekilde bitiriyor. "Sen, benim asi oğlum, bize ne bebekten ne *de* evlilikten bahsetmemeye karar verdiğin için seni affedecek kadar mutluyum."

Bir nefes verdim ve devrilmemek için duvara tutundum.

"Stratejik bir karardı," diye yanıtlıyor Misha yumuşak bir sesle. "Petyr Ivanov yaklaşıyor. Hassas bilgileri korumak zorundayım."

"konuştuğunu sanıyorsun, genç adam?" diye çıkıştı, gözleri kısılmıştı. "Ben senin emrindeki adamlardan biri değilim; ben senin annenim. Sana hayat veren kişiye , kime güvenebilirsin?"

Misha iç çeker. "Anne-"

"Bu mazeret kabul edilemez. O yüzden tekrar deneyelim," diye devam ediyor, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Neredeyse akıl almaz sayıda aile yemeğini kaçırdın. Bunun için bahanen ne?"

"Ben Don'um-"

"Kardeşin senden önce Don'du," diyerek onun sözünü kesiyor. Sesi nazik ama inkar edilemez. "Hiçbir yemeği kaçırmazdı. Tek bir tane bile."

"Maksim benden daha iyi bir adamdı."

Misha kolayca söylüyor. Her kelimesine inandığından hiç şüphem yok. Kardeşinin anısının ağırlığı ona ağır geliyor. Beklentilerin ağırlığı da öyle.

Annesinin yüzü yumuşar ve kız kardeşi kaskatı kesilir. Onu teselli etmek istiyorlar ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar.

Lanet kulübe katılın, onlara söylemek istiyorum. Bu hepimizin ortak noktası.

Kimse bu garip boşluğu doldurmak için öne çıkamadan, Misha hepimizi yemek odasına doğru eliyle işaret ediyor. "Neredeyse yemek vakti geldi."

Duvarı isteksizce bırakıyorum ve sürünün arkasındaki diğerleriyle birlikte ilerliyorum. Oraya doğru ilerlerken, onun yanına doğru sürükleniyorum. Elimi tutuyor ve bırakmadan önce sadece bir kez sıkıyor. Aslında bu beni şaşırtıyor.

Bu gece ona ihtiyacım olmasını bekliyordum.

Onun da bana ihtiyacı olabileceği ihtimalini hiç düşünmedim bile.

"İyi misin?" Agnessa ve Nikita önümüzden yemek odasına doğru yürürken fısıldıyorum.

"İyi," diye cevap veriyor sertçe.

Bunu kişisel algılamıyorum. Yeni kocamı savunmasız, duygusal bir dışavurum beklememem gerektiğini bilecek kadar anlıyorum. Adam kayaları bile anlamlı gösteriyor.

"Söylemeliyim ki, büyük Misha Orlov'un kendi annesi tarafından azarlanacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Suratına küçük bir *yumruk* atmanın seni yola getireceğini bilseydim, bunu uzun zaman önce denerdim."

Kaşlarını çatıyor, kızgınlık numarası yapıyor. Ama ağzının kenarlarında isteksiz bir gülümseme var.

Bu benim için yeterli.

Yemek odasına giriyoruz. Masa, isteğim üzerine dolaptaki en iyi porselenlerle dört kişilik olarak hazırlanmıştı. Jace'e tam olarak söylediğim şeydi: "Güzel olsun. Süslü olsun. Gerçekten, gerçekten süslü olsun."

Neyse ki ne yapacağını biliyordu.

Nikita tam karşımdaki koltuğa oturarak, "Her şeyini ortaya koymuşsun Paige," diye mırıldanıyor. "Bizi etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Beni rahatsız etmekten korkmuyor. Onunla yüz yüze görüşmeye karar verdim.

"Aslında evet," diyorum açıkça. "Evet. Siz içeri girmeden önce neredeyse paniğe kapılacaktım. Misha beni zor ikna etti."

"Gergin olmana gerek yok Paige," diye araya giriyor Agnessa nazikçe.

Nikita burbonunu yudumlarken gözlerini benden ayırmıyor. "Belki de gergin olmak için pek çok neden vardır. Sen ne düşünüyorsun, Paige? Sırlarını paylaşmak ister misin, sevgili baldız? Ne de olsa bu akşam tamamen seni tanımakla ilgili."

Şimdiye kadar en yakın olduğum şey bu. Misha parmaklarını masaya vuruyor ve araya girmek üzere olduğunu biliyorum. Ama bacağını masanın altına sıkıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Neden gergin olduğumu bilmek ister misin?" diye sordum. "Çok basit: Bu dünya benim için yeni. Sizin gibi insanlarla vakit geçirmeye alışık değilim. Zenginliğe ya da ayrıcalığa alışkın değilim. Böyle bir evi yönetmek ya da onunla birlikte gelen personel hakkında ilk şeyi bilmiyorum. Bırakın parti vermeyi, şık bir kokteyl partisi için nasıl giyinmem gerektiği hakkında bile hiçbir fikrim yok." Tabakımın etrafındaki üç çatalı alıp önümde havalandırıyorum. "Neden bu kadar çok çatal bıçak olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Bana şöyle bir bakıp tüm bunları göreceğinden korkuyordum."

İtirafım aramızdaki masanın üzerinde duruyor, başlı başına bir ziyafet. Kendimi çıplak bıraktığım için hafiflemiş hissediyorum ama sessizlik , kendime biraz fazla yüklendiğimden endişeleniyorum.

Sonra Agnessa bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Seni yargılamıyorum canım."

Nikita yanıt vermez ve Agnessa'nın kızı adına konuşmadığı açıktır. Ama kazanmak kazanmaktır.

"Buna minnettarım Bayan Orlov. Teşekkür ."

"Adım Nessa," diyor göz kırparak. "Bana sadece Nessa de."

MISHA

Terastan annemi ve Paige'i oturma odasındaki kanepede otururken görebiliyorum. Eski dostlar gibi gülüp sohbet ediyorlar. Gurur duymalı mıyım emin değilim.

Ya da çok, çok korkmuş.

Nikita kapı aralığından içeri girerek görüşümü engelliyor. Yemek odasındaki avizenin silüetine bürünmüş ama elinin bana doğru uzandığını görüyorum. "Ver onu bana."

Puroyu ona uzatırken "Sigara içmek ciğerleriniz için kötüdür" diye uyarıyorum.

Sırf bana inat olsun diye dramatik bir nefes çekiyor. "Benim ciğerlerim için kötüyse, seninkiler için de aynı derecede kötüdür."

"Ciğerlerim iflas etmeden çok önce bir çatışmada öleceğim. Sen muhtemelen o kadar şanslı olmayacaksın."

Homurdanıyor. "Şiddetli bir şekilde ölmek senin 'şans' anlayışın mı?" Hatırlat da seni Vegas'a götürmeyeyim.

Kıkırdayarak puroyu ileri geri uzatıyoruz, dumanın ve gerilimin etrafımızda dönüp durmasına izin veriyoruz. Sonunda iç geçirdi. "Güzel kız. Sana bunu vereceğim."

"Çok güzel bir kız," diye düzeltiyorum, sigarayı elinden kaparak. Nikita beni dikkatle inceliyor. "Bu gerçek mi?"

"Hangi kısmı?"

"Sen ve Küçük Günışığı orada," diyor. "Onu hamile bıraktığın için onunla evlendiğini sanıyordum." Gözlerini kısıyor ve eğilerek yüzümde yalan ve yarı gerçek izleri arıyor. "Onu hamile bırakmaya *çalışmıyordun*, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyorum. "Sana aptal gibi mi görünüyorum?"

Niki arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor, hâlâ beni düşünüyor. "Evliliği anlıyorum. Sen her zaman aile kurallarının kölesi oldun," diyor. "Ama ikinizin arasındaki tuhaf ilişkiye bir türlü anlam veremiyorum."

Puro parmaklarımın arasında tüterken yüzümü düzenli ve sert tutuyorum. "Tuhaf bir şey yok. Hiçbir 'şey' yok."

İnkârım yüzüne bir gülümseme getirdi. "Gittin ve en büyük hatayı mı yaptın kardeşim?"

"Nikita..." Uyarıyorum.

"Kıza karşı bir *şeyler hissediyor* musun?"

"Beni tanıyorsun," diyorum -ki bunun verebileceğim en kötü cevap olmadığını içim burkularak farkındayım.

"Seni tanıyorum." Muzaffer bir edayla başını sallıyor. "Güvenmediğin bir kadınla evlenmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Sahte bir evlilik olsa bile. Tüm bu lanet şey bir hata, bir örtbas ya da bir *oopsie-daisie, I-forgot-about-Plan-B* türünden bir anlaşma olsa bile."

Devam etmesini bekleyerek bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ama aynı zamanda ona olan... tutkunuzun muhakeme yeteneğinizi gölgelemiş olup olmadığını da merak ediyorum."

Bu bende bir düğmeyi çeviriyor. İnkârdan saldırıya geçiyorum. "Ne öneriyorsun?"

Nikita bana doğru eğilerek, "O hiçbir şeyden gelmiyor, Misha," diye tıslıyor. "Kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi yok."

"Onun tarafından... oyuna getirildiğimi düşünüyorsun." Kelimeler, toplayabildiğim kadar öfkeyle damlıyor.

Omuz silkiyor. "Yani, onu ilk kez becerdiğinde hamile kalıyor. Oldukça kullanışlı, değil mi?"

"Benim kadar çok zar attığınızda, eninde sonunda gol atmanız kaçınılmazdır."

Burnunu tiksintiyle kırıştırır. "İğrenç. Buraya seks hayatın hakkında konuşmaya gelmedim. Ama sen bile yattığın kadınların kaçının sırf sen olduğun için orada olduğunu biliyorsun."

"Ve o fırsatçıların her birini bir mil öteden fark ettim."

"Fırsatçıların her türlü gelir, her türlü fırsatçının gelmemesine dikkat etseniz bile," diyor ilkel bir şekilde.

Burnumu kırıştırma sırası bende. "Sadede , Nikita."

"Peki. Demek istediğim şu: Oradakinin ikna edici olması onun samimi olduğu anlamına gelmez."

"Paige dolandırıcı değil."

Eğer Nikita Paige'in açtığı ikinci banka hesabını bilseydi, şu anda onu yüzüme karşı sallıyor olurdu. Öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde durmasından nefret ediyorum, çünkü eski Misha'nın, Paige'den önceki Misha'nın, paramı hortumladığını öğrenseydim başka bir kadını Sibiry'a sürgün edeceğini biliyorum.

Ama yapmadım. Ve yapmayacağım.

Çünkü Paige başka bir kadın değil.

O benim.

"Hangi kafayla konuşuyorsun?" diye soruyor, dikkatle yüzüme bakıyor ve sonra bakışlarını aşağıya kaydırıyor.

"Annemizin de Paige'e karşı ereksiyon halinde olduğunu mu ima ediyorsun?" Tükürdüm. "Çünkü gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar ve sevişmediklerinden oldukça eminim."

Nikita alaycılığına gözlerini deviriyor. "Annemiz herkese şüpheyile . Şu anda bir torunu daha olacağı bilgisiyle kafayı bulmuş durumda. Onun fikirlerini ciddiye alamazsın."

"Ne kadar : Önemli olanın sadece senin fikrin olduğunu unutmuşum."

Kollarını kavuşturuyor, Maksim ve ben onu küçük bir kızken tüm yaramazlıklarımızın dışında bıraktığımızda olduğu gibi meydan okur gibi bakıyor. "Bize söylemeliydin, Misha. Sadece söylemeliydin. Her şeyden sonra bilmeyi hak ediyorduk."

"Sana hemen söylemediğim için özür dilerim," diyorum. "Paige'i yargılamakla geçen bir ayı kaçırdın. Kaybettiğin zamanı nasıl telafi edeceksin?"

Gözleri benimkinin tekinsiz bir aynası gibi parlıyor. "Onu yargılamak istemiyorum; seni korumak istiyorum."

"Beni korumak mı?" Yüzüne gülüyorum. "Senin korumana ihtiyacım yok, Nikita. Kim olduğumu unuttun mu?"

Ama zehrimden etkilenmedi. "Sen tek kardeşini gömmüş olabilirsin ama ben çoğu zaman sanki ikimi birden gömmüşüm gibi hissediyorum. Bugünlerde sen de Maksim'le birlikte ölmüşsün gibi geliyor." Derin bir nefes alıyor ve yumuşuyor gibi görünüyor. "Bunu söylemekten hoşlanmadığımı biliyorsun ama... seni özlüyorum."

Ben de kendimi özlüyorum.

"Artık etrafta olmak eğlenceli değil, Niki."

"Yeni karınla yeterince rahat görünüyorsun," diye dikkat çekiyor. "Yoksa neden ona aile yüzüğünü veresin ki?"

"O yüzük Don'un karısına ait."

"Evet, evet, kuralları biliyorum." Kolumu dürtüyor ve puroyu ona uzatmam için beni zorluyor. Nefes alıyor, havaya ince bir duman üflüyor ve uzaktan gülümsüyor. "Maksim'in on altıncı yaş gününde Otets'in hediye çekmecesinden bunlardan bir kutu çaldığı zamanı hatırlıyor musun? Koi havuzunun etrafında içmiştik ve ben neredeyse kusuyordum."

"Tabii ki hatırlıyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyi hatırlıyorum."

OceanofPDF.com

PAIGE

Elbisemi çıkarıp Misha'nın dolabının onun tarafındaki beyaz tişörtlerinden birini alıyorum. "Annen çok hoş."

Annesi ve kız kardeşi gittikten sonra Misha beni yukarı kadar takip etti ama hâlâ tek kelime etmedi. Yatak odasında dolaştığını duyabiliyorum ama bu gece kalmayı planlıyor mu bilmiyorum.

"Sanırım benden hoşlandı," diye devam ediyorum. Her kelime ayağımı buzlu bir gölete vurmak gibi geliyor, zemin tutacak mı yoksa aşağıdaki ölümcül suya mı dalacağımdan emin değilim.

"Annemi kazanmak zor değil," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Yatak odasına girdiğimde Misha boxer şortuyla pencerenin yanında duruyordu.

"Peki kız kardeşin benden ne kadar nefret ediyor?" Yanında durarak açıkça soruyorum. Dışarısı karanlık, bu yüzden camda yansıyan tüm vücutlarımızı görebiliyorum. Onunki yontulmuş ve inatçı. Benimki daha az. Hayal gücümden kaynaklanıyor olabilir ama bu bebek içimde canlanırken siluetimin hatlarının yumuşamaya ve yayılmaya başladığına yemin edebilirim.

Bana bakıyor ve sonra ne giydiğimi fark edince bir daha bakıyor. "Bu da ne?"

Gömleğin eteklerini parmaklıyorum. "Bir

tişört." *"Benim tişörtüm."*

"Eski tişörtlerle uyumayı seviyorum," diye karşılık veriyorum. "Adil olmak adına, dolabın benim tarafımdan istediğin her şeyi ödünç alabilirsin." Boxerının siyah ipeğine bürünmüş kocaman şişkinliğine bakarak ekliyorum: "Ama külotumun sana uyacağını sanmıyorum."

Gözleri vücudumda oyalanıyor, sanki çıkarmamı mı isteyecek yoksa bırakacak mı karar vermeye çalışıyor. Sonunda başka tarafa bakıyor. "Kız kardeşim senden nefret etmiyor."

"Yine de benden hoşlanmıyor."

"Seni tanımıyor," diye düzeltiyor. "Yeni insanlara güvenmesi biraz zaman alıyor. Bu evliliği aceleye getirdiğimizden endişeleniyor."

"Nedenini açıkladım."

"Seninle neden evlenmek istediğimi anlıyor," diyor. "Neden evet dediğini anlamaya çalışıyor."

"Oh." Derim rahatsızlıkla karıncalanıyor. "Benim kolay bir hayattan para kazanan bir servet avcısı olduğumu düşünüyor. Anladım."

Bu sefer beni düzeltmek için acele etmedi, bu da fazlasıyla yeterli.

Uzanıp kolyemi aldım, terasta puro içerken tam olarak ne konuştuklarını merak ediyordum. Nessa'ya odaklanmaya çalıştım çünkü belli ki benimle bağ kurmak için çaba sarf ediyordu ama Orlov kardeşlerden kalan son ikisinin arkasındaki duvarda bir sinek olmak için her şeyi verirdim.

"Ben servet değilim," diyorum sonunda.

"Öyle olduğuna inansaydım seninle evlenmezdim."

Yani Misha'nın karısı olmamı sağlayan tek şey hamile olmam değildi; ruh emici, para düşkünü bir fahişe olmadığımın makul ölçüde emin olması da var. Ne kadar hoş. Nitelikler listesinin geri kalanını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Kız kardeşini arayıp onu öğle yemeğine davet etsem bir şey değişir mi? Belki de beni daha yakından tanımaya ihtiyacı vardır."

"Onun onayı senin için bu kadar önemli mi?"

Yüzüm ısınıyor, ama haksız değil. "Bu gece ikinizi izliyordum, Misha. Aynı fikirde olmayabilirsiniz, bir süre konuşmayabilirsiniz, hatta bazen birbirinizden nefret edebilirsiniz ama günün sonunda birbirinizi seviyorsunuz."

"Bu, karımı onaylaması için ona ihtiyacım olduğu anlamına gelmez."

"Benim için önemli," diye itiraf ediyorum. "Çünkü o senin için önemli."

"Bunu söylediğini duymasına izin verme. Bu doğrudan onun kafasına gidecektir."

Gülümsüyorum ve bir sonraki bombayı patlatmak için en uygun zamanın şimdi olduğuna karar veriyorum. "Annen bu gece benimle konuşuyordu ve... düzgün bir düğün yapmamızı istiyor. Ve her şeyi o planlamak istiyor."

Beklediğim gibi sinirlenmiyor. Sadece iç geçiriyor ve alnını bir anlığına soğuk cama dayıyor. "Anlamıştım."

Tekrar iç çekerek kendini toparlıyor ve yatağa doğru yürüyor. Onu orada gölgeliyorum, gözleri her an kaçacakmış gibi endişeyle kapıya doğru gidip geliyor. Merak etmeden duramıyorum... *Bu gece nihayet benimle kalacağı gece mi? Onun yanında mı uyanacağım?*

Bu iyi bir fikir mi?

Bu soruları bir kenara itiyorum ve onu tepelere doğru koşturmayacak bir soru soruyorum. "Yani bu fikirden çoktan vazgeçtiğini varsayıyorum?"

"Aslında, onun istediğini yapmasına izin vermeyi düşünüyorum."

Ağzım açık kaldı. "Düğün yapmayı mı düşünüyorsun? Davetlileri, pastası, dansı ve çiçekleriyle tam teşekküllü bir düğün mü? Felç mi geçiriyorum? Bu gerçek hayat mı?"

Ağzı bir sırtış taklidiyle seğiriyor. "Bence bu iyi bir hamle olabilir."

Aklıma bir şey geliyor ve yüzüm düşüyor. "Ama Petyr'in bizi öğrenmesini istemediğini sanıyordum."

Yorgun yüz ifadesinden tedirginlik geçiyor. Yorganı geri çekiyor ve kendini yatağa bırakıyor. Kalbim küt atıyor. "Gemi çoktan yelken açtı"

bu konuda."

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde ne söylemediğini anlıyorum. "Arabamın frenleri... O muydu? Seninle evli olduğum için beni öldürmeye mi çalışıyordu?"

"Bana bir mesaj göndermeye çalışıyor," diye yanıtlıyor Misha. "Benim de ona bir mesaj göndermem gerekiyor."

"Ve siz bir düğünün bu mesajı verebileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Bu bir güç gösterisi. Artık dokunulmaz olduğunuza dair açık bir duyuru."

Yatağa onun yanına sürünerek giriyorum, vücudunun sıcaklığına sarılmak için yanıp tutuşuyorum. Ama kendimi tutuyorum, çıplak bacaklarımı kalın yorganın altına kaydırıyorum ve aramızda dikkatli bir boşluk bırakıyorum. Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. O da aynısını yapıyor, bana bakıyor, böylece aramızda neredeyse bir karış mesafe kalıyor. İfadesi kilometrelerce uzakta, benimle paylaşmasını umduğum sayısız planın içinde kaybolmuş olsa da, bunu beklemeye hakkım olmadığını biliyorum.

"Bu aynı zamanda anneni de mutlu edecek," diye .

Homurdanıyor. "Bu yüzden mi bunu yapmak istiyorsun? Annemi memnun etmek için mi?"

"Bu gece onunla tanışmanın ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin. Seni önemseyen bir anneye sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu anlıyor musun bilmiyorum."

"Klostrofobik olabilir."

"Sevgiyi sadece ailesinden görmüş adam gibi konuştun."

"Ebeveyn," diye düzeltti beklenmedik bir şekilde. "Tekil. Babam ebeveynliğin sert sevgi sistemini benimserdi. Aslında, sert ebeveynlik sistemini benimsemişti. Sevgi hiçbir zaman için içine girmede."

Bir saniye sonra nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Daha önce babasından hiç bahsetmemişti. "Annenle baban sonuna kadar evli miydi?"

"Seçme şansы yoktu; istese de istemese de kalmak zorundaydı. Ayrılmak bizi terk etmek anlamına gelirdi ve o bunu asla yapmazdı.

o. O da geldi." "Neyi görmezden geldi?"

"Benim Baba tutuldu metresler beri ve gün onlar var geri itibaren balayında."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Ve o da buna katlandı mı?"

"Bir kez bir şey söylediğinde, adam onun gözünü morarttı. O da çenesini kapalı tuttu ve üçümüze odaklandı."

"Misha..." Elimi koluna koyuyorum. Ön kolundaki kaslar dokunuşumla esniyor ama geri çekilmiyor. "Hepiniz bu konuda ne hissettiniz?"

"Bu bizim normal versiyonumuzdu," diye mırıldanıyor rahatça. Ama sesindeki ağırlığı hissedebiliyorum. Muhtemelen hiçbir zaman tam olarak ifade edemediği, tomurcuklanmakta olan öfkesini. "Don oydu. Kuralları koyabilir ve onları çiğneyebilirdi. Onu düzeltmek bizim haddimize ya da gücümüze değildi."

"Peki ya Don olmadığı zaman?"

Sesi, sonunda ortaya çıktığında, alçak bir törpü. çok hissediyorum. "Cenazesinin olduğu gün Maksim ve ben son fahişesini, onun için aldığı dört odalı evde ziyaret ettik. Biz evi yakıp yıkmaya gelmeden önce evi boşaltması için bir haftası olduğunu söyledik. Sonra eve döndük ve annem ve Nikita ile birlikte bir şişe şampanya açtık. O gece dördümüz de sarhoş olduk."

Bu anının sıcaklığını bir kamp ateşi gibi hissederek gülümsüyorum. Bir şekilde Misha'nın kolunun kıvrımına girmeyi başardığımı çok geç fark ediyorum. Ondan bir vuruş sonra, aslında orada kalmama izin verdiğini fark ediyorum.

"Clara'nın cenazesinden sonraki gün sarhoş oldum," diye itiraf ediyorum, dudaklarım göğsüne değiyor. "Yalnızdım, bu yüzden senin anın kadar rahatlatıcı değildi. Ayrıca çok ucuz bir şaraptı, o yüzden günlerce hasta yattım."

Gümüş bakışlarını bana çeviriyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Nasıl öldü?"

Beni nasıl tuttuğunun o kadar farkındayım ki soruyu algılamam bir an alıyor. "Vurulma" diyorum. "Bir araba çarpması. Kötü bir yerde yaşıyorduk."

Mahalle. Bölgede pek çok kötü olaya karışan bir çete, bir motosiklet kulübü vardı. O yıl üç arabalı saldırı oldu. Clara şanslı üç numaraydı."

Sesimin titrememesine şaşıyorum. Bunu biriyle konuşmayalı yıllar olmuştu. Ama Misha bakışlarımı o kadar uzun süre tutuyor ki, hikayeyi anlatmanın verdiği endişenin yatıştığını ve azaldığını hissediyorum.

Kollarının gücü bana biraz güç veriyor, çünkü zihnimin en karanlık, en derin girintilerinde düşündüğüm bir şeyi söylediğimi duyuyorum.

"Ben... bunu durdurabilirdim," diye fısıldadım. "Onu kurtarabilirdim."

"Hayır." Misha başını sallıyor. "Onu kurtarmanın bir yolu , kurtaracağını biliyorum. Eğer en ufak bir şans olsaydı, şu anda hayatta . Sen elinden geleni yaptın. Bazen bu yeterli olmaz."

OceanofPDF.com

MISHA

"Anlamıyorsun..." diye söze başlıyor, sonra bir hıçkırık onu ele geçiriyor.

Tamamen yan dönüyorum ve Paige'i kendime yaslayarak bedenlerimizi birbirine kaynaştırıyorum. Üzerindeki tişört o kadar ince ki göğüslerinin kabarıklığını ve meme uçlarının uçlarını hissedebiliyorum. Ayrıca kolyesinin soğuk metalinin künyemden sadece bir santim uzakta durduğunu da hissedebiliyorum. Sanki iki nesne birbirine çekilmiş gibi. Sanki her biri diğerini tanıyor.

"Sandığınızdan daha iyi anlıyorum," diye mırıldandım. "Kardeşimin gözlerimin önünde ölmesini izledim. Onun yanında olmam gerekiyordu. Bunlar onun emirleriydi. Eğer dinlemiş olsaydım, kurşunu ben yerdim ve Maksim bugün burada olurdu."

Kollarımda kayıyor ve sonra eli yüzüme doğru kayıyor ve yanağımı kavıyor. "Ama o zaman burada benimle olmazdın."

"Hayatını Clara'nınkiyle takas eder miydin?" Ben sorarım.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bir kalp atışında. Ama o bunu istemez. Maksim de istemez."

Onun kesinliği taze bir nefes gibi hissettiriyor. Kendimi bu güvenin içinde kaybetmek istiyorum.

"Buna neden inandığımı biliyor musun?" diye soruyor, birbirine bağlı zincirlerimize bakarak. "Çünkü onlar iyi, güçlü insanlardı. Onlar olmadan da devam edebilmemiz için bize güçlerini verdiler."

Yüzünün pürüzsüz hatlarını, dudaklarının kabarıklığını izliyorum. Gözleri geniş ve masum. "Bazen çok genç görünüyorsun," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Sonra beni öpüyor.

Onu bu sonsuz yatakta yalnız bırakmayayım diye beni kendine çekmeye çalışır gibi öpüyor. Bana umut vermek istediği kadar rahatlamak için de çabalıyormuş gibi öpüyor beni.

Ve sarhoş edici. En iyi kafadan bile daha heyecan verici. Son bir yıldır yaşadığım öfkeden daha tüketici.

Ben de onu öptüm. Derinden. Açlıkla.

Dilimi ağzına sokuyorum ve tanıştığımız andan beri bastırmaya çalıştığım şehvetle onu yiyip bitiriyorum.

Tişıörtümü üzerinden çekip bacaklarının arasına kayıyorum ve sikimin girişini yoklamasına izin veriyorum. Islak, önümde yayılmış, o kadar güzel ve o kadar yıkıcı ki ona bakmak bile acı veriyor.

Parmakları künyemin zincirine dolanıyor. Elini aşağı kaydırarak künyemle kolyesinin bir an için avucunun içinde birleşmesine izin veriyor. Sonra beni tekrar ağzına çekmek için zinciri kullanıyor.

Yavaşça içine kayıyorum, onu azar azar dolduruyorum. Alçak sesle inliyor, ben bastırdıkça kalçaları daha da yukarı kalkıyor. Dudaklarımı ensesine götürüyorum ve burnumu ipeksi saçlarının arasına bastırıyorum.

Eli başımın arkasında, yakın olmamıza rağmen beni kendine çekiyor. Bir süre yavaş ve nazik, sonra sıcaklık artıyor ve daha fazlası oluyor. Daha şiddetli bir şey.

Birlikte boşaldığımızda aramızda en ufak bir hava boşluğu kalmıyor. Orgazmlarımız birbirini kovalıyor, nefes nefese bir uzuv ve zevk yığını olana kadar tırmanıyor ve tırmanıyor gibi görünüyor. Benim nerede bitip onun nerede başladığını unutuyorum. Farklılıklar, sınırlar? Artık bir önemi yok gibi görünüyor.

Yüksekten inerken Paige'in tırnakları sırtıma batıyor, vücudu hâlâ etrafımda titreşiyor.

Sonunda geri çektiğimde, gözleri büyümüş ve rüya gibi. Bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum.

Onunla kalmamı istemiyor.

Muhtemelen bu gece buna gerek olmadığını biliyordur.

OceanofPDF.com

MISHA

Ertesi sabah erkenden bodruma girdiğinde "Yan," dedim. "Geldiğin için teşekkürler."

Yan soğuk, sade duvarlara tedirginlikle bakıyor. "Genelde burada iş yapmayız."

"Oh, öyle. Her zaman," diyorum ona hoş bir şekilde. "Sadece senin alışık olduğun türden bir iş değil."

Gözlerime bakıyor ve korkudan rengi atıyor. Tam bodrum kapısı kapanırken merdivenlerden yukarı koşmak için dönüyor. Konstantin gölgelerin çıkıp hemen arkasındaki beton sütuna yaslanıyor. Rahatsız edici bir nezaket gösterisiyle başını eğiyor.

Yan'ın bakışları bana doğru dönüyor. "Ben... Ben neden burada olduğumu bilmiyorum-"

"Değil mi?" Sertçe sordum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. *Aslına* bakarsanız, gözlerinizdeki bakış bana neden burada olduğunuzu bildiğinizi söylüyor."

"Ben sadık biriyim," diye inliyor, her kelimeyi kafama çakabilecekmiş gibi nokt alıyor. Gözleri odanın içinde dolaşıp duruyor, bir çıkış yolu arıyor. Ama bulamıyor. Ondan çok daha zeki adamlar denedi.

"Sadık olduğunu iddia etmek zorunda kalan bir adam, çok nadiren sadıktır." Ona doğru sürükleniyorum ve sanki kaçma şansı varmış gibi yarım adım geri çekiliyor. Ama yok.

"Ne duyduğunu bilmiyorum, Misha, ama-"

"Petyr Ivanov'u en son ne zaman gördünüz?"

İfadesini boşluğa çevirmeye çalışıyor ve başaramıyor. "O adamla hiç tanışmadım."

"Son cevabın bu mu?" Konstantin, Yan'ın etrafında yavaşça dönerek soruyor.

Yan ikimizin arasında çılginca bir ileri bir geri bakıyor. Sol göz kapağı seğirmeye başladı. "Sana yemin ederim: Sana ihanet etmedim, Misha. Baban tarafından işe alındığım andan beri Orlov Bratva'ya sadık kaldım."

"Paige ile olan evliliğimi bilen sadece iki kişi vardı."

"Ben," diye cevap veriyor Konstantin, sanki bir gençlik dergisinin fotoğraf çekimindeymiş gibi sırtarak ve ellerini çenesinin altında kavuşturarak. Sonra sırtışı kayboluyor ve Yan'a dudak büküyor. "Ve sen."

"O zaman Konstantin'di!" Yan hemen bağırarak bana döndü. "Ben değildim."

Konstantin yıldırım hızıyla ilerliyor ve avukatımın karnına bir yumruk indiriyor. "*Vse dlya sem'i*," diye tısladı. "Aileme ihanet etmeden önce ölürüm."

Yan yavaşça doğrulur, tükürük ağzının kenarına yapışır.

"Senin böyle bir bağlılığın yok, değil mi Yan?" diye sordum. "Bu yüzden Paige ve ben evlendikten bir hafta sonra Petyr Ivanov'la görüşmeye gittin."

Gözleri kocaman oldu. Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum.

"Devam edip inkâr etmek ister misin?" diye sordum. "Çünkü size kanıt göstermekten mutluluk duyarım."

"Profesyonel ipucu," diye öneriyor Konstantin, zavallı piçin etrafında tekrar dönmeye başlayarak. "Petyr Ivanov gibi adamlarla halka açık yerlerde randevulaşmayın. Neredeyse her zaman kameralar vardır."

"Ben... O... Görüldüğü gibi değildi."

"Ne yazık ki sizin için sadece nasıl görüldüğüne önem veriyoruz," diyorum sert bir şekilde.

Dizlerinin üzerine çöker, hayatı için pazarlık etmeye çalışırken belirgin köpek dişleri ön plana çıkar. "Lütfen, Don Orlov," diye yalvarıyor. "Lütfen. Beni tehdit ediyordu!"

İçimden zalim bir kahkaha patladı. "Petyr Ivanov senin kim olduğunu . Onunla temasa geçen kişinin sen olduğunu biliyorum. Bana ihanet etmen için sana ödediği paranın asla harcanamayacak olması çok kötü."

"Lütfen... Don Orlov-"

Silahımı çıkardım, susturucu zaten yerindeydi. Bodrum ses geçirmez ama Paige evdeyken riske girmek istemiyorum. Burada neler olduğunu bilmesine gerek yok. Uykusunun rüyasız ve huzurlu olmasını istiyorum. En azından bunu hak ediyor.

"Son bir sözünüz var mı diye soracaktım. Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil."

Onu tam gözlerinin ortasından vurdum. İnce, iniltili bir *patlama*. Bir adamın hayatına son vermek için zavallı bir ses. Neredeyse acınası. Vücudu gevşiyor, eski bir paçavra gibi soğuk beton zemine çarpıyor.

Konstantin cesede tiksintiyle bakar. "Lanet sıçan."

"Cesetle ilgilenilmesini sağla," diyorum ona ve ana eve çıkan merdivene doğru ilerliyorum.

"Kafasını Petyr'e göndermemi ister misin?" Konstantin arkamdan sesleniyor, sadece yarı şaka.

"Gerek yok. Onunla işim bittiğinde kanlı bir kafa Petyr'ın en son endişeleneceği şey olacak."

Konstantin'i bodrumda bırakıp yukarı çıkıyorum.

Tanıdık bir kahkaha duyduğumda mutfığa doğru yürüyordum. Köşeyi döndüğümde annemi Paige'le birlikte oturma odasında otururken buluyorum.

Garip; geçmişte, acımasız katil yanıma ait olduğu yerde, bodrumda bırakmak zahmetsiz olurdu. Onu bir yılan derisi gibi sıyrır ve bir sonraki rol ne gerektiriyorsa onu oynardım.

Ama Şimdi sanki ona yalan sylyormuŐım gibi geliyor. Sanki Yan'ın kanı hala ellerime bulaşmış gibi. Sanki aynı ellerle Paige'e dokunmak onu asla ve asla istemediğim bir Şekilde lekeleyecekmıŐ gibi.

Temiz olduklarından emin olmak için gizlice parmak eklemlerime bakıyorum. Sonra tekrar doğruluyorum ve takmak için doğduğum maskeyi takıyorum.

Paige'e "Dinleniyor olman gerekiyordu," diyorum.

"Annen bizi ziyaret etmeye karar vermiş. Ne güzel, değil mi?" diye soruyor neşeyle. Ses tonunda zerre kadar samimiyetsizlik yok. Annemi bu kadar kısa sürede tekrar burada gördüğü için gerçekten mutlu.

"Anne," diyorum kesinlikle hevesli olmayan bir sesle. "Dün gece bir Şey mi unuttun?"

Bana soğuk bir gülümseme veriyor. "Ne kadar kötü bir ev sahibi olduğunu unutmuşum. Neyse ki karın daha misafirperver."

"Ona aldırmayın," diyor Paige abucak. "Sadece stresli olduğunda huysuzlaŐıyor."

Bu zelliğimi fark etmiş olması bile iliŐkimizi bir "iş anlaşması" olarak sınıflandırmak için fazla samimi hissettiriyor. Dün gece ona aıldığımdan bahsetmiyorum bile. SeviŐtik -aramızda olanları tarif etmenin tek yolu bu- ve onun yanında uyandım.

Bazı açılardan, sabah ilk iş onu görmek seksin kendisinden daha etkileyiciydi.

"Neden acele edip üstünü deĐiŐtirmiyorsun? Sonra dışarı çıkarız ve Bay Huysuz'u kendi haline bırakırız," diye öneriyor annem.

Paige başını sallıyor ve gizemli bir glmsemeyeyle yanımdan süzülerek geçiyor. "Nereye gidiyorsun?"

Paige köşede kaybolurken annesi onun yerine "Ğle yemeği," diye cevap veriyor. "Düğün detaylarını konuŐabileceĐimizi düşünmüştüm."

"Biz zaten evliyiz."

"Evet, ama bunu görmek için orada değildim," diyor sertçe. "Yani bana evli değilsiniz."

"Ma-"

"Neden bize söylemedin?" diye araya giriyor, sesi incinmiş bir şekilde kabarıyor. "Evlenmek çok önemli bir olay. Neden kalan tek oğlumun hayatında bu adımı attığını görmek istemeyeceğimi düşündünüz?"

Yüzümü buruşturdum. "Çok hızlı oldu."

"Bu süreçte aileni unutacak kadar hızlı mısınız?" diye soruyor, gerçekten taşaklarımı ateşe tutarak. "Gerçi bizi hayatından tamamen çıkardığını düşünürsek, bunun o kadar da zor olmadığını sanıyorum."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diyorum sinirli bir şekilde. "Ben sadece -

"Aile her üstündür. Bratva da dahil," diyor, uyduruk bahanelerimi dinlemeyi . "Bir don olabilirsin ama ondan önce benim oğlumdun. Nikita'nın kardeşiydin. Cyrille'in kayınbiraderiydin. Ilya'nın amcasıydın."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü bazen tacı başına geçirdiğin an, daha önce kim olduğunu unuttuğunu düşünüyorum. Yolunu kaybediyorsun."

"Ben yolumu kaybetmedim," diye beni bile şaşırtan bir vahşilikle saldırıyorum. "Ben kardeşimi kaybettim."

Öfkem ve kederim karşısında gözünü kırpmıyor. Sadece yumuşak bir sesle, kilometrelerce öteden fazla sempatik bir şekilde, "İkisinin aynı şey olduğunu iddia edebilirim," diyor.

Bu beni duraksatıyor. Çünkü haksız değil. Maksim'in her zaman liderlik etmesi gerekiyordu; benim de onun yanında durmam gerekiyordu. Öldüğünde, onun boyunduruğunu ve hiç istemediğim ömür boyu sürececek bir sorumluluğu üstlenmek zorunda kaldım.

Taç sadece başıma ağır gelmiyor, beni eziyor.

"Karımı çok uzun süre dışarıda tutma," dedim ona açıkça. "O hamile. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Onu niyetim yok."

"Konstantin de sana eşlik edecek."

"Muhafızlarıma güvenmiyor musun?"

diye sorar.

Annemin yıllardır aynı muhafızları var. Sadıklar ama yaşıyorlar. Onu hala korumalarının tek nedeni onları kovmama izin vermemesi. Herhangi birinin gitmesine izin verirsem kendi parasıyla onları yeniden işe alacağını söyledi.

"Paige'in benim sağlayabileceğim tüm korumaya ihtiyacı var."

Bana kendini beğenmiş küçük bir gülümseme veriyor. "Dikkatli ol evlat. Böyle konuşmaya devam edersen biri senin karına aşık olduğunu düşünebilir."

Son bir yıldır ailemle arama neden mesafe koyduğumu açıklamak için bir nedene ihtiyacım varsa, o da işte tam burasıdır. Çoğu gün kendimi yansıtmakla pek ilgilenmiyorum. Annem ve kız kardeşim de devasa birer aynadan başka bir şey değiller.

OceanofPDF.com

PAIGE

Misha'nın annesiyle tanışalı dört gün oldu ve onu Şimdiden üç kez gördüm.

Keşke oğlunun da böyle bir bağlılık göstermesini sağlayabilseydim.

Misha birlikte uyandığımız sabahtan beri (birlikte uyandığımız tek sabah) *benden* uzak dururken, annesi beni Şehrin en ŐeĐkin mağazalarında alışverişe götürdü ve kendini düğün planlamasına verdi.

Nikita'nın birkaç kez bize katılması gerekiyordu, ancak son dakikada defalarca yalvararak vazgeğti. O ve Misha bu yönden birbirlerine benziyorlar.

Şu anda beni aramasını ve neden yine öğle yemeğine gelemeyeceğine dair bir mazeret bildirmesini bekliyorum. BuluŐmamıza daha bir saat var. Kağması için bolca zaman var.

Misha içeri girdiğinde en sevdiğim tişört elbiselerimden birini giyiyordum. Şeytan kadar yakışıklı görünüyor, ama çok daha somurtkan.

"Yine mi dışarı çıkıyorsun?"

Kaşlarımı  attım. "Bir yargılama havası mı seziyorum?"

"Şehrin her yerinde dolaşmak akıllıca değil, Paige. Özellikle de Konstantin bugün güvenlik ekibinin bir parçası olamayacağı için. Başka bir işle ilgileniyor."

Girişten çıkıyorum ve gergin omuzlarına ve kaşlarının arasındaki kırışıklığa bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Lütfen. Bu ifade bir şeylerin yanlış gittiğı anlamına geliyor." "İfade falan yok. Bu benim yüzüm," diyor.

"Evet, bir sorun olduğunda yüzünüzün aldığı hal," diye karşı çıkıyorum. "Gözlerin kısılıyor, kaşların birbirine çarpıyor ve az önce çürük yumurta yutmuş gibi görünüyorsun."

Bana ters bakıyor ama az önce bahsettiğim özelliklerin her birini bilinçli olarak düzelttiğini fark ediyorum. Sırıtışımı saklamak zorundayım.

"Güvenli evlerimizden birinde bir çatışma daha oldu."

"Bir tane daha mı?" Anında telaşlanarak tekrarlıyorum. Ona doğru yürüyorum, hayal mi görüyorum yoksa gerçekten bakışlarımla karşılaşmaktan kaçınmaya mı çalışıyor diye merak . "Petyr mıydı? İşler... kızışıyor mu?"

"Endişelenecek bir şey yok," diye gürlüyor Misha. "Seni ve bebeğı güvende tutacağım."

"Kendim için endişelenmiyorum," dediğimi duyuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu doğru. Misha'nın beni güvende tutacağından eminim. Belki de onun zararına. "Ateş hattında olan sensin."

Misha, "Son zamanlarda girişimde kişi ben değılim," diye .

"Unuttuysan diye söylüyorum, nereye gidersem gideyim güvenlikle seyahat ediyorum," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Hayatımı yaşamayı bırakamam."

Yüzündeki ifade farklı söylüyor. Ama sonra iç çekiyor ve duruşundaki sertliğin bir kısmı eriyor gibi görünüyor. "Bugün yine annemle mi buluşacaksın?"

"Bugün olmaz."

Başını sallar. "Bu iyi oldu. İkiniz biraz fazla-" "Kız kardeşinle buluşacağım."

Misha iç geçiriyor ve kapı aralığına doğru yığılıyor. Dikkat etmediğimi düşündüğü anlarda, gözlerinde, omuzlarının eğiminde o kemik derinliğindeki yorgunluk ifadesini yakalıyorum. Sanki yerçekimi onun en büyük düşmanı. Ya bu ya da geçmiş.

"Bu kadar gerek yok."

"Onlarla vakit geçirmek senin anlattığın kadar angarya değil," diye karşılık veriyorum. "Ayrıca, aileniz belli ki çok yakın. Hepimizin iyi geçinmesini isterim."

"Neden? Onlar senin ailen değil."

Sözlerinin arasına sıkıştırdığı ima karşısında irkildim. Birlikte geçirdiğimiz gecedan sonra her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ama işte buradayız. Her zaman olduğumuz yere geri döndük.

"Elbette," diye mırıldanarak ondan uzaklaşıyorum. "Unutup duruyorum. Ben gerçekten ailenin bir parçası değilim, değil mi? Ben sadece bir eklentiyim. Beklenmedik, istenmeyen bir eklenti. Beni iyi huylu bir tümör gibi düşün."

Ne dediğini bir anda anlamış gibi görünüyor. küfrediyor ama odadan çıkarken beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Neden yapsın ki? Misha bu görücü usulü evlilik başlamadan önce bana neler sunabileceğini söyledi.

Aşk değildi.

Belki bir gün fikrini değiştirmesini ummaktan vazgeçerim.

PAIGE

"Pinot grigio lütfen," diye emrediyor Nikita, garsona göz kamaştırıcı bir gülümseme vererek zavallı adamın Nikita tarafından itilmiş gibi geriye doğru tökezlemesine neden oluyor. Arkasındaki masaya çarpıyor, ama sadece kısa bir süreliğine gözlerini Nikita'dan ayırıp diğer müşterilerden özür diliyor ve koşarak uzaklaşıyor.

"Eğer dikkatli , günün birinde bir adam öldüreceksin." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"O gülümseme," diye açıklıyorum limonlu sıkıcı suyuma uzanırken. "Bu bir süper güç. Çok fazla gördüğümünden değil."

Nikita ikinci kez gülümsemiyor ama açık sözlülüğüm karşısında eğlendiğini söyleyebilirim. Kabul ediyorum, kardeşi beni tuhaf bir ruh haline soktu. Misha bana aslında aile olmadığımızı hatırlattığından beri Nikita'yı kazanmaya kendimi o kadar mecbur hissetmiyorum.

"Sadece iyi bir neden olduğunda gülümserim," diyor.

"Kardeşinin evlenmesi ve bebek sahibi olması yeterince iyi bir sebep değil, ama beyaz şarap öyle. Not edildi."

Şimdi ilgisini çekmiş görünüyor. Sanki bu açıkça dürüst konuşma beklediği son şeymiş gibi. "Bu anlaşmayla ilgili çekincelerim için sizden izin almama gerek yok."

"Ben düşündüğün gibi biri değilim," diyorum ona.

"Ve sen beni ne düşündüğümü kadar iyi tanımıyorsun."

"Belki de haklısın," diye itiraf ediyorum. "Ama yine de bir şansımı deneyeceğim. Bana rahat bir hayat verecek zengin bir koca arayan beyaz bir servet avcısı olduğumu düşünüyorsun."

Yüz ifadesi değişmiyor. Sadece gözlerinde bir kıvılcım parlıyor. "İnkâr mı ediyorsun?"

Suyumu bir kenara bırakıp öne doğru eğildim, dirseklerimi demir masaya dayadım. "Eğer benden nefret etmeye kararlıysan, bunu değiştiremem. Seni dostluğa zorlayacak değilim. Ama düşman olmamızı da istemiyorum."

"Henüz hiçbir şeyi inkâr etmedin," diye . "Sana düşündüğün gibi biri olmadığımı söyledim."

"Ama daha kötü bir şey de olabilirsin." Nikita'nın kardeşi kadar vahşi olduğu aşikâr ama ilk kez pençelerini görüyorum ve neden dışarıda olduklarını anlıyorum. Bu koruyuculuk onun kardeşine olan sevgisini gösterme şekli.

Bunu takdir edebilirim.

"Burada oturup sana kitaptaki herhangi bir yalanı ya da gerçeği söyleyebilirim ama yine de söylediklerimin tek kelimesine bile inanmazsın. Yapabileceğim tek şey hayatımı yaşamak ve bir gün benim hakkımda yanıldığını anlayacağını ummak."

Nikita'nın gözleri beni değerlendirirken biraz açılıyor. Sonra koltuğunda geriye yaslandı.

Bir süre sonra gülümsüyor.

Görünüşe göre, böyle bir kadını kazanmanın en iyi yolu denememek. Küçük bir şekilde de olsa, isteksiz saygısını kazandım.

"Senden nefret etmiyorum Paige," diyor uzun bir sessizlik anından sonra. "Ama hayatımıza giren herkesten ve her şeyden şüpheleniyorum. Petyr Ivanov düşmanımız olmadan önce güvenilir bir dostumuzdu."

Donup kaldım. "Ne?"

Başını sallıyor. "Hatta ara sıra aile yemeklerinde bize katılırdı. O ve Maksim çok yakınlardı."

"Gerçekten mi?"

Bu düşünce karşısında gözleri uzak ve kasvetli bir ifadeye bürünüyor.

"Yıllarca." "Ne oldu?"

"Rekabet, açgözlülük, gurur. Kim bilir?" diyor omuzlarını zarifçe silkerek. "Ama Maksim ve Petyr arasında bir şeyler değişmeye başladı ve bu ordularına da yansdı. Sonra da tabiri caizse gerçek hayata yansdı."

"Ben... Ben bilmiyordum."

"Misha sana söylemedi mi?"

Misha'nın bana ne kadar çok şey anlatmadığını hatırlayınca bir rahatsızlık hissediyorum. "Maksim hakkında pek sık konuşmaz. Sadece orada burada birkaç küçük anekdot..."

Nikita kaşlarını çatır. "Bu bana söylediğinden daha fazla."

"Ona açılmak diş çekmek gibi bir şey," diyorum. "Ne zaman yakınlaştığımızı düşünsem, halıyı çekip alıyor. Bu kötü bir benzetme oldu ama ne demek istediğimi anladınız."

Garson Nikita'nın şarabıyla yaklaşıyor. Şarabı tepside bir hamleyle alır ve yine baştan çıkarıcı bir gülümsemeye garsona takla attırır.

"O benim kardeşim," diyor Nikita. "Duygusal olarak kısır."

"Ama öyle değil," diyorum. "Aslında, bence o kadar çok hissediyor ki, tüm bu duvarları örerek kendini korumaya çalışıyor. Sanki bir dinmiş gibi Bratva kural kitabının arkasına saklanıyor."

Nikita şakayla karışık homurdanıyor. "Demek kurallar kitabıyla tanıştın?"

"Seni kırmak istemem ama hayranın değilim."

"En azından bir ortak noktamız var."

Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdaki havanın değiştiğini hissedebiliyorum. Yumuşuyor. Henüz arkadaşlığa tam olarak değinmedik ama dürüstlük ve rahatlık harika bir ilk adım.

"Kocanızın sizinle evlenmek istemesinin tek nedeninin yanlışlıkla hamile kalmanız olduğunu bilmek berbat bir şey. Kurallardan ben sorumlu olsaydım, bu çağdışı saçmalık ilk giden olurdu."

"Size tek sebebin bu olduğunu mu söyledi?"

Başımı salladım. "Tipik bir evlilik yapma şansımızın olmadığını bilmemi istedi. O benim kocamdan çok iş ortağım."

"Ve sen de kabul ettin?"

"Bana onunla evlenmek ya da çocuğumu geride bırakmak arasında bir seçim yapmam gerektiğini söyledi," diyorum sertçe. "Bu pek de bir seçim değildi. Bu tür bir ültimatomla mücadele edecek kaynaklara sahip değilim."

"Anlıyorum..."

Yüz ifadesini okuyamıyorum. Birden, çok fazla şey söylediğimden endişelendim. "Bak, Misha'nın senin ya da annenin ne kadarını bilmesini istediğinden emin değilim. O yüzden eğer-"

"Merak etme," diyor Nikita, elini sallayıp sözümü keserek. "Sırrını saklayacağım."

Arkadaş olmayabiliriz ama ona inanıyorum. "Teşekkür ."

Garsonumuz yine masaya yaklaşıyor ama bu sefer gözleri benim üzerimde. Üzerinde tek bir içki olan bir tepsi taşıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim ama bu sizin için hanımefendi," diye açıklıyor bana. "Bardaki beyefendiden."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bir Campari Portakal. Eskiden en sevdiğim yaz içkisiydi.

"Benim için mi?" Şaşkınlıkla sordum. Elbette bunu Nikita'ya göndermesi gerekiyordu. Ama hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Bir Nikita'ya bir garsona bakıyorum. Bar dışında her yere bakıyorum. Kimseye boş yere umut vermek istemiyorum. "Beyefendiye kibarca reddettiğimi söyleyebilirsiniz. Bugün içmeyeceğim."

Garson başını sallar. "Elbette, hanımefendi."

O gittiğinde Nikita neredeyse sersemlemiş görünüyor. "Bu sık sık olur mu?"

"Keşke," diye hayıflanıyorum. "Şey, daha önce... Olmadığım zamanlarda dilerdim-Hayır, bu daha önce hiç olmadı."

Nikita cevap vermek üzereyken garson elinde hâlâ tek bir içkiyle tekrar belirir. "Hanımefendi, bardaki beyefendi size bu içkiyi vermem için ısrar ediyor. Bir de not var."

"İçkiyi gerçekten kabul edemem. I-"

Garson bana notu uzattı. Sadece tek bir satır, o yüzden istemeden de olsa okudum.

Üzgünüm, benim tatlı Paige'im. Açıklamam gereken çok şey var. Lütfen bana bir şans ver.

El yazısını hemen tanıdım.

Bakışlarım bara kayıyor ve işte orada. Uzun boyu, üzerine tünediği uzun bar taburesi tarafından vurgulanıyor, vücudu bana doğru açılı, o tüylü saçları burada çok sarsıcı bir şekilde yanlış ve yersiz görünüyor.

Gergin bir şekilde gülümsüyor. Midem dibe .

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Anthony."

OceanofPDF.com

PAIGE

"Anthony kim?" Nikita soruyor.

Onun burada olduğunu unutmuşum. Bir an için burada olduğumu unuttum. Bu yüzden yalan söyleyip söylememem gerektiğini düşünecek kadar genişliğim yok. İstesem bile inandırıcı bir yalan düşünemem.

"O benim eski kocam," diye nefes alıyorum.

"Daha önce evlendin mi?" diye sertçe sorar.

"Aslında... hayır. Pek sayılmaz."

Aramızda yerleşmiş olan rahatlık bir saniyede buharlaşıyor. Kaşlarını çattı. "Kardeşimle gerçekten evli olmadan önce başka bir adamla gerçekten evli değil miydin?"

Düşüncesinin nereye yöneldiğini anlamam için bunu hecelemesine gerek yok.

"Evli olduğumuzu sanıyordum ama yasal olarak bağlayıcı olmadığı ortaya çıktı. Banka hesaplarımı boşaltıp ortadan kaybolana kadar bunu fark etmemiştim."

"Kahretsin," diyor düz bir sesle. Sesinde çoğu insanın hikâyemi duyduğunda hissettiği sempati yok. Bunun yerine Nikita'nın gözleri kısılıyor. "Peki banka hesabın boşaltıldıktan ne kadar süre sonra kardeşimle tanıştın?"

Tekrar söylüyorum, satır aralarını okumaya gerek yok. Nikita amacımı anladığını düşündüğünü belli ediyor.

Ama Anthony'nin bana olan ilgisi, üzerimden fiziksel bir ağırlık. Benimle konuşmak için duyduğu çaresizliğin tadını alabiliyorum ve Nikita'nın şüpheciliğinin labirentinde gezinmeye odaklanamıyorum.

"Çok uzun değil," diye itiraf ediyorum. Bu bilginin onun benim hakkımdaki düşüncelerini nasıl etkileyeceğini daha sonra anlayacağım. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

"Misafirim ol."

Bara doğru ilerlerken gözlerinin sırtıma saplandığını hissedebiliyorum ama tamamen odaklanmam gerekiyor. Önümdeki *kişiye*.

Ben daha yarım restoran uzaktayken Anthony ayağa kalkıyor. Ona ulaştığımda yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

Daha kötü görünüyor. Son birkaç ayda kilo kaybetmiş, burnu ve gözleri daha belirginleşmiş, zayıflamış, hafiften korkutucu.

"Bebeğim-"

"Yapma!" Elimi bar tezgahına vurarak tıslıyorum. "Ne cüretle böyle ortaya çıkarsın? Bunca zaman sonra? Her şeyi bırakıp gittikten sonra?"

Yutkunuyor. Çaba sarf etmekten boğazı düğümleniyor. "Kendimi açıklamak zorundayım."

"Senin kahrolası açıklaman umurumda değil Anthony. Hiçbir şey bana yaptıklarını haklı çıkaramaz."

"Bebeğim-"

"Bana 'bebek' deme. Ben asla senin karın olmadım, bu yüzden senin 'bebeğin' olmadığımı eminim."

Aslında bir parçam inkar bekliyor. Bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini.

Bunu yapmayıp ayaklarına baktığında öfkem artıyor.

"Ne var biliyor musun? Siktir git Anthony. Hayatıma geri dönmek için bir Campari Portakalının yeterli olacağını mı düşündün gerçekten? Ben artık evliyim." Dev elmas yüzüğümü suratına yapıştırdım. "Artık çok geç."

"Evet... Biliyorum."

Bu beni durdurdu. "Biliyor musun?"

Başını sallıyor ve gözlerini tekrar benimkilere dikeyor. "Sokaktaki söylentiye göre Don Orlov bir eş almış."

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni savunmasız hissettiriyor. Sanki bana kilitlenmiş görünmeyen gözler varmış gibi. "Sokakta ne-ne kelimesi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bak, sadece bir saatine ihtiyacım var, bebeğim-"

Bana tekrar "bebeğim" dediğini duymak çok fazla. Ondan uzaklaşıyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. Ellerimin titremesini engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Paige!" diye sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Onu yanımda hissedebiliyorum, beni geçmeye çalışıyor. Ben masama ulaşmadan hemen önce önüme atlamayı başarıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Bana yarım saat ver."

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok Anthony. Ve bana söyleyecek bir şeyin olsa bile, tek kelimesine bile inanmam. Hangi delikten çıktıysan oraya geri dön ve beni rahat bırak."

"Açıklamam için bana bir dakika verirsiniz, o zaman-"

"Sanırım burada işimiz bitti," diye araya giriyor Nikita, aramızda cisimlenerek. Yüz ifadesi soğuk ve vahşi; bazen Misha'ya ne kadar benzediğine bir kez daha hayret ediyorum. Anthony'ye bir kez daha bakıyor, tiksinti dudağını kıvrıyor. "Paige'in seninle konuşmak istemediği çok açık ve ben laftan anlamayan erkeklerden nefret ederim. Şimdi, gerçekten sinirlenmeden önce gözümün önünden kaybol."

Ağzı açık bir şekilde ona bakıyor. Tartışmasını bekliyorum. Her daim var olan öfkesinin alevlenmesi ve bunu daha da büyük bir olaya dönüştürmesi için. Sonra güvenliğimiz siyah takım elbiseli bir kas duvarı halinde etrafımızda toplandı ve

Anthony başka bir kelime söylemenin sadece aleyhine işleyeceğini anlamış görünüyor.

Bana yalvaran son bir bakış fırlatıyor, ama ben ona boş boş bakıyorum. Başka bir şey söylemeden, omuzları çökmüş bir şekilde sıvışıp gidiyor. Restoranın kapısını itiyor ve gözden kayboluyor.

"Nikita bir süre sonra, "Şaşırtıcı derecede eğlenceli bir öğle yemeği idi," dedi.

"Bunun için özür dilerim."

"Neden?" diye soruyor. "Her zaman makarnamın yanında biraz dramayı sevmişimdir. Yola çıkalmı mı?"

Anthony'nin sürpriz çıkışının Nikita'yı şirketimin yapabileceğinden daha iyi bir ruh haline sokmasından nefret ediyorum. Ama artık deneyecek enerjim yok. Eve gitmeye hazırım.

Sessizce başımı sallıyorum ve arabamızın park edildiği sokağa kadar onu takip ediyorum. Etrafı tarıyorum ama Anthony'nin etrafta gizlendiğine dair bir işaret göremiyorum.

Arabaya bindiğimde derin bir nefes alıyorum ama hâlâ sarsılmış durumdayım. "İyi misin?" Nikita soruyor.

"Pek sayılmaz."

"Ortadan kaybolduğundan beri onu ilk kez gördüğünü varsayıyorum?"

"Doğru."

"Sence neden bugün ortaya çıktı?"

Dilimi ısıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Nikita'ya ilk kez yalan söyledim. Umarım üzerimde kokusunu almaz. Çünkü neden yeniden ortaya çıktığına dair bir fikrim var. Çok iyi bir fikir.

Sanırım her şeyin parmağımdaki yüzükle ilgisi var.

MISHA

"Burada doğru olmayan bir şeyler var," diye Konstantin.

"Belli ki öyle değil. Yan ruhunu bir milyon dolar için sattı," diyorum ve Yan'ın ardında bıraktığı ihanet belgelerini gösteriyorum. "Ondan daha akıllı olmasını beklerdim. Özellikle de hayatı söz konusuysen."

"Bundan daha fazlası var," diyor Konstantin, bir yığın kâğıt daha toplayarak. "Güvenli evlere yapılan saldırılar. Kayıp para adamı. İçimde bağlantılı olabileceklerine dair bir his var."

"Sence fare Yan mıydı?"

"Birkaç tanesinden biri,

belki."

Konstantin'i gülümsemeden görmek nadirdir. Ama son bir saattir ikimiz de burada oturmuş, neyi kaçırıyor olabileceğimizi anlamaya çalışıyoruz. Bu durum yüzüne alışılmadık bir asıklık getirdi.

"Kayıp paralı adamın adı neydi?" "Jimmy Garner.

Dolandırıcı olarak ün salmış."

"Çoğu öyle. Bu yüzden para babaları çok hassas işlere nadiren el atarlar. Gerçek bilgiye sahip değilseniz muhbirlik yapamazsınız."

"Ama önemli yerlere yeterince yaklaşırsanız, dikkat ederseniz bilgi toplayabilirsiniz" diyor. "Belki de bu, Adını Vermemesi Gereken Kişi'nin gözüne girmek için ihtiyaç duyduğu para birimi olabilir."

Haklı olduğu zamanlardan nefret ediyorum. "Henüz ondan bir iz yok mu?"

"Henüz değil. Tek bildiğimiz, çukurda yatıyor olabileceğı." "Eğer öyle olsaydı, bir cesedimiz olurdu."

Konstantin başını sallar. "Üzerine daha fazla adam koyacağım."

"Hayır. Küçük bir hamamböceğı için harcayacak kaynağımız yok. Petyr bize doğru yaklaşırken olmaz. Güçlerimizin bölünmesini göze alamam. Bu kadar yaklaşmışken olmaz." Kâğıtları elimden itip nefesimin altında küfrediyorum. "Bir de üstüne üstlük lanet olası bir düşünle uğraşmak zorundayım."

"Başka bir düşünüyü kabul etmene şaşırdım."

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu," diye itiraf ediyorum. "Bu bir güç gösterisi olacak ve Paige hakkında bir açıklama yapacaktı. Ama şimdi..."

"Nessa Teyze karına biraz fazla mı bağlandı?" Konstantin cevabı zaten bildiğini belli eden bir sesle sorar.

Bazen Konstantin'in beni tüm hayatı boyunca tanıdığını unutuyorum. Göründüğünden çok daha anlayışlıdır.

"İyi anlaşmaları kötü bir şey değil, biliyorsunuz," diye devam ediyor. "Çoğu erkek heyecanlanırdı."

"Ben çoğu erkek gibi değilim."

Konstantin gözlerini devirir. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmekte de sorun yok."

"Tanrım," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum. "Bir sonraki birleşme gerçekleştiğinde bana haber ver."

"Ne zamandan beri her şey senin için iş oldu?" diye dürtüyor. "Biz önce aileyiz, Misha. Yoksa bunu unuttun mu?"

"Neden son zamanlarda herkes benim peşimde?" Homurdanıyorum. "Sanki hepiniz ne için çalıştığımızı unutmuş gibisiniz. Petyr Ivanov'u gömmeye çok yaklaştım. Bunun bir anlamı olmalı. Hepiniz için."

"Petyr'i gömmek Maksim'i geri getirmeyecek," diyor Konstantin usulca.
"Cyrille'e kocasını geri vermeyecek. Ya da Ilya'ya babasını."

"Hayır, ama belki hepimiz geceleri daha rahat uyuyabiliriz."

"Misha-"

"Bilmem gereken bir şey olduğunda bana haber ver," diye homurdanarak ofisimden çıkıyorum.

İçimde bu kadar hayal kırıklığı kaynarken oturmak düşüncesi dayanılmaz. yüzden kendimi spor salonunda bulmam ve yumruklarımı kum torbasına, onu menteşelerinden sökmekle tehdit edecek kadar sert bir şekilde vurmam hiç de şaşırtıcı değil.

WHAM.

WHAM.

WHAM.

Her darbe iyi hissettiriyor. Parmak eklemlerimin altında bir şeyin hırpalandığını hissetmek nadir bir zevk. Son zamanlarda bu hayatta çok şey önemsizdi. Hayaletlere tutunmak. Kelimelerimle tartışıyorum. Kahretsin, sadece *bir şeye vurmak* istiyorum.

O kadar öfkeliyim ki su almak için dönene kadar Paige'in kapıda durduğunu görmüyorum.

"Ne zaman döndün?" Sesim sakın ve ölçülü olmasına rağmen yüzümden ter boşanarak soruyorum.

"Kısa bir süre önce." Spor salonuna giriyor ve havuz ile seraya bakan pencerelerden dışarı bakıyor. "Bu oda neredeyse bir gün spor yapmayı düşünmemi sağlayacak kadar güzel."

Bunu söylediği anda, üzerinde tozluk ve küçük bir spor sütyeninden başka bir şey olmadığını hayal ediyorum. Onu dizlerine kadar güreşirken, terden sıırıslam olmuş giysilerini üzerinden sıyırırken, aynalar şiddetli çarpışmamızın hareketiyle dalgalanana kadar kalçalarının arasındaki tatlılığı yutarken hayal ediyorum.

Boş su şişesini eziyorum ve agresif bir şekilde çöpe atıyorum.

Yemeğin nasıl geçtiğini bilmek istediğim kadar umursamamak da istiyorum. Neden bu kadar umursuyorum *ki*?

"İyi misin?" diye soruyor kararsızca. "Gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Sınırları test ediyormuş gibi bana yaklaşıyor, görünmez bir sınırın ötesine geçerse zemindeki bir kapaktan düşmeyi bekliyor. "Bazen iyi olmamak sorun değil, biliyorsun. Özellikle de her şey olup biterken."

"Her şey kontrolüm altında."

Kuvvetli antrenmanım yüzünden hâlâ sallanmakta olan kum torbasına dönüyor. "Neden bana Petyr ve Maksim'den bahsetmedin?" diye soruyor parmağını eski, çatlak deride gezdirirken. "Onlar arkadaştı. Nikita'nın bana anlattığına göre yakın arkadaşlarmış."

"Harika. Demek o da ağzını bozmaya başladı?" Tıslıyorum. "Sanki endişelenecek yeterince farem yokmuş gibi."

Hemen sertleşir. "Ben giderim. Belli ki konuşacak havada değilsin."

"Şu andan itibaren bu evden sadece ben ya da Konstantin sana eşlik ederken çıkacaksın," diye sesleniyorum arkasından çıkarken.

O haklı. Konuşacak havada değilim. Peki neden duramıyorum? Onu sebepsiz yere kışkırtıyorum.

Çünkü onun seninle olmasını tercih edersin, diyor kafamın içindeki kötü bir ses. Çünkü onun gittiğini görmeye dayanamıyorsun. Çünkü her gittiğinde, senin küçük bir parçanı da yanında götürüyor.

Paige kapının eşiğinde dönüyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Konstantin'i tercih ederim."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye tersliyor. Tekrar gitmek üzereyken bir şey onu durdurur. Etrafında dönüyor ve bir adım geri atıyor.

oda. "Neden böyle davranmak zorundasın? Seni bulmaya geldim çünkü sana bir şey söylemek istiyordum."

Zehirli sözcükler, ben onları kaleme alamadan ağzımdan dökölüyor. "Kız kardeşimle yediğin öğle yemeği hakkındaysa, kendine sakla. Gününün her ayrıntısını ya da hangi lanet salatayı yediğini bilmek zorunda değilim. Tıpkı senin de benimkinin her ayrıntısını bilmene olmadığı gibi. Birbirimizi önemsiyormuş gibi davranmak zorunda değiliz. Kimse bakmıyorken olmaz."

Hayal kırıklığı gözlerinde birikiyor. Suçluluk duygusu içimde dolaşan adrenalinin önüne geçiyor.

"İzninizle. Sizi *diğer* kum torbanızla baş başa bırakayım."

Sonra da çıkarken kapıyı çarptı.

OceanofPDF.com

MISHA

Son iki geceyi ofisimde, karımdan kaçmak için katlanabilir kanepede uyuyarak geçirdim.

Pek yardımcı olmuyor. Bu lanet ev ne kadar büyük olursa olsun, onunla düzenli olarak karşılaşıyorum. Karşılaştığımda da bakışlarımı kaçırıp diğer tarafa doğru yürüyor.

İşe ayrı ayrı gidiyoruz, Konstantin her sabah ve akşam ona eşlik ediyor. Binada bile kendi bölümlerimizde kalıyoruz.

Bu yeni düzenlemeyi benim yaptığımı düşünürsek, bundan pek hoşlanmıyorum.

Saat daha sabahın dokuzu ama kendimi ofisimin köşesindeki bar arabasına doğru bakarken buluyorum. Paige'le spor salonunda son kez karşılaştığımızda gözlerindeki acıyı unutmama yardımcı olacak kadar güçlü bir şey arzuluyorum.

"Hâlâ uyuyor musun?" diye soruyor tanıdık bir ses.

Nikita ofisime girip çekyatıma arsız bir yargıyla bakarken sessizce küfrediyorum. Kapıyı kapatıyor ve davet etmeden bana katılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

"Buraya koyduğunuz koltuklardan nefret ediyorum. Çok rahatsızlar," diye açıklıyor ben ona ters ters bakarken, battaniyemi üzerimden alıp çıplak bacaklarının üzerine seriyor.

İnleyerek yastığıma yaslanıyorum. "Demek istediğim, evimde ne yapıyorsun?"

"Düğün planlaması, tabii ki. Annem Paige'le birlikte bahçede. Masa düzenini ve menüyü gözden geçiriyorlar."

"Bu hâlâ burada ne *aradığını* açıklamıyor. Eminim desteklemediğin bir düğünü planlamak yerine yapmayı tercih edeceğin milyonlarca şey vardır."

Homurdanıyor. "Beni annem zorladı."

"Ne zamandan beri onun dediklerini yapıyorsun?"

"Son zamanlarda gerçekten mutlu olduğumu fark ettiğimden beri ve bu aptal düğün bunun nedeni olabilir. Şey, o ve senin küçük güzel karın." Üst dudağını kıvrıyor. "Bu kadar iyi geçinmeleri mide bulandırıcı. Annem sonunda hep istediği kızına sahip oldu."

"Saçmalama Nikita. Annem zaten her zaman istediği kıza sahip," diyorum. Etkili olması için duraksıyorum, sonra ekliyorum: "Maksim Cyrille'le evlendiği gün bunu elde etti."

Nikita şok olmuş bir kahkahayla koluma hafifçe vuruyor, sonra kanepenin arkasına yaslanıyor. "Mükemmel kızlardan bahsetmişken, Cyrille de burada. Ilya'yı da getirmiş."

"Oh."

"'Oh' mu?" diye tekrarlıyor tiksintiyle. "Gidip merhaba demek istemiyor musun? Yeğenini aylardır görmedin."

"Abartıyorsun."

"Eğer bir şey varsa, sana karşı cömert davranıyorum."

İç çekiyorum. "Bana boktan bir amca olduğumu söylediğin kısım bu mu?"

"Neden zahmet edeyim ki?" diye soruyor tatlı tatlı. "Ne kadar boktan bir amca olduğunun zaten ."

Kahkahalarla gülüyorum ve Nikita bana katılıyor. Bir an için beni yirmi yıl öncesine götürdü. Sabahları odama gizlice girip

Sırf canı sıkıldığı için beni kaburgalarımın d rt erek uyandırdı.

"Hâlâ tam bir ba  belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Birlikte takılmayalı o kadar uzun zaman oldu ki unutmu  olabileceğinden korktum."

Başımı salladım. " mkansız."

Sırıtır ve bir an için özlemini hissedebiliyorum. Sadece birkaç dakikalığına zamanda geriye gitme ihtiya ı. Her şeyin basit olduğu zamanlara. Maksim'in etrafta olduğu, kahkahaların kolayca atıldığı ve birlikte olmanın kaybettiğimiz her şeyin acı verici bir hatırlatıcısı olmadığı zamanlara.

"Paige geldiğimizde biraz keyifsiz görünüyordu," diye gözlemliyor. "Bunun pespaye eski kocasıyla yaşadığı olayla mı ilgisi var yoksa huysuz şimdiki kocasıyla yaşamak zorunda kalmasıyla mı?"

Biraz doğruldum ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Nikita'nın ka ları keskinle ir. "Geçen gün öğle yemeğinde eski sevgilisiyle kar ıla tık. Sana söylemedi mi?"

Sikeyim.

"Anthony'yi gördü m ?" Başımı dik tutarak soruyorum.

"Tamam, sanırım sana söylemedi," diyor Nikita i  çekerek. O da ayağa kalkıyor. "Ona bir içki ısmarlamaya çalıştı. Sanırım on dolarlık bir kokteyl ve yapışkan bir not, birini be  parasız ve yalnız bıraktıktan sonra uzlaşma için geçerli bir fiyat."

"Ne oldu?"

"Hiçbir  ey. Açıklamasını dinlemekle ilgilenmiyor gibiydi. Biraz ısrarcı olmaya ba lamı tı, ben de araya girdim ve ona siktir olup gitmesini söyledim. Hikayenin sonu."

"Peki sonra?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve sonra eve gittik. Dediğim gibi, hikayenin sonu."

Etrafta kıyafetlerimi arıyorum ve onları giymeye başlıyorum. Nikita ihtiyatla beni izliyor. "Ne yapacaksın?"

"Gidip şu pisliği ziyaret edeceğim."

Gözlerini deviriyor. "Belki de Paige'in üzerine işlemelisin. Bilirsin, bölgeni işaretlemek gibi. Aynı amaca hizmet eder ve sana biraz benzin parası kazandırır."

Kız kardeşime sert bir bakış attım. Sonra bana zaten bilmem gereken daha fazla şey söyleyemeden hışımınla dışarı çıkıyorum.

OceanofPDF.com

MISHA

Onu bulmam bir saatten az sürdü.

Anthony Gregson evden yaklaşık bir saat uzaklıkta pis bir otel odasında kalıyor. Benim için hâlâ çok yakın. Motelin lobisindeki konuk listesinde adını buldum ve doğruca 240 numaralı odaya gittim.

Kapıyı iki kez çaldım ve sabırla bekledim. Salak önce kim olduğuna bile bakmıyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben hemen ayağımı eşiğe koyuyorum, belki korkar da kaçmaya karar verir diye.

Kapı açıldığında gün ışığına karşı gözlerini kısıyor ama gözleri bana dikildiğinde korkuyla açılıyor. İhtiyacım olan tek doğrulama buydu.

Kim olduğumu çok iyi biliyor.

Konstantin'den bu beleşçi sahte kocanın geçmişini de araştırmasını istemeliydim. Gerçi ışıklarının patlatılmasını hak ettiğini bilecek kadar çok şey biliyorum.

Odasına doğru ilerlerken ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken hiçbir şey söylemiyor bile. Neden burada olduğumu zaten biliyor. Nefesini boşa harcamanın anlamı yok.

Açık bir tiksintiyle etrafıma bakıyorum. Kısıtlı alana sıkıştırılmış iki tek kişilik yatak ve arasına sıkıştırılmış küçük, küflü bir komodin var. Odanın karşı tarafındaki yontma laminat masanın üzerinde eskimiş bir

Otuz yıl önce modası geçmiş bir televizyon seti. Sigara, kusmuk ve umutsuzluk gibi kokuyor.

"Paige'in banka hesabını boşalttıktan sonra, bundan daha güzel bir yer bulabileceğini düşünmüştüm," diyorum.

Anthony hâlâ açık kapı aralığında duruyor. Sanırım bu odanın bir yerinde sakladığı bir miktar parası var; aksi takdirde çoktan kaçmış olurdu.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordum. "ünkü şimdi o dilini kullanmanın tam zamanı. Ben kesip atmadan önce."

Yutkunuyor, gözleri bir bukalemununki gibi yuvalarından fırlıyor. "Dinle, bela istemiyorum."

"Eğer bu doğru olsaydı, karıma bir içki göndermezdin," diye hırlıyorum.

"Ben sadece..." Bir adım geri atıyor, eli kapının koluna sıkıca sarılıyor.

"Eğer kaçmayı düşünüyorsanız, bunu yapmamanızı tavsiye ederim. Dilinizi koparabildiğim gibi bacaklarınızı da kolayca kırabilirim."

Elini kapı kolundan çekerken eli titriyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bu tartışılır."

"Ben... Ben sadece bazı şeyleri açıklamak istedim," diye kekeliyor. "Geri dönmemin tek nedeni bu."

"Tek sebep, ha? Bir mektup gönderip motel faturasından kurtulabilirdiniz. Sanırım bu kadar yolu gelmek için başka bir nedeniniz var."

"Doğru!" diye itiraz ediyor biraz fazla hızlı bir şekilde. "Sadece... iyi olduğundan emin olmak istedim."

Ona alaycı bir yavaş alkış veriyorum. "Yılın kocası sensin, değil mi? Bir dakika, siz ikiniz aslında hiç evlenmediniz."

"Dinle-"

"Hayır." Sustu ve ben ona doğru adım attım. Başının tepesi çenemle zar zor buluşuyor. Saçları sarı, dağınık ve cansız. Ona tepeden bakmak, alkolik bir korkulukla karşı karşıya gelmek gibi. "Dinlemenin vakti geldi."

Bir kez başını sallıyor, gergin bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

"Paige *benim* karım. Onunla olan saçma ilişkiniz her neyse artık sona erdi. Bırak ikinizin yollarının kesişmesini, aklından bile geçmesini istemiyorum. Onun varlığını unut ve ondan uzak dur. Anladın mı beni?"

Bir an bana bakıyor ama kısa süre sonra başını sallıyor. Bu adamı bir kitap gibi okuyabiliyorum. Özünde bir korkak. Kendini koruma onun öncelikler listesinde birinci, ikinci ve üçüncü sırada yer alıyor. Paige sıralamaya bile giremedi.

"Güzel."

Sonra karnına yumruğu indirdim.

Yüksek sesle inliyor, kollarını gövdesine sarıp dizlerinin üzerine çökerken ağzından tükürükler saçılıyor.

"Tanrı aşkına." Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. "Dizlerinin üzerine çökmen için gereken tek şey buysa, beklediğimden daha da zavallısın. Açıklığa kavuşturalım, bu ona bir içki gönderdiğim içindi. Geri kalan günahların için yapmam gereken şey çok daha ağır. Onu o şekilde terk ettikten sonra, hayatta olduğun için kendini şanslı saymalısın."

Kulaklarında çınlayan bu tehditle, günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissederek motel odasından çıktım.

Bir şeye vurmak iyi hissettiriyor.

PAIGE

Cyrille ve Ilya'yı ögle yemeğine davet etmek düşünmeden verilmiş bir karardı. Yine boş bir yatağa uyandıktan sonra, bir arkadaşına ihtiyacım vardı.

Farklı bir şey beklediğimden değil. Ama umut, bastırılması olağanüstü zor bir şey olabiliyor. Misha onu ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, o yükseliyor.

Cyrille ve Ilya el ele geldiklerinde serada -ana evden ve Misha'dan olabildiğince uzakta- bekliyorum.

"Paige!" Cyrille selamlıyor.

Bana sarılıyor ama Ilya onun yanında kalıyor. Elinde sırt çantası ve bir video oyunu var.

"Seni tekrar görmek güzel, Ilya." Sırt çantasını işaret ediyorum. "Sıkılacağından mı endişeleniyordun? Çünkü düğün planlamasının pek eğlenceli olmadığını biliyorum."

Annesine bakar. "Sıkılmadım."

"Kesinlikle öyleydim," diyerek ona göz kırpıyorum. "Oynadığın video oyunu gerçekten harika görünüyordu. Oynamaya devam etmek istersen anlarım. Ama uçakları sevebileceğini de duydum?"

Parlıyor, sonra hızla kendini sakinleştiriyor. "Evet! Onları seviyorum."

"Annen senin de bulmacaları sevdiğinden bahsetmişti. Ben de şansımı deneyeyim ve sana küçük bir hediye alayım dedim." En yakın rafın arkasına uzandım ve paketlemeye zaman bulamadığım uzun ahşap kutuyu çıkardım. İlya ve Cyrille'den sadece yarım saat önce geldi.

"Vay canına," diye nefes alıyor, etiketi okurken gözleri heyecanla açılıyor. "Bu bir askeri uçak modeli!"

"Bingo. İnşaata bitirdiğinde belki asabilirsin."

Kutuyu ona uzattım ve parmak izlerini ambalajın üzerine bulaştırmaktan korkuyormuş gibi kutuyu tutarak huşu içinde kutuya baktı. "Şimdi başlayabilir miyim?"

"Buyurun," diye teşvik ediyorum. "Her ihtimale karşı tam şurada senin için bir yer açtım."

Yüzünde bir gülümsemeyle başlamak için aceleyle küçük köşesine gidiyor.

Cyrille bir süre oğluna baktıktan sonra minnettar gözlerle bana döndü. "Çok naziksin."

"Benim için bir zevkti. En azından biraz eğlendiğinden emin olmak istedim."

Yanımdaki sandalyeye oturdu ve iç geçirdi. "Bazen eğlenmeye hakkı olduğunu unuttuğunu düşünüyorum. Aylar geçtiğini biliyorum ama hâlâ dünmüş gibi geliyor."

Maksim'in ölümünden ilk kez bahsediyor. Doğruyu söylemek gerekirse, benimle ilk kez açık açık konuştu. Dün Nessa ve Nikita sohbeti domine etti, bu yüzden bugün Cyrille'i davet ettim. Onu da tanımak istiyorum. Sırf bu aileyi isteyerek gelin giden başka bir kadını tanımak faydalı olabilir diye.

"En iyi arkadaşımı on yedi yaşımdayken kaybettim," diye itiraf ediyorum. "Aradan on yıldan fazla zaman geçti ve ben hala böyle hissediyorum."

"Ah, demek ki kolaylaşmıyor."

"Öyle," diyorum nazikçe. "Kendi tarzında. Ama onu özlemekten asla vazgeçmeyeceksin."

"Ben de istemezdim."

Şimdiden Cyrille'in ruh akrabası olduğunu hissedebiliyorum. Belki o da aynı şekilde hissediyordur, çünkü hemen formaliteleri bir kenara bırakıp kucağımda duran elimin arkasına dokunmak için uzanıyor. Onun yanındayken kendimi "Don'un karısı" gibi hissetmiyorum. Sadece *kendim* gibi hissediyorum.

Bunun ne büyük bir lütuf olduğunu biliyor mu acaba?

"İyi misin Paige?" diye mırıldanıyor. "Bu aileye girmenin bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Eminim tanıştırılmanız -ya da tanıştırılmamanız-bunu hiç de kolaylaştırmamıştır."

"Keşke Misha evlenmeden önce beni herkesle doğru dürüst tanıştırsaydı."

"Misha..." Cyrille sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi iç geçiriyor. "Nasıl biriydi?" Ben soruyorum. "Önceden-"

Maksim ölmeden önce.

Onu tanımadan önce.

Bana yine o hüzünlü gülümsemesini veriyor. "Biraz daha sık gülümserdi. Biraz daha özgürce gülerdi. Tüm zamanını ailesiyle geçirirdi. Yılda birkaç kez Maksim, Konstantin ve İlya ile kampa giderdi. Sadece çocuklar, dördü, ormanda. İlya buna bayılırdı."

"İlya için zor olmuş olmalı," diyorum usulca. "Maksim ve Misha'yı farklı şekillerde kaybetmek."

"O gün gerçekten de Maksim'den daha fazlasını kaybetmişiz gibi hissediyorum."

Gözlerine bakıyorum ve orada özümde hissettiğim bir şeyi fark ediyorum. "Ona yardım etmek istiyorum. Sadece... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Elimi şefkatle okşuyor. "Misha onu sevmeni kolaylaştırmayacak, Paige. Ama denemekten vazgeçme. Bence onu sevmek ona yardım etmenin tek yolu olabilir."

Bu öneri karşısında irkildim. "Aşkın işe yarayacağından emin değilim, Cyrille. Misha buna inanmıyor. Bu tür şeylere karşı kuralları var."

Gözlerini deviriyor, sesi acıya dönüşüyor. "Orlov oğlanları ve onların lanet kuralları. Evlendiğimizde Maksim'de de vardı."

"Onlarla nasıl başa çıktınız?"

Gözleri muzip bir parıltıyla parlıyor. "Onu kendime aşık ettim."

"Dediğim gibi, Misha'nın aşık olacak bir tip olduğundan emin değilim."

Cyrille yüzüme baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun, Paige?"

Ha

yır.

Eve

t.

Olabilir.

Bilmiyorum.

Derin bir iç çektim. "Buna inanmak zorundayım. Kalbim farklı bir şey ummayı ve hayal kırıklığına uğramayı kaldıramaz."

Cyrille uzanıp elini koluma koydu. "Güven bana Paige: Kalbin düşündüğünden daha güçlü. Otuz dört yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da insanları sevmekten asla pişman olmayacağıdır. Sadece onları yeterince sevmediğin için pişman olursun."

Muhtemelen ona çok fazla şeyi çok erken söylüyorum, ama onun varlığında sakinleştirici bir şey var. Sanki içimdeki yalnızlık onun içindeki yalnızlığa uzanıyor.

"Yaralanmak istemiyorum."

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor. "Ben de öyle. Yine de sonuçta burada hayal edebileceğimden çok daha fazla acı çekiyorum. Ama Maksim buna değdi."

Kolyeme sarılıyorum ve bunun doğru olması için dua ediyorum. Zaten her şeyden çok sevdiğim bir insanı kaybettim.

Bunu tekrar yapmaya hazır olduğumdan emin değilim.

MISHA

Eve girdiğimde geç olmuştu.

Herkes uyuyor olmalıydı ama uzun zamandır duymadığım bir ses duyuyorum. Yumuşak, melodik bir kahkaha sesi beni geçmiş zamanlara götürüyor.

Cyrille.

Sesini tekrar duyduğumda onu aylardır görmediğim ya da konuşmadığım apaçık ortaya çıkıyor. Sonra bir kahkaha patlaması daha duyuyorum. Bu seferki çocukça ama erkekliğin zirvesinde. Bir gün olacağı adamın sesiyle çatırdıyor.

"Babamın o yaralı baykuşu eve getirdiği zamanı hatırlıyor musun?" Ilya heyecanla soruyor.

"Eve bir baykuş mu getirdi?" diye soruyor Paige şaşkınlıkla.

"Maksim eve her türden kırık dökük hayvan getirirdi. Evimiz dört ayaklı ve kanatlı her şey için bir rehabilitasyon merkezi gibiydi," diye açıklıyor Cyrille. "Hootie neredeyse beş ay bizimle kaldı. Kanadı sakattı."

Paige gülüyor. "Baykuşa Hootie adını mı verdin? Aman Tanrım, bayıldım." "Eskiden evin içinde uçar ve başımın üzerine otururdu,"

Ilya. "Tanrım! Hootie'ye ne oldu?"

Cyrille, "Onu dağlara götürdük ve vahşi doğaya geri bıraktık," diyor. Ses tonundaki pişmanlığı duyabiliyorum. "Bu Maksim'in kurallarından biriydi. Vahşi olan her şey vahşi doğaya geri gönderilmelidir."

"Dağlara giderken yol boyunca ağladım," diyor İlya utanarak. "Ama babam bana Hootie'nin ailesiyle birlikte ağaçların arasında olması gerektiğini söyledi. Her canlının kendi türüyle birlikte kalması önemliydi. Bana bu yüzden ailemizin bir arada kalması gerektiğini söyledi. Biz aynı türdendik ve sürümüzle birlikte kalmamız gerekiyordu."

Odaya bakıyorum ve üçünün görüntüsünü yakalıyorum. Paige ve Cyrille şömineye bakan geniş kanepenin üzerine yayılmışlar. Bacakları yukarıda ve kucaklarına bir battaniye örtülmüş.

İlya şöminenin önünde oturuyor. Yanında neredeyse bitmiş bir model uçak oturuyor.

"Bu, babam sürümüzden ayrılmadan önceydi," diyor İlya, sesine hüznün karışarak.

"Oh, tatlım..."

Paige kanepeden iner ve İlya'nın yanındaki halının üzerine diz çöker. Onun elini tutuyor. "Ben iki kişilik bir sürüm vardı. Sadece ben ve en iyi arkadaşım Clara vardı."

"Peki ya ailen?" İlya sorar.

"Etraftaydılar," diyor Paige. "Ama onlar sürünün bir parçası değildi." "Oh..."

"Clara ve ben her şeyi birlikte yaptık. On yedi yaşımıza kadar. Sonra o da sürümüzden ayrıldı. Vefat etti. Tıpkı baban gibi."

İlya'nın gözleri büyür. "Ne oldu?"

"Bir kaza oldu ve o yaralandı."

Keşke dediğim melankolik bir anlayışla başını sallıyor. "Bu benim babamın da başına geldi."

Paige ona hüzünlü bir gülümseme verir. "Clara olmadan hayata devam edebileceğimi düşünmüyordum. Bu mümkün görünmüyordu. Ama sonra fark ettim ki fiziksel olarak yanımda olmaması onu kafamda yaşatamayacağım anlamına gelmiyordu. Ve kalbimde. İnandığım şey, onları hala düşünen ve önemseyen insanlar olduğu sürece hiç kimsenin gerçekten ölmeyeceğidir. Clara'yı her zaman düşünüyorum."

İlya aceleyle, "Her zaman babamı düşünüyorum," dedi.

"O zaman gerçekten gitmedi, değil mi? Dışarıda, vahşi doğada bir yerlerde. Belki de Hootie ile birlikte."

İlya ona hayranlıkla bakıyor. "Babam hakkında konuşmak güzel. Hiç kimse bunu istemez."

"Seninle babam hakkında konuşuyorum," diye itiraz ediyor Cyrille, doğruluyor.

"Ama bu seni üzüyor anne. Her zaman üzgün olmanı istemiyorum. Ne zaman babam hakkında konuşsak büyükannem ağlamaya başlıyor. Niki Teyze ondan söz ettiğimde konuyu değiştiriyor ve çekip gidiyor. Ve Misha Amca... Beni görmeye gelmeyi bıraktı."

Kalbim bıçaklanmış gibi sızlıyor. Burada durup dokuz yaşındaki yeğenimi yokluğumla, mesafemle, soğukluğumla ne kadar incittiğimi dinlemek gerçekten acı veriyor.

"Beni dinle, İlya," diye ısrar eder Paige. "Amcan seni çok seviyor. Babanı da o kadar çok seviyor ki, tüm aileyi korumak için büyük, devasa bir sorumluluk hissediyor. Sen ve sürünün geri kalanı için güvenli hale getirmeden rahat edeceğini sanmıyorum. Misha Amca asla kabul etmeyecek olsa da, o da acı çekiyor. Sadece hepimiz için cesur bir yüz ifadesi takınmak zorunda."

Bütün bunları nereden biliyor? Kim söyledi ona? Kim gösterdi? Sırlarımı kim verdi?

Sadece birkaç ay içinde ruhumun en derin noktalarını kazmayı nasıl başardı?

Görünüşe göre, onu kendimden uzak tutma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmamışım.

"Ona biraz zaman ver, tamam mı?" diye bitirir. Ilya başını sallar ve Paige ona sarılır. "Bugün geldiğine gerçekten çok sevindim, Ilya. Seni tanımaktan keyif aldım."

"Ben de. Çok iyisin."

Paige sırtıyor. "Vay canına. Büyük övgü."

"Belki bir dahaki sefere bizim eve gelirsin?" Ilya öneriyor.

"Bunu çok isterim!"

Cyrille ayağa kalkıyor ve onlar vedalaşırken ben de bitişik odaya geçip gitmelerini bekliyorum. Daha önce hiç kendi evimde davetsiz misafir gibi hissetmemiştim ama onları dinlediğimi bilmelerini istemiyorum.

Paige içeri döndüğünde onu merdivenlerin dibinde karşılıyorum. Beni görünce kısa bir süre durdu. "Buraya ne zaman geldin?"

"Kısa bir süre önce."

Kaşlarını çatıyor. "Cyrille ve Ilya'nın burada olduğunu gördün mü?" "Evet."

Başını sallıyor, dudakları bariz bir hayal kırıklığıyla birbirine çarpıyor. "Çok şanslısın ve bunun farkında bile değilsin! Seni ölesiye seven bir ailen var. Birbirini seven bir ailen. Ama sen kendi kederine ve intikam ihtiyacına o kadar kaptırmışsın ki kendini, asıl önemli olana odaklanamıyorsun."

"Hiçbir şey intikamdan daha önemli değildir," diye hırlıyorum.

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve bir süre çaresizce bana bakıyor. "Biliyor musun? Hayır. Sadece... hayır. Sistemimde bunun için yeterli şeker yok."

Arkasını dönüyor ama mutfağa gitmek yerine doğruca ön kapıya doğru yürüyor. Saate bakıyorum. Saat neredeyse on bir, ama Paige hiç de endişeli görünmüyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Onu takip ederek soruyorum.

"Dondurmaya

ihtiyacım var."

"Ne?"

Girişte durdu. "Dondurma. Krema," diye yavaşça telaffuz ediyor. "Bu tatlı bir tatlı. Normal insanlar bayılır. Senden emin değilim ama. Her neyse, birkaç saattir canım çekiyor, o yüzden gidip biraz alacağım."

"Arzu edebileceğiniz her şeyle dolu iki dondurucumuz var."

"Evet, ama ben Ellie'nin Dondurma Salonu'ndan naneli çikolata parçacıklı dondurma istiyorum. Gece yarısı kapanıyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Birini bulabilirim-"

"Hayır! Hayır, Misha. İşlerimi benim yerime başkalarının yapmasına ihtiyacım yok. Garajında bir sürü araba var. Kendim sürebilirim. Kendi başımın çaresine bakarım."

"Lanet olsun. Tamam." Garaja girdim ve anahtar dolabından bir şey aldım. "Gel hadi. Ben seni götürürüm."

Durdu, kaşlarını çatı. "Benimle gelmek zorunda değilsin."

Sanki ben bilmiyorum. Dengesiz davranıyor ve Petyr hâlâ dışarıda. Yanında ben olmadan mülk sınırını aşmasına izin vermeyeceğim.

"Sadece bin, Paige. Bensiz hiçbir şey alamazsın."

Bu konuda pek heyecanlı görünmüyor ama onu yalnız bırakmayacağımı biliyor. O yüzden yolcu koltuğuna yığıldı ve yola koyulduk.

Kollarını kavuşturmuş ve bakışlarını pencereden dışarı dikmiş. Çok sinirli ve vücudundaki tüm gerginlikle ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden her kemiği vurulmuş bir gong gibi uğulduyor.

Sonunda, iki dakika sonra bana döndü. "En azından onlara bir merhaba diyebilirdin. İkisi de seni özliyor."

"Çok uzun bir gün oldu, Paige. Enerjim yok-"

"Onlar aileden," diyerek sözümü kesti. "Buna sahip olmak için neler verirdim biliyor musun? Büyürken tek hayal ettiğim, benim mutlu olmamı isteyen bir anneye sahip olmaktı. Benim mutlu olup olmadığımı umursayan insanlar."

Üzgün, yalnız ya da korkmuş. Her şeye sahipsiniz ve bunların tadını çıkarmanız gerekirken bunlardan kaçınmakla meşgulsünüz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Petyr Ivanov ölene kadar hiçbir şeyden zevk alamam."

Başını iki yana sallar. "Her şeyi özleyeceksin, Misha. Önemli olan her şeyi kaçıracaksın ve sonra pişman olacaksın."

"Benim duygularımla ilgilenerek vaktini boşa harcama," diyorum sertçe. "Ben buna değmem."

Gözleri benimkilere kayıyor. Tutku, duygu ve umutla doluydular - yakınlaşmayı reddettiğim her şeyle. "Belki de öyle olduğunu düşünüyorum."

OceanofPDF.com

PAIGE

Belki de öyle olduğunu düşünüyorum.

Bu tam olarak ona karşı gelişen duygularımı itiraf etmek değildi. Ama avuçlarımın terlemesine ve nabzımın hızlanmasına yetecek kadar yakındı.

Göz ucuyla baktığımda Misha'nın yüz ifadesi dikkatle gizlenmiş ama omuzları gergin.

Pencereye vuruyor. ". "

Ancak o zaman artık araba kullanmadığımızı fark ediyorum. Sakin bir sokağın köşesine park etmiştik. Önümüzdeki binanın tabelasında "*Ellie'nin Dondurma Salonu*" yazıyor.

Buraya son geldiğimden beri boyanmış. Parlak kanarya sarısı, gözlerimi acıtan bir sakız pembesiyle değiştirildi. Tam olarak açıklayamadığım bir nedenden dolayı eski halini özleyorum.

"Gecenin bir yarısı naneli çikolata parçacıklı her ne haltsa geliyor," diye homurdanıyor Misha, emniyet kemerini çözerken.

"Hayır."

"Hayır mı?" İnanmaz bir şekilde bana döndü. "Gecenin bir yarısı şehri boydan boya geçtik çünkü sen bu özel şeye ihtiyacım var diye söyleniyordun."

"Artık kulağa hoş gelmiyor." Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Ben istiyorum..."

Sen.

"Başka bir şey," diye yarım yamalak bitiriyorum. Kafama silah dayasalar bile şu anda aklıma başka bir dondurma çeşidi gelmiyor.

Dikkatim çok dağınık. O çok dikkat dağıtıcı.

"Tamam," diyor abartılı, alaycı bir sabırla. "O zaman söyle bana: canın ne çekiyor? Krep mi? Patlamış mısır mı? Tercihen şehrin diğer tarafında bir yer olsun ki oraya güzel, yavaş bir yolculuk yapabilelim."

Yüksek sesle inliyorum ve başımın arkasını koltuk başlığına vuruyorum. "Bilmiyorum, tamam mı? Canım dondurma çekiyordu. Şimdi canım çekmiyor. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Peki," diyor. "O zaman oraya gider ve ellerindeki her aromadan bir bardak alırım."

Derin sesi büyüleyici. Özellikle üzgün olduğunda, daha fazla oksijen alıyor gibi görünüyor. Nefes almayı zorlaştırıyor.

Gerçek şu ki, birlikte bu kapalı alana girdiğimiz ana kadar dondurma istiyordum. Şimdi, onun odunsu kokusu her yerde ve istediğim tek bir şey var.

Misha bana bakıyor, kaşları hâlâ birbirine çatık. Ama birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak, ifadesi o kadar yumuşuyor.

Dudaklarımı seviyorum ve bunun bir ilgisi yok. Ve
ikimiz de bunu biliyoruz.

"Tamam, ağzınıza ne koymak istediğinizi bilmiyorsunuz. O yüzden ya seçersin..." Koltuğunu biraz geriye kaydırır ve pantolonunun fermuarını açar. "Yoksa ben yaparım."

Kasıklarındaki şişkinliğe bakıyorum ve ağzım sulanıyor.

Bu yüzden muhtemelen sadece midemi bulandırmaya yarayacak bir dondurma çeşidi seçmek yerine, uzanıyorum, elimi aşağı sokuyorum ve taşaklarını avuçluyorum. Nefesi kesiliyor ve ben *bundan* daha fazlasını istiyorum. Dokunduğumda daha çok parçalanmasını.

Sikini serbest bırakıyorum ve yavaşça ovuyorum. Bir anlık bir gerilim var. Sanki geri alamayacağım bir kararın uçurumunda sallanıyormuşum gibi.

Sonra *siktir et* dedim ve kendimi uçurumdan aşağı attım.

Vitesin üzerine eğildim ve ağzımı onun sikinin etrafına kaydurdım. Onu boğazımın arkasına aldım ve dilimin altında tüm vücudunun sarsıldığını hissettim.

Geç oldu ama kaldırımlar henüz terk edilmedi. Sokağın aşağısındaki bardan çıkan insanların sohbet seslerini duyabiliyorum. Uzaktan siren sesleri geliyor. İnsanlar geçerken her on saniyede bir arabanın farları yanıp sönüyor.

Ama bunların hiçbiri beni durdurmuyor.

Kocamın sikini sanki yapacağım son şeymiş gibi emiyorum. Elimdeki her şeyi bu saksoya yatırıyorum çünkü kalbimin derinliklerinde, şu anda ona yaklaşabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum.

Eğer Cyrille'in dediği gibi onu kendime aşık etmek istiyorsam, bu benim şansım. Çünkü umursamayı bırakmamın imkanı yok. Bu benim DNA'mda yok. Yani umursamayı bırakamıyorsam, tek seçeneğim Misha'yı başlamaya ikna etmek.

Sabırlı olmalıyım. Gerektiği kadar yavaş . Her seferinde bir oral seks.

MISHA

"Kardeşim, dinliyor musun ki?"

Kafamı kaldırdığımda Konstantin'in bana baktığını gördüm. Bu beni şaşırttı çünkü hayallere dalmıştım ve Paige ile arabada olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Üzerime öyle bir iniyordu ki dilinin sihirli olduğuna inanmaya başlamıştım. O kadar şiddetli boşaldım ki, orgazmımın baskısından sikimin ucunu uçurabileceğimi düşündüm.

Ama ses çıkarmadan hepsini aldı, ağzını nazikçe sildi, koltuğuna geri oturdu ve "Biliyor musun? Şimdi naneli çikolatalı dondurma alacağım."

Ona beş pint aldım.

Eve döndüğümüzde ve onun tek başına bütün bir pint'i yutmasını izlediğimde, kaya gibi sert olmaya geri dönmüştüm.

Konstantin beni meraklı bakışlarla süzerek, "Bugün gerçekten kendinde değilsin," diye suçluyor.

"Kafam meşgul."

"Neyle meşgulsün?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Sırıttıyor. "Düğün planlaması mı yoksa eşin mi?"

"Kayıp para babasıyla ilgili herhangi bir ipucu bulabildiniz mi?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum.

"Hayır. Asla olmaz. Konuyu benim üzerimden değiştiremezsin," diyor Konstantin kararlı bir şekilde. "Son beş dakikadır kayıp paralı adam hakkında konuşuyorum. Belli ki hiçbiri tutmamış."

Hay sikeyim. . Tek kelime bile duymadım.

Gözlerinde küçük bir parıltıyla, "Eski top ve zincir seni tamamen döndürdü," diye kıkırdıyor. Yeni evli oldukları dönemde Maksim'e Cyrille hakkında takıldığımızda da aynı bakışı takınırdı.

Eskiden olduğum adamdan milyonlarca yıl uzakta hissediyorum. Amca olacağını duyan ve büyük bir sevinç hisseden bir adamdan.

Baba olacağımı öğrendiğimde hissettiklerimden çok farklıydı. O anda

düşünebildiğim tek şey, kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğuydu.

"Herkesle yakınlaşıyor," diyorum isteksizce. "Annemle. Nikita. Cyrille ve Ilya."

"Şaşırmadım," diye yanıtlıyor Konstantin. "O taze bir nefes. Bana tüm bu Bratva saçmalığı gelip hayatlarımızı karmaşıktırmadan önceki halimizi hatırlatıyor." Gülümsüyor. "Eskiden yaptığımız kamp gezilerini hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. "Maksim kendine 'orman adamı' derdi," diye kıkırdıyorum.

Konstantin homurdanıyor. "Doğayla bütünleşebilirdi... yeter ki günün sonunda geri dönebileceği büyük boy bir yatağı ve kapalı bir su tesisatı olsun."

"Ya da doğa onun içine girdiyse. Hootie gibi," diyorum düşünmeden.

"Tanrım, lanet olası baykuş! O şey benden nefret ediyordu."

"Yine de Maksim'i severdi."

"Evet, evet. Çoğu hayvan öyledir. Her neyse," diyor Konstantin gözlerini devirerek. "Artık Cyrille ve Ilya'yı ziyaret etmek tuhaf. Onları Maksim ve ev dedikleri o lanet olası hayvanat bahçesindeki tüm hayvanlar olmadan görmek tuhaf."

Gerçekten fark etmedim. Fark edecek kadar etrafta değildim. "Annem ve Nikita ile yaşamaktan mutlular mı?"

"Belki de bir dahaki sefere Cyrille'i gördüğünde ona sormalısın."

Çekiniyorum. Yapmamayı tercih ederim. Cyrille'in yas tutmasını izlemek kendi kederimi deşmek gibi geliyor. Benden çıkarıyor.

Ayağa kalktım. "Bugünlük işim bitti. Önemli bir şey çıkarsa bana haber verin. Birleşme-"

"-birkaç gün içinde bitecek," diyor Konstantin. "Petyr'in şirketini altından satın aldığını öğrendiğinde onun gazabına hazır mısınız?"

"İlk günden beri onun gazabına uğramaya çalışıyorum. Hazır olduğumu söyleyebilirim."

Konstantin kaşlarını çatıyor ama bu konuda ne söyleyeceğini duymak istemiyorum. Yürüyüp yukarı çıkıyorum.

Eşim bütün gün annemle dışarıdaydı. Bu düzenli bir olay olmaya başladı. Ve gerçekten sinir bozucu. Ama yatak odamıza girdiğimde, banyodan gelen su sesini duyuyorum.

İçeri girdiğimde Paige' kocaman küvete yayılmış, en güzel yerleri köpük ve baloncuklarla kaplı halde buluyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor ama tereddütlü. Ne yapacağı kestirilemeyen biriyle uğraşmanın getirdiği temkinlilikle beni izliyor.

Bunun farkındayım çünkü Maksim ve ben babamıza aynı şekilde bakardık.

Küvetin kenarına oturdum. Hâlâ kolyesini takıyor, sabun köpükleri zincire yapışmış.

"Günün iyi geçti mi?" Monoton bir sesle soruyorum.

"Harikaydı," diye övünüyor. "Tam bir spa günü geçirdik. Kız kardeşin bile katıldı. Sanırım bana bir şans vermeye çalışıyor." Sesi umutlu geliyor. Gergin ama umutlu.

"Cyrille de mi geldi?"

Başını sallıyor. "Okuldan sonra Ilya'yı aldık. O harika bir çocuk. Bu düğünün katlanmak zorunda kalacağım bir şey olacağını düşünmüştüm ama dürüst olmak gerekirse, eğleniyorum."

Ne kadar yüzer görüldüğünü görebiliyorum. Sanki küvetin yüzeyinde yüzüyormuş gibi. Son zamanlarda daha hafif görünüyor.

"İlk düğünüm gerçek bir düğün değildi," diye açıklıyor. "Büyük bir şey yapmadık. Belediye binasına gittik ve bazı evrakları imzaladık. İki şahidimiz Anthony'nin arkadaşlarıydı. Sonrasında yolun aşağısındaki bir lokantaya gittik ve bira ve kötü pizza eşliğinde kutlama yaptık. Sanırım evleneceğiniz için heyecan duyan insanlarla birlikte elbise bakmaya, çiçek seçmeye ve gerçek bir menüye karar vermeye gitmek güzel bir şey."

"Biz zaten evliyiz."

Bana ters ters bakıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Neden ilk seferinde düğün yapmadınız?" Sormadan edemiyorum. "Bu onun fikri miydi?"

"Aslında benimdi," diye itiraf ediyor. "Ailesi ona gelmeyeceklerini söyledi. Evlenmemizi desteklemiyorlardı. Bunu öğrendiğimde, hiç istemediğime karar verdim."

Dişlerimi sıkıyorum. Beleşçi eski sevgilisinin ailesinin onun yeterince iyi olmadığını düşünmesi beni kızdırıyor.

Parmaklarını baloncukların arasında gezdirmek için öne doğru eğiliyor ve suyun yüzeyini kıran göğüslerinin kıvrımını yakalıyorum. Pozisyonumu ayarlıyorum, böylece denemeden bile beni ne kadar sertleştirdiğini fark etmiyorum.

"Düğünler tamamen aileyle ilgilidir," diye devam ediyor. "Aile olmadan bir düğün yapmak mantıklı gelmedi. Ama bazen... Neyse, boş ver."

"Devam et."

Bana bakıyor, yanakları sıcaklık ve anılarla kızarmış. "Bazen keşke Anthony düğün için ısrar etseydi diyorum. Yani, benimle evlenmesinin onun için bir kutlama olduğunu hissetmek güzel olurdu."

"O seninle aynı havayı solumayı hak etmiyor," diye homurdanıyorum.

Sesimdeki sertliğe şaşırılmış görünüyor. Ağzını açıyor ve bir an için bana onun aniden ortaya çıkışını anlatacağını düşünüyorum.

Söyle bana. Sana güvenmeme izin ver, Paige. Sadece lanet kelimeyi söyle, böylece yapacağıma yemin ettiğim şeyi yapabilirim ve seni güvende tutabilirim.

Sonra kolyesini avuçlayarak "Misha, yarın akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin?" diye soruyor.

Onu çıplak ve savunmasız, sihirli kolyesini tutarken gördüğüm için mi bilmiyorum. Ya da o kocaman, sıcak, çok güven veren gözleriyle bana bakması mı?

Ama hayır diyemem.

"Saat sekizde," diye iç geçiriyorum, göğsümde bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen düzensiz vuruşlara rağmen.

Cevap gülümsemesi parlak, tehlikeli ve tamamen silahsızlandırıcı. "Geç kalmayın."

PAIGE

Akşam yemeği için gülünç derecede erken giyiniyorum. Sinirden mi yoksa heyecandan mı emin değilim, belki de ikisi birden. Tek bildiğim, saat sekize daha bir saat varken, Misha'nın bana aldığı yeşim yeşili bir elbisenin içinde, saçlarım neredeyse iki elimdeki kan dolaşımını durduracak kadar karmaşık bir şekilde örölmüş ve kalbim dakikada yaklaşık iki yüz kez atıyor.

Tüm bu çabanın sonucu: Misha'dan gelen bir son dakika mesajı, o kadar kısa ki neredeyse gerçek olduğuna inanamıyorum.

MISHA: . Bir işim .

Mesaja uzun süre bakıyorum, kelimeleri okuyup tekrar okuyarak ne anlama geldiklerinden emin olmaya çalışıyorum.

Beni ayağa kaldırıyor.

İptal ediyor.

Bir hiç uğruna giyindim.

İlk öfke dalgası, Misha'ya yarım yamalak özrünü tam olarak nereye sokabileceğini söyleyen öfkeli bir mesaj yazmamı sağladı.

"Gönder" tuşuna basmadan önce aklım başıma geliyor ve mesajı siliyorum. Bunun yerine, başka bir metin dizisi açıyorum.

Beni ekti. Randevumuzdan bir saat önce.

Tepkisi anında oldu.

Ne yapabilirim?

Gülümsüyorum, ilk içgüdüsünün onu düzeltmeye çalışmak olması hoşuma gidiyor. Bu yönüyle bana Clara'yı hatırlatıyor. Kolyemi tutuyorum ve uzun zamandır ilk kez onu hissediyorum. Kısa sürüyor ama moralimi yükseltiyor. Tanrı biliyor ya, biraz yükselmeye ihtiyaçları var.

Benim için endişelenme. Senin gereken Ilya var.

Ilya birazdan yatacak ve Nikita onu yarın okula götürecektir. Kötü bir yedek olduğumu biliyorum, ama beni kabul edersen gelip seninle yemek yiyebilirim.

Bunu çok isterim!

Eşofman giymek konusunda tereddüt ediyorum ama sonunda yeşim yeşili elbiseyi giyiyorum. Misha'yı boş ver; kendim için güzel görünebilirim. Ben buna değerim.

Yarım saat sonra, Cyrille elinde alkolsüz şarap ve üzerinde muhteşem beyaz bir sundress ile verandaya çıkar.

"Vay canına!" Ben . "Harika görünüyorsun."

"Biraz süslenmeye karar verdim. Görünüşe göre sen de aynı fikirdeymişsin." Alçak sesle ıslık çalıyor. "Misha'nın ne kaçırdığından haberi yok."

"İtiraf edeyim, bu elbiseyi onun için giydim. Ama kendim için sakladım."

"Aferin sana." Cyrille karşıma oturuyor ve yüzünde ölümcül bir ciddiyetle bana bakıyor. "Daha önce söylemediğim için söylüyorum: O tam bir pislik."

"Daha fazla katılamazdım."

Alkolsüz şarabı döküyor ve Misha'nın kışına kadeh kaldırıyoruz. "İçin," diye teşvik ediyor. "Sarhoş olmak konusunda endişelenmene gerek yok."

İç çekiyorum. "Keşke yapabilsem. Tüm bu çılgınlığı biraz daha katlanılabilir hale getirebilirdi. Ama yine de alkol beni bu karmaşanın içine sokan şeylerden biri."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Neler yaşadığını gerçekten anlıyorum. Maksim de ilk başta bana aşık olmak istememişti."

"Bu kural kitabında falan mı yazıyor? 'Evlendiğin kadına aşık olma' mı? Ne tür bir pislik yazmış bunu?"

Cyrille sesinde hiç mizah belirtisi olmadan, "Aslında de olabilir," diyor. "Babaları bu çocuklara çok çektirdi. Sonunda onun karbon kopyası olmamaları bir mucize."

Misha'nın duygusal ve düşünceli biri olarak ortaya çıktığını düşününce ürperiyorum. Babasıyla tanışmak zorunda kalmadığım için mutluyum.

Şarabı kadehimde döndürüyorum, yıldız ışığı rengindeki sıvının kenarlardan aşağı süzülüşünü izliyorum ve Misha'nın şampanyasını hiç içmemiş olsaydım şu anda nerede olacağımı merak ediyorum.

"Nessa hiç kocası hakkında konuşur mu?" Ben soruyorum.

"Pek sık değil," diye itiraf ediyor Cyrille. "Ama onunla sadece çocuklarını sevdiği için evli kaldığını biliyorum. Kalmak için başka bir nedeni yoktu. Kocasını metres üstüne metresle izledi. Bir süre sonra kendini sevgisiz bir evliliğe bıraktı."

Buna ben de ürperiyorum. Bu aile hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bu daha sık oluyor gibi görünüyor. "Ben bunu asla ama asla yapamam."

"Gerçi ona hiç aşık olmadı," diye yanıtlıyor Cyrille. "Bizim için durum farklı."

Biraz kıllandım. Cyrille hemen fark ediyor. "Misha'ya karşı bir şeyler hissettiğini inkâr ettiğin kısım bu mu?" Gülümsemesi küçük ve alaycı.

"Ben... İyi, hayır, inkar etmiyorum. Ama aşk hafife aldığım bir şey değil. Bu büyük bir beyan. Henüz o noktaya geldiğimi sanmıyorum." Cyrille bana şüpheyile bakıyor ve ben de kendimi savunmak gibi aptalca bir ihtiyaçtan dolayı gevezelik etmeye devam ediyorum. "Gerçekten aptalca, ama Misha'yı bir bağlantıya sahip olmanın en kötü şey olmayacağına ikna edebileceğimi düşündüm."

"Bu hiç de aptalca değil, tatlım."

"Aslında öyle," diye ısrar ediyorum. "Çünkü Mişa'nın beni sevebilecek kapasitede bile olmadığını düşünmeye başladım. Sanırım Maksim'i kaybettiği gün sevme yeteneğini de kaybetti."

Cyrille'in gözleri acıyla dolar. "Sevdiğin birini kaybetmek dünyadaki en kötü şeydir. Daha fazla kalp kırıklığına karşı kendini korumak istediği için onu suçlayabilir misin?"

İç çekiyorum. "Bana en başından beri ne beklediğini söyledi. Ona inanmamayı seçmek tam bir aptallık olurdu. Eğer bu yola girersem, daha sonra incinmeye bile hakkım olmayacak."

"Herkesin incinmeye hakkı vardır, Paige. Ne zaman isterlerse o zaman."

Sesindeki tutkuya gülüyorum. "Bana Clara'yı hatırlatıyorsun."

"İkinizin özel bir arkadaşlığı varmış gibi görünüyor."

"Bu bir arkadaşlıktan daha fazlasıydı," diyorum ona. "Clara benim ailemdi."

Cyrille yine o çok iyi yaptığı sempatik, hüzünlü, içe dönük, içten gülümsemesini yapıyor. Uzanıp bahçe masasının üzerinde duran elimin arkasını okşuyor. "Artık ailemizin bir parçasısın."

"Nasıl olabilirim, Cyrille?" Yumuşak bir sesle soruyorum, köpüklü sahte şaraptan biraz başım dönmüş gibi hissediyorum. "Beni buraya getiren kişi bile beni burada istemezken?"

Gözlerini deviriyor. "Söz konusu 'kişi' çoğu gün inatçı bir eşektir. Ama ona zaman verin. Kendine gelecektir."

"Peki ya yapmazsa?"

"Onun bebeğini doğuracaksın Paige," diyor. Sonra derin bir iç geçiriyor. "Ama onun ailesinin bir parçası olmasan bile, boş ver, şu andan benim ailemin bir parçasısın."

Titreyerek gülümsüyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "Aileye; eskiye ve yeniye."

MISHA

Eve geldiğimde Paige ve Cyrille'i gayri resmi oturma odasındaki kanepede uyurken buldum.

Paige ona aldığım yeşil elbiseyi giyiyor. Bilinci yerinde olmasa bile içinde harika görünüyor. Ancak bu lüks elbise, etraflarına eşmerkezli daireler halinde dizilmiş boş kurabiye hamuru ambalajları ve yarısı yenmiş erimiş dondurmalarla keskin bir tezat oluşturuyor.

Bir kriz bombası patlamış ve şekerle çözülmüş gibi görünüyor.

Bir battaniye alıp Paige'in üzerine örtüyorum. Dikkatlice, boynunun arkasındaki yastığı ayarlıyorum, böylece bir bükülme ile uyanmıyor. Eli göğsünün hemen üzerinde, kolyesinden birkaç santim uzakta duruyor. Ona tutunarak uyuyakalmış gibi görünüyor.

Doğrulduğumda Cyrille'in uyanık olduğunu fark ettim. Gözleri bana

dikilmişti. "Merhaba," diyor sessizce.

Yüzümü buruşturuyorum ve Paige'e dokunmadan ona bu kadar yakın olmak istemediğim için . "Görünüşe göre siz kızlar iyi bir gece geçirmişsiniz."

Yavaşça bacaklarını kanepeden sıyrıyor ve gözlerindeki uykuyu siliyor. "Beni kapıya kadar geçirir misin?"

"Gitmek zorunda değilsin," diyorum ona. "Bir sürü boş odamız var."

"Biliyorum, ama sanırım eve gitmeyi tercih ederim. Biraz Ilya'nın yanında yatacağım," diyor. "Yine de bana bir şoför ödünç verebilirsin. Kendi başıma araba kullanamayacak kadar yorgunum."

"Tamamdır."

Kolumu tuttuğunda şoföre mesaj atıyordum. "Misha."

Tüm söylediği bu, ama o usulca söylenen kelimenin içinde koca bir konuşma var. Ben onu kapıdan kovmadan iyi geceler demenin bir yolunu bulmaya çalışırken, suçluluk ve keder en üst sırada yer almak için mücadele ediyor.

"Paige'e karşı bu kadar misafirperver olman çok hoş," diyorum o daha fazla suçluluk duygusu yüklemeyen.

"Birisi olmak zorunda."

Kaşımı kaldırıyorum. Niki'den böyle bir tepki bekliyordum. Ama Cyrille? O her zaman ailenin diplomatu olmuştur. Kaosun ortasında sürekli sakin. Kızgın olduğunda bile, zar zor anlayabilirsin.

Ama şimdi söyleyebilirim. Mavi gözleri alev alev

yanıyor. "Başından beri ona karşı açtım-"

"Ona bir kurallar listesi verdin ve bunlara uymasını bekledin," araya giriyor.

"Ama kalp kurallara göre oynamaz, Misha."

"Eğer bir sorunu varsa benimle konuşabilir."

"Oh, çünkü seninle konuşmak çok kolay," diye alaycı bir şekilde alay ediyor.

"Ağabeyin hiçbir şekilde mükemmel bir adam değildi ama öncelikleri vardı. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi ailesinden üstün tutmazdı."

"Evet, herkes ne kadar istese de ben Maksim değilim," diye çıkışıyorum.

"Bütün lanet aile benden onun yerine sorunsuzca geçmemi bekliyordu. Ama Maksim öldü ve ben sadece Misha'yım. Senin dublör kocan değilim. Ilya'nın yedek babası değilim. Bunun için imza atmadım."

Tepki vermiyor ama gözlerinden acı akıyor. "Senin o olmanı beklemiyordum."

"Hayır mı?" Meydan okuyorum. "Çünkü bana Maksim'in geride bıraktığı bir boşluğu doldurmamı bekler gibi baktın. Bana seni ve İlya'yı kurtaracak güce sahipmişim gibi baktın. Kendim boğulurken ikinizi nasıl kurtarabilirdim ki?"

Yüz ifadesi yumuşak ve sempatik bir hal alarak bana bakıyor. "Misha, özür dilerim..."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Üzgün olmanı istemiyorum. Sadece neden Ivanov'un peşinden gitmem gerektiğini anlamanı istiyorum. Neden Maksim gibi senin yanında olamayacağımı. Onun yerini alamam, Cyrille. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu olmayacak."

"İşte burada yanılıyorsun, Misha," diyor. "Kimse senden o olmanı beklemiyor. Biz sadece seni istiyoruz. Seni görmek istiyoruz. Seninle konuşmak. Seninle birlikte olmak."

"Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı konusunda hep birlikte ağlayabilelim diye mi?" Alaycı bir şekilde tükürdüm.

Bir süre bunu düşündü, benim saldırganlığım karşısında hala cesurca duruyordu. "Onun yasını birlikte tutabilirdik. Hayatımıza birlikte devam edebilirdik."

"Benim için devam etmek diye bir şey yok. Petyr Ivanov hâlâ nefes alırken olmaz."

Boyun eğerek başını sallıyor. "Peki ya ondan sonra? Petyr Ivanov artık nefes almaz olduktan sonra mı?" diye soruyor. "Sonra ne olacak?"

"O zaman... Ben hala Don olacağım. Hala yönetmem gereken bir Bratva olacak. Her şey olduğu gibi devam edecek."

"Peki ya aileniz? Karınız hakkında hiçbir şey söylemediniz. Ya da çocuğunuzdan."

"Paige iyi bir anne olacak."

"Hiç yok," diyor Cyrille kesin bir ifadeyle. "Nazik ve şefkatli biri. O kocaman yüreğiyle cömerttir. İlya onu zaten seviyor. Ben de öyle."

"Bu yemek planımızı iptal ettiğim için bana küfrettiğin kısım burası mı?" Her şeyden kopuk görünmeye çalışarak soruyorum. "Sanırım bu

neden buradasın?"

"Bu bir mantık evliliği olarak başlamış olabilir, Misha. Ama eğer bir şans verirsen daha fazlası olabilir."

"Anlaşmamız bu haliyle mükemmel bir şekilde işliyor."

Dişlerini gıcırdatıyor ve başını sallıyor. "Ne zaman böyle bir aptal oldun? Çılgınca bir nedenden ötürü Paige sana karşı bir şeyler hissediyor. Bana deli diyebilirsin ama senin de ona karşı bir şeyler hissettiğinden eminim."

"Biliyor musun, insanların bana nasıl hissettiğimi söylemesinden gerçekten sıkılmaya başladım."

"Ben *insan* değilim," diye çıkışıyor. "Ben ailedenim. İnatçı, aptal bir eşek gibi davrandığında sana tavsiyede bulunmaya hakkım var!"

"Belki de bu yüzden son birkaç aydır mesafemi korudum. Yargılanmak ya da tavsiye almakla ilgilenmiyorum."

"Tamam. Tamam. Sen bilirsin." Geri çekildi, yüz ifadesi kapalı ve sertti. Ben suçluluk duygusu içinde kıvrılırken o merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor.

Bekleyen arabaya binmeden hemen önce omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Şunu bil ki aile yemeklerinde senin yerin her zaman hazır olacak. Fikrini değiştirirsen diye."

PAIGE

Annemi ve babamı düşünerek uyanıyorum.

Yıllar sonra ilk kez, onları düşünmeyi bir kenara itmiyorum. Oyalanmasına izin veriyorum. Merak etmeme izin verdim.

Hâlâ Corden Park'ta mı yaşıyorlar? Hala birlikteler mi? Hatta hala hayattalar mı?

Babam ellili yaşlarının başında, annem ise yaşı konusunda ketum davranmaya çalışsa da kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Sayısal olarak çok yaşlı değillerdi. Ama seçtikleri yaşam tarzı insan vücudunu zorluyor. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, özellikle de onlarınkinin.

Birden yatağımda sıçradım. Odamda.

Bu garip çünkü dün gece burada uyumadım. Cyrille ve ben alt katta oturma odasındaydık.

Buraya nasıl geldiğimi bile merak edemedim banyonun kapısı açılıyor ve Misha dışarı çıkıyor. Belinde beyaz bir havlu ve koyu, ıslak saçlarından başka bir şey yok. Onu görünce kalbim kız gibi çarpıyor. Hemen bakışlarımı kaçırıyorum.

İyi değil. İyi değil. İyi değil.

"Dün gece beni buraya sen mi taşıdın?"

Cevap verirken bana bakmıyor. "Cyrille gitti. Seni kanepede bırakmanın bir anlamı yoktu."

Kanepede, yani dün gece kendime verdiğim acıma partisinin kanıtlarıyla çevrili bir şekilde. İçten içe Cyrille'in gitmeden önce dondurma ve kurabiye hamuru ambalajlarını çöpe atmasını umuyorum. Misha'nın düşünmesini istediğim son şey, beni ektikten sonra teselli edilmeye ihtiyacım .

"Dün gece hakkında. Bir şey-"

"Bir işim ," bitiriyorum. "Evet. Mesajında öyle demişsin."

Dönüyor ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kayıtsızca beni izliyor. Yataktan kayarak çıkıyorum ve kendi tarafımdaki çarşafı çekip alıyorum. Onun tarafı hâlâ içeride, dokunulmamış, soğuk.

"Üzgünsün," diye çıkarım yapıyor.

Bu dahice.

"Hayır. Neden üzüleyim ki?" diye sordum. "Özel bir yemek ya da başka bir şey olması gerekmiyordu. Bizde öyle şeyler yok, değil mi? Muhtemelen kurallara aykırıdır."

İğnelemeye kayışım tehlikeli bir şekilde tam teşekküllü bir gaz çıkarma seansına dönüşmek üzereydi, bu yüzden kendimi kestim ve çarşafı yatağın altına şiddetle soktum.

"Yatağı yapmak zorunda değilsin. Rada yapacak-"

"Kendi yatağımı kendim yapabilirim, Misha," diye . "Bunu hayatım boyunca yaptım. Şimdi durmak için bir sebep yok."

"Şimdi durmanızın nedeni, yatağınızı sizin için hazırlayacak bir hizmetçinin olması."

Kaşlarımla çatarak ona döndüm. "her yatağımı topladım ve toplayacağım. Bebeğime de aynısını yapmayı öğreteceğim."

Omuz silkiyor. "Eğer istediğin buysa."

"İtiraz etmeyecek misin?"

"Çocuğun annesi sizsiniz. Bazı konularda sana danışacağım."

Bu beni biraz rahatlatmalı - *yaşasın, gerçekten bir şeylerden sorumlu olacağım* - ama nedense bunun yerine kendimi boşlukta hissediyorum. Belki de ebeveynliğe bir iş girişimi gibi yaklaştığı içindir. Görevleri devrediyor. Çocuk odasının duvarları muhtemelen organizasyon şemaları ve motivasyon posterleriyle dolu olacak.

"Bu bana başka konularda sana danışmam gerektiğini söyleme şeklin mi?"

"Bunun çok açık olduğunu varsaymıştım."

Başımı salladım. "Kural kitabınızın sizin için önemli olduğunu biliyorum ama çocuk yetiştirmede 'veto' süreci olmamalı."

"Veto edildi," diye karşılık veriyor gülümsemeden.

Kabarttığım yastıkla ona vurma isteğime karşı koyuyorum. "Bazı şeyleri birlikte tartışmalıyız. Bebek için ikimiz de karar vermeliyiz. *Birlikte*. Aynı fikirde olmadığımızda, uzlaşmak zorunda kalacağız."

Yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi gözlerini kırıştırıyor. "Taviz vermem, Paige. Bu çocuğun hangi okula gittiği, okuduğu kitaplar, günlük rutinleri söz konusu olduğunda, bu sizin yetki alanınıza girer. Ama-"

"Biz onun işleyicileri değiliz!" Sözünü kestim. "Biz onun

ebeveynleriyiz." "Yardımcı ebeveynler."

Kısa kesiyorum. Bu kelime bir kova buzlu su gibi içime işliyor, beni içten dışa soğutuyor.

Ortak ebeveynler. Ayrı varlıklar.

Ve aynı şekilde, başka bir şey de kafama dank ediyor.

Ne zaman bir araya gelmemiz için bir neden olsa, Misha bana aslında hiç de birlikte olmadığımızı hatırlatacak. Pratik bir sebep için ortaklık yapıyoruz. O nedene ulaştığımız an, yollarımızı ayırıp ayrı hayatlarımızı yaşayacağız.

"Ben tam bir aptalım," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Ne?" Misha bana doğru bir adım atarak soruyor.

Hâlâ havlusunun içinde, şimdiye kadar kurduğum tüm fantezilere benziyor. Gümüş gözleri bana sabitlenmiş.

"Dün seni yemeğe davet etmemeliydim," diyorum. "Bu aptalcaydı." "Paige-"

"Hayır. Sadece kafam karıştı. Küçük anlaşmamızı yaptığımızdan beri çizgiler biraz bulanıklaştı. En azından benim için öyle. Hâlâ seninle nasıl 'evli' olacağımı öğreniyorum. Yeniden ayarlamam için bana biraz zaman vermelisin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seks yok," diyorum açıkça. "Benim için kafa karıştırıcı oldu. Kafamı toparlayana kadar bunun sona ermesi gerekiyor."

Duraklıyor. Bir su damlasının göğüs kasları arasındaki yarıktan aşağı süzülüşünü izliyorum. Yüzü duygusuz ve hayal kırıklığına mı uğradı yoksa kızgın mı emin değilim. Belki ikisi de. Belki de hiçbirini, tüm bildiğim bu.

Keşke öyle olsa. Sadece ona *bir şeyler* hissettirecek gücü istiyorum. Benim hissettiklerimin bir kısmını hissetmesini.

"Tamam mı?" Kendiliğinden ortaya çıkan durumuma itiraz edip etmeyeceğini merak ederek dürtüyorum. Belki de bir erkeğin ihtiyaçları olduğunu ve bunları karşılamanın karısının görevi olduğunu savunacak.

Ya da iyisi, o boğuk fısıldaması, *Sana ihtiyacım var Paige. Sensiz olamam*, sonra beni yatağa götür ve bu sözün nasıl hissettirdiğini bana sözleriyle göster.

Ama sonunda sadece başını sallar. "Tamam."

MISHA

Takip eden günlerde düşüncelerim telaş içinde. Kurallara uymaya ve anlaşmamıza sadık kalmaya alışıyor.

Bunu ben istedim. *Tam olarak* bunu.

Peki sonuç beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattı?

Kendime bunun seks eksikliğiyle ilgili olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama içten içe, bunun sevişmekle ilgili olmadığını biliyorum.

Mantık evliliği olayının tüm bu karmaşıklıkları ortadan kaldırması gerekiyordu. Ama Paige'e karşı hissettiklerimin hepsi bu: karmaşık. Bu akşam Vors'umla yapacağım iş toplantısı için üstümü değiştirmek üzere yatak odamıza gitmekten son dakikaya kadar kaındığım için yeterince karmaşık.

Yatak odasının kapısını açar açmaz Rada korkmuş bir fare gibi kaışıyor. Paige ise makyaj masasında oturuyor ve beni neredeyse hiç fark etmiyor.

İpek bir bornoz giymiş, boynuna ve bileklerine parfüm sürüyor. Makyajı normalde ofiste yaptığından daha dramatik. Gözleri siyah kalemle kanatlandırılmış ve dudaklarının doğal dolgunluğunu ne çıkaran kırmızı bir ruj seçmiş. Omurgamda aynı anda hem sıcak hem de soğuk bir ürperti hissediyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Gmbrdyorum.

"Kızlar bana bir bekârlığa veda partisi düzenliyor," diyor ayağa kalkarken.

Bornoz dar belini sıkıca sarıyor ve kalçalarının üst kısımlarını okşuyor. Cinselliğin vücut bulmuş hali. Günah işlemek için yaratılmış bir melek ve bensiz dünyaya açılıyor.

Bundan hiç hoşlanmadım.

"Kızlar mı?" Soruyorum.

"Annen, kız kardeşin ve baldızın," diye açıklıyor. "Rowan'ı da davet ettim."

"Güvenlik davetli mi?"

"Merak etme; beşimizin arasında on silahlı korumamız var. Bunun sizi tatmin etmek için yeterli olacağını düşündüm."

O yanımdan geçip dolaba doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum. Bu konuşmada beni tatmin edecek hiçbir şey yok. Özellikle de bornozunu silktiğinde.

Sikimin o kadar hızlı canlandığını hissediyorum ki başım dönüyor.

Şeffaf siyah bir tanga giyiyor, o kadar küçük ki sanki hiçbir şey giymemiş gibi. Uyumlu sütyen meme uçlarını kapatıyor ama başka bir şey yok. Göğüslerinin cömert yarım ayını görebiliyorum.

Beni kızdırmaya çalışıyormuş gibi görünmüyor. Bir elbise çıkarıp incelerken ifadesi mesafeli. Ama her nasılsa, beni düşünmediği fikri bile beni heyecanlandırıyor.

Kıçında biten göğüs dekoltesini gözler önüne seren ısıltılı bir şampanya kokteyl elbisesi giyiyor.

"çeker misin?" diye soruyor, sırtını bana dönerek.

Açık fermuarın derin V'sine bakıyorum. Omurgasının uzun kıvrımına. Sırtının alt kısmındaki çukurların hemen üzerinde tangasının üst kısmını görebiliyorum.

"Misha?" diye soruyor, ben cevap vermeyince ya da yardım etmek için hareket etmeyince.

Boğazımı temizliyorum ve kıyafetle ilgili çekincelerime rağmen fermuarını çekiyorum. Ondan üstünü değiştirmesini istememin hiçbir yolu yok. Kapalı kalması daha iyi olan bir solucan konservesi açmadan olmaz.

"Bunun içinde rahat edeceğinden emin misin?" Yine de denemek için soruyorum.

"Aslında çok rahat," diyor odaya geri dönüp saçlarını tararken.

"Bu... sıkı."

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Ve?"

"Şey... bebek," diyorum, yaltaklanmamı bir öksürükle örtbas ederek.

"Bebeğin orada bolca yeri var. Merak etme."

Sonra payetli bir clutch kapıyor ve bir çift üç inçlik stiletto giyiyor. "Yarın görüşürüz," diyor uzaktan el sallayarak.

"Yarın mı?" Çekinerek söylüyorum.

Kapıda durur. "Geç saate kadar dışarıda olabiliriz. Sonrasında muhtemelen annenin evinde kalırım."

"Bir şoför alacaksın. Daha sonra sizi eve bırakabilir."

"Ne planladıklarını bilmiyorum. Partiyi bir pijama partisine dönüştürmek daha eğlenceli olabilir." Kaşlarını çatı. "Senin için ne fark eder ki? Yanında uyumama ihtiyacın yok ki."

Ve işte orada: bana bunların hiçbirinden şikâyet etmeye gücümün yetmeyeceğini hatırlatan ince, küçük bir "siktir git". Tüm kartlarımı açmadan olmaz. Kendimi tavşan deliğinden aşağı atmadan olmaz.

"İyi eğlenceler," diyorum isteksizce.

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

"*Blyat*'," diye yemin ediyorum nefesimin altında o kaybolduğu anda.

Benim katılmam gereken sıkıcı ve kuru bir iş toplantım var, karım ise günah kadar seksi elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla azgın erkeklerle dolu rastgele bir barda olacak.

İç çekiyorum ve aynada kendime ters ters bakıyorum. "İstediğim şeyi elde etmek eskisi gibi değil."

OceanofPDF.com

PAIGE

Kulüp tam bir çılgınlık. Nikita'nın yardımı olmasaydı, asla kendi başıma giremezdim.

Rowan geldiğinde bunu benim için doğruluyor. "Adımı listede bulmalarını beklerken altıma sıçıyordum," diyor elinde bir votka kızılıcık kokteyli tutarken. "Şeytan'ın Sarayı'nda olduğuma inanamıyorum."

"Adı bu mu?" Bu, tüm kırmızı ve siyah dekoru, şişe kızlarının ve barmenlerin boynuzlarını ve çatalı kuyruklarını açıklıyor.

Rowan başını sallıyor ve sonra kaşlarını bana doğru sallıyor. "Bu arada harika görünüyorsun."

"Teşekkürler, Ro. Sen de öyle."

Bu gece gerçekten her şeyi yaptı. Tek omuzlu mini bir elbise ve inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Bileği burkulmadan ve dudağı şişmeden geldiği için ona madalya vermek istiyorum. Onlarla yürürken kendimi öldürürdüm.

Aslında, tüm grubumuz şık giyinmiş. Kendisini bir Mısır kraliçesi gibi gösteren zarif bir elbise giymiş olan kayınvalidem de dahil.

Herkes içkisini yudumluyor ve sohbet ediyor. Cyrille sonsuz miktarda mocktail almamı sağlıyor ve Nikita da esprili bir eğlence topu. Rowan'ın burada kendini yabancı hissedeceğinden endişeleniyordum ama o da tam uyum sağladı.

Çok iyi vakit geçiriyor olmalıydım.

Ancak ortam ne kadar harika olursa olsun, gecenin ruhuna tam olarak .

Herkes daha fazla içki almaya gittiğinde Nikita özel masamızda kalıyor. "İyi misin Paige? Bugün biraz... mesafeli görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "O kadar fark edilir mi?"

"Sadece benim için. Son derece sezgiselimdir."

Gülümsüyorum. "Özür , ben sadece... Aklımda bir şey var." "Bir şey mi?"

diye üsteliyor. "Ya da biri?"

Ona utangaç bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Önemli değil."

"Eğer yardımı olacaksa, o elbisenin içinde günah gibi görünüyorsun. Bunu ben söylüyorum, bundan daha büyük bir iltifat olamaz."

"Teşekkürler. Bu yüzden giymek bana ceza gibi geliyor olmalı." Göğüs kafesimi kesen balenlere karşı zorlanıyorum. "Cehennem gibi acıtıyor. Ama Misha'nın beni bunun içinde gördüğündeki yüz ifadesini gördükten sonra değişmezdim."

Nikita başını geriye atar ve güler. "Kardeşime işkence etmek. Bayıldım buna. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim, Paige."

"Dürüst olmak gerekirse, son gülen ben olacağım gibi hissetmiyorum. Bana bir saniye izin verir misin? Tuvalete gidip biraz kendime çeki düzen vereceğim."

Beni el sallayarak uzaklaştırıyor ve ben de ayağa kalkıp kadınlar tuvaletine yöneliyorum. Hemen peşime iki gölgenin düştüğünü hissediyorum.

İri yarı, kaslı korumalarımın ikisine de dönüyorum. "Callan, Boris, ben gidiyorum. Hemen şurada. Buradan görebilirsiniz. Kıpırdamayın. İkiniz de."

Callan itiraz etmeye başlar. "Ama-"

Parmağımınla göğsünü dürtüyorum. "*Kal.*"

Callan ve Boris karşılıklı bakışır. Ama sonunda dinlerler.

Doğruca tuvalete gittim ve lanet elbiseyi biraz daha rahat ettirmek için acı dolu bir dakika harcadım.

Kolyem göğüslerimin arasına düşmüş ve gözden kaybolmuştu. Çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Keşke burada olsaydın Clara," diye fısıldıyorum boş banyoya. Bugünlerde onu daha çok arıyorum. Geri aramasını çok isterdim.

Ama yapmayacağını biliyorum. Onun sesini bir daha asla duyamayacağım.

İç çekerek tekrar dışarı çıktım. Tuvaletten bir metre bile uzaklaşmadan koyu gri takım elbiseli, uzun boylu bir adam tarafından durduruluyorum.

Biraz daha yaşlı -tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşların sonunda- ama çocuksu bir çekiciliği var. Saat beş gölgesi, dikkatsizce şekillendirilmiş uzun saçları, bileğinde muhtemelen çok pahalı bir saatin parıltısı. "İyi akşamlar, güzelim."

"Oh. Um, merhaba?"

"Ben Eric."

"İlgilenmiyorum," diyorum kibarca. "Sadece arkadaşlarımla biraz eğlenmek için buradayım."

"Arkadaşın olmayı çok isterim. O zaman benimle eğlenebilirsin."

Yakışıklı ama bana söylediği replikler, gururumu okşaması için biraz fazla prova edilmiş. Neyse ki çalan telefonum beni kurtardı. Özür dileyen bir el hareketiyle cevap vermeden önce kimin aradığına bakmıyorum bile.

"Alo?"

"Paige." Sesi ayak parmaklarımda hissettiğim bir gümbürtü.

Kahretsin. Neden cevap verdim ki?

"Selam, Misha. N?"

"Neredesin?" diye soruyor.

"Hâlâ dışarıdayız. Sanırım Şeytan'ın Sarayı. Bir sorun mu var?"

"Ben sadece..." Uzun, dolambaçlı bir nefes vererek duraksıyor. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

İnanmayarak homurdandım. "Lütfen. Beni takip etmek için arıyordun. Neden erkekler her zaman her iki şekilde de sahip olabileceklerini düşünürler?"

Birden dirseğimde bir el hissettim. Eric , telefonu bastırdığım kulağımda.

"Hadi bebeğim," diye mırıldanıyor Eric. "Eziği bırak ve gel benimle dans et."

Elimle onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama

artık çok geç. "Kimdi o?" Misha

homurdanıyor. "Hiç kimse. Gitmem gerek."

İtiraz edemedim telefonu kapattım. Eric hemen tekrar önümdeydi. İki elimi de kaldırarak geri çekiliyorum. "Dinle, teklifin için minnettarım ama gerçekten dans etmek istemiyorum."

"O zaman bir içkiye ne dersin?" diye soruyor, ilerliyor ve yine alanımı işgal ediyor. Çok fazla kolonya sürüyor. Başımı döndürüyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Tamam, demek içki içmiyorsun ya da dans etmiyorsun," diyor. "Söylesene güzelim, sevişiyor musun?"

Gözlerim irileşiyor, ama ben bu soruya uygun bir yanıt veremedim Eric yerinden fırlıyor. Bir saniye önce önümdeydi; bir saniye sonra yerde, inliyor ve patlamış dudağı kanıyor.

Şok içinde döndüğümde kocamın gözlerinde cinayet bakışlarıyla onun başında dikildiğini görüyorum.

"Misha!"

Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?

Misha bana bir göz atıyor, ama beni o şekilde kontrol etmiyor; incinmediğimi görmeye çalışıyor. Yaralı olduğumu gördüğü an

Tamam, , Eric'i kolundan kaldırdı ve ayağa kaldırdı.

"Ne be?" Eric, tasarım sakalına kan sıçramış bir halde sığıyor. "Sen de kimsin?"

"Ben mi?" Misha homurdanıyor. "Ben onun lanet olası kocasıyım."

Sonra başını öne doğru savurarak Eric'in alına şiddetli bir darbe indirir. Eric yere düşüyor, baygın.

Misha kolumdan tutup beni bekarlığa veda partime doğru döndürüyor, hepsi de saf şoktan zorlukla kontrol altına alınmış eğlenceye kadar değişen ifadelerle sahnenin ortaya çıkışını izliyor.

"Parti bitti," diye haber veriyor onlara hararetle. "Kalın ya da gidin. Bu size kalmış. Ama ben karımı eve götürüyorum."

Sonra, bana fazla seçenek bırakmadan, Misha beni Şeytan'ın Sarayı'ndan dışarı sürükledi.

MISHA

Paige eve dönerken yol boyunca benimle konuşmadı.

Kollarını kavuşturmuş, yüzü pencereye dönük oturuyor. Araba durur durmaz iniyor ve merdivenleri hızla çıkıyor.

Onu biraz dumanlar içinde bırakmayı düşünüyorum ama uzak duramıyorum. Sonunda fırtınanın gözüne doğru yürüyorum ve kendimi kasırgaya hazırlıyorum.

Paige odanın içinde bir ileri bir geri o kadar hızlı volta atıyor ki neredeyse bulanıklaşıyor. Yüksek topuklu ayakkabıları kapının önünde yığılmış durumda ama hâlâ elbisenin içinde. Daha sonra onu çıkarmak zorunda kalırsam hiç şaşırmam.

Benim için de sorun olmazdı.

Kapı arkamdan kapandığı anda bana sırtını döndü.

"Yani ben senin malın mıyım?" diye soruyor. "İnce yazılarda gözden kaçırdığım bir madde mi bu?"

Orada durup öfkesine katlanıyorum ve onun ne kadar harika olduğuna hayret ediyorum. Beni öldürmeye hazır olduğunda bile, o bir mucize.

"Oraya nasıl bu kadar hızlı gelebildin?" Ben cevap vermeyince, o benim yerime cevap veriyor. "Beni takip ettin, değil mi? Beni aradığında lanet gece kulübünün dışında duruyordun."

Bana doğru birkaç adım atıyor ama kendini durduruyor. "Sorun nedir, Misha? Beni istemiyorsun,

ama başka hiçbir erkek de bana sahip olamaz?" Yanakları kızarmış ve renk göğsüne doğru yayılmış. "Eee?"

"Şu anda benim çocuğumu taşıyorsun," diyorum düzgün bir sesle. "Başka bir erkeğin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam, yani bu bebeği doğurduğum anda özgür müyüm?"

"Ben de öyle bir şey demedim."

Başını sallıyor. Öfkeden neredeyse titriyordu. "Sen hayatını yaşarken ve beni görmezden gelirken öylece oturup parmaklarımı oynatmayacağım. Beni annene dönüştürmene izin vereceğimi sanıyorsan, başka bir şey daha var demektir."

Kaşlarını kaldırıyorum ama o kendini durduramıyormuş gibi devam ediyor. "Kocasını kafasını çeviren her kadınla yatarken, o kocasının evine bakmak ve çocuklarını büyütmek için etrafta kaldı. Sana şimdi söylüyorum, Misha: Bunu yapmayacağım. Kırılğan olduğum bir anda aptalca bir hata yaptım diye gururumu feda etmeyeceğim."

Yüzümde ısı yükseliyor. "Hata yaptığını mı düşünüyorsun?"

Başını sallıyor ve bir damla gözyaşı süzülüyor. Gözyaşını silmeye çalışıyor ama o arkasını dönmeden ben yakalıyorum. "Artık ne önemi var ki? Bitti artık. Biz evlendik. Ben hamileyim. Kalıp atıldı..." Titreyerek nefes alıyor ve bana dönüyor. "Ama bu demek değil ki, sen şehirde her önüne geleni becerirken ben senin yüksek duvarlarının içinde sessiz ve mutlu kalacağım-"

Bir adım öne çıkıp kolundan tutuyorum. "Seni anneme dönüştürmekle ilgilenmiyorum, Paige."

Ya da başka biriyle sikişirken, bu konuda.

"O orospu çocuğu senin alanına giriyordu ve-"

"Büyük, kötü, fetihçi kahramanı oynamak istedin," diye bitiriyor. "Ben zor durumdaki bir genç kız değilim, Misha. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bir erkek bana ilk kez asıldığında ben on üç yaşındaydım, o ise en az yirmi yaşındaydı."

Daha yaşı. Muhtemelen daha fazla. Elini bacağıma koydu ve sonuna kadar kaydırıldı. Bir saniye sürdü ama aramızdaki masanın üzerinde duran kalemi kaptım ve bileğine sapladım." Gözleri sulu ama sesi titremiyor. "Bugüne kadar kimse bu hikayeyi bilmiyor. Clara'ya bile anlatmadım."

"Neden?"

Bu soru onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. "Neden? Ne demek 'neden'?"

"O senin en iyi arkadaşındı. Ona her şeyi anlattın. Neden ona söylemedin?" diye sordum.

"Ben... O... Hikayenin amacı o değildi," diyor kaçamak bir şekilde.

Elini benimkinin altından çekti ve arkasını döndü. Bu hikâyede bana anlatmadığı bir şeyler olduğunu zaten düşünmemiştim.

"Hayır, ama sorduğum soru bu."

Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim, Misha. Bana açıklama yapmakla da ilgilenmiyorsun. Biz ortak değiliz, değil mi? Arkadaş bile değiliz. Ben yüceltilmiş bir bebek fırınıyım."

"Bin dolarlık elbise içinde bir bebek

fırını." "Şimdi şaka zamanı değil."

"Bu bir şaka değildi; bu bir gözlemdi," diyorum. "Ve eğer bu soruya cevap vermek istemiyorsan, o zaman şu soruya cevap ver: Bu elbisenin içinde gerçekten rahat mısın?"

Kafasındaki çatışmayı görebiliyorum. Gerçeği mi söyleyecek yoksa yalana mı edecek?

Sonunda yüksek sesle inliyor. "Hayır. Göğüs kafesime batıyor."

Onu döndürüp fermuarını indiriyorum ve parıltılı esaretinden kurtarıyorum. "İşte oldu. Daha iyi misin?"

Rahatlayarak iç geçiriyor. "Evet. Biraz."

Elbiseyi çıkarıyor, ben de bir kez daha ereksiyon olmamak için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Arkamdan giyinme odasına doğru ilerliyor. Kumaşın hışırtısını ve bir başka mutlu tatmin mırıltısını duyuyorum.

Soyunma odasından ipek bornozuyla çıkana kadar bekliyorum. Biraz sakinleşmiş gibi görünüyor. Neden bilmiyorum ama kızgın olduğu zamanları daha çok seviyordum.

"Düğün üç gün sonra," diyor sessizce. "Evet."

"Biraz korkuyorum."

"Unutma ki biz zaten evliyiz. Düğün sadece göstermelik." İç çekiyor. "Tıpkı diğer her şey gibi."

OceanofPDF.com

PAIGE

"Alo? Kimsiniz?"

Uzun zaman sonra annemin sesini tekrar duymak gerçeküstü hissettiriyor. Sanki burada gelinliğimle durmak yeterince gerçeküstü değilmiş gibi.

Gözyaşlarımla gözlerimin arkasına bastırdığını hissediyorum ama ağlamayı reddediyorum. Yüzüm tamamen makyajlı ve bunu bozarsam Nikita beni öldürür.

"Bu her , vaktimi boşa harcamayı bırak," diye homurdanıyor.

"Jillian," sonunda başardım. "Jillian Masters'la mı görüşüyorsunuz?"

"Anne" demek üzereydim ama şekilde kelimeyi oluşturmamıştım.

"Evet, ben Jillian. Kim soruyor?"

Sesimi tanımıyor. Nasıl oluyor da onun sesi böylesine içgüdüsel anıları benimkini tanımıyor bile?

"Kim. Bu. Bu mu?" o tekrarlar ile Tahriş. "I var
erişte içinde mikrodalga."

Uzak kaldığım on yıl boyunca sanki zaman durmuş gibi. Tekrar küçük bir kız oldum, nutkum tutuldu ve dehşete kapıldım. "Bu..."

Adınızı söylemek basit bir şey gibi görünüyor. Kendini tanıtmak için. Özellikle de kendi annene.

"Yavaş mısın?" Jillian havlıyor.

"Ben Fay Donohue," diyorum, isim dudaklarımdan kolayca dökülüyor.
"Kızınızın muhasebecisiyim."

"Muhasebeci mi?" diye tekrarlıyor, sanki bu cümlede gözüne çarpan tek şey buymuş gibi.

"Evet. Kızın Paige için." Açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum. Adımı ona yüksek sesle söylemek, bir yalanın içine gömülmüş olsa bile.

Uzun bir sessizlik oldu. Sanırım kapatabilir. Sonra: "O kızı yıllardır görmedim. Öldü yoksa?" Sesi bu ihtimalden dolayı çok üzgün gelmiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Neden onun lanet muhasebecisi beni arıyor?" Sesinde yine şüphe var.

"Garrett'la nasıl öğrenmek istedi." "Ve kendini arama zahmetine girmedim, ha?" *Beni tanımaya zahmet edemedim.*

"Siz ve kocanız hakkında bilgi almak istedi. İkiniz de... iyi misiniz? Adres değişikliği oldu mu?"

"Hayır. Ona olduğumuz yerde gayet iyi olduğumuzu söyle. Neden gidelim ki?"

Hâlâ birlikteler. Sadece bu gerçek bile beni sersemletiyor. Ama garip bir şekilde iyi de hissettiriyor. En azından birbirlerine sahipler.

Sefalet arkadaşlığı sever.

"Doğru. Kızınız ikinizin de iyi olduğundan emin olmak istiyor. Onun adına size biraz para transfer etmemi istiyor."

Gergin bir duraklama daha oluyor. "Bu bir tür şaka mı?"

"Hayır, hanımefendi, değil."

"Bunca yıldır bizimle konuşmadı. Neden şimdi?"

Bu inanılmaz güzel bir soru. Neyse ki cevaplamak zorunda değilim. "Bu soruyu kızına sormalısın, Jillian. Parayı kabul edecek misin? Eğer öyleyse, havale için hesap bilgilerinize ihtiyacım olacak."

Uzun bir süre tereddüt eder. "Evet, tamam. Dur bakalım."

Karavanı karıştırdığını, küçük alana çarpıp çarptığını duyuyorum. Acaba şimdi farklı görünüyor mu? Acaba zaman içinde donmuş, benden bir ziyaret bekliyor mu, yoksa orada olduğuma dair her türlü izi yutmuş ?

Tam bir buçuk dakika sonra telefona sarılıyor ve mesafeli bir sesle bana hesap detaylarını okuyor. "İşte. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum. "Teşekkür ederim. Ona iletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Annemin nefesi uzun süre hatta parazitli bir şekilde çınlıyor. Hayır diye homurdanacağından eminim. Sonra hızlıca nefesini içine çekiyor ve havlıyor, "Şimdi ne yapıyor ki? Hâlâ bir şeyler yapmaya mı çalışıyor?"

"O... O deniyor," diyorum sonunda. Sonra, sıcak gözyaşları gözlerime batarken, aniden bu konuşmanın bitmesini istiyorum. Anılar mağaradan çıkmış yarasalar gibi üzerime geliyor, karanlık, çirkin kanatlarını yüzüme doğru çırpıyor ve eğer bir an daha telefonda kalırsam çığlık atacağım. "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Jillian. Garrett'a benden, yani Paige'den selam söyle."

Başka bir şey söyleyemedi telefon kapattım.

Parmaklarımdaki titremeyi hafifletene kadar on uzun nefes alıyorum.

Ben bunu yapana kadar kapı açıldı ve Nikita içeri girdi. Morticia Addams'a benzeyen uzun, lacivert dantel bir elbise giymişti. Bana bir bakış attı ve gözleri kocaman oldu. "Kesinlikle bir gelin gibi görünüyorsun."

Odanın köşesine yerleştirilmiş boy aynasına dönüyorum. Elbisem özel dikim, Nessa'ya teşekkürler. Hiçbir tasarımcı bizim

Ciddi bir ödeme yapmadan hızlı geri dönüş süresi, ancak ona geri ödeme yapabilmem için bana ne kadara mal olduğunu söylemeyi reddetti.

Elbise straplez ve narin, al renkli bir dantel kaplamaya sahip. Korse göbeğimin üzerine rahatça oturuyor, bu yüzden hem rahat hem de gurur verici.

Geçirdiğim iki evlilik törenine rağmen, eğer öyle denebilirse, ilk kez bir gelinlik giyiyorum. Üçüncünün uğurlu olduğunu söyleyebilirim ama bugün bana uğurlu gelmiyor. Lanetlenmiş gibi hissediyorum. Annemi aramamalıydım. Misha'ya evet dememeliydim. Karnımdaki bebeği alıp saklanmama, nefes almama ve kendi şeytanlarım beni içten içe parçaladığında olacıklardan korkmadan yaşamama izin verecek herhangi bir yere kaçmalıydım.

Kendimi nefes almaya zorluyorum ve başımı sallıyorum. Bugünkü törenin göstermelik olması gerekiyordu, ama şimdi gerçekten kendime baktığımda daha da gerçek hissediyorum.

"Nikita..."

Gözlerimle karşılaştığında ifadesi endişeye dönüşüyor. Ağzımı açıyorum ama ne hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bacaklarımın tutmadığını hissediyorum. Birden Nikita yanıma geliyor ve beni tutmaya çalışıyor.

"Geriye doğru küçük adımlar at," diyor bana sakince. Bu, ağabeyinin bir durumu kontrol altına alırken kullandığı ses tonunun aynısı. "Oturmana yardım edeceğim."

Talimatlarına uyuyorum ve kendimi beyaz minderli bir üzerinde buluyorum.

"Nefes al," diye emretti.

Deniyorum ama kollarını bırakmıyorum. O da bırakmaya istekli görünmüyor. Bana sıkıca tutunuyor ve yanımda nefes alıyor.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum ama Nikita'yı onu silecek kadar uzun süre bırakmıyorum. Bu noktada makyajım umurumda bile değil. Bırak aksın. Bırak bulaşsın. Bunların hiçbirinin önemi yok zaten.

"Paige. Hey. Bana bak."

Ona bakıyorum. Neden kardeşine bu kadar çok benzemek zorunda? Bu yüzden ondan nefret ediyorum, ortaya çıkar çıkmaz bitip giden sıcak, şiddetli bir kezzap kırbacıyla.

"Şu anda neye ihtiyacın var?" diye soruyor.

Kardeşin. Aklıma gelen ilk şey bu. Misha'ya ihtiyacım var. Ve bu ham, yalın farkındalık beni tamamen savunmasız ve tamamen kırılmış hissettiriyor.

Her şeye rağmen, o hala benim ilk içgüdüm. Her nasılsa, tüm çabalarım rağmen, evli olduğum adama aşık olmayı başardım. Aşık olmayacağıma dair kendime söz verdiğim adama. Beni asla benim onu sevdiğim sevmeyecek bir adama.

"Ben... Nikita... Bu bir hata. Bunu yapamam."

"Paige," diyor tekrar, neredeyse anaç denecek kadar rahatlatıcı bir sesle, "bunu zaten yaptın. Sen ve Misha zaten evlisiniz. Düğün sadece bir seremoni. Gösteri için boş bir tören."

"Onun karısı olamam," diye açıklıyorum. "O benim istediğimi istemiyor.

O... o..." "Ona aşıksın."

Kendimi tam bir başarısızlık içinde hissederek ona bakıyorum. Bu evliliğin farklı olması gerekiyordu. İlk seferinde aşk için evlenmişim ve bakın nasıl sonuçlandı.

Bu zamanın güvenlik ve emniyetle ilgili olması gerekiyordu. Ama tabii ki gidip her şeyi mahvettim. Umut etmek gibi bir hata yaptım. Bir mucizeye inandım.

"Lütfen ona söyleme," diye yalvarıyorum.

"Oh, Paige, tatlım." İlk kez onun güvensizlik ve şüphe duvarlarının yıkıldığını görüyorum.

Benden emin değildi. Ta ki şu ana kadar.

Karşınızdaki kişinin hiçbir art niyeti olmadığını görmenizi sağlamak için acınası bir çöküş gibisi yoktur. Sadece çok fazla saflık.

Bana sarılıyor ve ben de onun kollarında eriyip gidiyorum, burada olsaydı Clara'ya sarılacağım gibi ona sarılıyorum.

"Keşke burada beni tanıyan biri olsaydı," diye fısıldıyorum, daha çok kendim için. "Rowan'ı sen davet ettin," diye zayıfça işaret ediyor.

Geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum. "Rowan çok tatlı. Ama gerçek beni tanımıyor. Benim ailem yok Nikita. Hepsi gitti."

Elimi tuttu ve sertçe sıktı. "Artık senin ailen biziz Paige. Ben ve Nessa ve Cyrille ve Ilya ve Konstantin. Biz senin aileniz."

Kardeşinden bahsetmediğini fark ettim. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Sormamaya karar verdim.

"Geçmişinizin hiçbir bölümünü bizden saklamak zorunda değilsiniz," diye devam ediyor. "Bunun için seni yargılamayacağız."

"Geçmişimdeki her şeyi bilseydiniz, benim gördüklerimi görürdünüz." Aynaya doğru bakıyorum. "Öyle görünüyor olabilirim ama ben buraya ait değilim. Ben bir sahtekârım."

"Hepimiz hayatımızın bazı yönlerinde sahtekârız," diye iç geçiriyor. "Zamanın yarısında kendime güvenen, bağımsız kız kardeş rolünü oynadığımı hissediyorum. Ama kendimi çok kötü hissettiğim, yataktan çıkmak istemediğim günler de oluyor."

"Sen ben," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor ve şefkatle yanağıma dokunuyor. "Gördün mü? Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz." Gözyaşlarımın arasından gülüyorum ve o da bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Bu sadece küçük bir düğün öncesi gerginliği. En iyilerimizin bile başına gelir."

Bunlar gerginlik değil; bu en büyük boyutta duygusal bir deprem. Etrafımdaki dünyanın parçalandığını hissedebiliyorum ve kaçacak hiçbir yer yok.

"Korkuyorum, Nikita."

Saçlarımı omzumun üzerinden tarıyor ve aynadaki yansımamıza sempatik bir şekilde gülümseyerek arkama geçiyor. "Elbette öylesin. Kim değil ki?"

OceanofPDF.com

MISHA

Fanteziye sarılmış bir rüya gibi görünüyor.

Kendisi olduğu için sade bir siluet seçmesine şaşırmadım. Ama koridorda bana doğru yürürken kumaş her kıvrımına zarıfçe düşüyor.

Buketinde büyük beyaz güller ve bebek nefesi serpiştirilmiş. Acaba sembolik bir anlamı mı var?

Duvağı, narin bir dantel duvarının ardında yüzünü ve omuzlarını örtüyor. Kadının ana hatlarını görebiliyorum ama ayrıntılar gizlenmiş.

Ne düşünüyor? Gülümsüyor mu? Mutlu mu?

Onu mutlu edebilir miyim?

Düğün marşı sona erene ve o koridorun sonuna ulaşana kadar sabırsızlıkla bekliyorum. Konstantin sağdıç olarak yanımda. Görüş alanımın bir köşesinde ailemin ilk iki sırada oturduğunu görebiliyorum.

Ama gözlerim Paige'e sabitlendi.

İleri doğru hareket ediyor ve ben de onu karşılıyorum, anında örtüyü tutup yukarı kaldırıyorum. Sonunda onu gördüm.

Bana bakmıyor. Gözleri yere dikili, başı dua edecekmiş gibi eğik duruyor.

Sinirler, kendime söyledim.

Ama Paige tüm tören boyunca bana bakmayı reddetti.

Nikâh memuru nihayet yeminlerimizi etmemizi istediğinde bile sesi güçlü ve kendinden emin, ama benden başka bir yere bakmıyor.

Nikâh memuru "Sizi karı koca ilan ediyorum" der. "Gelini öpebilirsiniz."

Kalabalıktan alkış sesleri yükseliyor ve Paige'in dudaklarına hızlı, cinsiyetsiz bir öpücük konduruyorum. Ağzı sert ve sabitti. Dudaklarıma boyun eğmiyor. Geri çekildiğimde bakışları omzumun üzerinden fırladı.

Paige'in elini tutup ona koridordan aşağıya ve çimlere kadar eşlik ettiğimde kalabalık hâlâ tezahürat yapıyordu.

Taş yol, resepsiyonun yapılacağı eve geri dönmektedir. Verandaya bir kule dolusu şampanya kadehi yerleştirilmiş. Evin hemen içinde, kesilmeyi bekleyen devasa, beş katlı düğün pastasını görüyorum.

Kalabalık üzerimize gelmeden önce karıma dönüyorum ve parmağımı çenesinin altına koyuyorum. Gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

"Düğünümüz. Fark etmedin mi?"

"Seninle demek istedim." Gözlerimi kısıyorum. "Bir şeyler ters gidiyor."

"Hiçbir şey yolunda değil," diyor çabucak. "Sadece biraz yorgunum. Bu elbise çok ağır."

Yalan söylüyor. O güzel kafasının içinde bir şeyler dönüyor. Ben onu zorlayamadan Nikita ve annem bizi buldu.

Nikita nazıkçe elini Paige'in koluna koyar ve onu kucağına çeker. Duygusal, şefkatli bir jest. Bırakın Paige'i, Nikita'nın bunu yapabileceğini bile düşünmemiştim.

Geri çekiliyorum ve onları kendi hallerine bırakıyorum.

Gelinim gecenin geri kalanını benden uzak durarak geçiriyor ki bir düğünde bunu yapmak şaşırtıcı derecede kolay oluyor. Konukları selamlıyor ve el sıkışıyor, tüm erkeklerimin ve müttefiklerimin şakalarına hoş bir şekilde gülüyor. Bu parti onun benim dünyamla tanışmasıdır ve o bu dünyanın merkezidir.

Ilya ona doğru koştuğunda onun ışıldamasını izliyorum. Elbisesini kabartıyor ve çimlerin üzerine diz çökerek onu kucaklayabiliyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor annem, bir anda yanımda belirerek.

"Evet," demekten kendimi alamıyorum ama aynı .

"Bir eş almak büyük bir sorumluluk, Misha."

"Sorumluluklarımın ne olduğunu biliyorum

anne." Kaşlarını çatı. "Gerçekten öyle mi?"

Ne demek istediğini açıklamadan uzaklaşıyor ama ben yeterince iyi anlıyorum. Benden şüphe ediyor.

Şaşılabacak bir şey yok. Ben kardeşim değilim.

Kendimi huzursuz hissederek, kız kardeşimi beşinci ya da onuncu kadeh şampanyasını yudumlarırken bulana kadar bahçede dolaşıyorum.

Evi çevreleyen salkım söğüdün gölgesinde korumalarımın biriyle flört ediyor. Yaklaştığım anda, arkasına bile bakmadan somurtarak uzaklaşıyor ve Nikita'yı pek de memnun görünmeyen bir halde bırakıyor.

Gözlerini deviriyor. "Sen ve Maksim'in zamanlaması her zaman çok kötüydü."

"Ne yapacaktın?" diye sordum. "Onu arkaya çekip, onunla birlikte mi olacaktın?"

"Yatak odalarından birini kullanacaktım. Çok fazla yatak var."

Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırdım. "O benim için çalışıyor, Niki."

"Herkes senin için çalışıyor," diye yakınıyor.

"O senin için yeterince iyi değil."

"O zaman bana hangi adam olduğunu söyle." Sessiz kaldığımda homurdanıyor. "Aynen öyle. Erkeklerle tanışmak benim için kolay mı sanıyorsun? Bir Don'un önce kızı sonra da kız kardeşi olmak kolay mı sanıyorsun? Hiç durup yalnız olabileceğim gerçeğini düşündün mü? Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, senin aksine, bundan zevk almıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ben

yalnız değilim." Yine

homurdanıyor.

"Şampanya konusunda çok açık sözlüsünüz," diye gözlemliyorum.

"Ayıkken de aptalın tekisin," diye tersliyor, parmağını göğsüme sokarak. "Her şeye sahipsin ama bunu göremiyorsun. Ya da belki sadece kabullenemiyorsun. Senin sahip olduklarına sahip olmak için neler verirdim biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Neyim varmış?"

Ellerini havaya kaldırır. "Sen ve Maksim'in sırf erkek olduğunuz için züppe olmanız aklımı başımdan alıyor. İkiniz de taş gibi aptalsınız. Yetkili kişi ben olmalıydım."

"Bence bir yatak odası bulup biraz uyumalısın," diyorum şampanya kadehini elinden almaya çalışarak.

Onu benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve Ilya ve diğer birkaç çocukla bir tür oyun oynamakla meşgul olan Paige'e doğru eliyle işaret ediyor.

"İyi bir anne olacak," diye gözlemliyor. "Bu konuda doğuştan yetenekli. Umarım annemin Otets'ten nefret ettiği gibi onun da senden nefret etmesine neden olmazsın."

Paige'in sesini duyuyorum. *Beni annene dönüştürmene izin vermeyeceğim.*

"Her şeye sahip olduğundan emin olacağım," diye mırıldandım. "Rahat edecek."

Nikita iç çekip şampanya kadehini boşaltıyor, sonra da zararsız bir şekilde ayaklarımızın dibindeki çimlere bırakıyor. "İşte öğrenmen gereken ders bu ağabey: rahat ve mutlu olmak çok farklı şeylerdir."

MISHA

Partiye katılanların sonuncusu da ayrılırken ona haberi verdiğimde Paige biraz afallamış görünüyor. "Prag'a mı gidiyoruz?"

Başımı salladım. "Törenden önce Rada'ya bavullarınızı hazırlattım. Bir haftalığına gideceğiz."

"Bir hafta mı?"

"Söylediğim her şeyi tekrarlamamızın bir nedeni var mı?"

"Şey... Ben sadece bu balayı yapacağımızı düşünmemiştim," diye kekeliyor. "Yani, hangi amaca hizmet ediyor?"

Evliliğimize koyduğum sınırlar düşünüldüğünde bu meşru bir soru. Ama ona tam olarak gerçeği söyleyemem.

Çünkü gerçek şu ki bu planlanmamıştı; bu bir son dakika, ani bir tepkiydi. *Düğünümüz boyunca bana bakmadın. Şimdi kaçmayı dene.*

"Görünüşümüzü korumalıyız," diyorum ona. "Hareketlerimiz takip edilecek. Herkes balayımızda nereye gittiğimizi bilmek isteyecek."

"Yani bu sadece insanların yanlış bir şey olduğundan şüphelenmemelerini sağlamak için mi?" Omuz silkiyor. "O zaman yalan söyleyeceğiz. Burada saklanacağız ve sonra da insanlara seyahate çıktığımızı söyleyeceğiz."

"Bu çözümlmesi kolay bir yalan. Ve eğer yeni karımla balayı gibi basit bir konuda yalan söylerken yakalanırsam, yalanın geri kalanı dağılır."

"Buna sahip olamayız, değil mi?" diye söyleniyor, sesi alaycılık katmanının altında dalgalanan duygularla kalınlaşıyor. "Öyle olsun. Prag'da bir hafta. Gidip üstümü değiştireceğim."

Dolaba yöneliyor ve sürgülü kapıları sert bir *takırtıyla* kapatıyor. Onun bu çekingen, mesafeli yanı tuhaf bir şekilde rahatsız edici. Onu omuzlarından tutup vahşi kedi ortaya çıkana kadar sarsmak istiyorum.

Ama ben daha ince bir yaklaşım seçmeye karar verdim. Daha ince, çok daha pahalı bir yaklaşım.

Birkaç dakika sonra üzerinde uzun, dökümlü, yandan kocaman bir yırtmacı olan maksi bir elbiseyle çıkageliyor. Arkamı dönüp onu alt kata götürmeden önce çıplak bacağına takdir etmek için bir an .

Bahçeye doğru gittiğimde beni durdurdu. "Seni garaj yolunda bekleyeyim mi?"

"Hayır. Aracımız bahçede."

"Aracımız nasıl olur da-" Pervanelerin yaklaşma sesini duyunca birden nefesi kesilir. "Bu bir helikopter mi?"

"Şu anda doğu bahçesine iniyor olacak," diyorum ona. "Helikopterle benim jetime gideceğiz. Oradan da Prag'a uçacağız."

Beni takip etmesi için onu ikna etmeye çalıştığımda bile topuklarını sıkmaya devam ediyor. "Pasaportum olmadığını yeni fark ettim."

Arka cebimden yeni basılmış pasaportunu çıkarıp ona uzatıyorum. Açıyor ve yüzüne bakıyor. "Paige Orlov," okuyor ve bana hayretle bakıyor. "Bunu nasıl başardın? Boş ver, ne diyeceğini zaten biliyorum. *Benim kendi yöntemlerim var ya da ben her zaman istediğimi elde ederim ya da her neyse.*" Parmağı dalgın dalgın metnin üzerinde geziniyor "Yeni ismimi böyle yazılı görmek çok garip."

"Buna alışsan iyi olur. Bugünden senin adın bu."

Bu onu hayal dünyasından koparır. Kitabı kapattı ve kolyesine uzandı. Tören boyunca taktığını fark ettim ama benim yanımda ona dokunmamaya özen gösterdi.

"Clara hep bir helikoptere binmek istemiştir," diye mırıldanıyor bahçeye doğru ilerlerken. "Eyalet fuarında bir tane vardı ama binmek çok pahalıydı."

"Eminim bunu yapılacaklar listesinden çıkarmanız hoşuna gidecektir."

Bana bakıyor, gözlerini şaşkınlık boyuyor. "Bugün burada olmamın tek nedeni bu. Vazgeçseydim Clara benden nefret ederdi. Onun için yaşamamı isterdi."

Verdiğim yanıt beni bile şaşırtıyor. "Maksim de aynısını isterdi," diye fısıldıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor, gerçekten *buluşuyor*, belki de düğün öncesinden beri ilk kez. Bu yakınlıktan ürküyor ama bakışlarını indirmiyor.

Bu da bir başlangıç.

"Birbirimizi anlıyoruz Paige. Tipik bir evliliğimiz olmayabilir ama yine de arkadaş olabiliriz."

Ona verebileceğim en fazla şey bu.

PAIGE

Prag. Yüz Kuleli Şehir.

Misha beni lüks otel ilk çıkardığında neden böyle dediklerini anlıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şehir. Bir dünya gezgini olmadığım ve Corden Park'ın da insanın nefesini kesmediği düşünülürse, bu pek bir şey ifade etmiyor.

Yine de Prag'ın çoğu yerden daha güzel olduğuna bahse girerim.

Binalar barok ve gotik karışımıdır ve iyi bir ölçü için ortaçağ sıçramaları atılmıştır. Renk, taş ve zamandan daha eski dolambaçlı kemerler ile canlıdır.

İlk bir saati ağzım açık bir şekilde etrafta dolaşarak geçiriyorum. Sonunda bir şeyler yemek için bir sokak kafesinde duruyoruz. Dışarıda kocaman yeşil şemsiyelerin gölgelediği bir masa seçiyorum ve ferforje bir sandalyeye çöküyorum.

"Vay be, bu şehir..." Nefes

alıyorum. "Çok güzel," Misha.

"'Güzel' mi? Aslında kelime seçiminizden rahatsız oldum."

"Nasıl tarif edersin?"

"Muhteşem. Romantik. Şiirsel. Heyecan verici.
verici. Anıtsal. Ezici."

Heyecan

Bana eğlenerek bakıyor. "Yani beğendin mi?"

Garson geliyor ve üç farklı, eşit derecede harika görünen yemek getiriyor. "Çek kızarmış ördeği, koleno ve smazeny syr."

"Tamam, kızarmış ördeği biliyorum," diyorum. "Diğer ikisi ne?"

"Koleno domuz eklemi demek," diye açıklıyor Misha. "Otlar ve koyu birayla saatlerce kavrulur, bu yüzden bu kadar yumuşaktır. Bu da kızarmış peynir."

"Bütün bunları nereden

biliyorsun?" "Prag'a ilk kez

gelmiyorum."

Sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Doğru. Tabii ki hayır." Domuz ekleminden bir ısırık alıyorum ve gözlerim zevkle kapanıyor. "Vay canına. Bu harika."

"Her şeyin harika olduğunu mu söyleyeceksin?" diye soruyor, hâlâ eğlenerek.

Utanmadan başımı sallıyorum. "Bu benim Amerika dışına ilk *çıkışım*. inanılmaz."

"Eski sevgilinin seni hiçbir yere götürmediğine inanamıyorum." Gözlerimi dikkatle kaçırıyor, kızarmış peyniri yemeden karıştırıyor.

"Anthony ve ben paramızı başka şeylere yatırdık. Bir ev, bir araba. Pratik şeyler."

Anthony'nin adı geçince dudaklarını büzüyor. Ona Anthony'nin yakın zamanda yeniden ortaya çıktığını söylemeyi düşünüyorum ama bu şehirdeyken eski sevgilimle ilgili bir konuşmaya girmek istemiyorum.

"Seyahat etmek pratiktir," diyor Misha. "Dünya ve diğer kültürler hakkında bilgi ediniyorsunuz. Bu önemli bir şey. Sık sık seyahat etmeni sağlayacağım."

Misha'nın benimle seyahat edip etmeyeceğini sormak istiyorum. Birlikte sık sık romantik gezilere çıkıp çıkmayacağımızı. Bunun yerine başımı sallıyorum ve savunmacı tavrımı geri alıyorum. "Bu şaşırtıcı. Hayatımın geri kalanında kilit altında olacağımı sanıyordum."

Misha koltuğunda arkasına yaslanıp bana bakıyor, hâlâ parmaklarındaki bıçakla oynuyor. "Bu yüzden mi düğünden önce panik atak geçirdin?"

Şaşkınlıkla gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Nikita mı söyledi?" "Hayır. Bir önsezim vardı. Sen de az önce bunu doğruladın." *Kahretsin*. "Pek çok şey hakkında."

"Bana ne olduklarını söyle." Bu bir emir, ama nazık bir emir. Meraktan çok onaylamadığını hissediyorum.

Belki de bu onun arkadaş olma çabasıdır. Balayındaki çoğu insan arkadaştan çok daha fazlasıdır. Ama Misha ve ben çoğu insan değiliz, değil mi?

"Sanırım Clara'yı gerçekten özledim," diye açıklıyorum duraksayarak. "Hayatımla ilgili bu büyük kararı tek başıma veriyormuşum gibi hissediyordum. Ebeveynler yok, aile yok, arkadaşlar yok. Sadece ben beyaz bir elbise içinde boş bir koridorda yürüyordum."

"En azından bu sefer elbisen vardı."

Bu beni gülümsetti. "Hatırlamana şaşırdım." "Sen konuşurken dikkatimi veriyorum."

"Bu kesinlikle bir yükseltme. Anthony beni hiç dinlemezdi."

"O zaman koca konusunda ilerleme kaydettiğinizi söyleyebilirim."

Karşılıklı gülümsüyoruz. En iyi kararına rağmen, Misha'ya karşı eriyorum.

Çekingen olmak ve mesafemi korumak hayal ettiğim kadar kolay değildi. Çok fazla enerji ve irade gerektiriyordu. Bu kadar güzel bir şehirde sahip olmadığım iki şey.

Bu yüzden kendimi yumuşattım. Kendimi bu rahat, heyecan verici, coşkulu hissin içine bıraktım.

Ve bunun için Prag'ı suçluyorum.

MISHA

Gece yarısına doğru otel odasına döndük.

Daha bu sabah uçuşumuzu düşünürsek, Paige'in yorgun ve yatmaya hazır olmasını bekliyordum. Ama o ayakkabılarını çıkardı ve doğruca balkona gitti.

Bir an onu izliyorum, yalınayak ve güzel bir şekilde yüzünü aya dönüyor. Bu, şu anda aklımda olmasına gerçekten ihtiyacım olmayan bir anıyı canlandırıyor.

Ama onun arkasındaki balkona adım atarken bile, tanıştığımız geceki kemerli boynunun kısacık bir görüntüsünü görüyorum. O çılgınca inlemelerinin yankısını duyuyorum. Bundan çok da farklı olmayan bir balkonda ona ilk kez sokulduğum anı hatırladıkça aletimin ısındığını hissediyorum.

Nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Evet, evlendik. Evet, balayındayız. Arkadaşlık fikrine açık görünüyor. Ama gerçek şu ki arkadaşlık önerisi, düğün sırasında kendi etrafına ördüğü duvarları yıkmak için benim tarafımdan yapılan umutsuz bir girişimdi. Onları oraya koyanın ben olduğumu bilsem bile, hor gördüğüm duvarlar.

Ona arkadaşlığımı teklif etmeye hakkım yoktu. Özellikle de onunla nasıl sadece arkadaş olabileceğime dair hiçbir fikrim olmadığını düşünürsek.

Ona yakın olmak istemedenden nasıl yanında bilmiyorum.

Onu delicesine becermek istemeden, onu güldürmek istemeden, onu güvende tutmak istemeden nasıl onun yanında olacağımı bilmiyorum.

Dağılmadan onun yanında nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diyor Paige, kafamın içindeki çatışmayı yarıda keserek.

Bana doğru bakıyor. Ay, yüzünün bir tarafına mavi bir gölge düşürüyor. Gözleri parlak ve sıcak. Onu ilk kez kolyesini her zamanki korku ya da üzüntü yerine minnettarlığa benzeyen bir şeyle tutarken görüyorum.

"Clara bu şehre bayılırdı," diyor usulca. "Hayat, tarih ve romantizm dolu. Corden Park'tan ayrıldığımızda uzak bir yere gideceğimizi söylediler. Egzotik, heyecan verici ve havalı bir yere. Tam olarak nereye olduğunu hiç söylemezdi. Bunun sebebinin, bu kadar uzağı hayal edebilecek kadar deneyim sahibi olmaması olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdü. Muhtemelen böyle bir yeri hayal bile edemezdi."

Gözlerinde çıplak duygularla yüzüyor. Kederinin buz gibi tutuşu. Genelde bunu o kadar iyi gizler ki, ne kadar derine indiğini görünce neredeyse şaşıyorum.

"Bekârlığa veda partimin olduğu gece, sana bana asılmaya çalışan pislikle ilgili hikâyeyi anlatmıştım. Bana neden Clara'ya anlatmadığımı sormuştun..." Sesi titriyor. "Çünkü o gün karavanındaki küçük köşesine girdim ve onu bileklerinde bir bıçakla yakaladım." Derin, sakinleştirici bir nefes alıyor. "Çoktan yüzeysel kesikler atmıştı. Bıçağı elinden kaptım, çöpe attım ve ona ne yaptığımı sordum. Kendini öldürmeyi çok hayal ettiğini itiraf etti. O da böyle söyledi. *Hayal* kuruyormuş. O gün ondan daha çok ağladım. O kadar çok ağladım ki sonunda o da ağladı. Ama kendisi için ağlamıyordu. Sadece beni üzmemek istemediği için ağlıyordu."

Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyor ama o yine de devam ediyor. Sanki bunu içinden atmak için yıllardır bekliyormuş gibi.

"Ondan sonra, o kötü düşünceleri yaşamaya başladığında beni arayacağına dair söz verdim. Bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık ama beni çok aradı. Her

nedenini merak ettim. Mesela, bana simit getirmek için yağmurda buraya geldiği gün intihara mı meyilliydi? İki sokak ötedeki ankesörlü telefonda beni arayıp mavi renk hakkında ne düşündüğümü sorduğunda her şeyi bitirmek mi istiyordu?"

Konuşurken biraz daha yaklaşıyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Ama bir anda kollarımın arasına giriyor. Bana göre, orada kalması tamamen doğal. Ait olduğu yer orası.

"Bir keresinde bana nasıl öldüğünü sormuştun," diye fısıldıyor, uzanıp parmaklarını künyemin etrafına doluyor. "Sana tüm gerçeği anlatmadım."

Nefesimi tutuyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin"

Paige başını sallar. "Bu hikayeyi hiç kimseyle paylaşmak istemedim. Aslında hiç paylaşmadım. Anthony bugüne kadar Clara'nın varlığından bile haberdar olmadı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ona kızıdan hiç bahsetmedin mi?"

"Neden yapmadığımı bilmiyorum. Sadece yapmadım. Belki de..." Sesi bir an dalgınlaşıyor, bana bakmadan önce acı verici bir şekilde alçalıyor. "Belki de onun ölümünü biriyle paylaşmanın, bunu engelleyebileceğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına gelmesinden korktum."

PAIGE

"Paige."

Adımı fısıltıyla dua eder gibi söylüyor.

Onun eli benim elimde ve bu bana devam etmem için güç veriyor. Çünkü artık devam etmem gerektiğinin farkındayım. Bu yola girdiğime göre artık geri dönemem.

"Bu bir silahlı saldırıydı," diyorum. "En azından haberlerde bu şekilde yer aldı. Çete bağlantılı bir silahlı saldırı. Son birkaç ay içinde iki tane daha oldu. O sadece üçüncü kurbandı. O da profile uyuyordu: genç, dezavantajlı, rahatsız. Onun hakkında söylenenler bunlar. Sanki sokakta vurulması onun suçuymuş gibi gösterdiler. Sanki bir şekilde, başına gelen tüm bu şeyler onun kontrol edebileceği şeylermiş gibi. Eğer herhangi bir şeyi kontrol edebilseydi, o lanet olası karavan parkında olmayacağını kimse fark etmemiş gibiydi."

Derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. Gerçekten dinliyor. Dikkatle. Tüm vücuduyla, tüm kalbiyle, tüm ruhuyla.

Kolyemi o kadar sıkı tutuyorum ki derime battığını hissedebiliyorum. Misha da aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor, çünkü yavaşça elimi gevşetiyor ve onun yerine kendi elini sarıyor.

"Ölümünden üç ay önce Moses adında bir adamla çıkmaya başlamıştı. Çetenin bir üyesiydi. Bu ilişkinin yanlış olduğunu biliyordum. Onu durdurmalıydım."

"Clara kendi halinde biriydi," diye gürledi. "Onun seçimleri sizin seçimleriniz değildi."

"Kendini yok etmek istedi, Misha," diye çaresizce itiraz ediyorum. "Çete üyesi bir adamla ilişkiye girmekten daha yıkıcı ne olabilir? Zaten pek çok insanın ölümünden sorumlu olan bir çeteyle?"

Bu hikâyenin devamı var ama kendimi hıçkırıklarımda boğulurken buluyorum. Bunca zaman sonra bile, hala zamanı geri döndürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Bu senin hatan değil Paige," diye hırlıyor şiddetle. "Onun ölümü senin suçun değildi."

Ama ben ondan çok daha fazla bilgiye sahibim. Gerçeği biliyorum. Bunca yıldır bununla yaşadım.

"Evet, ," diyorum hıçkırıklarımın arasından. "."

"Ellerine kan bulaşmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim, Paige. Güven bana, sen hatasızsın."

Gözleriyle buluşuyorum ve burada aslan payının bana ait olmadığını fark ediyorum. "Misha-"

"Bunun basit bir görev olması gerekiyordu," diyor bana. "İçeri gir, anlaşmayı sağlama al ve tekrar geri çık. Ama Ivanov Bratva partiyi bastı. Temiz bir anlaşma olması gereken şey, topyekûn bir silahlı çatışmayla sonuçlandı. Kardeşimin emirleri açıldı: Onun yanında kal ve onu koru. Ama ben daha iyi bildiğimi sanıyordum. Petyr'a karşı temiz bir şansım vardı ve bunun için açgözlüydüm. Bu yüzden hareket ettim. Pozisyonumu terk ettim ve kardeşimi açığa çıkardım. Ben Petyr'e odaklanırken, Petyr de Maksim'e odaklanmıştı."

Şimdi, Misha benim ona tutunduğum kadar sıkı bir şekilde bana tutunuyor.

"Eğer emirlere uysaydım, Maksim'in sağ tarafındaki pozisyonumu korusaydım-"

"Yapma," diyorum usulca, avucumun içiyle yüzünü kavrayarak. "Yapma bunu, Misha."

"Artık çok geç Paige. Oraya kafamın içinde defalarca gittim. Sonuç hep aynı. Onun ölümünü engelleyebilirdim. Kibirli ve dik kafalıydım. Daha iyisini bildiğimi sanıyordum. Suçluluk budur."

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona suçluluk duygusundan kurtulmasını söylemenin imkânsız olduğunu biliyorum. Ben de aynı türden bir suçluluk taşıyorum. Vahşileşmesine izin verirsiniz kalbinizi kırabilecek türden.

"Kimse bilmiyor," diyor usulca. "Konstantin dışında kimse."

Şimdi daha anlamlı geliyor - neden ailesinden kaçmak istiyor gibi görünüyor. Etraflarında olmak istemediğinden değil; sadece gözlerinin içine bakamıyor.

Kendi kardeşini öldürdüğünü nasıl söyleyeceğini bilemiyor.

Bu ortak bir tema çünkü ben de ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Her şeyi daha iyi hale getirecek kelimelerim yok. Bu yüzden ona sarılıyorum. Yakınına eğilip nefesimin onunkine karışmasına izin veriyorum. Ona elimden geldiğince sıcaklığımı veriyorum.

Sonunda birbirimizin yüzünü görecektik kadar geri çekildiğimizde, bir yanımın biraz daha hafiflediğini fark ediyorum. Acaba o da aynı şeyi mi hissediyor? Gözleri o kadar karanlık ve işkence görmüş görünmüyor.

Bu gece ruhlarımızı birbirimize biraz daha açtık. Yükümüzü hafiflettik ve ben bundan vazgeçmeye hazır değilim.

Kalbimi korumam gerekiyordu ama bunun için artık çok geç. Sayılamayacak kadar çok paramparça oldu ve bir araya geldi. Bir kalp kırıklığının daha ne önemi var? Özellikle de parçaları tutan Misha olacaksa.

Parmaklarımın dudaklarının üzerinde kaymasına izin veriyorum. O beni izlerken, eli kalçama düşüyor ve ben dudaklarının şeklini izliyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Bu geçici bir öpücük; korkmuş ve emin değilim ama ihtiyaçtan deliriyorum.

Eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni öpücüğün daha derinlerine çekiyor. Bir anda nerede olduğumu unutuyorum. Tek hissettiğim kollarının beni sardığı ve kalbinin benimkine karşı sertçe attığı. Nefes alıyorum ve nereye giderse gitsin yanında taşıdığı zengin, toprak kokusundan başka bir şey yok.

Ev gibi kokuyor.

Yavaş ve şefkatli hareketlerle beni sütyenime ve külotuma kadar soyarken garip bir deja vu hissi yaşıyorum. Bundan sonra sahnenin nasıl gelişeceğini biliyorum.

Birkaç ay önce beni buna benzer bir balkonun üzerinde tutuyordu. Dilini klitorisime bastırıldığı ve hayatımın sonsuza dek değiştiği anı hatırladığımda ısı vücuduma orman yangını gibi yayılıyor.

Ama bu an o ana ne kadar yakın olsa da... her şey farklı hissettiriyor.

Bir şekilde *daha derin*. Şehvet içimi yakıp kavuruyor ama onunla tanıştığımdan beri ruhuma işleyen milyonlarca başka küçük duyguyla da kavruluyorum.

Onun güzelliğini, gücünü, kudretini görebiliyorum. Ama aynı zamanda acısını, kırılganlığını ve yaralarını da görebiliyorum.

Ben de güçlü bir sahiplenme duygusu hissediyorum. Onun kalbine benim kalbime sahip olduğu sahip olmayabilirim ama başka hiçbir kadın Misha Orlov'un kocası olduğunu iddia edemez.

Bu hak sadece bana ait.

Beni balkon korkuluklarına doğru iterken, göğsünü itiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Şehvetle bulanmış, arzu ve tutkunun sisi altında yok olmuşlardı.

Dizlerimin üzerine çöküp fermuarını açıyorum. Aç bir şekilde ağzıma almadan önce siki dudaklarıma bastırıyor. Onu yavaşça emiyorum, amımın sıcaklığının neredeyse dayanılmaz bir seviyeye çıkmasına izin veriyorum.

Elini başımın arkasında hissediyorum. Göğsünden derin, gırtlaktan gelen bir inilti yayılıyor. Kalçalarını oynatmaya başlıyor, sikini ağzıma sokuyor. Yüzümü yavaşça ve derinlemesine sikiyor. Kendimi , dizlerimi soğuk taş zemine sabitliyorum ve ağzımı ona göre biraz daha açıyorum.

O yüzümü tutarken ben kendime dokunuyorum. Parmaklarımı klitorisime bastırıyorum ve baskı arttıkça yavaşça ovuyorum. Tam bitirmek üzere olduğunu düşündüğümde, beni çekip ayağa kaldırıyor.

"Karım düzgün bir sikişi hak ediyor," diyor beni kaldırıp bacaklarımı beline dolayarak. "Düzgün bir yatakta."

Beni odamıza geri götürüyor ve yatağa yatırıyor. Geçmişte yaptığı gibi içime girmesini bekliyorum. Arzularını kontrol edemeyen bir adamın öfkesiyle beni becermesini bekliyorum.

Ama Misha beni şaşırtıyor. Yavaş hareket ediyor. Neredeyse beni şiddetten bile daha fazla parçalayacak bir şefkatle içime giriyor.

Parmaklarımı onunkilerin arasında dolanırken buluyorum. Nefesimiz birlikte kesiliyor. Benimle sevişirken gözlerime bakmıyor.

Ama benimle sevişiyor. Bunu tarif etmenin başka yolu yok.

Ve bu hiç düşünmediğim kadar yakın bir adım. İçimden sessiz, ağzım açık bir orgazm çıkarırken bu küçük zafere tutunuyorum.

Bazı mucizeler diğerlerinden biraz daha uzun sürer. Prag bir günde inşa edilmedi.

OceanofPDF.com

MISHA

Kafam sisli. Prag'dan döndüğümüz andan beri öyle. Barış teklifi olarak başlayan şey tam teşekkürlü bir balayına dönüştü.

"Sikmek" önemli bir kelime.

Bu, hayatımın en tatmin edici ve aynı zamanda en iç burkucu deneyimiydi. Çünkü gerçek dünyaya geri dönmek beklediğimden daha acımasız oldu. Paige'le birlikte kuralların geçerli olmadığı ve her şeyin daha basit görüldüğü o otel odasına geri dönmek istiyorum.

Konstantin, "Anatoly seni görmeye geldi," diye anons ederek hayallerimi yarıda kesti.

Penceremden dışarı bakıyorum. Uzaktan seranın cam tavanını görebiliyorum. Paige şu anda Cyrille ile birlikte orada.

"Misha? Anatoly dedim-"

"Seni duydum. Onu içeri getirin."

Anatoly içeri girdi. Her zamanki ekose düğmeli gömleği ve haki pantolonuyla. Kendini işine adanmış, yumuşak huylu, son derece sade bir muhasebeci gibi görünüyor.

Konstantin'in yanındaki açık sandalyeye oturur. "Bu yılki vergi beyannamelerinizi dosyaladım efendim," dedi ve her zamanki tuz gibi kuru doğrudan işe girişti. "Her şey görünüyor. Tüm hesaplarınız da öyle. Neredeyse hepsi."

İşe olan kaba yaklaşımını her zaman sevmişimdir. Onu işe almamın ana nedeni de buydu. İşinin ehli bir muhasebeciye ihtiyacım vardı ama aynı zamanda güvenilebileceğim birine de ihtiyacım vardı. Anatoly bir bilgisayar gibi; samimi ve duygusuz olmaktan başka bir şey yapacak gücü yok.

Ama buradaki kelime seçimini kaçırmadım. "Neredeyse mi?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum.

Boğazını temizliyor. "Karınızla olan ortak hesabınız üzerinden sizinle iletişime geçmeye çalıştım."

"Konstantin mesajı ilettiler. Ortak hesabımızdaki parayı başka bir kişisel hesaba aktarıyor. Farkındayım."

Gözlüklerini burnunun üstünde ayarlıyor. "Diğer *iki* hesaba, efendim."

"Affedersiniz?"

"Parayı diğer *iki* hesaba aktarıyor."

Konstantin kaşlarını birbirine kenetleyerek bana bakıyor. Paige'in ayrı bir hesaba para aktarma açıklamasını biliyordum. Ama ikinci bir hesap?

Yalan söylerken yüz ifademi nötr tutuyorum. " değil. Farkındayım."

"Çok iyi, efendim," der Anatoly. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyim."

Dönüp odadan çıkmadan önce resmi bir şekilde başını eğiyor.

"Bu adamı hep sevmişimdir," diyor Konstantin, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Anatoly'nin arkasından bakarken. "Uzun vedalarla zamanınızı boşa harcamıyor, biliyor musunuz?"

Cevap veremeyecek kadar seraya bakmakla meşgulüm. *İkinci bir hesap mı? Neden?* Hiç mantıklı değil. Zaten açtığı ilk hesaba erişimim ya da kontrolü bende değil ki.

"Gelini mi özledin?"

Dikkatimi tekrar Konstantin'e veriyorum. "Birlikte geçirdiğimiz koca bir haftadan daha yeni döndük."

"On gün," diye düzeltti hemen. "Yolculuğu biraz daha uzattığınız gözümden kaçmadı."

Gözlerimi deviriyorum. "Şehri biraz daha keşfetmek istedi."

"Ve sen de hayır diyemedin? Sanırım ana rahminden bu yana işten izin aldığın en uzun süreydi."

"Ben yokken benim yerime kaleyi korumak zorunda kaldığın için şikayet mi edeceksin?"

Başını telaşla sallar. "Tam tersine, memnun oldum. Sevindim. Ara vermeye ihtiyacın vardı. Senin ve Paige'in de birlikte kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacınız vardı. Yanlış hatırlamıyorsam Maksim ve Cyrille de benzer bir seyahatten birbirlerine çok aşık olarak dönmüşlerdi."

Kıllandım. "Neden herkes bu lanet kelimeyi kullanmakta ısrar ediyor?" Konstantin sırtıyor. "Aşk kötü bir kelime değildir kardeşim."

"Benim dünyamda."

İç çeker ve teslim olmak için ellerini kaldırır. "Tamam, tamam, mea culpa. Sanırım sadece bir varsayımda bulundum. Siz ikiniz dün gece döndüğünüzde fark ettim ki-"

"Ne?" Savunmaya geçiyorum. "Bana ne fark ettiğini söyle. Can kulağıyla dinliyorum."

Sanki kendimi ele vermişim gibi kaşlarını kaldırıyor. "İkinizin de çok daha rahat görüldüğünü fark ettim. Birbirinize karşı rahattınız. Aranızda görmezden gelinmesi zor bir kimya vardı. Ayrıca seviştiğinizi de görmezden gelmek zordu."

"Kapa şu lanet çeneni."

Hiç istifini bozmadan kaşlarını bana doğru sallıyor. "Evliliğinizi tamamladığınızı inkâr mı edeceksiniz?"

"Aşk ve seks birbirini kapsamaz, Konstantin."

"Oh, bunu ilk elden biliyorum. Ama aynı kişiyle sürekli seks yapmak... çok anlamlı."

"O benim karım. Çocuğumu taşıyor. Eğer bir gün başka bir çocuk sahibi olmayı umuyorsam, seks yapmamız gerekecek."

"Mhmm," diye başını sallayarak onaylıyor. "Ama şu anda hamile olduğunu düşünürsek, seks yapmanın gerçek bir amacı yok, mi? Bu da demek oluyor ki _."

"Sana az önce çeneni kapamanı söylemedim mi?"

Kıkırdayarak ayağa kalkıyor. "Tek söylediğim, aşk üzerine kurulu bir evliliğe sahip olmanın en kötü şey olmayabileceği."

"Birimiz ölene kadar olmaz," diye hırlıyorum, ses tonum buz gibi kesiliyor. "Ve diğerimiz yaşamaya devam etmek zorunda. Cyrille'e bak."

Konstantin'in ifadesi bir an için duraksar. Sesi normal canlılığını kaybederek daha alçak, daha kırılgan bir perdeye düşüyor. "Acıdan tamamen kaçamazsın, Misha. Hiçbir insan acıyı hayatından sonsuza dek çıkaramaz."

"O zaman belki de insan kısmımı kesip atmalıyım," diye öneriyorum kuru bir sesle. "Bu işe yarayacaktır."

Kıkırdıyor ama sesi endişeli bir şekilde çıkıyor. "Bazen beni korkutuyorsun kuzen."

Evet. Bütün mesele de bu zaten.

PAIGE

"Yani iyi miydi?" Cyrille soruyor, gözleri geniş ve umutlu.

Sera, birlikte yediğimiz ilk yemekten beri konuşulmayan takılma noktamız haline geldi. Ama bugün cam duvarlar kendimi biraz fazla açıkta hissetmemeneden oluyor. Cyrille balayı hakkında her şeyi bilmek istiyor ve ben de Misha'nın dışarıda bir yerlerde beni izlediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Harikaydı," diyorum bacaklarımı göğsüme doğru çekip kollarımı onlara dolayarak. "Dürüst olmak gerekirse, bu onu küçümsemek olur: şimdiye kadar çıktığım en muhteşem tatildi. Adil olmak gerekirse, sanırım şimdiye kadar çıktığım tek tatil olabilir. Ama her halükarda harikaydı. Prag muhteşemdi. Ve binalar. Cyrille! Onlar sadece-"

"Lanet olası binalar umurumda değil!" diye araya giriyor boğuk bir kahkaha atarak. "Prag'ı sormuyorum; Misha'yı öğrenmek istiyorum. İkinizin arası nasıldı?"

"Oh."

Gözleri daha da büyüyor, ama gülümsemesi duraksıyor. "Yani, seyahatinizi uzattığınızı duyduğumuzda her şeyin yolunda gittiğini düşündük."

Ona utangaç bir sırıtış attım. "İşler iyi gitti. Çok seyahat ettik. Şehri keşfettik. Alışveriş yaptık, yedik ve içtik. O içti. Ben de alkolsüz içecek ne varsa onu içtim."

"Paige!"

Kısa bir süre duruyorum, yanaklarım kızarıyor. "Gevezelik ediyorum, değil mi?"

"Seni sadece mutlu olduğun için affedeceğim." Alt dudağını ısırıyor, umutlu. "Mutlu musun?"

Derin bir nefes alıyorum, içinde bulunduğum tuhaf ruh halini ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Prag'da mutluydum. Oradayken gerçekten birbirimize bağlandığımızı hissettim. Konuştuk. Sadece yüzeysel şeyler hakkında da değil. Bizim için önemli olan şeyler hakkında konuştuk. İkimiz için de."

"Tanrım," diye inliyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bir 'ama'nın yaklaştığını mı hissediyorum?"

"Dün gece döndüğümüzde bavulları yukarı taşıdı ve sonra bana bazı işlerini halletmesi gerektiğini söyledi. Bir saat boyunca onu bekledim ama geri gelmedi. Bu sabah uyandım ve bütün geceyi ofisinde geçirdiğini fark ettim. Yine."

Cyrille'in yüzü düştü. Hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görünmemeye çalışıyorum. Bir elim karnımın üzerine düşerken, diğeri kolyemi kavriyor. Son zamanlarda benim jestim oldu. Güvenlik battaniyem. *Önemli olan şeylere, geçmişe ve geleceğe tutunmak.*

Çünkü şimdiki zaman güvenilemeyecek kadar belirsizdir.

"Sanırım bana içten içe zaten bildiğim bir şeyi söylemeye çalışıyordu: Prag bir istisnaydı. Orada hiç kural yoktu. Ama şimdi eve döndük... ve kurallar da geri geldi."

"Oh, Paige..."

Uzanıp elimi tutuyor. Ona inandırıcı olmayı pek başaramayan küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Aramızda bir bağ var, Cyrille. Aramızda bir şey var."

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Şimdi tek yapmamız gereken o inatçı katır kocanın da bunu görmesini sağlamak."

"Çok şey atlattı," diyorum usulca. "Hâlâ da çok şey yaşıyor. Sanırım beni uzak tutması ona yardımcı oluyor. Sanırım, kendince, sadece kendini korumaya çalışıyor."

"Anlıyorum, Paige. Gerçekten anlıyorum. Ama bir noktada, hayattaki sadece kötü şeyleri dışarıda tutmadığını fark etmesi gerekiyor. İyi şeyleri de engelliyor." Dizimi sıkıyor. "Bence en iyi şeyleri."

"Teşekkürler." Kalbimin çatlak, kusurlu kalıntıları acıyla çarpıyor. Her şey kül olmadan önce daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim. "Yine de bilmiyorum. Belki de sadece onun karısı olmaya çalışıyorumdur. Belki de bu anlaşma en iyisi içindir."

Cyrille şok içinde kaşlarını kaldırır. "Hayır, tatlım. Bunu kastetmiş olamazsın. Maksim'i kaybetmek beni paramparça etti ama onu sevdiğim için bir an bile pişmanlık duymadım. Ilya'ya sahibim. Tüm anılarımıza sahibim. O buna değerdi. Misha da öyle. Bunu biliyorum."

Bunu ben de biliyorum. Sorun da bu zaten.

"Çok zorlarsam kırılağından korkuyorum. Ve o kırılırsa, ben onunla birlikte kırılağıım." Derin bir nefes alıyorum. "Onun hayatımda olması, onu tamamen kaybetmekten daha iyidir... değil mi?"

Cyrille başını sallar. "Daha iyisini hak ediyorsun Paige."

Ona katıldığını söylemek istiyorum. Ama bir parçam buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyor.

MISHA

Ofisimin penceresinden Cyrille'in garaj yolundan çıkışını izliyorum. Aşağı inmeye başlamadan önce geri dönmeyeceğinden emin olmak için kendimi bir saat bekletiyorum.

Paige ne yaptığımı sorarsa, Danica ve Mario'nun mevsimler dönmeden önce gerektiği gibi budama ve kırım yapıp yapmadıklarını kontrol etmeye geldiğimi söyleyeceğim. Karıma onu görmek istediğime dair yalan söylemek acınası bir durum ama iş bu noktaya geldi.

Bundan ne kadar nefret etsem de, ona gerçeği söylemek bin kat daha kötü hissettiriyor.

Paige'i bir elinde milkshake, diğer elinde *Prag'ın* bir kopyasıyla verandadaki kanepeye yayılmış halde buluyorum: *Tarihi Şehir kitabını okurken* buldum. Okumaya o kadar dalmıştı ki yeşilliklerin arasında durduğunu görmedi.

Benim için sorun değil. Onu birkaç dakika izlemekten mutluyum.

Ortasında büyük düğmeleri olan yumuşak pamuklu bir elbise giyiyor. Bacakları önünde bükülmüş, bir baldırı uzun, yağsız, bronz ve muhteşem. Okurken çıplak ayağı cam sileceği gibi bir o yana bir bu yana dönüyor. Ara sıra dudaklarını pipetinin etrafına doluyor ve emiyor. Dudaklarından bir damla milkshake yaladığında vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Tek bir makyaj bile yapmamış ve bu bana Prag'da sabahları onun yüzüne vuran güneş ışığıyla uyandığım zamanları hatırlatıyor.

Oradayken, onunla aynı yatakta yattım. Ben de onunla uyandım. Yine de, bir şekilde, dünya paramparça olmadı. Yer ayaklarımın altından kaymadı. Kendimi kurabiye kavanozundan kurabiye alarak paayı kurtarmış bir ocuk gibi hissediyordum ama tüm bunların benden ne zaman kopup gideceğini merak ederek omzumun üstündeki gölgelere tekrar tekrar bakmaktan kendimi alamıyordum.

Artık gerçek dünyaya döndüğümüze göre, sismik değişim gerçekten de geldi.

O kadar ince bir şekilde oldu ki farkına bile varmadım. Burada onu arıyor olmam bile bunun kanıtı.

Elindeki milkshake'i bırakır ve gerinir. Kitap göğsüne düşüyor ve elbisesinin derin V yakasını örtüyor. Başını yana çevirdi ve orada durduğumu fark etti.

"Oh!" diye nefes nefese kalıyor ve ayaklarını karo zemine bırakıyor. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Uzun sürmez. Mario ve Danica'nın işlerini kontrol ediyordum."

Sanki bahçe ekibini görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Burada değiller."

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi omuz silkiyorum. Burada gerçekten ne yaptığımı anlamaya çalışırken alnı kırışıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Kaşları . "Yani... yolculuğumuzdan sonra mı?"

Onun geçici umudunu hissedebiliyorum. Bu, her şeyden çok beni onu aramaya neden geldiğimi yeniden düşünmeye zorluyor.

"Hamilelik," diyorum kısık bir sesle, buraya bizden bahsetmek için gelmiş olabileceğim düşüncesini savuşturarak.

"Tabii ki," diyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını çarpıtıyor ama sonra bunu bastırmayı başarıyor. "Ben iyiyim. Birkaç gün içinde kontrole gideceğim. İstersen sen de benimle gelebilirsin."

"Orada olacağım."

"Tamam." Başını sallıyor. "Cyrille biraz önce ayrıldı."

"Gördüm."

O zamandan beri her altmış dakika boyunca buraya gelmek için can attığımı da eklemiyorum.

"Onunla konuştun

mu?" "Ben...

meşguldüm."

Alnındaki o küçük çizgi geri geldi. Herkese karşı bu kadar mesafeli olmamdan nefret ettiğini biliyorum. Yeni dinamiğimizin en kötü yanı, artık nedenini biliyor olması.

Lanet kuralları unutursan böyle olur. İşte bu yüzden açılmıyorum; işte bu yüzden savunmasız kalıyorum. Onu Prag'a götürdüğüme pişman olmama yetiyor da artıyor bile.

Ama onun bana bakması için yapacağım şeyler.

"Gelip biraz benimle oturmak ister misin?" diye soruyor, yanındaki boş mindere vurarak. "Prag hakkında bir şeyler okuyordum ve-"

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyorum sertçe, teklifini doğrudan reddetmek zorunda kalmamak için sözünü kesiyorum. Buraya girdiğimde ona ikinci hesabını sormayı planlamamıştım ama o anda bunu görmezden gelmemem gerektiğine karar verdim.

"Tamam mı?" diyor, hemen temkinli bir şekilde.

Ancak ben daha konuya girmeden Rada tarafından sözümüz kesiliyor. "Özür dilerim efendim," diye açıklıyor girişini duyurmak için kapıya hafifçe vururken. "Az önce Bayan Paige için bir teslimat geldi."

Elinde büyük ve özenli bir çiçek aranjmanı ile içeri girer. Karmakarışık, bir düzine renk ve çeşit, ama her biri zarif bir şekilde göz alıcı.

"Vay canına," diye nefes alıyor Paige. "İnanılmazlar. Onları kim gönderdi?"

"Kart Bayan Nessa'dan, Hanımefendi," diyor Rada. "Onları doğrudan size getirdim."

Paige gülümseyerek aranjmanı hizmetçinin elinden alır ve çiçekleri içine çeker. "Bu çok tatlı..."

Biraz duraksıyor. İfadesinin memnuniyetten paniğe dönüştüğünü fark etmem bir anımı alıyor.

"Paige?" İlerleyerek soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. Orada saf ve yalın bir korku görüyorum. Sonra düzenlemeyi bırakıyor.

Vazo ayaklarının dibinde paramparça oluyor, su ve çiçekler her yöne sıçırıyor. Yanına nasıl bu kadar hızlı gidebildim bilmiyorum ama birden yere yığılmadan kollarımın arasında buluyorum kendimi. Yüzü gözlerimin önünde renkten renge giriyor. Mor, kırmızı, mavi, sonra bir hayalet kadar beyaz.

"Paige," diye tekrarlayıp duruyorum, ellerimi aniden beneklenen teninde gezdiriyorum. "Paige. Paige. *Paige!*"

Başını çılgınca sallıyor. "Ben... Ben... nefes... alamıyorum..." "Rada!"

Kükrüyorum. "Ambulans çağır!"

Ben Paige'e tutunurken Rada'nın koşan ayak sesleri kayboluyor. Onu dik tutmaya çalışıyorum ama ellerimde soluyor. Gevşeyip bilincini kaybettiğinde onu kucağıma alıp seranın dışına taşıyorum.

O her nefes için mücadele ediyor ve ben de aynı nefesin kendi ciğerlerimden çalındığını hissediyorum.

Tek *düşünebildiğim, zaten çok şey kaybettiğim. Onu da kaybetmeyeceğim.*

MISHA

Saat sadece birkaç dakika geçtiğini söylüyor ama sonsuzluk gibi geliyor.

Paige'i acil servise getirdikleri anda, saniyeler ve dakikalardan oluşan olağan çerçeve değişti, paramparça oldu. Artık ömürlerle uğraşıyoruz. Eons. Benekli karo zemin üzerindeki her turda, medeniyetler yükseliyor ve düşüyor...

Ama ben hala
buradayım.

Bekliyorum.

Merak ediyorum.

Ve hayatımda ilk kez dua ediyordum.

"Kardeşim!" Konstantin özel koğuşa koşarken sesleniyor. Buraya gelmek için koridorlarda koşturmaktan yüzü kızarmıştı. O da benim gibi dehşete düşmüş görünüyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Konstantin kaşlarını çattı. "Kayıp para babamızla ilgili bir ihbar üzerine bölgedeydim. Mesajınızı alır almaz her şeyi bırakıp hemen oraya geldim."

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor ve bir anıyı yerinden oynatıyor: Telefonumu açıyorum ve Maksim'i diğer hatta hiç duymadığım kadar korkmuş bir şekilde duyuyorum.

"Misha... Misha, ben Cyrille." Nefesi kesilmişti. Daha önce onda hiç görmediğim bir şekilde dehşete düşmüştü.

"Maksim, yavaşla. Neler oluyor? Cyrille iyi mi?" Bir çatışma ya da ön kapılarını kıran davetsiz misafirler hayal ettim. Bu hayatta ölmenin binlerce vahşi yolu var.

"Bebek," dedi, sesi sözcüklerin arasında kırılıyordu. "Kanaması var. Sanırım... Kahretsin. Sanırım düşük yapıyor."

Gecenin bir yarısı hastaneye koştum. Doktorun son darbeyi indirdiğini duymak için tam zamanında.

Cyrille düşük yapmıştı.

Bebeğin kalbi artık atmıyordu.

"Siktir," dedi Maksim tekrar tekrar. "Siktir, siktir, siktir. Harap olacak. Kendimi toparlamam lazım. Cyrille'in ikimiz için de yeterince güçlü olmama ihtiyacı olacak."

Ama sanki kendini tutamıyormuş gibi ağır ağır omzuma yaslanıyordu. Kendine ancak yetecek kadar güçlüydü. Karısını ve çocuğunu o kadar çok seviyordu ki kendi ayakları üzerinde duramıyordu.

İlişkilerden uzak durmak istememin bir başka nedeni de bu. Onlar kontrol edemediğiniz bir kırılganlık. Ne kadar çok seversen, o kadar uzağa düşmek zorunda kalırsın.

Konstantin omzuma bir el koyuyor ve beni zamana geri çekiyor.

Özür dilemek için elimi sırtına vuruyorum. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Geldiğiniz için teşekkürler."

"O nasıl? Bir şey duydun mu?" Konstantin çift kapıya doğru bakarak soruyor.

Gözümü kırıyorum ve gözünde Paige'i görebiliyorum, sanki tam karşımdaymış gibi. Hastaneye giderken Epi-Pen'i kalçasına sapladım ve o hiç irkilmedi bile. Sanırım bu onun tepkisini yavaşlattı ama onu geri götürdüklerinde hala yerinde değildi, bu yüzden emin olmamın bir yolu yok.

Eğer yeterince yapsaydım.

Ya da yine başarısız olursam.

"Henüz bir haber yok." Sesim olağanüstü sakın çıkıyor, özellikle de içimde hissettiklerim düşünüldüğünde. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, kemiklerim stres altında inliyor.

Bu benim cezam. Kardeşimi öldürttüm, şimdi de çocuğumu ve karımı aynı anda kaybetmenin eşiğindeyim.

Günahlarımın karşılığı bu.

Birden çift kapı açıldı. Bir hemşire ürkütücü bir şekilde sakın görünerek bana doğru yürüdü. "Bay Orlov."

İleriye doğru adım atıyorum ve boş, cansız odanın ortasında onunla buluşuyorum. Konstantin sağ yanımda.

"Karınızın durumu stabil," diye başlıyor kadın. "Şu anda oksijen kullanıyor ama kendi başına nefes aldığı için yavaş yavaş oksijeni keseceğiz. Ona verdiğimiz antihistaminik için bir serumu var, ama bunun dışında durumu iyi."

"Nerede o?" Talep ediyorum. "Onu görmem gerek."

"Şuradaki kapıdan geç. Uyanık ve duyarlı, yani onunla konuşabilirsiniz. Ama nazık olun; çok şey yaşadı."

Körlemesine kapıya doğru ilerliyorum. Onu nasıl bulacağımdan bile emin değilim. Kokuyu alan bir köpek gibiyim. Bir odaya daldım, kontrol etmeye bile gerek duymadan onun olduğuna emin oldum.

Ve işte orada.

Paige oturuyor, oksijen maskesi yüzünü örtüyor. Ben içeri girdiğimde Dr. Mathers maskeyi çıkarma aşamasındaydı.

Yanına koşuyorum, parmaklarım içgüdüsel olarak ona doğru seğiriyor. Ama hissettiğim rahatlama aramızdaki köprüyü geçmek için hâlâ yeterli değil. Ona sarılmak, teninin sıcaklığını ve kalbinin atışını gibi hissetmek için kendimi zor tutuyorum. Sadece yatağının yanında duruyorum ve doktorların gözden kaçırmış olabileceği uyarı işaretleri için yüzünü tarıyorum.

"Ne... ne oldu ki?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama öğreneceğim."

Dr. Mathers bir elini Paige'in koluna koyarak, "Anafilaktik şoka girdin," dedi. "Bunu sana daha önce açıklamıştım ama hâlâ sersem gibiydin. Ciddi bir alerjik reaksiyon geçirdin."

"Papatya alerjim," diye mırıldanıyor Paige. "Misha'nın annesinin gönderdiği çiçekler... Bukette papatya olmalı."

"Bekle, Nessa Teyze sana neredeyse seni öldürecek bir çiçek aranjmanı mı gönderdi?" Konstantin kuşkuyla sorar.

Bu konuda içime sinmeyen bir şeyler var. "Tabii..." Yüksek sesle düşünüyorum. "Tabii o çiçekleri gönderen annem değilse."

Paige gözlerime bakıyor. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Ama nedense bunu önemsemiyor. "Hiçbir şeyden emin değiliz, Misha."

"Konstantin." Kuzenime döndüm. "Benim için biraz araştırma yapmanı istiyorum." Paige iç geçirdi. "Hepsi bekleyebilir. Dr. Mathers? Bebek nasıl?"

Paige'le o kadar meşguldüm ki bebeği sormadım bile. Simone yüzünde tuhaf bir ifadeyle öne çıkar.

"İçiniz rahat olsun," diyor gergin bir gülümsemeyle. "Bebekler iyi."

Sözlerini anlamamız bir dakika sürdü. Anladığında hepimiz telaşla ona baktık. Paige kolyesini sıkıca kavradı, gözleri irileşti. "Özür dilerim. Az önce *bebekler* mi dedin? Çoğul mu?"

Simone ellerini önünde kavuşturur. "Yaptırdığım ilk ultrason erkendi. Bazen bunu söylemek zor olabiliyor. Bir fetüs diğerini örtüyordu, bu yüzden bugüne kadar ikinci kalp atışını fark edemedim. Ama... evet. Tebrikler," diyor olabildiğince parlak bir sesle. "İkizleriniz olacak."

PAIGE

"İkizler aileden gelir." Annem bir gün bana bunu söylemişti. Bunu unutmuştum... ta ki şimdiye kadar.

Lavabonun yanındaki tezgâhta oturuyordum. Ayaklarımı tekmelerken Hello Kitty spor ayakkabılarım dolaba çarpıyordu. Annem mutfakta oyalanıyor, şundan bundan bahsediyordu. Nadir görülen iyi ruh hallerinden birindeydi. Ben büyüdükçe bu ruh hali daha da seyrekleşti.

"İkiz olmanı bekliyordum," diye devam etti. "Tanrı'ya şükür öyle bir şey olmadı. Başka biriyle ne yapacağımı bilemezdim."

Benimle ne yapacağını bile bilmiyorsun, diye düşündüm. Sadece sekiz yaşındaydım ama ailemle ilgili bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Bir şeyler bozuktu. Derin, temel düzeyde bir şeyler yanlıştı.

"Keşke benim de bir ikiz kardeşim olsaydı," dedim.

"Hayır, yok. Eğer ikiz kardeşin olsaydı, bu çikolatayı paylaşmak zorunda kalırdın. Şimdi hepsi senin." Eski bir çikolatayı elime tutuşturdu. Geçen yılki Cadılar Bayramı şekerlerimi sakladığımız dolabı temizliyordu. Eylül ayıydı, yani en az bir yıllıktı.

Paketini açtım, çikolatamı paylaşmayı gerçekten umursamayacağımı düşündüm. Özellikle de başka şeyleri de paylaşabileceğim anlamına geliyorsa. Sorunlarımı. Acılarımı. Çılgın ailemi.

Yanınızda biri olduğunda hayat çok daha kolay.

"İyi misin, Paige?" Dr. Mathers'ın sesi eski anıların arasından geçiyor. "Biliyorum, bu çok zor bir süreç."

"İkizler ailemde var," diyorum robot gibi, annemin sözlerinin yankısını kendi sözlerimin arkasında duyarak. "Bundan bahsetmeyi düşünmemiştim. Bırakın iki bebeği, bir bebeğim olabileceğini bile düşünmemiştim."

Dr. Mathers güven verici bir şekilde omzumu okşadı. "Dinle, vücudun çok şey yaşadı. Hamile olduğunuz için, sizi taburcu etmeden önce en az yirmi dört saat boyunca izlememiz gerekecek. Bu sadece bir önlem, ama-"

Misha otoriter bir tavırla, "Yap şunu," diyor. "Onun günün her saati bakım altında olmasını istiyorum. Ne gerekiyorsa ödeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Buna gerçekten gerek yok. Hissediyorum-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Paige," diye araya giriyor Misha kararlı bir şekilde.

Dr. Mathers bana bir kez daha gülümsüyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa kırmızı çağrı düğmesine basmanız yeterli. Hemşirelerden biri hemen yanınıza gelecektir."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Beni Misha ile yalnız bırakarak odadan çıkıyor.

Yüzünde bir tepki belirtisi arıyorum. Mutluluk güzel olurdu ama bunu ummaktan daha iyisini biliyorum. Bu noktada, onun bir insan olduğunun kanıtını alacağım.

Gerçekten anlamıyorum. Yüz ifadesi boş. Gözleri duvara odaklanmış ama bakışları sonsuz. Nerede olduğundan emin değilim ama bu odada benimle birlikte değil.

"Misha..."

Yaklaşık bir adım ötemde duruyor ama bana dokunmak ya da beni rahatlatmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"İyi misin?"

Yavaşça, robot gibi, bakışlarımla buluşuyor. Ve bir an için varlığını hissediyorum. Alev alev yanan bir ateşin sıcaklığı gibi. Bir farkındalık ki

ayak parmaklarıma kadar batıyor.

Sonra başını sallıyor ve dikkatli, geçilmez maskesini yeniden düzenliyor. "Bir an için kaybedeceğimi sandım-" Kısa kesiyor. "Bebeği kaybedeceğimizi düşündüm."

Söyleyeceği şey bu değildi. Ama bu kadarını asla kabul etmeyeceğini biliyorum.

Uzanıp elini tutuyorum. İrkildi ama onu daha yakına çekmeme izin verdi. "Yapmadık," diyorum ona nazikçe. "Aslında bir tane kazandık. İki bebeğimiz olacak. Ben buna mucize diyorum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor, belli belirsiz ve hızla kayboluyor, ama ben fark etmeden önce değil. "Buna inanamıyorum."

"Artık mucizelere inanıyor musun?"

Bir anda yüzü düştü. Kaşlarını indiriyor, elini elimden çekiyor ve kapıya doğru geri çekiliyor. "Biraz dinlenmen gerek. Güvenlik bir dakika içinde odanıza göz kulak olmak için burada olacak. Burada güvende olacaksın."

Çağrı düğmesine basıp hemşirelerden kapıya barikat kurmalarını ve onu burada tutmalarını isteme dürtüsüne zorlukla direnerek doğruluyorum. "Gidecek misin?"

Bu fıkirden nefret ediyorum ama bunu ona söyleyecek kadar özgür hissetmiyorum. Yine de yüzümdeki hayal kırıklığını görebildiğinden eminim. "Nikita ya da Cyrille'i arayıp seninle oturmalarını söyleyeceğim."

"Ben... Benimle kalmanı tercih ederim," diyorum kısık bir sesle.

Tereddüt ediyor. Beni incitmeden kalmamak için bir neden bulmaya çalıştığını biliyorum. Ölüme yakın deneyimimi koz olarak kullanmak fırsatçılık gibi görünüyor ama hayatın bana sunduğu bu fırsatı kullanmaya karar veriyorum.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır,

değil mi? "Paige-"

"Lütfen." Elini iki elimin arasına alıyorum.

İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor. Sonunda başını salladı. "Tamam.

Kalacağım." Ona küçük, utangaç, muzaffer bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkür ederim."

Yatağın yanındaki koltuğa oturuyor ve yorgun bir elini saçlarında gezdiriyor.
"İkizler ailenizde var, ha?"

Başımı salladım. "İki çocuğumuz olduğu için mutluyum. Yanınızda biri hayat her zaman daha güzeldir."

Gözleri boynumdaki kolyeye kayıyor. Benim Clara'yı düşündüğüm gibi onun da kardeşini düşündüğünü biliyorum.

"Onlar artık orada olmayana kadar," diyor sessizce.

"Bizim için farklı olacak. Biz hep burada olacağız."

"Çocuklarımız için farklı mı demek istiyorsun?"

Hayır, birbirimiz için demek istedim. Sen ve ben dünyaya karşı. Her zaman.

"Elbette," diye yalan söyledim. "Onlar için her zaman burada olacağımızı kastettim."

OceanofPDF.com

PAIGE

Her otuz dakikada bir, odamda biri oluyor. Tansiyonumu ölçüyorlar, serum torbalarını kontrol ediyorlar, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyorlar.

Huzur ve sessizlik. İhtiyacım olan şey bu.

Onları bu işe sokanın Misha olduğuna eminim. Günün her saati bakım istediğini söyledi ve ben de tam olarak bunu alıyorum. Ama bu kadar ilgiye gerçekten gerek yok.

Misha odanın köşesindeki dar bir karyolada yatıyor. Zamanının çoğunu telefonunda önemli gibi görünen mesajlar yazarak geçiriyor. Onun dışında tavana bakıyor, asık suratlı ve sıkılmış görünüyor.

Ama o burada. Hâlâ burada.

da en az geri kalanı kadar mucize.

Yüzüncü hemşire gelip gittikten sonra yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Misha, bu hemşire ordusu geçit töreni yaparken dinlenemiyorum. Şunu durdurabilir misin lütfen?"

Yüz ifadesi değişmiyor. "İyileştikten emin olmak istiyorum."

"Ben sadece... sadece biraz huzur ve sessizlik? Bir saatliğine? Çok şey mi istiyorum?"

Yavaşça nefes veriyor ve ayağa kalkıyor. "Gidip onlarla konuşacağım. Hazır gitmişken birkaç şeyi kontrol edeyim. Bir süreliğine kendi başına

biraz?"

Beni kontrol etmesi bile çok hoş. Bir ay önce olsa, hiç konuşmadan çekip gider ve yerine başka birini gönderirdi.

Ben buna ilerleme diyorum.

"Bir tek başıma olmak benim için sorun değil." Başını salladı. "Tamam. Sen dinlen.

Ben geri geleceğim."

Yatağımın yanında tereddüt ediyor. O da benim gibi sevecen bir şeyler yapma içgüdüsüyle mi savaşıyor? Elimi tutmak, alnımdan öpmek ya da saçımı kulağımın arkasına taramak için mi?

Bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Sonunda bana nazikçe başını salladı ve odadan çıktı.

Önce beş, sonra on dakika boyunca hemşire gelmeyince derin bir nefes alıp sessizliğe gömülüyorum. Tam uykuya dalmak üzereyken kapının hafifçe vınlarak tekrar açıldığını duyuyorum.

Bu çok uzun sürmedi, sanırım iç çekerek.

Ama gözlerimi açtığımda bir hemşireye bakmıyorum. Hatta Misha'ya bile. Bir daha asla görmek istemediğim birinin koyu halkalarına ve çukurlaşmış elmacık kemiklerine bakıyorum.

"Anthony!" Nefes nefese kaldım, doğrulmaya çalışıyordum. "Burada ne halt ediyorsun?"

Yatağımın yanına gidip ellerime uzanıyor. Ellerini çekiyorum ve ondan olabildiğince uzaklaşıyorum.

"Bebeğim, buraya nasıl geldiğim önemli değil," diye mırıldanıyor. "Önemli olan burada olmam."

"Dokunma bana!" kez daha elini uzattığında elimi uzanamayacağı bir yerden çekerek haykırıyorum. "Buraya giremezsin. Seni burada istemiyorum."

"Hemşire alerjik reaksiyon gösterdiğini söyledi. Çok korkmuştum."

Ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum. "Bunu nereden bildiğini sormayacağım bile. Ama beni umursuyormuş gibi davranma Anthony. Hesaplarımızı boşalttın, beni başarısız bir işe ve hacizli bir eve terk ettin ve sana beni sonsuza dek yalnız bırakmanı söylediğimde bile, yine ortaya çıkacak kadar küstahsın. Önemsediğin tek kişi kendinsin. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Burada ne yapıyorsun ve bundan senin çıkarın ne?"

Yüzünü belli belirsiz bir pişmanlık ifadesine iyi bir iş çıkarıyor. "Bunda benim için bir şey yok. Sadece sana ne kadar kötü davrandığım için düzgünce özür dilemek istiyorum. Bunu telafi etmeye çalışmak istiyorum."

"Tanrı aşkına Anthony," diye çıkıştım. "Peki, özrünü kabul ediyorum. Bunu telafi etmenin tek yolu gitmek ve gitmiş olarak kalmak."

Şaşkın görünüyor. Hayatıma tekrar girmeyi ve bundan mutlu olmamı nasıl beklediğinden emin değilim, ama bu noktada tam olarak beklediği şeyin bu olduğu inkar edilemez görünüyor.

"Bu senin yeni 'kocanla' ilgili, değil mi?" diyor ve kelimenin etrafına tırnak işareti ekliyor.

"Sen benim 'kocamdın'," diyorum, aynı tırnak işaretlerini ekleyerek. "Misha benim gerçek kocam. Bu kez tamamen, yasal olarak evliyim."

"Bebeğim, bu yüzden buradayım. Onunla evli olduğunu duydum ve-"

"Sana biraz nakit borç verebileceğimi mi düşündün?" Sözümlü kestim.

"Hayır, tabii ki değil!"

"O zaman ne istiyorsun Anthony?"

"Benimle gelmeni istiyorum," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, sanki romantik bir dramdaki iki gençmişiz gibi. "Seni buradan götürmek istiyorum."

"Yani sen delisin. Harika."

Bu sefer, elime hamle yaptığında, zamanında geri çekilmiyorum. Beni sıkıca kavıyor ve kurtulamıyorum. Nefesi yüzüme yapış yapış ve ekşi geliyor. "O tehlikeli, Paige. Kendini kime bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onu senden daha iyi tanıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. O lanet olası bir Bratva'nın donu. Sayısız adamı öldürdü. O sorumlu-"

"Kes ," diye . "Kes şunu Anthony. Kiminle biliyorum ve onunla evli kalacağım."

Bu tür şeyler beni rahatsız etmiyor değil ama Misha'nın kim olduğunun en başından beri farkındaydım. Şimdi bir azizmiş gibi davranmayacağım. Önemli olan şeyi yaptı: beni güvende tuttu. Yani başka ne yapmış olursa olsun, ona sadığım.

"Siktir," diye mırıldanıyor Anthony, gözleri fal taşı gibi açılırken eli elime dolanıyor. "Ona aşık mısın?"

Soruyu kuşkuyla soruyor, sanki başka bir erkeği sevdiğim düşüncesi onu tamamen şok etmiş gibi. Ve şu anda, bunu itiraf etmekten çekinmeyecek kadar kızgınım.

Misha odada olmadığı sürece.

"Öyleyse ne olmuş?"

"Sekiz yıldır birlikteydik, Paige! Birlikte bir iş ve hayat kurduk. Ve birkaç ay içinde, başka bir adamla mı evlendin? Neyin var senin?" Tekrar elimi sıkıyorum ama o hâlâ elimi bırakmayı reddediyor. "Onunla başka bir seçeneğin olmadığı için evlendiğini sanıyordum. Çünkü evin ve paran yoktu. Bu yüzden geri geldim, sana başka bir seçenek sunmak için."

"Sen parlayan zırhlı bir şövalye değil misin?" Tükürdüm. "Elimi geri ver."

Gözleri yine şaşkınlıkla parlıyor ama tepkisini yumuşatıyor. "Kızgın olduğunu biliyorum bebeğim. Anlıyorum-"

"Hiçbir şey alamazsın. Gitmek zorundasın. Şimdi."

"Ama seni burada bu adamla bırakamam. Dediğim gibi, onunla güvende değilsin."

"Hamileyim!" Bu anı paramparça etmek ve Anthony'nin ortadan kaybolmasını sağlamaktan başka bir şey istemediğim için ağzımdan kaçırdım.

"Sen... sen..." Şüphe ve merak arasında kalmış görünüyor. "Ama doktor hamile kalamayacağını söyledi."

"Yanılıyordu."

"Siktir." Gözleri kısıldı. "Benim mi?"

"Yüce . Tabii ki hayır! Onlar Misha'nın." Gözleri

daha da büyüdü. "*Onlar* mı?"

"İkizlerimiz olacak," diyorum, bu kısmı ona neden söylediğimden emin değilim. Misha ile olan hayatım hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. "Ve eğer kocam seni burada bulursa, onu seni öldürmemesi için ikna etmekte zorlanacağım."

"Yapsa bile umurumda değil. Sadece güvende olmanı istiyorum Paige. Benimle gel. Sana ve bebeklere göz kulak olurum."

Başka bir adamın çocuklarını üstlenmeyi kabul etmesi beni gerçekten şok etti. Bir an için, bu beyaz atlı şövalye hareketinin yasal olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

Hayır, hayır tabii ki değil. Burada gizli bir amaç var. Sadece henüz çözemedim.

"Paige-"

Kapının ince sesini duyduğum anda onu dinlemeyi bırakıyorum.

Anthony'nin sırtı girişe dönüktür. Ölümün gölgesinin üzerinde dolaştığına hiçbir fikri yoktur. "Bebğim, eğer sadece-"

"Burada ne halt ediyorsun?" Misha homurdanıyor.

Anthony sarsıldı. Elimi hâlâ iki elinin arasında tutuyor, ama Misha'ya bir kez bakıp elini bırakıyor. Omuzları dikleşti ve kendini tam boyuna çekti. Ama parmakları titriyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri atıyor.

"Ben... Sen... Paige senin yanında güvende değil," diye kekeliyor. "Ben geldim-"

"Bir kez daha düşündüm de, sorumu geri alıyorum. Neden burada olduğun umurumda bile değil. Sanırım en son konuştuğumuzda sana bir daha karımın bir mil yakınına bile yaklaşmaman gerektiğini açıkça belirtmiştim."

Bekle. Ne? "En son konuştuğumuzda" mı?

"Bugün neredeyse ölüyordu," diye devam ediyor Anthony. Misha'nın yüzündeki ifadenin ışığında kendini tutması beni etkiliyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Anthony şimdiye kadar binlerce kez ölmüş olurdu. "Onun güvende olmasını sağlayabilirim. Benimleyken asla tehlikede olmayacak."

Misha ilerliyor, Anthony'nin sözlerini dilinde öldürüyor. Eski sevgilimi yakasından tutup, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi odamdan dışarı sürüklüyor.

"Paige!" Anthony bağırıyor, ayakları havada karikatürize bir şekilde tekmeliyor. "Bekle. İhtiyacım var-"

Anthony bir saniye bile umurumda değil, ama Misha'nın onunla bir yere gitmesini istemiyorum. Burada benimle kalmasını istiyorum.

"Misha!" Yataktan kalkmaya çabalayarak haykırıyorum.

Misha kararmış gümüş bakışlarını bana çeviriyor. "Orada kal," diye emrediyor. "Ben geri döneceğim. Öte yandan o dönmeyecek."

OceanofPDF.com

MISHA

"Sende taşak var, hakkını vereyim," diye hırladım. "Tahmin ettiğimden daha fazla."

Anthony sert fayansın üzerine donuk, hantal bir gümbürtüyle iniyor ve bu ses onun bir insan olarak genel bir tanımı olarak mükemmel bir şekilde çalışıyor.

Koğuştaki hemşireler ağızları açık bir şekilde sahneyi izliyorlar, ancak benden zehirli dalgalar halinde yayılan öfkeyi gördüklerinde, bizi görmezden gelmek için akıllıca ellerinden geleni yapıyorlar.

"Dinle-"

"Hayır." Bağırmıyorum ama sesim dairesel odanın her santimini kaplayacak şekilde karşıya taşınıyor. Anthony bir anda sessizleşti. "Burası dinlemen gereken kısım. Sana karımdan uzak durmanı kesin bir dille söyledim. Nedense şaka yaptığımı sandın."

"I-"

Elimi kaldırıyorum ve tekrar sessizliğe gömülüyorum. Yerden kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı. İyi oldu. Ait olduğu yerde. Ayaklarımın dibinde. Sefil hayatı için sürünüyor.

"Şimdi, ilk seferde dinlemenin neden önemli olduğunu öğreneceksiniz."

, onu gömleğinden tutup kaldırdım ve öyle sert kafa attım ki burnunun kıkırdağının kırıldığını duydum.

Yüzünden kan fişkırıyor. Anında boğuluyor.

"Hastanede olduğumuz için çok şanslısın," diyorum. "Bu sana yapmak üzere olduğum şeyden kurtulman için bir savaşçı şansı verebilir."

Başladığımız yolda devam etmek için bir yumruk kaldırıyorum. Tam onu bayıltmak üzereydim ki arkamdaki kapının açıldığını duydum.

"Misha!"

Yüce İsa.

"Sana yatakta kalmanı söylediğimi sanıyordum," diye tersliyorum bakmadan.

"Şimdiye kadar benim eğitilmiş bir köpek olmadığımı anlamışsındır diye düşünmüştüm," diye tersliyor. İç çekerek dönüyorum. Hastane önlüğüyle ayakta duruyor, serum askısını baston olarak kullanıyor. "Bırak gitsin, Misha. Buna değmez."

Anthony bir bebek gibi mızızlanıyor ve onu sonsuza dek susturmak için çok istekliyim.

"Misha!" Paige tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi araya giriyor. "Ne demek istediğini anladın. Sen alfasın. O seni yenemez. Şimdi bırak onu. Lütfen."

Bu sümüklü, acınası adam müsveddesini bitirmekten başka bir şey istemiyorum. Ve yine de, vücudumdaki her bir kemikten yayılan savaş çılgınlığına rağmen, damarlarımda yanan kana susamışlığa rağmen... Kendimi bu aptal serbest bırakırken buluyorum.

Tökezleyerek geri döner ve hemşire masasına çarpar. Onu dik tutan tek şey bu.

Burnunu hafifçe dürtüyor ve yüzünü buruşturuyor. Sonra yere kan tükürüyor.

"Fikrimi değiştirip seni bir fare gibi avlamadan önce buradan defolup gitmek için on saniye var," diyorum ona.

Anthony'nin bakışları Paige'e kayıyor ama ben gidip geliyorum. "Eğer gözlerin bir daha onun üzerinde olursa, gözlerini oyarım. Beni anlıyor musun?"

Korkmuş bir çocuk gibi başını sallıyor. Ona doğru pompa hareketi yaptığımda irkiliyor ve sonra çıkışa doğru koşuyor. Kapılar kanat çırpıyor ve onu yutuyor. Sessizlik onu takip ediyor.

O gider gitmez Paige'e döndüm. "Odana geri dön. Hemen."

Meydan okurcasına kaşlarını çatıyor ama bu küçük gezintinin onu çok yorduğunu söyleyebilirim. Yavaşça dönüyor ve hastane odasına geri dönüyor.

Yatağa yerleşirken onu takip ediyorum. "Anthony'yle daha önce tanışmıştın," suçluyor battaniyeyi bacaklarına dolayarak.

Çenem sıkıştı. "Onu ziyaret ettim. Ona senden uzak durmasını söyledim. Kalbine alması gereken bir ders."

"Neden bana söylemedin?" diye .

"Nikita ile öğle yemeği yediğiniz gün size saldırdığını neden bana söylemediniz?" Ben de karşılık verdim.

Bildiğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nikita mı söyledi?"

"Bana zaten söylediğini varsaydı. Ki söylemeliydin."

"Yapacaktım," diyor ciddiyetle. Ama ses tonunda bir savunmacılık seziyorum. "Ama sonra sen bir pislik gibi davrandın, ben de yapmadım. Sonra yeterince zaman geçti ve Anthony beni dinleyecek ve uzak duracak gibi görünüyordu. Sana söylememe gerek olmadığını düşündüm."

"Ne kadar derli toplu bir açıklama."

Gözleri öfkeyle şişiyor. "Sana yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?"

"İçeri girdiğimde ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

"Elimi tuttu ve bırakmadı," diye tıslıyor. "Aman Tanrım, kendimi savunmak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Eski sevgilimle hâlâ bir şeyler düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

"Seni geri istediğini söyledi, değil mi?"

"Evet ve ona aramızdaki ilişkinin bittiğini söyledim."

"Ve mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı," diye alaycı bir şekilde söylendim.

Suçlamalarım onu tamamen şaşırtmış görünüyor. Yüzü allak bullak olmuş, belki meydan okuyor, belki de korkuyor. Ama aradaki farkı anlayacak kadar umurumda değil, çünkü şu anda öfkem tavan yapmış durumda. Kendimi sakinleştiremiyorum.

O şerefsizi yumruklamama izin vermeliydi. En azından o zaman vücudumdaki en kirli yakıt olan intikam arzusu biraz daha azalırdı.

"İnanılmazsın!" diye haykırıyor. "Bana güvenmiyor musun?"

"Senin bana güvendiğin kadar ben de sana güveniyorum."

"Sana söylemedim çünkü hallettiğimi sanıyordum! Olmayan bir dram yaratmak istemedim. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. Ve bilgin olsun, benim için savaşmana ihtiyacım yok. Anthony ile tek başıma başa çıkabilecek durumdayım."

Buna yüksek sesle homurdanıyorum. Gözleri öfkeyle

parlıyor. "Ben senin karınım, malın değil, Misha."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Ona hırladım. "Tekrar düşün."

"Sen tam bir pisliksin!" diye bağırıyor.

Yumruğumu duvara vurma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine, geri alamayacağım başka bir şey söylemeden önce arkamı dönüp odasından çıkıyorum.

OceanofPDF.com

MISHA

Paige'in odasından çıkıyorum ve doğruca Konstantin'in yanına gidiyorum. "Sana yapacak bir bok verdiğimi sanıyordum," diye homurdandım.

Yüzümdeki öfkeli ifadeyi görünce kaşları kalkıyor. " erteleyeceğim çünkü Jimmy Garner'a gerçekten kızgın olduğumu biliyorum."

"Jimmy kim?"

Konstantin şaşkınlıkla gözlerini kısar. "Kayıp para adamımız. Tanrı bilir ne kadar zamandır hakkında konuştuğumuz adam."

Kaşlarımı çattım. "Onun hakkında bir ipucu bulabildin mi?"

Konstantin şaşırmış bir halde, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Yoksa neden kırık bir burunla buradan kaçsın ki?"

"Neden başka-oh, Tanrım. Anthony. *Anthony* kayıp para adamımız mı?"

Kuzenim takip etmeye çalışırken tamamen kaybolmuş görünüyor. "Neden bahsediyorsun, Misha? Anthony kim?"

"Jimmy Garner bir kılıf, Konstantin," diye homurdanıyorum, kendi dar görüşlülüğümden öğrenerek. "Bu sahte bir isim. Az önce buradan kırık bir burunla kaçan adam Anthony. Paige'in eski sevgilisi."

Konstantin'in bunu anlaması biraz zaman alır. "Oh, kahretsin. Ciddi misin sen?"

"Maalesef." Başımı salladım. "Öyleyse bana ne bildiğini anlat."

Kuzenim duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş. "Doğrudan ona giden bir evrak izi var. Birkaç yıldır para hortumluyor. Asla yakalanacak kadar değil ama son on iki ayda daha da cesaretlendi."

Paige'in hastane odasının kapısına tekrar bakıyorum. Birkaç şey yerine oturuyor ve bu da kafam patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor.

"nerede senin?" Konstantin temkinli bir şekilde sorar.

Kuzenimle gözlerimi kilitleyerek, "Petyr'le birlikte çalışıyor," diye iddia ettim. "Paige'in aldığı çiçekler... annemden değildi. Ondan gelmiş. Petyr. Ve Paige'in papatya alerjisini bilmesinin tek yolu da-"

"Eski sevgilim," diyor Konstantin, yavaşça nefes vererek. "Siktir et onu."

Korumalarım Remus ve Maddox' işaret edip Anthony'nin eşkalini veriyorum. "Birkaç dakika önce ayrıldı. Orospu çocuğunu bulun ve bodrumdaki hücreye götürün. Haberi yay."

"Anladım patron," diyor Remus. Emirlerimle harekete geçtiler.

Konstantin bana ihtiyatla bakıyor. Ne düşündüğümü biliyor. "Burada hâlâ bilinmeyen pek çok faktör var, Misha."

"İki ayrı hesap açmış Konstantin," diyorum ona. "Anatoly bize böyle söyledi. *İki* farklı hesaba para aktarıyor."

Konstantin beni yavaşlatmak için ellerini uzattı. "Tamam, durun, kendimizi kaptırmayalım. Eski sevgilisinin Petyr ile çalıştığından haberi olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"*Benim* şirketime iş başvurusunda bulundu, *sobrat!*" Homurdanıyorum. "*Asistanım* olarak. Beni şehrin ortasında rastgele bir restoranda buldu. Bunların hepsi tesadüf olamaz!"

"Misha-"

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bıraktım. Tek görebildiğim, odaya girdiğinde birbirine kenetlenmiş ellerinin görüntüsü. Ayrılmış bir çiftin dinamğine benzemiyordu.

Neden bunu daha önce görmedim ki?

Çünkü sen bir şeyler hissetmekle meşguldün, kendime tısladım. Güzel bir yüzün seni kör etmesine izin verdin. Onunla evlenecek kadar.

Neredeyse kapısına varmışım ki Konstantin kolumdan tutup beni durdurdu. "Dur dostum. Bir dakika bekle."

"Ne yapmak için?"

"Şüpheye yer bırakmamak için. Senin çocuklarına hamile!" "Benden olsalar bile."

Konstantin'in gözleri şoktan büyür. "Tabii ki senin."

Başımı salladım. "Eğer bunu Anthony ile planladıysa, biz tanışmadan önce hamile olabilirdi. Hamilelik, onunla evlenmemde karar verici faktördü. Onu evime taşımamın ve o lanet yüzüğü parmağına takmamın tek nedeni buydu."

Konstantin çenesini indirir, ifadesi ciddidir. "Onun parmağına yüzüğü bu yüzden takmadın, Misha."

Gözlerini kaçırana kadar kuzenime ters bakıyorum. "Petyr bir kadını hamile bırakırsam ne yapacağımı bilecek kadar ailemi tanıyor."

"Petyr Paige'i iki kez öldürmeye çalıştı," diyor Konstantin. "Ve bunlar sadece bizim bildiğimiz zamanlar. Neden senin yanına yerleştirdiği bir fareye zarar vermeye çalışsın ki? Neden işini düzgün yapan bir ajanı ortadan kaldırsın ki?"

Bilmiyorum ve nefret ediyorum. "Muhtemelen beni çalışıyordu," diye tahmin yürütüyorum. "Art niyetinin ne olduğunu bilmiyoruz. Ve şu anda umurumda bile değil."

Konstantin'i silkeleyip Paige'in odasının kapısını kırarak içeri giriyorum. Yatağında oturmuş, dalgın dalgın kolyesinin zincirini çiğniyordu.

İçeri girmemin gücü onu nefessiz bırakıyor.

"Misha...?" diyor yüzümdeki ölümcül ifadeyi görünce çekinerek.

Tüm görmezden gelme arzumun ne kadar derin olduğunu fark ettiğimde gözlerim onunkilerden uzaklaşıyor. Uyarılmamışım gibi davranmak. Kandırıldığımı dair içgüdülerimi görmezden .

İtiraf etmeliyim ki, poker suratı gerçekten mükemmel. Paige bana açık yürekli bir endişeyle bakıyor. Masum ve şaşkın görünüyor.

Ama en yıkıcı olanı, karıma benziyor olması. En

büyük sorun da bu.

OceanofPDF.com

PAIGE

Bir sorun var.

Misha bana bakmıyor ama vücudu gergin. Dövüşmeye hazır ve ben de etrafımda düşmanı aramaya devam ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Pencereye doğru yürür ve sanki birinin onu izliyor olabileceği paranoyasına kapılmış gibi perdeleri kapatır.

"Misha, oluyor?"

"Size iltifat etmeliyim," diyor kesin bir ifadeyle. Bu bana eski günleri hatırlatan bir ses tonu. İlk kez bir araya geldiğimizde duygusuz bir robot gibi davranmıştı.

Ama bu sefer daha kötü. hâlâ mesafeli ve kişisel değil ama aynı zamanda yakıcı bir öfkeyle dolu.

"Neyime iltifat edeceksin?"

"Performansın üzerine," diyor. "Harikaydı. Beni kandırmak için çok şey gerekir ve sen bunu kusursuz bir şekilde başardın. Tebrik ederim."

Kalbim sıkışıyor. Kolyeme daha sıkı sarılıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki böyle söyleyeceksin."

Beş dakika önce bu odadan çıkan adamın yerini başka biri almış gibi hissediyorum. Onu zar zor tanıyorum.

Kendisini açıklamasını isteyemeden kapı açıldı. Dr. Mathers içeri girdi, en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Hemşire hemen aşağı gelmem gerektiğini söyledi. Acil bir durum olduğunu mu söylediler?"

Benden Misha'ya bakıyor ve tekrar geri dönüyor, bende olmayan cevapları arıyor.

"Öyle," diyor Misha. "Benim için bir babalık testi yapmanı istiyorum."

Sanki tüm oda bir anda dönmeye başlamış gibi hissediyorum. Misha'dan Dr. Mathers'a bakıyorum, hangisinin karakterini bozacağını ve bana bunun sadece acımasız, ayrıntılı bir şaka olduğunu söyleyeceğini merak ediyorum.

"Babalık testi mi?" Dr. Mathers tekrarlıyor.

"Test sonuçlarına mümkün olduğunca çabuk ihtiyacım olacak."

Dr. Mathers sabırla, "Hamilelik sırasında babalık testleri zaman alır, Misha," diyor. "En az bir haftaya ihtiyacım olacak-"

"Peki," diye tersledi. "Sonuçları alır almaz bana haber ver. Bitir şu işi."

"Dr. Mathers," diye araya giriyorum. "Bize izin verir misiniz?"

Elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde söylemeye çalışıyorum. Ama kocanız sizi herkesin önünde onu aldatmakla suçladığında ağırbaşlı olmanın bir yolu var mı? Ona yalan söylemekle?

Doktor bana sempatik bir gülümseme veriyor ve odadan çıkıp gidiyor. Dikkatimi hâlâ yüzüme bakmayan Misha'ya yöneltiyorum.

" oluyor? Anthony ile mi ilgili? Sana bir şey mi söyledi?"

"Bir şey söylemesine gerek yoktu. Söyleyeceğinden de değil. O herif iki parça korkak ve bir parça dolandırıcı."

"Koroya vaaz veriyorsun; onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Neredeyse herkesten daha iyi," diyorum acı bir şekilde.

Misha homurdanıyor. "Eminim öyledir. Bir elmanın iki yarısı gibi."

Gözlerindeki buzun ne zaman eriyeceğini merak ederek kısa kesiyorum. Bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini anladığımda korkumu yutuyorum ve yine de devam ediyorum. "Her ne olduğunu düşünüyorsan, bu doğru değil."

"Peki neler olduğunu düşünüyorum?" diye soruyor başını bir yana eğerek. "Neden bana açıklamıyorsun?"

Tuzak olabilecek bir şeye balıklama dalmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Görünüşe göre bu bebeklerin senden olmadığını düşünüyorsun. Babalarının sen olduğu konusunda yalan söylediğimi."

"Hm. Sanırım öğreneceğiz."

Yüzümü buruşturuyorum ve tüm sakinliğimi kaybederek kendimi yatakta dik konuma getiriyorum. "Orada ne oldu, Misha? Senin sahipleniciliğin hakkında kavga ediyorduk ve şimdi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibisin. Bana ne olduğunu açıkla, çünkü Tanrı biliyor ki ben tamamen kaybolmuş durumdayım."

"Asistanım olmak için neden başvurdunuz?"

Bu sorgulamanın nereye varacağını anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Ben... Bir işe ihtiyacım vardı. Beş parasızdım. Bunu konuşmuştuk."

"Ama neden bu iş? Neden Orion? Neden ben?"

"Ben... Bir yerlerde şirketinizin broşürünü buldum," diye kekeliyorum, hâlâ kendimi kaybetmiş bir halde. "Evsiz, parasız ve bir nevi boşanmış olacağımı yeni öğrenmiştim. Birikimim yoktu, işim yoktu, gidecek hiçbir yerim yoktu. Çaresizdim."

Bana sorarsanız bu kulağa oldukça mantıklı geliyor, ama Misha tiksintiyle gözlerini kaçırıyor. Hâlâ bu pürüzlü, kafa karıştırıcı bilgi parçalarını bir araya getirip mantıklı bir resim oluşturmaya çalışıyorum.

"Sence... Anthony ve ben... birlikte mi çalışıyoruz?" diye sordum. "Seni bir şekilde kandırmaya çalıştığımızı mı düşünüyorsun? Senden çalmaya falan mı?"

"Zaten çok şey çaldın," diye homurdanıyor Misha. "Konstantin o pisliğin bugün buradan kaçtığını gördü. Burnu kırık olmasına rağmen onu anında tanıdı. Senin 'Anthony' dediğin, son birkaç aydır bulmaya çalıştığımız sıçan piç."

Başım gerçekten ağrıyor. "Bekle, yavaşla. Neden onu arıyordun?"

"O bizim kayıp para adamımız."

Yapbozun parçalarının kafamda bir araya gelmesini bekleyerek gözlerimi kırptıştırıyorum. Hâlâ birleşmiyorlar. "Ha?"

"Bratva için çalışan pek çok sivilimiz var. Asıl işlere karışmayan ama kenarda köşede kalıp yönetilmesi gerekenleri yöneten adamlar. Anthony de onlardan biriydi."

Bu sözlerin dank etmesi biraz zaman aldı. *Anthony, Misha için çalışıyordu.* Hayır. İmkânı yok. Hiç mantıklı

değil. Başımı sallıyorum. "Yalan

söylüyorsun."

"Ve sen çok yeteneklisin," diye . "Şimdiye kadar karakterini bozmuşsundur diye düşünmüştüm."

"Ben karakter yapmıyorum!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım. "Anthony'nin senin için çalıştığından haberim yoktu. Birlikte bir işimiz vardı, hatırladın mı? Ona odaklandığını sanıyordum. Paramızın oradan geldiğini sanıyordum. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Bilmem gerekirdi," diye homurdanarak sözümü kesti. "Birlikte olduğumuz gece koruma hakkında tek kelime bile etmedin."

"Sen de yapmadın!" Haykırıyorum. "Korunmayı düşünmek neden benim sorumluluğum? Neden prezervatif çıkarmadın?"

"Benim açımdan bir dikkatsizlikti," diyor soğuk bir şekilde. "Ama şimdi görüyorum ki sen de hesaplamışsın."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Boğazımdaki yumrunun gittikçe hissediyorum.

Harika. Şimdi ağlıyorum - ki muhtemelen bunun da rol olduğunu düşünecek. Annem onlara hep "timsah gözyaşları" derdi. *O timsah gözyaşlarıyla bana yalan söylemeyi bırak. Beni kandıramazsın, seni küçük sürtük.* Ama o zaman da sahte değillerdi, şimdi de değiller.

"Ben... Ben... Sen çıldırmışsın," diye kekeliyorum, mantıklı olup olmadığımdan bile emin değilim. "Hiçbiri hakkında yalan söylemiyordum. I-"

"O zaman neden bana Anthony'nin Nikita ile yemeğe geldiğini söylemedin?" Misha soruyor. "Bunu bir sır olarak sakladın çünkü saklayacak bir şeyin vardı. Bana yakınlaşmak istedin, böylece bana zarar verebilecektin."

Başımı salladım. "Neden seni incitmek isteyeyim ki?"

Cevabım, bunu yapmayacağım, Misha. Çünkü seni seviyorum. Şu anda bile seni seviyorum. Bunun bu kadar acı vermesinin tek sebebi de bu.

Tanrım, bu sözleri yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olmayı ne kadar isterdim.

"Çünkü bunun için para alıyorsun," diye hırlıyor Misha bana. "Çünkü sen ve lanet olası erkek arkadaşın bu işin sonunda büyük bir ödeme alacaksınız."

"Bu doğru değil!"

"O zaman neden iki hesap?" diye kükrüyor, gözleri içten içe kızgın kömür gibi parlıyor. "Bana kendini güvende hissetmek için paranı özel bir hesapta tutman gerektiğini söylemiştin. Ben de kabul ettim. Ama şimdi, para aktardığın *ikinci* bir hesap daha olduğunu öğrendim. Yalan orada çözülüyor, Paige. Lanet olası parçalara ayrılıyor."

İtiraz etmek, görmesini sağlamak istiyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum. Kendimi tamamen sönmüş, tamamen tükenmiş hissediyorum. Yan tarafım ağrıyor ve başım da öyle. Düzgün düşünmemi zorlaştırıyor.

"İkinci hesaptan aileme para aktardım."

"Büyürken hayatını cehenneme çeviren aynı ebeveynler mi?" diye alay ediyor. "On yıl önce kaçtığın aynı ebeveynler mi? Yıllardır görüşmediğin aynı ebeveynler mi? Ah, evet, elbette, bu çok mantıklı. Ne kadar da aziz bir evlatsın sen."

Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum. Onları durdurmaya çalıştıkça daha da sertleşeceklerini biliyorum. Bu yüzden çabalamaktan vazgeçiyorum ve sessizce, sefilce, umutsuzca ağlıyorum.

"Artık tiyatronun bir anlamı yok, Paige. Artık seni açıkça görüyorum. Gerçekte kim olduğunu görüyorum. Bir dolandırıcı, bir yalancı ve bir hırsız. O Allah'ın belası karavan parkından farklı bir şey çıkmasını beklememeliydim."

Kelimeler beni bıçak gibi kesiyor, mümkün olduğunu düşündüğümde daha derin kesiyor. Kendimi korumak için içime kapandığımı hissediyorum. Eğer dikkatli olmazsam beni bu sözlerle öldürecek. Bağırsaklarımı deşecek ve ruhumun bu solgun, cansız hastane koğuşunda kan kaybından ölmesine izin verecek.

Ve daha işi bitmedi bile.

"Dünyanın geri kalanı söz konusu olduğunda, biz karı kocayız. Babalık testinin sonuçları gelene kadar," diye devam ediyor acımasızca.

"Sadece rol mü yapacağız?" Törpülüyorum.

"Bu asla aşkla ilgili değildi. En azından benim için." Bu sözler karşısında şiddetle irkiliyorum ama o fark etmemiş ya da umursamamış gibi devam ediyor. Bu seçeneklerden hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. "Seninle samimi bir ilişki kurmayı umuyordum ama bu artık mümkün görünmüyor."

Boğazımı tıkayan duyguların arasından kelimeleri geçirebilmek için tüm gücümü harcıyorum. "Ama sonuçlar geldiğinde-"

"Eğer babalık testi bu bebeklerin babasının ben olduğumu kanıtlarsa, o zaman evimde ve korumam altında kalacaksınız."

İçimde haince bir umut yükseliyor. Bana inanacak. Özür dileyecek ve her şey eski haline dönecek... Ya da en azından eski haline dönecek.

"Rahat bir hayatın olacak," diyor. "Ama benimkinden ayrı olacak. Evde kendi kanadın olacak. Ve orada kalacaksın. Bir daha seninle yatmaya hiç niyetim yok. Seninle aynı yatağı paylaşmaya hiç niyetim yok. Ama ben mantıklı bir adamım. Çocuklar doğduktan sonra, istediğin kişiyle yatmakta özgür olacaksın. Çünkü umurumda değil."

Omuzlarım çöküyor. Blöf yaptığına dair bir işaret var mı diye yüzüne bakıyorum. Çünkü eğer blöf yapmıyorsa, aramızdaki her şey gerçekten bitmiş demektir.

"Bunu kastetmiyorsun."

Bana doğru yürüdü ve koğuşa girdiğinden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. "Yanlış. Senin aksine, ben söylediğim her kelimedede ciddiym."

Daha fazla gözyaşı kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Bağlı olduğum kalp atışı monitörü ölmek üzere olan bir hayvan gibi inliyor ama Misha yine arkasını dönüyor. Kapıya doğru ilerlerken her zamankinden daha iğrenmiş görünüyor. Tam koridorda kaybolmak üzereyken bir hemşire içeri giriyor ve yolunu kesiyor. Bana bir bakış atıyor ve dudakları endişeyle bükülüyor.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Yanıma koşuyor ama ben ona bakmıyorum. -Misha'ya bakıyorum.

Arkasına bakmıyor. Koridorun siyah ağzına doğru adım atıyor ve gözden kayboluyor.

Ve geri kalan gözyaşları yağmur gibi yağar.

"Sorun nedir?" diye sorar hemşire. "Ne oldu?" Arkamda bipleyen makineleri kontrol ediyor ve Misha'nın az önce indirdiği ölümcül darbeyi görebilecekmiş gibi vücudumu tarıyor.

Ama göremeyeceğini biliyorum. Kalbimin parçalanmış kimse göremez.

Ona tutunuyorum, omzuna hıçkırarak ağlıyorum ve gözyaşlarımla önlüğünü ıslatıyorum.

"Aman Tanrım. Anlıyorum. İşte, işte, canım," diyor hemşire nazikçe. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Ancak her ne kadar onlara inanmak istesem de, vaatleri boş ve anlamsız.

Tıpkı gözyaşlarım gibi.

Bir süre sonra kendimi tutarlı bir cümle kuracak kadar sakinleştirmeyi başarıyorum. "Lütfen, bana yardım edebilir misiniz?"

Hemşire telaşla bana bakıyor. "Elbette canım. Elimden geleni yaparım."

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Başını sallıyor. "Yatağın yanındaki telefonu kullanabilirsin. Dışarıyı araman için sana dahili numarayı vereceğim."

Rahat bir nefes alıyorum ve o numaraları tuşlamaya başladığında telefona uzanıyorum. Bunun işe yarayacağından emin değilim. Aradığım yardımı alıp alamayacağımdan emin değilim.

Ama arayabileceğim sadece bir kişi var. Başka kimsem yok.

OceanofPDF.com

MISHA

"Lütfen efendim," diye yalvarır pis küçük adam. "Benim Petyr Ivanov'la hiçbir ilgim yok."

Yüzünü daha iyi görebilmek için silahımı yana kaydırıyorum. "Az önce kendini ele vermeseydin sana inanabilirdim."

Gözleri dönüyor. "Ne? yaptığını bilmiyorum."

"Kendine sakla," diye araya giriyorum, kana susamışlığın vücudumda nabız gibi attığını hissederek. Sahada olmak, ellerimi kirletmek iyi hissettiriyor. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey. Bu saf, fiziksel ve vahşi bir şey.

Diğer bok mu? Çok dağınık. Çok önemsiz. Duygular kadınlar ve çocuklar içindir.

Eylem, tacı giymeye uygun erkekler içindir.

"Misha," diye yalvarıyor Konstantin arkamdan, "sadece... bir an için dur."

Ama duramıyorum. Bir saniye bile duramam. Çünkü eğer durursam, onu düşüneceğim. Hastane odasından çıkarken hıçkırıklarını duyarım. Tekrar bahaneler üretmeye başlayacağım.

"Lütfen efendim," diye inliyor adam. Dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini sözsüz bir dua için birleştirmiş. "Lütfen beni öldürmeyin. Ben masumum."

"Neyin masumiyeti?"

"Petyr Ivanov ile çalışmaktan..."

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Ah, işte. Gördünüz mü? Petyr Ivanov'dan hiç bahsetmedim. *Sen yaptın.*"

Hatasını anladığında dudağı titriyor. nc kez yalvarmasını duymak istemiyorum. Bu çok acınası.

Bir inilti daha çıkaramadan onu iki gözünün ortasından vurdum. İşe yaramaz bir kemik çuvalı gibi yere yığıldı. Ya da *yleydi.*

Huzur içinde yat, pislik.

Konstantin tiksintiyle başını sallar. "Tanrım. O bir hiti, dostum. Bir ast. Küçük bir oyuncu. Fareleri avlamakla uğraşmayız."

"Anthony bir sıçan," diye . "Ve başıma olmadık belalar açtı. Fareleri gerçek bir tehdit oluşturmaya başlamadan önce öldürmek daha iyi."

Kuzenim yorgun bir nefes üflüyor. "Geç oldu. Eve gitmelisin." "Ben iyiyim."

"Gözlerin kırmızı. Bok gibi görünüyorsun." "Sadece kovalamacanın etkisindeyim."

"Eğer biraz dinlenmezsen kovalamaca sırasında leceksin!" Sesini alaltıyor. "Eve gitmekten sonsuza dek kaçamazsın."

Tartışmak istiyorum ama Konstantin kalbimi anladı. Bunu inkâr etmek amacımı daha da belirginleştirir. Ve burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok baskı yapacak.

şu anki hislerime bakılırsa, sırf duygularımdan bir anlığına kaçmak için *onu* ldrebilirim. Ve beni ne kadar rahatsız etse de -şimdi her zamankinden daha fazla- sabah olduğunda ölümünden yine de pişmanlık duyarım.

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum. "Yarın beni ara. İlk iş olarak."

"Olmuş bil. şimdi, Tanrı aşkına, evine git. Zaten gmecek yeterince cesedim var."

Arabama atladım ve motoru çalıştırdım. Eski uğrak yerlerimden birine gitmeyi düşünüyorum. Açıkça davet etmediğiniz sürece kimsenin soru sormadığı ya da size doğru bakmadığı kalitesiz bir bara. Ama arkadaş havamda değilim.

Görmek istediğim kişi, kaçınmam gereken kişidir.

Bu yüzden eve gidiyorum. Belki de bu cehennem gününe bir son vermek doğru bir karardır. Sabah kafam daha berrak olacak. Şafağın ışığında her şey anlam kazanacak.

Ama fuayeye adımımı attığım anda bir hata yaptığımı anlıyorum. Paige'in badem kokusu mekâna o kadar yoğun bir şekilde yayılıyor ki kapının arkasında saklanmadığından emin olmak için kontrol etmek istiyorum. Kısa bir süre önce buradan geçmiş olmalı ama kalkması için çok geç. Dr. Simone, papatya krizinden sonra vücudunun toparlanabilmesi için bol bol dinlenmesini önermişti.

Konstantin onun hastaneden malikaneye taşınmasını kolaylaştırdı çünkü bunu kendim yapmak istemedim. Ama bana evde olduğunu ve yatakta kalması için kesin emir aldığını söyledi.

Arkamda birinin sesini duyduğumda üst kata doğru yığılmıştım. Döndüğümde Rada'nın mutfığa açılan kemerli kapı aralığında durduğunu görüyorum. Yüzünün solgunluğu bana söylemek istemediği bazı haberleri olduğunu gösteriyor.

"Ne?"

Çekingen bir selamlaymayla başını eğiyor. "İyi akşamlar, efendim." Kaşlarımı çattım. "Saçmalamayı kes. Neler oluyor?"

"Bayan Paige, o... odasında değil."

"Ne?" Burun deliklerimdeki badem kokusu yoğunlaşıyor. "Ne demek 'odasında değil'? Sabahın birinde başka nereye gidebilir ki?"

Rada, "Bay Konstantin gittikten kısa bir süre sonra bavullarını topladı," diye itiraf ediyor. "Ve o... o gitti."

Kalbim göğsümün ortasında duraklıyor ve damarlarımdaki kan duruyor. Bir şeyler doğru gitmiyor. "Adamlarım karımın elini tutmasına izin vermeyecek kadar

bir taksiye atlayıp gidebilirdi. Elinde çantalarıyla tek başına o lanet kapıdan çıkıp gitmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Yalnız değildi efendim. Ve taksiyle de gitmedi."

Anthony'nin yüzü zihnimde beliriyor, ona attığım dayaktan hâlâ kan damlıyor. O kadar aptal olamaz, değil mi? Ya o?

Ben daha bu düşünceyi takip edemeden, Rada devam etti. "Bayan Cyrille ile birlikte bir arabayla ayrıldı."

O kadar cesur ki neredeyse güleceğim. Tüm Bratva'ya ihanet ettikten sonra Paige kendini ailemin merhametine bıraktı. Yardım için onlara gitti... ve onlar da yardım etti.

Telefonumu kontrol ettim. Hiçbirinden tek bir mesaj ya da arama yok.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Rada'ya başka bir şey söylemeden dönüp az önce girdiğim kapıya doğru ilerliyorum.

Geceyi bitirmek için çok fazla.

Avlamam gereken yeni fareler

var.

MISHA

Güvenliği kolayca geçiyorum. Hepsinin benim maaşımla çalıştığını düşünürsek, geçmeliyim.

Ama ön kapı sürgülü ve anahtarım sadece kapı kolunda çalışıyor. Gerekirse tüm ev halkını uyandırmaktan çekinmem. Yedi yatak odalı güzel malikaneyi çıplak ellerimle tuğla tuğla parçalamaktan çekinmiyorum.

Ne de olsa onu özellikle annem ve kız kardeşim için satın aldım. İstedigimi yaparım.

Neyse ki temizlikçi Bogdan, iş noktaya gelmeden kapıyı açıyor. Üzerinde lacivert bornozu, gözleri uykudan bulanık. "Bay Orlov! I _"

Tek kelime etmeden yanından geçip eve giriyorum.

"Efendim?" Bogdan yüzünde endişeli bir ifadeyle beni takip ediyor. Şaşılabacak bir şey değil, gerçekten de - adam beni aylardır görmemişti ve ilk gördüğünde, gecenin köründe öfkeli bir boğa gibi evine giriyorum.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor, antrede durup bakışlarımı hain karımı aramak için her gölgeli köşede gezdirdiğimde.

İçinde bulunduğu koşulları düşününce soğukkanlılığına hayran kaldım. "Karım burada." Aslında bu bir soru değil.

Koyu renk gözleri titriyor, saçlarının gümüş rengine karşı buğulanıyor. "Evet, efendim. Bayan Paige bu akşam erken saatlerde Bayan Cyrille ile birlikte geldi."

"Bana nerede olduklarını söyle. Hangi odada?"

Tereddüt ediyor, sanki birinin gelip onu kurtarmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Yaklaştım, çelimsiz yaşlı adamın üzerinde yükseldim. "Dinle beni, Bogdan-"

"Tanrı aşkına neler oluyor?"

Annem oturma odasından çıkarken başımı kaldırıp bakıyorum. Onu sabahlığıyla, çırılçıplak ve telaşlı görmek, sadece son bir yılda ne kadar yaşlandığını görmeme neden oluyor. Yanakları zayıflamış ve gözlerinin köşelerinde eskiden hiç olmayan çizgiler var. Bir zamanlar gür ve inci gibi olan saçları şimdi daha gri. Seyrelmiş.

Hayat onu yavaş kemiriyor.

Sanırım bunların çoğu Maksim'in ölümünün doğrudan bir sonucu. Ama içimden bir ses yeni kırılan saçların bir kısmının benim yüzümden olduğunu söylüyor.

"Anne," dedim sertçe. "Buraya karım için geldim."

"Öyle mi?" diye soruyor, asil bir şekilde öne doğru adım atıyor ve önüme dikiliyor. "Teşekkür ederim Bogdan." derken gözlerini kırpmıyor ya da başka tarafa bakmıyor. İzinlisiniz. Bu saatte bu kadar kaba bir şekilde rahatsız edildiğiniz için özür dilerim."

"Hiç de değil, madam." Hissedilir bir rahatlamayla odadan çıkar.

Tekrar konuşmadan önce onun gittiğinden emin olmak için bekliyor. "Karını kurtarmanın sonunda seni ziyarete getireceğini bilseydim, bunu çok daha önce yapardım."

"Yaptığın şey bu muydu?" . "Onu sen mi *kurtardın*?"

"Paige bu akşam buraya geldiğinde perişan haldeydi. Gözyaşları içindeydi."

"Kendi davranışının bir sonucu. Bunun için suçlanmayacağım."

Annem cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha cevap veremedi başka bir ses kavgaya katılıyor. "Vay canına. Lanetleneyeceğim." Niki bizimle birlikte oturma odasına giriyor, yüzünde bir eğlence ifadesi. "Savurgan oğul geri döndü. Ne lanet bir gün, değil mi anne? Cehennem dondu mu? Domuzlar 747'ler gibi tepemizde mi uçuyor?"

Dudakları alaycı bir sırıtışla kıpırdayan kız kardeşime ters ters bakıyorum. "Karım nerede?"

"Karınız uyuyor ve benim nöbetimde rahatsız edilmeyecek," diyor annem buz gibi bir sesle. "Çok yoruldu, Misha. Bana ikinizin de daha bir gün önce ikiz bebek sahibi olacağınızı öğrendiğinizi söyledi. Benim tarafımdan gönderildiği anlaşılan bir buket çiçeğe maruz kaldığı için neredeyse ölüyordu."

"Onları senin göndermediğini zaten biliyorum. Pet'ti-"

"O adamın adını bu evde ağzına bile alma," diye tıslıyor. Sonra iç çeker ve kendini tekrar toparlar. "O kız senin çocuklarına hamile ve sen ona bu şekilde mi davranıyorsun?"

"Eminim sana ne olduğunu bile söylememiştir, değil mi? Tabii ki anlatmadı. Ona yardım etmek için elinizden geleni yapacağınızı bildiği için size acıklı bir hikaye anlattı. Gerçek şundan daha karmaşık-"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda senin anlattıklarınla ilgilenmiyorum," diye araya giriyor. "Fikrini söylemek için bir şans istiyorsan, bu hafta aile yemeğine gelebilirsin. O zaman belki senin bakış açını dinlemek için zaman ayırabilirim. O zamana kadar... evimden defolup gidebilirsin."

Bunu söyledikten sonra, başı dik, sahip olduğunu bile bilmediğim dramatik bir yetenekle kabararak odadan çıktı.

Nikita ellerini göğsünde kavuşturmuş onun gidişini izliyor. Kapı aralığına yaslanıp aynı sinir bozucu gülümsemeyle bana döndü. "Aman Tanrım. Birileri başını *belaya* sokmuş."

"Bana dikkatli olmamı tavsiye eden sendin," diye hırlıyorum. "Paige'in bir art niyeti olabileceği konusunda beni uarmıştın."

Omuz silkiyor. "Bu onu tanımadan önceydi. Çok tatlı biri."

"Zehir de öyle. Ama aynı zamanda lanet bir yalancıysan, tatlı olmak seni çok uzağa götürmez. Petyr Ivanov için hepimize ihanet etti. Bu sana 'tatlı' geliyor mu Niki? Bu sana güvenilir geliyor mu?"

Bu onun dikkatini çeker. "Sen ciddisin."

"Bu konuda şaka yapmazdım."

Niki bir süre beni izliyor ve iç geçiriyor. "İnkâr ediyor."

"Sana tüm hikayeyi anlatmadığınızı sanıyordum?"

"Yapmadı. Ya da yapamadı," diye açıklıyor kız kardeşim. "Ama hıçkırıkları arasında bir şeyi tekrarlayıp durdu. 'Beni suçladı, beni suçladı... ve bu doğru değil' diyordu. Bu doğru değil' diyordu."

"Bu da az geri kalanı kadar yalan."

Niki'nin alnında şüpheli bir kaş yükseliyor. "Emin misin? Ne kadar eminsin? Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

"Binlerce kez." "Peki ya evliliğiniz?"

Yumruğumu kapatıyorum, parmak eklemlerimi batıracak bir şey arıyorum. Acının koluma yayıldığını, omzumda titreştiğini, her kemiğimi ve her hücremi sarstığını hissetmek istiyorum. Tüm bu bastırılmış duyguları acımasız bir şiddet dalgasıyla serbest bırakmak istiyorum.

Ama şu anda kırmam gereken sadece kendim varım.

Bunun yerine tırnaklarımı kan çıkana kadar avucuma batırıyorum. "Hikâyenin tamamını bile bilmiyorsun ve benim yerime onun tarafını tutuyorsun."

Nikita omuz silkiyor. "Bunun taraflarla pek ilgisi yok, değil mi? Yani, artık hepimiz bir aileyiz. Onunla evlendiğinde bunu gördün." Sesi yumuşuyor, neredeyse şefkatli bir şeye dönüşüyor. "O hamile, Misha. İkizlere."

"Benim bile olmayabilirler," diye hırlıyorum, gerçeği kesin olarak öğrenene kadar kimseye tek kelime etmeyeceğime dair kendime söz vermiş olmama rağmen.

"Um-ne?"

"Babalık testi yaptırıyorum. Birkaç gün içinde emin olacağım."

Nikita bir nefes verir ve başını sallar. "Emin olana kadar, o hâlâ senin karın. Ve o bebekler de senin."

"Hepinizi tamamen kandıracak kadar yetenekli."

Gözlerini deviriyor. "Olayları senin gibi görmüyor olmamız, yanlış gördüğümüz anlamına gelmez, Misha. Don olabilirsin ama yanılmaz değilsin."

Homurdanıyorum. "İnan bana, biliyorum."

"Annemin her akşam yemeğinde masada senin yerini hazırladığını biliyor musun? Beklenmedik bir anda gelmeye karar verirsen diye. Eskiden yaptığın gibi... daha önce."

Kendimi suçlu hissetmek için yeterince sebebim var. Her şeyin üstüne bir de bu saçmalığı ekleyemem. Buraya gelme sebebim bu değil.

"Ben-"

"Kendine sakla, Misha. Zaten tüm bahaneleri duyduk. Değişiklik olsun diye biraz dürüst olmaya ne dersin?"

Sertleşiyorum ama bir şey söylemiyorum. Nikita bunu ileri atılmak için lisans olarak aldı.

"Maksim öldüğünden beri kendini tüm insani duygulardan arındırmak ve hayatını bir ada gibi yaşamak için elinden geleni yaptın. Bu yüzden ne zaman birine karşı bir şeyler hissetmeye başlasan onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Şu anda Paige'e yaptığın da bu."

Ona soğuk soğuk bakıyorum. "Beni psikanaliz etmek için çok zaman harcadın, değil mi abla? Sen, annem ve Cyrille oturup yanlış yaptığım her şey hakkında dedikodu mu yapıyorsunuz?"

"Bu kesinlikle bir ya da iki akşamı doldurur," diye karşılık veriyor. "Ama hayır, aslında öyle değil. Çünkü dünya senin etrafında dönmüyor."

"Koşmam gereken lanet bir Bratva var."

"Öyle mi? Maksim de öyle. Ama hiçbir zaman Bratva'yı ailesinden daha önemli hale getirmedi!"

Bu saçmalıktan bıktım. Tehlikeli bir şekilde terapi seansına yaklaşıyor ve şu anda gezegende yapmak istediğim en son şey bagajımı boşaltmak. Direkt yüzüne bakarak burada kimin yetkili olduğunu hatırlatıyorum. "Nerede. Nerede. Benim. Karım?"

Nikita sesinde en ufak bir korku belirtisi olmadan "Uyuyor," diye yanıtlıyor. "Ve annemin dediği gibi, onu rahatsız etmene izin vermeyeceğim. Evine dön, Misha. Biz ona bakarız. Özellikle de sen bunu yapmaktan aciz görüldüğün için."

Onu geçip karanlık merdivene doğru ilerliyorum. Koridorun köşesinde bir hareket fark ediyorum ve ev halkının çoğunun uyanık olduğunu hissediyorum. İzliyorlar. Yargılıyorlar.

"Paige!" Muhtemelen beni dinlediğini bildiğim için merdivenlerden yukarı doğru bağıryorum. "Sürdüğü sürece bunun tadını çıkar. Çünkü sonsuza kadar bu evde kalmayacaksın. Eninde sonunda ait olduğun yere geri döneceksin. Ve , artık yalan olmayacak."

Sonra gururumu ve öfkemi toplayıp fırtına gibi dışarı çıkıyorum.

OceanofPDF.com

PAIGE

Misha'nın sesi aşağıdan koridoru doldururken gölgelerin arasına siniyorum. "...
Ve bunu yaptığınızda, artık yalan olmayacak."

Kapı gök gürültüsü gibi çarpıyor ve sessiz, soluk soluğa bir titremeye dönüşene kadar bir hıçkırığı bastırıyorum. Cyrille elini omzuma koydu. Beni rahatlatmaya mı yoksa susturmaya mı çalıştığından emin değilim. Belki ikisi de.

Uzun bir süre nefesimi tutuyorum, acaba kapı tekrar açılacak ve beni bu gölge cebinden tekmeleyerek ve çığlık atarak çıkarmak için buraya uçacak mı diye merak ediyorum. Ancak ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yandığında nihayet tüm vücudumu sıkmaktan vazgeçiyorum.

"Sen iyi misin?" Cyrille mırıldanır.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Pek sayılmaz."

"Hadi," diye oturuyor, merdivenlere doğru ilerliyor ve en üst basamağı okşuyor. "Otur."

Onun yanına kayıyorum. Cyrille bir kolunu omzuma doluyor ve sıkıyor. Gözlerimin kenarlarına daha fazla yaş gelmesi için gereken tek şey bu.

Nikita merdivenin dibinde belirirken, "İkiniz de ne kadar şirin görünüyorsunuz," diye gözlemliyor. "Endişelenmeyin. Büyük kötü canavar gitti."

"Şimdilik," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Geri dönecek."

Nikita merdivenlerden bize doğru geliyor. "Hiç şüphesiz. İnatçı biri. Ama biz de öyleyiz ve önce bizimle uğraşması gerekecek."

Minnettarlıktan neredeyse boğulacaktım. Ve şu anda gerçekten konuşmadığım için, bunu ifade etmek için gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum. Cyrille'in omzumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Korkmana gerek yok, tatlım."

"Korkmuyorum," diye zırlamayı başarıyorum. "Sadece çok... duygulandım. Hiçbirinize hiçbir şey açıklamadım ve siz hâlâ beni savunuyorsunuz."

"Artık ailedensin Paige," diyor Cyrille hararetle. "Bu, arkanı kolladığımız anlamına geliyor."

"Kötü göründüğünü biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Hepsi. Bütün günü her şeyi düşünerek geçirdim ve vardıgı sonuçlara nasıl vardığını anlayabiliyorum. Sadece, beni suçlarken bazı şeyler söyledi..."

"Bu seni incitti," diye bitiriyor

Cyrille. "Evet. Beni çok incittiler."

"O zaman seninle tekrar konuşmadan önce onlar için özür dilemesi gerekecek," diye söz veriyor Nikita. "Bunu halledeceğim."

"Benim yüzümden kavga etmenizi istemiyorum. Misha'nın hayatında size ihtiyacı var. İkinize de. Senin karışmana gerek yok."

"Tatlım," diyor Cyrille kolumu sıkarak, "artık bizimle yaşıyorsun. Zaten bir ilişkimiz var. Ve ne var biliyor musun? Aile budur. Bizim işimiz bu."

Gözyaşlarıma ve göğsümdeki gümbür gümbür acıya rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. Clara'yı kaybettiğimden beri Nikita, Cyrille ve Nessa'nın bugün yaptığı gibi arkamı kollayan insanlar olmamıştı. Her birinin benim için ne kadar önemli olduğu düşünöldüğünde, hayatıma bu kadar yakın zamanda girmiş olmaları garip geliyor.

Cyrille beni tekrar sıkıyor. "Merak etme. Misha kendine gelecektir."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Yapacağını sanmıyorum. Yapsa bile, benim bir gururum var. Bazı şeyleri affetmem mümkün olmayabilir."

O ve Nikita bakıştılar. Birden üşüdüğümü hissettim. Yanlış bir şey mi söyledim? Şimdi bana düşman mı olacaklar?

"Tatlım," diyor Cyrille nazikçe, "bu senin vereceğin bir karar."

Nikita'ya bakıyorum, eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsam, kanın sudan daha kalın olduğunu biliyorum. Bu yakın çevrenin kalıcı bir parçası olduğuma inanacak kadar saf değilim. Güzel şeyler söylüyorlar ve yapıyorlar ama bu ne kadar sürecek?

"Annenle babanın evliliği nasıldı Nikita?"

Nikita irkiliyor, gözleri grileşiyor. Neden sorduğumu çok iyi anladığını biliyorum. "Her yönden uzun ve acınasıydı."

Başımı salladım. "Misha bana bir daha asla dokunmayacağını söyledi. Sevgililerimin olmasını umursamadığını söyledi... en azından bebekler doğduktan sonra."

Nikita hava emiyor. Şüphelendiğim gibi, bana ölüm öpücüğü verdi. Babasının annesine yaptığı gibi beni de sildi. Ne söylediğini ve ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Cyrille diplomatik bir tavırla, "Bunu söylerken kızgındı," diyor.

Bunu duymak güzel ama gözlerim Nikita'da. Şaşırmış görünüyor. Endişeli. Neyin tehlikede olduğunu tamamen kavramış durumda.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diyorum. "Ben başka biriyle evliyken bir adamla yatmak."

gerçek, ama tüm değil. Gerçekten ne düşündüğümü söylemekten kaçınıyorum.

Bir adama aşıkken başka bir adamla yatamayacağımı. Çünkü hikayemizin trajedisi şu ki, Misha Orlov'u seviyorum.

İşte bu yüzden gitmek zorundayım. İşte

bu yüzden yapamam.

MISHA

"Bir dakikan var mı?" Konstantin ofisime girerken sordu. "Sadece Anthony'nin yerini biliyorsan."

Belki de karımın annemin evinde kalması iyi bir şeydir. Artık koridorlarda ona rastlamaktan korkmama gerek yok. Sırtıma saplanacak başka bir bıçak için tetikte olmak zorunda . Kokusu azalıyor, kafam rahatlıyor ve ondan önceki hayatıma geri dönebiliyorum.

"Harika. O zaman bir dakikan var."

Ayağa kalktım. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Konstantin başını sallar. "Tam burada. Bu odanın birkaç metre dışında."

Hoşnutsuzlukla yüzümü buruşturuyorum ve sandalyeme geri çöküyorum. "Şaka yapacak havada değilim."

"Ve onlara söyleyecek havada değilim. Birkaç dakika önce kendisi kapıya kadar yürüdü. Görevli muhafızlardan biriyle konuştu. Sizinle görüşmek istedi."

"Adam ölmek istiyor olmalı," diye homurdandım.

Konstantin vahşi bir canavarı sakinleştirmeye çalışır gibi iki elini havaya kaldırır. "Bence onun hikâyesini dinlemelisin, kardeşim."

"Ya da belki de onu dövmeliyim."

Yanakları endişeyle kızarıyor. "Tarafsız danışmanınız olarak size önerim-"

"Onu içeri gönderin," diyorum karanlık bir sesle. "Geri gönderilmek için hayatta kalıp kalmayacağına dair söz veremem."

Konstantin itiraz etmek ister ama doğrudan bir emre itaatsizlik etmekten daha iyisini bilir. İç çekerek kapıya doğru yürür ve kapıyı açar.

Anthony burnuna yapıştırılmış bir bandaj ve iki gözüne de yayılan kötü bir morlukla içeri giriyor. Eşiğin hemen içinde duraklıyor, alanına daha fazla girmek için iznimi bekliyor.

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Konstantin. Bunu kendim halledeceğim."

Beni ne kadar zorlayabileceğini tartarken yine bir duraksama anı oldu. Sonunda, ona söyleneni yapıyor ve Anthony'yi benimle yalnız bırakıyor.

"Cesur mu yoksa aptal mı olduğuna karar veremiyorum," diyorum. "Ve senin doğuştan korkak olduğuna emin olduğuma göre, sanırım geriye tek bir seçenek kalıyor."

"Sana bazı şeyleri açıklamaya geldim," diyor buraya gelirken defalarca pratik yaptığına şüphe olmayan dikkatli bir ses tonuyla.

Tek kaşımı kaldırıyorum ve ona soğuk bir şekilde bakıyorum. Devam etmesini istemiyorum. Sadece alnında oluşan teri görene kadar ona bakıyorum. Korkusu, bu odada kalan son badem izlerini de yok eden iğrenç bir kokuya dönüşene kadar.

"Paige'e karşı bir pislikmişim gibi görüldüğünü

biliyorum-" "Çünkü öyleydin."

Yutkunuyor. "Ama onu o şekilde terk etmemin bir nedeni vardı."

"Kendi paçanı kurtarmaya çalışıyordun," çıkarımını yapıyorum. "Çünkü Petyr Ivanov için çalışmanın düşündüğün gibi rüya gibi bir iş olmadığını fark ettin."

Teri kalınlaşır. "Seni ispiyonlamadım. Ona hassas bir bilgi vermedim."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Anthony geriye doğru sınıyor. Aramızda bir masa ve en az üç metre var ama o düpedüz dehşete düşmüş görünüyor.

"Çünkü ona verecek hassas bir istihbaratın yoktu," diye homurdandım. "Lanet olası besin zincirinin en altındaydın."

Ben yaklaştıkça duruşundaki tüm soğukkanlılık kayboluyor ve kekelemeye başlıyor. "İş için bana yaklaşan Ivanov'un adamı olduğunu bile bilmiyordum! Ancak daha sonra her şeyi bir araya getirdim." Gözleri kan çanağına dönmüş. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. "Her neyse, kiminle ilişkiye girdiğimi fark ettiğimde geri çekilmeye çalıştım. Ama bana izin vermedi. Onun için daha fazla bilgi toplayabileceğimden emindi. Eğer istediğini yapmazsam beni ve karımı öldürmekle tehdit etti. Bu yüzden o şekilde ayrıldım. Onu terk edip kaçmışım gibi görünürse Petyr'ın Paige'in peşine düşmek için bir sebebi olmaz diye düşündüm. Ama sonunda seninle birlikte oldu."

"Benim ilgilendiğim kısım da bu. Nasıl oldu da benimle birlikte oldu Anthony? Ve unutma-" Parmağımı yüzüne doğru kaldırıyorum-"Yalancılara katlanamıyorum."

Anthony titreyen elini seyrek saçlarında gezdiriyor. Gerçekten sarsılmış görünüyor. "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Sesinde yalan arıyorum ama bulamıyorum. Bir şeyler hissetmeye başlıyorum. Bir önsezi, sürünen bir korku hissi. Bir *korku*.

Belki de sıçıp batırmışımdır.

"Yani bana senin ne yaptığın hakkında hiçbir fikri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yani, büyütmek istediğimiz küçük bir işimiz olduğunu sanıyordu. Bratva'nızla olan yan işimden haberi yoktu. Bilseydi beni durdururdu. Ve paraya ihtiyacımız vardı."

"Daha fazla çalmaya başlamana yetecek kadar," diyorum. "Benden çaldığın parayı işin aracılığıyla süzdün mü?"

Anthony başını sallar.

"Bu da demek oluyor ki Petyr Ivanov kapımı çalmadan çok önce benden çalışıyordun. Bu yüzden senin dönüştürülebileceğini düşündüler."

Artık alnındaki teri silme zahmetine bile girmiyor. Ter burnundan aşağı damlıyor. "Evet, tamam... Oradan buradan biraz çaldım. Ama Orion'un işinin büyük şemasında, aldığım şey kuruşlardı."

"Onlar *benim* lanet kuruşlarımdı."

Gözleri panikle parlıyor. "Son beş yılda yaklaşık elli bin dolar çaldım," diyor, şimdi hızlı hızlı konuşuyor. "Hepsi bu kadar! Ve... Hepsini geri ödeyeceğim. Yemin ederim, hepsini geri ödeyeceğim."

"Ne amaçla? Çaldığın şeyi geri verdiğinde ne yapmamı bekliyorsun?"

"Hayatım," diye pazarlık ediyor. "Hayatımı istiyorum."

Bu orospu çocuğuna henüz hiçbir şey için söz vermeyeceğim. "Paige'i beş parasız bırakmanın arkasındaki düşünce ? Bütün banka hesaplarını boşalttın. Onu korumak için gittiğini söyledin. Karını sokakta bırakmak onu nasıl güvende tutacak, *Mudak?*"

Bir ter damlası gözüne doğru yuvarlanıyor. Göz kırparak uzaklaştırır. "Ben... Paraya ihtiyacım vardı. Ortadan kaybolmak çok pahalıya mal oluyor. Yeni bir kimliğe, arabaya falan ihtiyacım vardı! Paige becerikli ve çalışkandır. Kendi ayakları üzerinde duracağını biliyordum. Sadece seninle birlikte olmasını beklemiyordum."

İçimdeki o donuk, ağır his kıvrılıyor. Zihnim hastanede ona kustuğum safrayı hatırlamak için çırpınıyor. Ne kadar zehirliydi. Nasıl da kaynıyordu.

Ne kadar *yanlış*.

"Ortadan kaybolmanın onu bu dünyadan kurtaracağını düşündüm. Ben artık resimde olmadığım zaman Petyr'ın radarından çıkacağını düşündüm, anlıyor musun? Ama Petyr'ın ağına iyice düştüğü ortaya çıkınca geri dönüp bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Öyle görünmediğini biliyorum ama... Paige'i sevdim. Paige'i seviyorum." Masamın etrafında yürüyorum. Anthony iki adım daha geri çekildi. "Beni öldürecek misin?"

Ona dürüstçe "Henüz karar vermedim" dedim.

Yutkunuyor ve sanki bir kaçış kapısı arıyormuş gibi odanın etrafına bakıyor. Bütün bahislerini bu konuşmaya yatırmış, intikamcı olmak yerine merhametli olacağını umuyor.

Sadece kendi suçum yüzünden ikisinin arasında kaldım.

Paige'e sırtımı döndüm.

Onu incittim.

O kadar ki annemin evine sığındı. Çoğunlukla işin bu kısmıyla meşgulüm. Anthony'nin ders olarak içini boşaltmakla daha az, geride bıraktığı kadına verdiğim zararı nasıl düzelteceğimle daha çok ilgileniyorum.

"Ortadan kaybolacağım," diye söz veriyor Anthony. "Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın. Paige'in yanına yaklaşmayacağım. Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim."

Durup dururken aklıma bir şey daha geldi. "Petyr, Paige'in papatyaya alerjisi olduğunu nereden biliyordu?"

Sessizlik. Şimdiye kadar duyduğum en gergin, boğucu sessizlik. Sanki son umutlarının ciğerlerinde sönüşünün ince tıslamasını duyabiliyorum.

Anthony'nin boğazı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Bir gün ağzımdan kaçiverdi. Ona bilgi vermiyordum. Bunu kullanmasını istemedim."

"Aptalın tekisin," diye hırladım. "Ve artık çok fazla bilgiye sahipsin."

Anthony'nin soğukkanlılığı yavaş yavaş dağılmaya başlar. "Lütfen! Lütfen beni öldürme. Sana geldim. Sadece kaçabilirdim, ama Paige'i önemsiyorum. Birlikte sekiz yıl geçirdik. Sadece onun iyi olmasını istiyorum."

"Neden sahte evlilik yaptın?" Talep ediyorum.

Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Hayatımda gördüğüm en aptal Japon balığı.

"Hızlı konuşsan iyi olur," diye uyarıyorum, "çünkü sabrım tükeniyor."

Anthony ona vurmuşum gibi irkildi. "Ailem Paige'i onaylamadı. Onun geçmişini biliyorlardı ve daha iyisini hak ettiğimi düşünüyorlardı. Ama o

Evlenmeyi çok istiyordu, biliyor musun? Bunu çok istiyordu. Bu yüzden..."

"Yani ona yalan söyledin," diye homurdanıyorum, başımı sallayarak. "İğrençsin. Eğer Paige hakkında böyle düşündüysen, ondan şüphe ettiysen, o zaman onu sevdiğini iddia edemezsin. Şimdi değil. Hiçbir zaman."

"Durum biraz karışık," diyor ısrarla. "Onu seviyorum. Ben sadece..."

Her şey eve biraz yakın geliyor. Ne de olsa birkaç dakika öncesine kadar ondan şüphe ediyordum. Bu ona olan sevgim hakkında ne söylüyor?

"Sen bir solucansın Anthony," diyorum ona. "Sümüklü, zavallı küçük bir solucan. Belki onu seviyorsun, ama kesin olan bir şey var: onu hak etmiyorsun."

Bir an merakla bana baktı. "Onu önemsiyorsun."

"O benim karım," diye hırlıyorum. "Ona bakmak benim görevim. Senin yapamadığın bir şey. Şimdi defol Anthony. Fikrimi değiştirmeden git."

Masamın yanındaki dahili telefona basıyorum. Diğer uçta Konstantin telefonu açıyor. Nefes nefese aramayı beklediğinden eminim. "Buraya gel."

Konstantin içeri girer girmez Anthony'ye döndüm. "Adamım seninle temasa geçecek. Benden çaldığın parayı geri vereceksin. Artı yüzde elli faiz. Sonra da sonsuza dek ortadan kaybolacaksın."

Gözleri şişti. "*Yüzde elli mi?*"

"Ya yüzde elli ya da hayatın. Seçim senin."

Başını sallıyor, titriyor ve hâlâ terliyor. "Yüzde elli öyle."

"Akıllı adam. Ve şunu unutma: Ne kadar ileri gidersen git, ne kadar kimlik değiştirirsen değiştir, ne kadar sahtekarlık yaparsan yap... Bir gözüm hep üzerinde olacak. Eğer çizginin dışına çıkarsan, ait olmadığın bir yere kafanı sokarsan, ikinci bir şansın olmayacak. Beni anlıyor musun?"

Yanıt olarak başını sallarken yüzü kasvetli.

"Güzel," diye bağırdım, kapıyı göstererek. "Şimdi gözümün önünden kaybol ve bir daha asla geri gelme."

OceanofPDF.com

PAIGE

Ilya her an bir şey patlayacakmış gibi şüpheyle karnıma bakıyor. "Annem iki bebeğin olacağını söylüyor."

Gülümsüyorum ve karnıma iki kez vuruyorum. "Öyle görünüyor."

Çimlerin üzerine serilmiş yumuşak bir plaj battaniyesinin üzerine yayılmış durumdayız. Eski bir meşe ağacı bahçenin büyük bölümünü gölgelendiriyor. İlk başta Nessa'nın evinin güvenliğinden ayrılmak istemedim. Duvarlar beni koruyordu. Bu dünyada Misha'yı uzak tutmasını beklediğim tek bir kişi varsa, o da annesidir.

Ama sonsuza kadar saklanamam. da. Güzel bir gün ve tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

"Korkuyor musun?" Ilya sorar.

Aynı anda hem irkiliyorum hem de gülüyorum. Çocukların her şeyin özüne inmek gibi bir huyu var. "Biraz," diye itiraf ediyorum, limonata bardağıma uzanırken. "Ama her şeyden çok heyecanlıyım. Anne olmak için sabırsızlanıyorum."

Bu kelimeyi ne zaman söylesem, içimi bir korku kaplıyor. Bunun özellikle annelikle bir ilgisi yok. Daha çok bu deneyimi kiminle paylaşacağımla ilgili.

"Yani bu bebekler benim kuzenlerim

mi olacak?" "Aynen öyle!"

Gülümsüyor. "Bu harika."

Nessa, Nikita ve Cyrille ile birlikte yaşamak gözlerimi onların eşsiz dünyasına -yakında benim de içinde yaşayacağım dünyaya- açtı. Bulduklarımdan bazıları beni şaşırttı.

Her üç kadının da çeşitli hayır kurumları ve organizasyonlarda yer aldığını keşfettim. Sadece figüran da değiller; aslında işin çoğunu onlar yapıyor. Göz korkutucu olduğu kadar ilham verici de. Onları web kamerası aracılığıyla yönetim kurulu toplantılarına katılırken izledim ve zarafetleri ağzınızı açık bırakmaya yetiyor. Onlarla birlikte çalışan kadın ve erkekler her sözlerine ve hareketlerine hayranlık duyuyorlar.

Bu kadınların yaptığı gibi gösteriyi nasıl yöneteceğime dair hiçbir fikrim yok. Doğal bir otoritem ya da karizmam yok. Bir odayı nasıl idare edeceğimi ya da bir kalabalığı nasıl kazanacağımı bilmiyorum.

Bir odada sadece dördümüz olduğumuzda, bir aidiyet duygusu hissediyorum. Ancak bu, sadece ben ve ayna olduğunda beni saran yetersizlik duygusunu bastıracak kadar güçlü değil.

O Allah'ın belası karavan parkından farklı bir şey çıkmasını beklememeliydim.

"Paige?"

Ilya'nın yüzü tekrar odak noktasına gelir. "İyi misin? Gerçekten üzgün görünüyordun." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Hayır... Hayır, ben iyiyim."

Şüpheli bir şekilde başını sallıyor. "Annem babamı özlediğinde nasıl bakıyorsa öyle baktın."

Tüylerim diken diken oluyor. Misha'dan nefret etmek için çok çabalıyorum ama bu çabalarımın çıkardığım en büyük sonuç, onu nefret ettiğimden çok daha fazla özlediğim.

Ama hastanede söylediği sözler tekrar tekrar aklımdan geçiyor. Çocukluğumdan beri sahip olduğum bu güvensizliği besliyorlar. Bazı insanların beni her zaman kontrol edemediğim şeylerle tanımlayacağını farkına vardım.

Benim doğumum. Ailem. Benim evim.

O Allah'ın belası karavan parkından farklı bir şey çıkmasını beklememeliydim.

"Kolyeni beğendim," diye gözlemliyor Ilya.

Parmaklarımın arasında bilinçsizce evirip çevirdiğim metale bakıyorum.

"Teşekkür ederim. Arkadaşım benim için yaptı."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten yetenekliydi. Bir süre paylaştık ama sonunda bana bıraktı."

Anılara daha bağlı hissetmeyi bekliyorum ama garip bir şekilde hissizleşiyorum. Belki de bir şeyleri hissetmiyormuş gibi yapmak, ne kadar hissettiğini itiraf etmekten daha kolaydır.

"Neden?" Ilya sorar.

"Buna ondan daha çok ihtiyacım olduğunu söyledi. Ve her zaman yanımda olduğunu bilmemi istedi."

"Arkadaşın şimdi nerede?"

Başımı yana eğiyorum ve gülümsememi olduğu yerde tutmak için mücadele ediyorum. "Daha iyi bir yerde."

"Babam gibi mi?"

İçim acıyla burkuluyor ve başımı sallıyorum.

"Onu çok özlüyorum," diyor Ilya bana. "Ama onunla ilgili bazı şeyleri unutuyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum, Ilya. Clara'nın kahkahasının nasıl bir ses olduğunu hatırlamakta zorlandığım anı hatırlıyorum. O gün onu yeniden kaybetmiş gibi hissetmişim." Uzanıp elini tutuyorum ve onun da dokunabilmesi için zincirime yaklaşıtıyorum. "Bunu atlatmamı sağlayan tek şey onun kolyesinin boynumda olduğunu bilmektir. Tüm detayları hatırlamakta zorlandığım günlerde bile, küçük bir şekilde hala benimle birlikteydi. Eminim baban da buradadır. Ve eminim ki onu bulmak için nereye bakman gerektiğini de biliyordur."

Yüzü bir an titizlikle ifadesizleşiyor ve acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. *Kahretsin*, diye düşünüyorum, *henüz bir anne bile değilim ve şimdiden ebeveynliği mahvediyorum*.

Ama sonra dudakları yumuşak, yavaş bir gülümsemeyle aralandı ve hafifçe başını salladı ve ben de her şeye rağmen doğru şeyi yaptığımı hissettim.

"Hey, çocuklar." Cyrille bahçelerin arasından dolanan taş döşeli patikadan yukarı doğru yürüyor. "Nasıl gidiyor?"

Ilya annesine gülümsüyor. "Güzel! Yüzmeye gideceğiz."

"Harika fikir," diye onaylıyor Cyrille. "Ama önce gidip ödevini yapabilir misin?"

"Ödevimi çoktan bitirdim."

Cyrille şaşırmış görünüyor ve bana dönüyor, kaşlarını kaldırarak sessiz bir doğruluk kontrolü yapıyor. Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Gerçekten de öyle. Bundan emin oldum."

"Oh," diyor Cyrille, tedirgin görünüyor. "O zaman git odanı temizle." "Ben okuldayken Magda temizlemişti zaten."

"İyi o zaman," diye Cyrille. "Git biraz video oyunu oyna."

"Gerçekten mi?" Ilya ayağa fırlayarak soruyor.

Ona eve doğru el sallıyor. "Evet. Bugün fazladan bir saatin var. Hadi git."

Ilya elindeki limonata bardağını bırakıp hızla eve girdi. O gittiğinde, kaşlarını kaldırarak Cyrille'e dönüyorum. "Neden az önce oğlundan kurtuldun?"

Artık Ilya burada olmadığına göre, Cyrille'in yüz ifadesindeki iç kemirici belirsizlik çok açık. "Misha oturma odasında. Seni görmek istiyor."

Sarsılarak doğruluyorum ve neredeyse limonatayı şalvarımın ön kısmına dökecektim.

Gece geç saatlerde gelmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Bir noktada tekrar ziyaret edeceğini biliyordum - bunun hayalini kurdum; zihinsel ve fiziksel olarak buna hazırlandım,

Duygusal olarak ama hâlâ şoktayım. Kalbim göğsüme sertçe çarpıyor. Can sıkıcı bir şekilde, hepsi endişe değil. Mutluluk da var.

Çünkü onu görmek istiyorum. Ondan kaçmak istediğim kadar. Beni yavaş yavaş parçalara ayıran daha fazla çelişki.

Cyrille, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sadece konuşmak istiyor gibi görünüyor," diye beni rahatlatıyor. "Söyleyecek güzel bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

"Oh, bilemiyorum. Oldukça pişman görünüyordu."

. "Misha'nın yüzünün nasıl pişmanlık duyulacağını bildiğinden emin değilim." Cyrille gülümsüyor. "Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaksın, tatlım."

Başımı sallıyorum, yavaşça nefes verirken bir karar veriyorum. "Biliyorum. Ama bugün değil."

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye çalışmıyor. "Tamam, nasıl istersen öyle olsun ve tabii ki burada istediğin kadar güvende olacağını biliyorsun. Gidip ona söyleyeceğim. Sadece... Emin misin?"

Misha'nın varlığını çekici bir ışın gibi hissedebiliyorum, beni isteğim dışında eve doğru sürüklüyor. Onun yüzünü görmek istiyorum. Onu koklamak ve her şeyin iyi olduğu zamanları hatırlamak istiyorum.

Ama yapamam.

Henüz yapamam.

"Evet. Eminim."

MISHA

"Misha Amca?"

Arkamı döndüğümde Ilya'nın oturma odasının kapısında durduğunu görüyorum. Koyu renk saçları alnına dökülmüş, terli ve dağınık, gözleri parlak ve zeki. Tıpkı Maksim bu yaşlardayken babasına benziyor. Geçmişe bakıyormuş gibi hissediyor.

"Seni son gördüğümde beri bir karış uzamışsın," diyerek onu yanıma çağırıyorum. "Bunu nasıl kaçırdım?"

Ilya'nın yüzü bulutlanır. Yerinden kıpırdamıyor. "Çünkü sen buralarda değildin."

Bu bir yumruk. Beklemem gereken bir şeydi.

Işığa doğru kayıyor ve çenesinde inatçı bir duruş olduğunu görüyorum. Bana kızgın. Ve olmak için her türlü hakkı var.

Onu tekrar yanıma çağırıyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra çenesi dik ve gururlu bir şekilde yanıma geliyor.

"Berbat bir amca olduğumu biliyorum," diye itiraf ediyorum.

Bana sanki bu bir tuzakmış gibi bakıyor. Sanki kabul ederse başı belaya girecekmiş gibi.

"Mesele şu ki, ben baban kadar cesur değilim. Olaylarla onun gibi yüzleşemem."

Ilya başını sallar. "Babam bana hep senin cesur biri olduğunu söylediler."

Vücudumdaki her kas geriliyor. Bir yumruk daha. Bu daha az beklenen bir şeydi. "O mu yaptı?"

Ilya başını sallar. "Bana kendisinin düşünceli, senin cesur ve Niki Teyze'nin de korkusuz olduğunu söyledi."

Maksim bunların hiçbirini bana söylemedi. Şimdi tek düşünebildiğim şu: *Başka hangi düşüncelerini saklıyordu?*

"Annem meşgul olduğun için artık gelmediğini söylüyor. Niki Teyze üzgün olduğun için olduğunu söylüyor."

. Konunun özüne inme işini Nikita'ya bırakıyorum. "Büyükannem ne diyor?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey söylemiyor."

Annem, geri alamayacağınız hiçbir şeyi söylememenin en parlak örneğidir. Babamla evli olduğu süre boyunca dilini tuttu. Ben son bir yıldır onları sustururken, onun bunu başarması şaşırtıcı değil.

"Bundan sonra daha iyisini yapacağım, Ilya. Buraya daha sık geleceğim. Ben fark etmeden bir santimetre bile büyüyemeyeceksin. Bu kulağa nasıl geliyor?"

En iyi kararına rağmen, bana küçük, umutlu bir gülümseme veriyor. "Güzel."

Kapı aralığında biri boğazını temizliyor. Cyrille orada duruyordu. Cam gibi gözlerinden dinlediğini anlayabiliyorum.

"Şimdiye kadar video oyunlarına dalmışsındır diye düşünmüştüm, Ilya."

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum, ben gidiyorum," diye inliyor Ilya, ayağa kalkarken. "Güle güle, Misha Amca."

"Güle güle, *plemyannik*."

O gidiyor ve Cyrille yanımdaki yerini alıyor. Ellerini üst üste koyuyor, derin, sakın bir nefes alıyor ve sonra bana bakıyor

sakince. "Bugün seninle konuşmaya hazır değil, Misha."

Farklı bir şey beklemiyordum ama yine de dizlerimin üzerine çökmüş öfkemi ve ardından gelen hayal kırıklığını yutmak zorundayım. "Çok iyi. O nasıl?"

"Bazı günler iyi. Diğer günler..." Üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Onu gerçekten incittin."

Sessiz kalıyorum. Hatayı kabul etmekten iyi bir şey çıkmaz, şimdi bile.

"Maksim de bana aynı şeyi söylerdi, biliyor musun?" diye mırıldanıyor sessizliğin içinde. "O düşünceli olandı, sen cesur olandın ve Niki korkusuz olandı. Niki'nin kolay kolay korkmadığını söylerdi. Senin gibi değil."

Kaşlarımı çattım. "Korktuğumu mu söyledi?"

Cyrille benim için her şeyi açıklıyor. "Korktuğun zaman bir şeyler yapmak bir insanın yapabileceği en cesur şeydir. Maksim senin her zaman korktuğunu ama yine de yapılması gerekeni yaptığını söyledi."

Sonra elini dizime koyup gözlerimin içine bakıyor ve bugün buraya almaya geldiğimi bilmediğim son bıçağı da sırtıma saplıyor.

"Sadece bunun ne zaman değiştiğini merak ediyorum."

OceanofPDF.com

PAIGE

Dr. Simone'a "Kontrolüm için bu kadar yolu geldiğiniz için teşekkürler," diyorum.

Ona birkaç kez teşekkür ettim ama Nessa'nın evi Misha'nın malikanesinden oldukça uzak. Annesine bu evi alan kişinin Misha olduğunu duyar duymaz, bu mesafenin kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Nessa ne kadar harika olursa olsun, hiçbir yetişkin annesinin nefesini ensesinde hissetmek istemez.

Dr. Simone gülümser. "Elbette. Hiç sorun değil."

Sıkıntı gibi geliyor. Kendimi hissediyorum. Başkasının evinde yaşıyorum, başkasının yemeğini yiyorum, parasını ödemediğim bir doktor tarafından muayene ediliyorum. Bu şekilde bakılmaya alışık değilim.

Tüm hayatım beni yakalanmayı beklemek üzere eğitti. Diğer ayakkabının düşmesi için. Şimdi geliyor, her an olabilir. Bundan eminim.

Kolumdaki tansiyon manşetini çıkarıyor. "Her şey yolunda görünüyor."

"Yani bebekler iyi mi?"

"Tamamen sağlıklı. İkizler sizi hemen yüksek riskli bir hamilelik haline getirir, ancak gerçekten endişelenecek bir şey yok. Harika gidiyorlar. Senin gibi."

Rahat bir nefes aldım ve masadan kaydım.

Dr. Mathers toparlanmakla meşgul; odadaki tek ses onun cırt cırtlı kayışları ve tıbbi ekipmanların şingirtisi. Kendimi kontrol etmeye, yakan soruyu bastırmaya çalışıyorum. Benim için bir bilgisi olsaydı, bana söylerdi. Besbelli.

Ama çantasını omzuna attığında kendimi tutamıyorum. "Babalık testinin sonuçlarını aldın mı?"

Kaşları çatılıyor ve başını sallıyor. "Söyledim. Aslında birkaç gün önce. Sonuçları Misha'ya kendim verdim."

"Oh."

Sessizliğimi yanlış yorumluyor gibi görünüyor. "Korkarım sonuçları bilmiyorum. Numuneleri ben gönderiyorum ve sonuçlar bana kapalı bir zarf içinde teslim ediliyor. Korkarım ben sadece elçiyim."

"şey bu değil. Sonuçların ne olduğunu zaten biliyorum."

"Anlıyorum." Gülümsemeye başlıyor ama sonra gözleri omzumun üzerinden kayıyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ve gelenin Cyrille ya da Nessa olmasını bekliyorum. Ama onun yerine döndüğümde kocamın geniş çerçevesi ve asık suratıyla karşılaşıyorum.

Önce gözleri beni buldu. Günlerdir birbirimizi ilk kez görüyorduk ve ben havai fişek patlamasını bekliyordum. Ya da belki bir boru bombası. Ama tipik Misha tarzı, o okunamaz.

Simone'un odada olduğunu fark edene kadar okunamaz. Gözlerini ona diker, panik duruşuna sinmiştir.

" oluyor?" diye soruyor. "Neden buradasın?"

"Merak etmeyin," diyor hemen, ellerini barış işareti olarak havaya kaldırarak. "Sadece rutin bir kontrol. Paige hastaneye gidecek kadar iyi hissetmiyordu, ben de ev ziyareti yaptım."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey mükemmel. Her iki bebeğin de durumu iyi," diye bilgi veriyor. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı Paige?"

"Hayır, yok. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Misha'nın gözlerinden kaçarak onu kapıya kadar geçirdim.

Simone ayrılıp kapı kapandığı anda ona dönüyorum. "Buraya nasıl girdin?"

"Kolay olmadı," diye itiraf ediyor. "Bekçi köpeklerini geçmek

zorundaydım." "Ne demek istiyorsun? Annenin hiç köpeği yok."

"Kız kardeşim ve baldızım istedikleri zaman hırçın olabiliyorlar."

Kendimi durdurmayı başardığımda bir gülümsemenin eşiğine gelmiştim. *Hayır. Hayatıma öylece girip bana o korkunç şeyleri söylememiş gibi davranamaz.*

Kollarımı kavuşturarak soruyorum: "Neden buradasın Misha? Dr. Mathers az önce test sonuçlarını verdiğini söyledi. Sonuçlar günlerdir sendeydi. Yani bebeklerimin babası olduğunu zaten biliyorsun. Hayal kırıklığını hazmetmen zaman aldı mı?"

"Hayır, bunu nasıl söyleyeceğimi bulmam zaman aldı." Öne ilerleyip elimi tutarak beni hazırlıksız yakalıyor. "Haklısın. Ben lanet olası bir pisliğim."

Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerindeki ciddiyet konuşma yeteneğimi benden alıyor. Onları daha önce hiç bu kadar gümüş tonunda görmemiştim. Erimiş ay ışığı gibi.

"Sana asla böyle şeyler söylememeliydim," diye devam ediyor. "Güdülerinizden ya da karakterinizden asla şüphe etmemeliydim. İnsanların yalan söylediği, hile yaptığı ve aldattığı bir dünyada yaşamaya çok alışkınım. Bu kalıbı kıracak tek kadınla evlenmem gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu."

Onlara dünyada bulunabilecek iyi şeyler olduğunu söylemek istiyorum. Başlangıç olarak kendi ailesinde.

Ama benden önce özür turu devam ediyor.

"Seni incittiğimi biliyorum Paige. Bunun için özür dilerim. Derinden ve tamamen üzgünüm. Umarım zaman içinde beni affedebilirsin. Birlikte geleceğimiz ve doğmamış çocuklarımızın iyiliği için."

O burada, neredeyse affedilmem için yalvarıyor. Umduğum her şey bu. Geceler boyu hayalini kurduğum her şey. "Misha Orlov'un benden özür dileyeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da herhangi birinden," diye fısıldıyorum. Bu doğru ve yine de dilinden bal gibi tatlı bir özür damlıyor. "Hatalı olduğunu kabul etmenin senin için kolay olmadığını biliyorum, ama bunu çok güzel yapıyorsun." Tereddüt ediyorum.

Şimdi işin zor kısmı geliyor.

"Ama hiçbir şey o hastane odasında benim hakkımda söylediğin korkunç şeyleri dinlerken hissettiklerimi unutturamaz. Evlilik güvenle ilgilidir ve sen en önemli konuda bana inanmadın. Çocuklarımızın babası olduğuna dair bilimsel kanıt istiyorsan bu güven değildir, Misha."

Gözlerindeki umut bir anda yanıp kül oluyor. "Öyle olmadı. Yanıldığımı fark ettim-"

"Biliyor musun?" Yumuşak bir şekilde araya giriyorum. "Bunun gerçekten bir önemi yok. Artık benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü biliyorum, Misha. Bir gün affetmeyi başarsam bile bu unutabileceğim bir şey değil."

"O gün doğru ruh halinde değildim, Paige-"

Elimi onunkinden kurtarıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve pencerelere doğru geri çekiliyorum. "Aklın başında değil miydi? Az önce neredeyse ölümcül bir alerjik reaksiyon geçirmişt看. Doğmamış *çocuklarımı* neredeyse kaybediyordum -ikisini de ilk kez o gün öğrendim. Desteğe ihtiyacım vardı, suçlanmaya değil."

"Kızmakta sonuna kadar haklısın-"

"Hayır, kızgınlığın ötesindeyim," diye . Tüm bunları dile getirmek acıyı daha somut hale getiriyor. İçime attığım duygular, onları işleyebildiğimden daha hızlı bir şekilde yüzeye çıkıyor ve şimdi ne kadar dikenli olduklarını görüyorum. "Kızgın "dan çok daha fazlasıyım, sana tam olarak nasıl hissettiğimi açıklamak yıllarımı alacak. Ama sana şu kadarını söyleyeyim: Bana bu şekilde davranılmasını hak etmediğimi biliyorum. Ve sen bana bunu vermeye ne isteklisin ne de bunu yapabiliyorsun. Bunu kendin de söyledin. Şimdi nedenini anlıyorum."

İç çekiyor ama sesi sertleşiyor ve hırıltıya dönüşüyor. "Paige, sen hâlâ benim karımsın. Bu bebekleri birlikte doğuracağız. Çocuklarımın farklı bir evde büyümesine izin vermeyeceğim."

Sorun da bu. Beni yakaladığı yer burası. Çünkü günün sonunda ben de bunu istemiyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "daha doğmadan mahvetmek istemem." "Yani benimle eve dönecek misin?" diye soruyor.

İçimde bir his var. "Birkaç gün içinde geri taşınacağım. Bu, hizmetçilerin eşyalarımı başka bir odaya taşıması için yeterli bir süre olmalı. Aynı çatı altında yaşayacağız ama ayrı hayatlar sürebiliriz. Tıpkı istediğini söylediğin gibi."

"Paige..." diye nefes alıyor, gümüş gözleri benimkilere dikilmiş. Dikkatle başka tarafa bakıyorum. O gözlere çok uzun süre bakarsam, teslim olma riskiyle karşı karşıya kalırım. "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve güç almak için kolyeme sarılıyorum. "Özrün için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama söylediğin o şeyler benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünü ortaya çıkardı. Ve ne var biliyor musun? Tamamen haksız değildin, Misha. Ben sadece kalbi karavan parkından dışarı çıkamamış beyaz bir çocuğum."

Başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum, Paige."

"Ama kim olduğumun diğer kısımları hakkında yanıldınız," diye devam ediyorum. "Ben bir dolandırıcı ya da hırsız değilim; ben *hayatta kalan* biriyim. Senin gibi ayrıcalıklı ya da zengin olarak doğmadım. Sahip olduğum her şeyi kazandım. Siz ne düşünürseniz düşünün, bu utanılacak bir şey değil."

Misha'nın benim ruh halime ayak uydurmasına alışkınım. Bir kavgadan asla geri adım atmaz.

Bugüne kadar.

Başını eğiyor ve iç çekiyor. Yenilgi omuzlarını toprağa sürüklüyor. Bu, kaslarını kullanamayacağı, ateş edemeyeceği ya da kükreyemeyeceği bir dövüş.

Bu onu öldürüyor. Beni de öldürüyor ama bunun olmasına izin vermeliyim.

Çünkü önemli olan tek şey çocuklarımız.

"İstediğın buydu, Misha. Bunu bir zafer olarak kabul et. Şimdi itiraf ediyorum: Sana karşı hislerim vardı. Güçlü duygular. Ama artık yoklar. Geleceğimize dair umutlarımla birlikte onları da gömdüm. Zaten hiçbir zaman bir geleceğımız olmadığını anlamam için bu kavga gerekti."

Sonra yanından geçip üst kattaki odama çıkıyorum.

Bir gözyaşı birikintisine yığılmadan önce içeri girmeyi ve yatağa uzanmayı başarıyorum.

OceanofPDF.com

MISHA

Paige gideli ne kadar oldu emin değilim. Saniyeler. Saatler. Günler. Kapiya bakıp duruyorum, geri bekliyorum. Bunun uyanabileceğim bir kabus olmasını bekliyorum.

Ama Paige geri dönmedi ve ben yalnız kaldım.

Ya da çoğunlukla yalnız. Ta ki koridorda tanıdık bir topuk sesi duyana kadar. "Gerçekten mi, Niki?" Ben seslendim. "Bu yaşıta kulak misafiri mi oluyorsun?"

Yüzünde özrden eser kalmadan köşeyi dönüyor. "Gizlice dinlemenin yaşı sınırı yoktur. Özellikle de bu işte benim kadar iyiyseniz." Kendini beğenmiş sırtışını bırakıyor ve arka cebinden bir sigara çıkarıyor. "Sigara içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Annem evinde sigara içtiğimizi bilse bizi öldürürdü."

Uzun, dikey pencereleri iterek açıyor. "Burada her zaman sigara içirim ve annem hiç fark etmez. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Ona salladım. "Ben iyiyim."

"Sıkıcı. Ama sen bilirsin." Sigarasını yakıyor ve bana karşısına oturmamı işaret ediyor. Sigarasından bir nefes çekiyor ve sonra külleri annemin değerli begonyalarının üzerine dökülsün diye pervaza dayıyor. Fark ettiğimi anlayınca bana göz kırpmıyor. "Eminim bu yüzden bu kadar iyi büyüyorlar."

"Kendini gerçekten böyle mi eğlendiriyorsun?" diye sordum. "Kardeşini gözetlemek ve annen dışarıda işlerini hallederken evde gizlice sigara içmek mi?"

"Bir şekilde zevkimi almalıyım, değil mi? Küçük isyanlar benim için uyuşturucu gibi." Sigarasından bir nefes daha çekip yerine bırakıyor, sonra bacak bacak üstüne atıp sitem dolu gözlerle bana bakıyor. "Onun peşinden gitmeliydin."

Paige'den bahsettiğini anlamak için sormama gerek yok. "Biraz zamana ihtiyacı var."

"Kendine zaman ayırdı. Şimdi ihtiyacı olan şey, senin onun yanında olman. Düzgün bir şekilde."

Kollarımı açıp etrafı işaret ediyorum. "Burada ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

Niki sabırsızca başını sallar. "Sadece ortaya çıkmaktan bahsetmiyorum, ağabey. *Ortaya çıkmaktan* bahsediyorum. Duygusal olarak tekrar kontrol etmelisin."

Önerisini geri çevirmeyi düşünüyorum ama birkaç gün önce Cyrille ile yaptığım konuşmayla ilgili bir şey aklıma takılıyor.

Benim için işler ne zaman değişti? Beni korkutan şeyleri yapmayı ne zaman bıraktım?

"Bunun nasıl yapılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Niki bana bakıyor, itirafıma yarı şaşırmış yarı öfkelenmiş bir halde. "Belki de Paige'e onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söylemekle başlayabilirsin. Ve bana gözlerini devirerek bakma." Sigarasını tehlikeli bir şekilde aramızda sallıyor. "Bunu inkar da etme. İkimiz de ona aşık olduğumu biliyoruz. Ben sadece bunun neden bu kadar kötü bir şey olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

Kız kardeşime yan gözle bakıyorum. Eğer bunu yapacaksam, yapsam iyi olur.

"Maksim'in cenazesinden hemen sonra Cyrille'in nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Niki'nin çenesi gerilir. "Maksim hayattayken Cyrille'i düşünmeyi tercih ediyorum. İkisinin her Noel'de ökseotunun altında nasıl öpüştüklerini hatırlıyor musun?"

Dudaklarımdan bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Evet. Dürüst olmak gerekirse, biraz gereksiz hissettim."

"Değil mi? Dürüst olmak gerekirse, sanki üst katta bir odaları yokmuş gibi davrandılar."

"Aşırı paylaşımcı biriydi," diye hatırlıyorum. "Yatak odasındaki maceralarının hiçbir ayrıntısını atlamazdı. Cyrille hakkındaki tüm fikrimi değiştirdi."

"Wildcat çarşaflarda, ha?"

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Bildiğimi bilse dehşete düşerdi. Ama Maksim'in sevdiği şey de buydu. O bir sürprizdi. İnsanları en başından yakalamaya alışkındı ama Cyrille tahmin edilebilir biri değildi. Ne zaman onu çözdüğünü düşünse, o gidip beklenmedik bir şey yapıyordu."

"Paige'e bu yüzden mi aşık oldun?" Nikita masumca sorar.

İnkâr dilimin ucunda. Ama Niki içimi anladıktan sonra benim büyük maskaralığımın ne anlamı var?

"Otets'i gömdüğümüz günü hatırlıyorum," diyorum usulca. "Mezarlıktaki atmosfer kasvetliydi. Tipik Bratva metaneti. Ama sonra ayrıldık ve eve döndük ve birdenbire her şey-"

"Daha hafif mi?"

"Daha hafif," diye kabul ediyorum. "Ve annem, Tanrım, ondaki değişim. Gömüleli bir saat bile olmamıştı ama on yaş daha genç görünüyordu. Yüzündeki o rahatlama... Bugün bile gözümün önüne geliyor. Bu bana ideal senaryo gibi geldi. Basit. Temiz. Kolay."

"Kalbini kilit altında tut ki kimse onu kıramasın," diye özetliyor Nikita, sanki bir öykü kitabından bir dize okuyormuş gibi. "Bu sonuca varan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun, Misha? Neden hâlâ bekâr olduğumu sanıyorsun?"

"Çünkü sen lanet olası bir kabussun ve akıllı olan hiçbir erkek kendini sonsuza kadar buna mahkum etmez."

Kaburgalarım yumruk atıyor. "Ben lanet olası bir zevkim," diye şakacı bir şekilde tersliyor. Sonra gülümsemesi duraksıyor. "Ama daha şimdiden, bir daha

Elimdeki insanlar. Neden bu listeye bir isim daha ekleyeyim?" "Ama sen hiçbir şeyden korkmuyorsun."

"Bu konuda öyleyim," diye itiraf ediyor. "Cyrille bana Maksim'in hepimiz hakkında ne düşündüğünü söyledi. Korkusuz olanın ben olduğumu. Ama Maksim yanıliyordu. Tıpkı bana her zaman yanımda olacağını söylediğinde yanıldığı gibi."

Sigarasını bitiriyor ve izmariti pencereden dışarı atıyor. Elimi dizine koyuyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. "Onu dünyadaki daha çok sevdim, Niki. Ama birçok şey hakkında yanıliyordu. Ben de dahil."

Nikita başını sallıyor ve alt dudağı titiriyor. Bir an için karşımda oturan gururlu, güzel, yetişkin kadını görmüyorum; dikkatimi vermediğimde saçımı çeken ve bana sanki yıldızları kendi ellerimle onun için asmışım gibi bakan sinir bozucu küçük çocuğı görüyorum.

"İkimiz hakkında da yanılmamış olabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor usulca. "Belki de o haklıydı. Ama öldüğünde, iyi yanlarımızı da yanında götürdü."

"Belki de kim olduğumuzu unuttuk çünkü artık bize hatırlatmak için etrafta değil."

"Şey... belki birbirimize hatırlatabiliriz?" diye öneriyor. Bunu yaparken bana yine o beş yaşındaki küçük çocuğı hatırlatıyor.

Maksim'i yanıımızda hissetmeye çalışarak başımı sallıyorum. Onun en büyük gücü kırılganlığıydı. Belki de, sadece belki de, ona düşündüğümde daha çok benziyorum.

PAIGE

Misha'nın malikanesindeki yeni odam, eskiden onunla paylaştığım devasa ana süitten biraz daha küçük. Yani hâlâ içinde takla atabileceğim kadar büyük ve Misha'nın partiyi basmasından endişe etmeden misafir ağırlayabileceğim bir çay masası için yeterince büyük.

"Saçımı kestirmeyi düşünüyordum," diyorum aniden.

Cyrille ve Nikita rahat bir sessizliğe gömülmüş, çaylarını yudumluyor ve telefonlarında geziniyorlardı. Ama benim anonsumla ikisi de canlandı.

"Kırpmak gibi mi?" Cyrille sorar.

"Yoksa baştan aşağı bir makyaj mı?" Niki'nin gözlerinde umut var. "Ne düşünüyordun ki?"

"Saçlarımı hep uzun kullandım. Kısa, omuz hizasında bir stil seçmeyi düşünüyordum. Belki kakül bile olabilir."

Cyrille'in gözleri genişler. "Kaküller... bir bağlılıktır."

"Harika bir kuaförüm var," diyor Nikita. "Adı Naj ve seni gerçekten-"

"Hayır, hayır," diyorum burnumu kırıştırarak. "Aslında burada yaparım diye düşünüyordum. Kendim."

Cyrille şoka girmiş gibi görünüyor ve Nikita'nın hevesi bile azalmış görünüyor. "Kendi saçını mı keseceksin?" diye şüpheyle soruyor.

"Eskiden hep yapardım. Kendim yapabileceğim bir saç kesimi için neden 60 dolar harcamam gerektiğini anlamıyorum."

Nikita neredeyse çayını tükürüyordu. "Saç kesimine sadece *60 dolar mı* harcadın?"

İkisi bir kez daha bakışıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Cidden, çocuklar, şu bakışları keser misiniz? Aklımı kaçırmış değilim. Yüz dolarlık bir saç kesimine de ihtiyacım yok. Ya da ne kadarsa artık!"

Salonum bir kuaför okuluna bağlıydı. Tüm stilistler pratik yapmaya ihtiyacı olan öğrencilerdi. Yine de bu kısmı kendime saklıyorum; Nikita'nın bu bilgiyi duysa hayatta kalacağından emin değilim.

Çay masasından kalkıp tuvalete gidiyorum. Nikita ve Cyrille peşimden geliyor, oldukça endişeli görünüyorlar.

"Banyo lavabosunun üzerinde kendi perçemlerini kesen kadınların çoğu... bir şeyler yaşıyor olma eğilimindedir," diyor Nikita toplayabildiği kadar zarafetle.

"Ben de bir şeyler yaşıyorum! Sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş durumdayım ve muhtemelen yürümeden önce terapiye ihtiyaç duyacak iki çocuğa hamileyim. Bu 'bir şey' olarak nitelendirilebilir, değil mi?"

Cyrille ve Nikita birbirlerine bir kez daha bakarlar ama bu seferki farklıdır. "Lafı açılmışken, döndüğünden beri işler nasıl?" Cyrille çekingen bir tavırla soruyor. "Sen ve Misha çok konuştunuz mu?"

Patlamış bir balon gibi sönüyorum. "Hiç konuşmadık," diye itiraf ediyorum. "Yani arada bir odama gelip canımın bir şey çekip çekmediğini, akşam yemeği için özel bir şey isteyip istemediğimi falan soruyor. Rahat olup olmadığımı. Ama iş dışında gerçek bir sohbetimiz olmadı."

"İş mi?" Cyrille kuşkuyla tekrarlıyor. "Şimdiden ofise dönmeyi mi düşünüyorsun?"

"Şimdiden mi?" Gülerek söylüyorum. "Geri döneli iki haftadan fazla oldu ve evden dışarı adımımı atmadım. Delireceğim."

eğer burada daha fazla kalırsam."

Cyrille, "Yatak istirahati işe gitmekten daha önemlidir" diyor.

"Bu yüzden iş bana geliyor. Dr. Mathers evden çalışmama izin verdi," diyorum ve baldızlarıma muzaffer bir gülümseme veriyorum.

"Misha için sorun olur mu?" Nikita soruyor. Neden sorma zahmetine girdiğini bilmiyorum, çünkü cevabı zaten bildiğinden oldukça eminim.

"Bu onun kararı değil, benim kararım."

"Yeterince adil." İç geçiriyor. "Yine de evden çalışmayı nasıl başaracaksın? Güvenebileceğiniz yetkin bir asistanınız var mı?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Kendim birini tutmak istedim ama Misha rastgele yabancıların evin içinde dolaşması fikrinden hoşlanmıyor. O yüzden benim için birini tutacağını söyledi."

"Bu seni heyecanlandırmıyor, değil mi?" Cyrille işaret ediyor.

"Pek sayılmaz. Ama benimle çok fazla mücadele etmediğini düşününce, bu işin peşini bırakmaya ve savaşımlı kendim seçmeye karar verdim."

"İşte böyle," diye onaylıyor Nikita. "İyi ve sağlıklı bir ilişkide böyle bir al-ver olur. İkinizi bir ders kitabına koymalılar."

Bu yorumu görmezden geliyorum. Nikita benim arkadaşım ama o hâlâ Misha'nın kardeşi. İçten içe ikimizin barışmasını ve tekrar birlikte olmamızı istediğini biliyorum.

"Çocuk için de fikirler üretmeye başladım," diye açıklıyorum. Cyrille'in gözleri parlıyor. "Bu seni kesinlikle meşgul edecek."

"Aklımda sürü fikir var," diyorum saç aletlerimi banyonun mermer tezgahına düzgün bir sıra halinde dizerken.

"Bir odaya karar verdiniz mi?" Cyrille soruyor.

"Yan taraftaki," diye cevap veriyorum. "Bitişik bir kapısı bile var, yani mükemmel."

"Oh... Yani... gerçekten bu odada kalıcı olarak mı kalacaksın?"

"Planımız bu." İkisinin de söyleyecek bir şeyleri olduğu çok açık ama dillerini tutuyorlar. Bir iç ekişı bastırıyorum. "O böyle istedi. Ve hepimiz biliyoruz ki Misha Orlov istediğini alır."

"Siktir et onu. Kardeşim çoğu zaman ne istediğini bilmiyor," diye tersliyor Nikita.

Hüzünle gülümsüyorum ve aynaya dönüyorum. "Ne yazık ki hepimiz için... Ben biliyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MISHA

Mutfağa giriyorum ve kısa kesiyorum. Kahvaltı köşemde ayaklarını masaya uzatmış oturan yabancıya bağırmama yarım saniye kalmıştı ki... onun hiç de yabancı olmadığını fark ettim.

Paige'in uzun, dalgalı saçları omuzlarında son bulan nazik spiraller şeklinde kesilmiş. Alnı, kaşlarını fırçalayan bir saçığın arkasına gizlenmiş.

Farklı görünüyor, ama her zamanki gibi güzel.

Orada durup bir süre onu izliyorum. Genelde eşofman ve bol tişörtler giyer. Ama son zamanlarda, büyüyen karnını gizleyen uzun, dökümlü elbiseler giymeye başladı. Bacağını karşısındaki sandalyeye dayamış, pürüzsüz, bronz baldırını ortaya çıkarıyor ve bir eliyle bir dergiyi karıştırırken diğer eliyle de bir calzone yiyor.

Beni duyduğunda başını kaldırıp bakıyor, sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

"İstedığınız yere gitmekte özgürsünüz. Burası senin de evin."

Bana bu fikre henüz tam olarak inanmadığını gösteren bir bakış atıyor.

"Saçların muhteşem görünüyor, *Kiska*."

Yanaklarının kızaracağını tahmin etmemiştim. Dergisine odaklanarak bunu gizlemeye çalışıyor. Buradan, el işi cep telefonları, soluk tik beşikler gibi yeterince ayrıntı görüyorum ve çocuk bakımıyla ilgili bir şeyler okuduğunu tahmin ediyorum. Düşüncesi, görüntüsü, hepsi beni fiziksel olmaktan öte bir şekilde ürpertiyor.

"Teşekkürler," diyor gözlerime bakmadan. "Değişiklik olsun istedim." "Sana yakışıyor."

Bir an için gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek dolaşıyor. "Asistanımla ilgili bir gelişme var mı?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalışıyor. "İşe alacağın kişinin önce Orion'a gidip benim için birkaç şey almasını istiyorum. Rowan yardım edebilir."

"Ben de bunu söylemek için geldim: Birini işe aldım. Adı Rose Kelaart. Yirmi dokuz yaşında ve daha önce şehirdeki diğer iki portföy şirketimde özel kalem müdürü olarak çalışma deneyimi var."

"Harika. Ne zaman başlıyor?"

"Yarından tezi yok, eğer ona ihtiyacınız varsa."

"Mükemmel" diyor, yarısı yenmiş calzone'sini kaldırarak. "Bunlar için teşekkür ederim bu arada. Ama gerçekten buna gerek yok. Bunları göndermek size bir servete mal olmuş olmalı."

Haksız da sayılmaz. Gingerbread House Bakery, Paige için yaptıkları unlu mamulleri almak için neredeyse her şeyi ödeyeceğimi anladı, bu yüzden nakliye fiyatları sadece geçen hafta iki katına çıktı ve sonra üç katına çıktı.

Normalde onları tehdit ederek boyun eğmelerini sağladım. Ama son zamanlarda böyle önemsiz şeylerin umurunda olmadığını ettim.

Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Omuz silkiyorum. "Onları seviyorsun. Başka

hiçbir şeyin önemi yok." "Evet, ama onlarsız da yaşayabilirim."

"Neyse ki buna yok."

Neredeyse gülümseyecek, ama sonra kendini tutuyor. Duvarların tekrar yükseldiğini görüyorum. Oturduğumdan beri vücudu bile gerildi. Sanki kendini benden fiziksel olarak ayırmak zorundaymış gibi. Sanki verdiği her santim asla geri alamayacağı bir santimmiş gibi.

Birkaç gün önce taşındığından beri onun alanına saygı duyuyorum. Hatta ikinci katta yanımda kalmasını istememe rağmen birinci kattaki en büyük yatak odasına taşınmasına izin verdim. Ama her gece, onun alanına girme ve en azından benimle konuşmasını talep etme dürtüsüne direnmek zorundayım.

Kahretsin, bu noktada bana bile razıyım.

Çenemi elindeki dergiye doğru tutuyorum. "Şimdiden çocuk odasını mı planlıyorsun?"

"Kaynak bulmak zaman alacak," diye açıklıyor. "Hazırlıklı olmayı seviyorum."

"Üst kattaki yatak odalarından birindeki mobilyaları temizleyeceğim, böylece siz de çocuk odası üzerinde çalışmaya başlayabilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Buna gerek yok. Çocuk odasının birinci katta olmasını tercih ederim... odamın yanında."

"Paige-"

"Geri taşınırken şartlarımdan biri de buydu, Misha," diyor hemen. "Yani, kısa bir süre önce bana evin kendi kanadını vermekten çok mutlu , hatırlıyor musun?"

Yine içimden geçmişime lanet okuyorum. "Bunu söylediğimde kızgındım."

"Kabul edelim Misha, bu sadece bir mantık evliliği olacaktı. Birlikte yatarak her şeyi berbat ettik. Bu da... gereksiz bir kafa karışıklığına yol açtı. Ama artık kafam karışık değil."

"Bu şekilde yaşamaktan gerçekten mutlu olabilir misin?" diye sordum.

Bilinçsizce uzanır ve kolyesini alır. "Onun yerine gitmeme izin verir misin?"

İfadem anında çakmaktaşına dönüşüyor. Bunu cevap olarak kabul .

"Aynen öyle. Boşanmayı kabul etmiyorsun, bu da burada kalıp karınmışım gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor. Ki bunu yapacağım. Mutluluğun yokluğunda, güvenliği alacağım. Kendim ve çocuklarım için güvenlik. Bu şekilde yaşamak bunun için ödediğim bir bedel."

Sözleri beni derinden yaraladı ama bunları hak ettiğimi biliyorum.

Bunu ve daha kötüsünü. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyorum ayağa kalkarak.

"Merak etme," diyor usulca. "Sadece bana verebileceğini bildiğim şeyi isteyeceğim."

Bir şeyler söylemeliyim. Ona nasıl hissettiğimi, Maksim'in benim yerimde olsaydı nasıl davranacağını anlatmaya çalışmalıyım. Burada olsaydı beni nasıl teşvik edeceğini.

Ama aşılmaz duvarlar iki yönlü çalışır. Kendinizinkini o kadar yükseğe inşa ettikten sonra, yıkmak gerçekten çok zordur.

OceanofPDF.com

MISHA

Rose, 1.80 boyunda, 1.80'lik bir yetkinlik abidesi. Parlak gözleri ve jilet gibi keskin saçlarıyla bir odaklanma ve profesyonellik testeresi. Paige'in yeni asistanı olarak ilk günü ve şimdiden kendini vazgeçilmez biri haline getirdi.

"Teşekkür Bay Orlov," diyor Rose, Orion karargâhından getirdiği tüm dosyaları toplarken. "Hem sizinle hem de eşinizle yakın çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Dışarı çıkarken kapıda Konstantin'le karşılaşır. Yanından geçerken gözleri irileşir ve aval aval ona bakar. Biri onun sallanan dilini ağzına geri sokmalı.

"Konstantin," diye sesleniyorum.

Birkaç kez göz kırptı ve sonra ofisime girerken bir kez daha baktı. "O Paige değildi, değil mi?"

"Şimdiden sarhoş mu oldun? Saat daha sabahın dokuzu."

"Tamam, yani bir klon muydu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu Rose, Paige'in yeni asistanı. Malikâne ile Orion arasında mekik dokuyacak ve Paige'in evden çalışmasına yardımcı olacak."

"İncelendi mi?"

"Tabii ki. Tamamen."

"Peki ya üst ? Bu yapıldı mı? *İyice?*" Ona ters ters baktım.

"Konstantin."

Masamın karşısındaki sandalyeye çöktü. "Karınıza çok ama çok benzemesinin garip, sapıkça bir nedeni mi var?"

"O kadar da yakın bir benzerlik değil."

"Hadi ama Misha. Aynı lanet saç kesimine sahip." Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Onu asistan olarak mı yoksa dublör olarak mı işe aldın?"

Yüzüm taş gibi ve ifadesiz. "Bir taşla iki kuş."

Bu itiraf karşısında iç çekiyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. ", dostum. Paige biliyor mu?"

"Bilmesi gerekmiyor." Eğer benimle konuşsaydı, ona her şeyi anlatırdım. Ama olduğu gibi.

"Ivanov'larla aramızda işler kızışıyor," diye uyarıyor. "Paige arada kalmış olabilir. Onu uyarmalısın."

"Onu zaten uyarmıştım. Tekrar etmeye gerek görmüyorum ve zaten beni dinlemeyecektir," diye çıkışıyorum. "Ayrıca, şu anda strese ihtiyacı yok. Hamileliğin geri kalanında olabildiğince sakin olmasını istiyorum."

Konstantin bu savaşı kaybetmeyi kabullenmiş bir şekilde başını sallar. "Pekâlâ. Yeterince makul. Yine de bir şeylerden şüpheleneceğini düşünmüyor musun?"

"İsteddiği kadar varsayımda bulunabilir; ben hiçbir şeyi onaylamıyor ya da reddetmiyorum. Yetkin bir asistan istedi ve ben de ona bunu sağladım." Koltuğumda geriye yaslandım. "Benim için neyin var?"

Yorgun bir şekilde not defterini açar ve okumaya başlar. "Bu akşamki toplantı için bir tahmini varış zamanım var. On birde, her zamanki yerlerinde. Petyr orada olmayacak ama en yakın Vors'larından birkaçı orada olacak."

Parmaklarımı şıklatıyorum. "O zaman bu fırsatı boşa harcamayalım. Onları içeri getirmeni istiyorum."

Konstantin kaşlarını kaldırır. "Hepsi mi?"

"En sevdiğin ikisini seç. Toplantıdan sonra bunu beklemeyeceklerdir ve içki içip kafayı bulacaklardır. Fıçıdaki balıklar gibi."

Konstantin gülümser ve ellerini usulca birbirine vurur. "Beklenmedik ikramlar için yaşasın. Bu eğlenceli bir gece olacak."

"İşte ben buyum. Her şey eğlence için."

"Bunu karının önünde söyleme. Gülmek onu erken doğuma ."

"Sana neden katlandığımı bilmiyorum." Elimdeki kalemi hızla . "Çünkü biz aileyiz," diye hatırlatıyor bana arsız bir gülümsemeyle.

Sanki daha ihtiyacım varmış gibi.

OceanofPDF.com

PAIGE

Rose masamın diğerk tarafında hazır bekliyor. Yanlışlıkla bir kalem düşürmemi bekliyor. Telefonumun çalmasını. Bir yığın kâğıdın, öne atılıp düzeltebileceğı kadar kaymasını.

Bu noktada, benim yerime burnumu silse hiç şaşırmazdım. "Size başka bir şey getireyim mi Bayan Paige?"

Bana sadece "Bayan Paige" diyor, ki bu çok garip. Diğerk herkes bana artık "Bayan Orlov" diyor, şüphesiz Misha'nın çok katı emirleri üzerine. Yine de ilk günü olduğı düşünülürse, onu düzeltmek gereksiz yere agresif bir hareket gibi geliyor.

"Hayır, sorun değıl. İstersen bugün dışarı çıkabilirsin. Burada işim neredeyse bitti."

Bu bir öneri değıl. Hoşuna gitmezse, onu zorla çıkarırım. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Misha haksız değıldi; Rose harika bir asistan. Gününl ilk bir iki saatinde onun yanımda olması çok hoşuma gitti. Sonra onu doğru ışıktak yakaladım ve neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım.

Çünkü her sabah aynada onun yüzünü görüyorum.

İkiz olabilirdik. Şimdi ona baktığımda tek gördüğüm Misha. Muhtemelen ofisinde kendi kendine gülüyor, komik, komik, çok komik şakasının heyecanını yaşıyor.

"Eğer eminsen." Yerden çantasını almak için eğiliyor. "Eve dönerken ofise bir şey bırakmamı ister misin?"

"Bu dosyalar." Dosyaları ona veriyorum, o da çantasına yerleştiriyor. "Ama yarın sabah buraya gelmeden önce ofise uğrayabilirsin. Bu gece özel bir yolculuk yapmana gerek yok."

Başını sallıyor. "Yapacağım."

Kapının çalındığını duyduğumda, Rada'nın akşam çayımı getirdiğini sanıyorum. Onun yerine Misha içeri giriyor. Koyu renk bir takım elbise giymiş ve havalı bir hali var.

Rose hemen doğruldu ve ona hoş, profesyonel bir gülümseme sundu ama yine de bu gülümseme beni çok rahatsız etti. "İyi akşamlar, efendim."

"İyi akşamlar Rose." Bana döndü. "Nasıl gidiyor?"

"Peki," diye ısırdım. "Rose, yola çıkmalısın yoksa trafikte sıkışıp kalacaksın."

Keskin bir şekilde kovulmamdan rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. Rose bana doğru başını sallıyor ve kapıya yönelmeden önce Misha'ya bir kez daha gülümsüyor.

Misha ona sadece bir saniyeliğine -belki de yarım saniyeliğine- bakıyor ama bu beni rahatsız ediyor. Neden ona bakma ihtiyacı duyuyor ki?

"Onun bir çeşit tehdit olması mı gerekiyor?" Odadan çıktığı anda talep ediyorum.

Tek kara kaşını kaldırıyor. "Affedersiniz?"

Önünde durmak için masamın etrafından dolaşıyorum. Küçük bebek yumruğum tam olarak korkutucu değil, ama ayak parmaklarımın üzerine uzanıyorum. "Bir tür pasif agresif uyarı gibi mi? '*Bana teslim ol yoksa seni bir klonla değiştirim*' mi?"

"Paige, bu konuşmaya katılmamı istiyorsan mantıklı konuşmaya başlamalısın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tıpkı bana benziyor, Misha."

Sanki yeni farkına varmış gibi çenesine vuruyor. Saçmalık olduğunu biliyorum. O her şeyi fark eder. "İkinizin arasında ince bir

Şimdi siz de , birbirlerine çok benziyorlar."

"Onun benim karbon kopyam olmasında hiçbir incelik yok. Saç kesimimiz bile aynı!"

"Ne garip bir tesadüf."

Gözlerimi ona dikiyorum. Tamamen paranoyakça konuştuğumun farkındayım. Ama Misha'nın tam da böyle bir numara çekecek türden bir adam olduğunun da farkındayım.

"Neden buradasın?" Kolonyasından başım dönmeye başladığında soruyorum. "Benimle konuşmaya mı geldin yoksa P.A.'ıma mı bakmaya geldin?"

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Bakmaktan suçlu olduğum tek kadın karımdır."

; Rose'u işe almak tehdit değilmiş. Tehdit *bu*. Onun yakınlığı, onun sözleri, onun kokusu. Gözlerindeki o günahkar, sarhoş edici bakış.

"Misha-"

" zellikle de bu elbisenin içindeyken," diye mırıldanıyor ve bakışlarının vücudumda hayranlıkla gezinmesine izin veriyor.

Eve geldiğimden beri her gün yaptığım gibi bu sabah da yumuşak pamuklu bir slip elbise seçtim. Sıkı ama rahat ve olabildiğince sade. Misha'nın beni yiyip bitirmesine bakılırsa, dantel ve krem şantiden yapılmış olduğunu düşünebilirsiniz.

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" diye masumca sorar.

"Bana yiyip bitirmek üzere olduğun bir atıştırmalıkmışım gibi bakıyorsun."

Beni aniden yakaladı ve yeni masamın üzerine oturttu. Elbisemi nasıl bu kadar hızlı kaldırılabildi bilmiyorum ama eli kal amın üzerinde. Arzunun irademi boğduğunu hissedebiliyorum.

"Misha," diye sızlanıyorum, "anlaşma bu değil."

"Lanet olası anlaşmanın canı cehenneme," diye homurdanıyor. "Sen benim karımsın. Eğer seni çılglık atana kadar becermek istiyorsam, yapacağım şey tam olarak bu."

Sadece bu kelimelerle bile bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı hissedebiliyorum. Her sinir ucu cızırdayana kadar arzunun tenimi erittiğini hissedebiliyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki, en başta bu odaya taşınmamın tüm nedenlerini unutmak istiyorum.

Elbisemin bir askısını sıyırıp çıplak göğsümü avuçluyor ve meme ucumu hafifçe sıkıyor. Başını aşağı eğip ağzını boynuma bastırırken dudaklarından alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkıyor. Onu itmeliyim. Onu iteceğim. En kısa zamanda...

"Rose sana hiç benzemiyor," diye beni temin ediyor. Ve sözlerinde o kadar büyük bir inanç var ki kendimi onlara yaslanırken buluyorum. Vücudumdaki her hücre bana tam tersini yapmam için bağırırken bile onlara güveniyorum. "Çünkü farkında olmadığın şey şu ki, ben senin her santimini biliyorum Paige ve dünyada buna yaklaşılabilecek tek bir kişi bile yok. Boynunda bir doğum lekesi yok, tam burada." O noktayı öpüyor ve yumuşak, alaycı bir parmak ucuyla okşuyor. "Omzunda mükemmel bir çil spreyi yok, tam burada." Bir öpücük daha. Başka bir dokunuş. Arkasına yaslanıp alnını benimkine bastırıyor, böylece görebildiğim tek şey yüzü oluyor. "Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında oluşan o hafif kalkış ya da kafanda bir şarkıyla dans ederken kimsenin seni izlemediğini sandığında kalçalarında oluşan o salınım onda yok. O soluk bir taklit. Sen orijinalsın, Paige Orlov. Sen mükemmelsin. Ve sen bana aitsin."

Sözleri karşısında tüm ruhumun ürperdiğini hissediyorum.

Aşık olamayacağını iddia eden bir adam için bazen oldukça iyi bir aşık taklidi yapıyor.

Ama umut etmeme izin veremem.

Eğer beni öperse, çökmekte olan irademin tamamen yok olacağını biliyorum. Onu kurtarmak mümkün olmayacak. Dudakları yaklaştıkça, yaklaştıkça, yaklaştıkça kafamın içinde bir kaybet-kaybet savaşı veriyorum.

İt onu.

Affet onu.

Onu itin ve kapıyı suratına kapatın.

Onu yatağına götür ve senin için ne kadar önemli olduğunu göster.

Dudakları dudaklarıma değmeden bir saniye önce onu üzerimden itiyorum ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi odanın diğer ucuna fırlıyorum.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapamam. Yapmayacağım. Ayrı hayatlar, Misha. Bu anlaşmıştık."

"İstediğim bu değil Paige," diyor, gümüş gözleri kararlılığını yarıp geçmeye çalışıyor. "İstediğim asla bu değildi."

Yanıt verme girişimim bir hıçkırıkla bastırıldı. Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Evlenmeye değer olmadığımı düşünen bir adamı sevmek hatasını zaten yaptım ve bak nasıl sonuçlandı. Ben de zaten seninle evliyim, yani aynı numaraya iki kez düşmek benim hatam. Ama seni sevmek gibi bir hata yapmayacağım, Misha. Bu çok zor. Ve sonunda beni yalnız ve boş bırakacak."

Bana doğru bir adım atıyor ama elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Misha, lütfen..."

Beni görmezden gelmesini bekliyorum. Aslında, beni görmezden gelmesini umuyorum. Çünkü bu beni yeterince istediğini kanıtlayacak. Beni yeterince önemseyeceğini. Benim için savaşmaya istekli olduğunu kanıtlayacak.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, benim için savaşmasına ihtiyacım var.

Bana bir mucize daha ver, Clara.

Ve bir an için öyle olduğuna inanıyorum. Sonsuz bir saniye boyunca, gözlerimdeki savaşı göreceğinden, *bu kararsızlığın canı cehenneme* diyeceğinden ve beni kollarına alıp bundan sonra her şeyin yoluna gireceğini göstermek için ileri atılacağından o kadar eminim ki.

Ama Misha'nın gözlerine çöken karanlığı gördüğümde, bu gece bizim için bir mucize olmayacağını anlıyorum. Bana sadece başıyla onay veriyor ve odadan çıkıp gidiyor.

O olmadan, hiç bu kadar boş hissetmemiştim.

İç çekiyorum ve omuzlarım çöküyor. Sanırım bazı mucizeler istemek için çok büyük.

OceanofPDF.com

MISHA

"Yani Petyr'in planlarının ne olduğunu gerçekten bilmediğini mi söylüyorsun?" Sohbet eder gibi sordum.

Birkaç saat oldu ve Ivanov Vors toplantısının ardından Konstantin'in bana getirdiği adama inanmak istiyorum. Eğer onu kanlı bir şekilde dövdükten ya da bayıltana kadar şok verdikten sonra su tahtası ile gerçeğe döndürdükten sonra çözülmediyse, o zaman belki de gerçekten hiçbir şey bilmiyordur.

bir saattir uyanık. Hala bir şey yok.

"Dinle..." adam birkaç dakikadır hareket etmemesine rağmen nefes nefese kalıyor. "Hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı? Ben sadece-"

"Sen sadece onun sağ kolusun. Onun lanet Vor'u," diye hırlıyorum. "Yalan söylemek artık sana yardımcı Fedor. Cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyorsun, kelimenin tam anlamıyla. Şimdi konuşma zamanı."

"Neden yapayım ki?" diye tıslıyor, kanlı ağzından tükürükler uçuşuyor. "Nasıl olsa beni öldüreceksin."

"Neredeyse kesinlikle. Ama en azından bana ihtiyacım olanı verirseniz, bunu hızlı ve acısız bir şekilde yaparım."

"Siktir git."

Karnına yumruk atarak cevap veriyorum. Bir ya da iki kaburgası buzlu çubuk gibi kırıldı. Nefes alıyor ve sonra daha fazla kan öksürüyor.

"Beni dinle, orospu çocuğu. Yan hücrede kardeşin var. Eğer o seni yener ve vermeyi reddettiğin bilgileri bize verirse, benim için değersizden daha değersiz olursun. Bunu bir düşün."

Küçük hücreden çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Bir saniye sonra, Konstantin'in arkasında olduğu kapıdan uzun bir çığlık yükseldiğini duyuyorum.

Kuzenim dışarı çıktığında, kanlı parmak eklemlerini nemli bir havluyla siliyordu. Yüzündeki istifa ifadesine bakılırsa o da başarılı olamamış.

"Ee?" diye soruyor.

"Henüz konuşmuyor."

"Bunlar inatçı piçler," diye yakınıyor. "Kolay kolay kırılmayacaklar."

"Sonra onları birbirlerine düşürürüz. Bunun işe yarayıp yaramayacağını göreceğiz."

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama bir şeyleri yumruklamak güzeldi. Rahatlamaya ihtiyacım vardı."

Paige bu gece onunla stres atmama izin vermedi. Kalçalarını hâlâ ellerimde hissedebiliyorum. Dilimde onun tuzlu tatlılığının tadını alabiliyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum ve görüntüleri uzaklaştırıyorum. Paige bir seçenek değil. bu yüzden gerçekten istediğim şeyi yapmak yerine zindanda ete kemiğe basıyorum: kendimi onun içine gömmek ve dünyanın geri kalanını unutmak.

Konstantin yüzümdeki karanlık ifade karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Terapi daha etkili olabilir."

"Dünya üzerindeki hiçbir terapist hayatta kalamaz."

İnce ince gülümsüyor. "Kaleyi ben koruyabilirim, biliyorsun. Burada olmak zorunda değilsin."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Ellerimi temizlemek için onun havlusunu kullanıyorum ve az önce çıktığım kapıyı işaret ediyorum. "Ben içeri giriyorum. Seninkinden bir şey çıkarsa bana haber ver."

Tekrar içeri girdiğimde hücre sidik kokuyordu. Adam ben ayrıldığımdan beri altını ıslatmış ama çenesi sabit ve çenesi kalkık.

"Peki ne ?" diye sordum. "Bunu zor yoldan mı yoksa kolay yoldan mı yapacağız?"

Burun delikleri alevleniyor ve çenesinden kan ve tükürük akarken bana hırlıyor.

İç çekiyorum. "Zor yol bu."

Paige için de aynısı olacakmış gibi bir his var içimde.

OceanofPDF.com

PAIGE

Misha ofisimden ayrılalı saatler oldu ama enerji hâlâ derimin altında zonkluyor, durdurulamaz bir akım gibi.

Durdurulamaz değil. Onu neyin durdurabileceğini çok iyi biliyorum. Muhtemelen onu başlatan şeyle aynı şey.

Misha'nın elleri tenimde... Nefesi kulağımda...

İçimde dolaşan hormonlar çok güçlü. Dün, peynirli puf ve barbeküden başka bir şey istemiyordum. Şimdi ise Misha'dan başka bir şey istemiyorum.

Dudakları, elleri,...

Gözlerimi kırıştırıyorum ve baldırımını duvara dayamış, kızışmış bir köpek gibi nefes nefese kaldığımı fark ediyorum. Doğruluyorum ve kimsenin beni fanteziye daldığımı görmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Yalnız olduğumdan emin olduğum anda, orada olduğunu bile fark etmediğim bir kapı yanımda açılıyor.

Dudaklarımda bir çılgılık, geriye sıçırıyorum ve Misha'nın duvarın ortasından belirdiğini görüyorum.

O kadar merak ediyorum ki bir an için ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerektiğini unutuyorum. "Gizli bir kapın var! Bu da ne? Nereye çıkıyor?"

O da beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor. "Bodruma," diyor. "Orası pek hoş değil."

"Sözüne güveniyorum." Misha'nın "nahış" kavramından ne anladığını hayal etmek bile istemiyorum. Tam ondan uzaklaşmak üzereydim ki elindeki kanın kuruduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım! Yaralandın mı?" Nefes nefese kaldım, düşünmeden bileğini tuttum. "Bir şeyim yok. Az önce bir yerimi kestim."

Teni sıcak ve hafif terli, sanki sınav çekiyormuş gibi. O gümüş gözlere bakıyorum ve hâlâ elini tuttuğumu fark ediyorum.

Aniden bırakıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Her neyse... Ben koşuya çıkıyorum."

Kaşlarını çatıyor ve kolumdaki telefona bakıyor. "Cep telefonunu arazide koşturmak için mi aldın?"

"Cep telefonumu alıyorum çünkü arazinin dışında koşturmayı seviyorum. Mahallenin etrafında."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu mülkü tek başına terk etmeyeceksin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bana bunu söylemeye hakkın yok-"

"Sana istediğimi söylemeye hakkım var. Ben senin kocanım."

Birden göğüs göğüse geldik ve kalp atışlarım tehlikeli bir şekilde kontrolden çıktı. Koşu için çok fazla, Misha ile dövüşmek çok daha iyi bir kardiyo.

Düşündüm de, Misha ile bir sürü şey yapmak daha iyi bir kardiyo olabilir.

"Ve ben senin lanet olası karınım," diye karşılık veriyorum. "Bana tekrar tekrar hatırlatmakta ısrar ettiğin gibi. Ama bu bana *sana* nereye gideceğini ve ne yapacağını söyleme hakkı vermiyor. Peki neden böyle bir hakkın var?"

"Çünkü hayat adil değil."

Gözlerimi kısıyorum ve kendimi en uzun boyuma kadar itiyorum. "Bana emir vermeye kalkarsan en kötü kâbusun , Misha Orlov. Bunu yapamazsın."

Bana sahip ol. Ne düşünürseniz düşünün."

Gözleri öfkeyle parlıyor ama ateşin altında başka bir şey var. *Eğleniyor* olması mümkün *mü*?

"Ahem!"

Hep birlikte başımızı kaldırdığımızda Cyrille'in koridorda durduğunu ve kaşlarını kaldırarak ikimizi de izlediğini görüyoruz.

"Bölmek istemem ama daha fazla gecikirsek gün ışığından mahrum kalacağız."

Misha beceriksizce benden uzaklaşıyor. "Burada olduğunu bilmiyordum, Cyrille."

"Paige akşam koşusunda ona katılmak isteyip istemediğimi sordu, işte buradayım," diyor. "Yani yalnız olmayacak. Her halükarda yanımızda güvenlik olacak."

Bana hızlı, anlaşılmaz bir bakış fırlatıyor, çözemediğim bir şeyler homurdanıyor ve ön kapıya yöneliyor. Yoluna çıkan diğer astlarına biraz daha yüklenecek, şüphesiz.

Bir iki dakika sonra Cyrille ve ben onu dışarıda takip ettiğimizde haklı olduğum kanıtlandı. Dört güvenlik görevlisi çoktan yerlerini almış, yüzlerinde ölümcül bir ciddiyet ve bellerinde parıldayan silahlar var.

"Gözünüzün önünden ayrılmalarına izin vermeyin," diye emrediyor Misha. İkimize de dönüyor. "İkinizi bir saat içinde geri getirmeleri için talimat verdim."

"Antrenmanım iki saat sürecektir," diye itiraz ediyorum.

Hiç etkilenmedi. "Planlarınızı değiştirmeniz gerekecek. Kendini fazla yormanın bir anlamı yok. Bebekleri düşünmek zorundasın."

Cevap veremediğinden arkasını dönüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Onunla daha fazla tartışmak için içimde bir sızı yükseliyor. Ama Cyrille kolumu dürtüyor. "Hadi gel. Gidelim."

Konağı temizledikten sonra sinsî bir gülümsemeyle bana döndü. "Gerçekten iki saat boyunca koşuyor musun?"

Homurdanıyorum. "Tabii ki hayır. Sadece tartışmak istedim."

Gülümsemesi ince ve gizemli. "Nedenini anlayabiliyorum." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ikinizden biri beni fark etmeden önce tam iki dakika boyunca orada durduğum anlamına geliyor. Cinsel gerilim tavan yapmıştı."

Neredeyse boğuluyordum. "Saçmalıyorsun."

"Öyle mi?" diye masumca soruyor. "Yani siz ikiniz sevişirken hiçbir şey hissetmediniz mi?"

"Sadece öfke," diyorum zorlukla yutkunarak.

Cyrille güler. "Oh, bu ikna ediciydi. *Ve Oscar... Paige Orlov'a gidiyor!*"

Şiddetle kızarıyorum, kendimi veriyorum. "Oh, tamam, iyi. Bir şeyler hissettim."

"Şok edici. Kalabalık şaşkınlıktan nefesini tuttu!" Kalçamı onunkine çarpıyorum, kendi kendine kıkırdarken onu bir saniyeliğine kaldırımdan itiyorum. Biraz daha gülüyor ve başını sallıyor. "Siz ikiniz bana Maksim'le geçirdiğim ilk günleri hatırlatıyorsunuz. Şu ana kadar nasıl bir his olduğunu unutmuşum. İkinizi görmek -tüm ateş ve tutku. Sadece sevişmeyi tercih ettiğiniz gerçeğini örtbas etmek için kavga ediyorsunuz."

"Cyrille!" Hayali incilerimi tutarak nefes nefese kaldım.

Kıkırdıyor. "Bilmiyorum; sanırım bu takasla ilgili bir şey bana umut verdi."

"Ne için umut? Bugünlerde birbirimizi öpmektense öldürme ihtimalimiz daha yüksek."

"Nasıl istersen, Paige. Sadece bir gün beni dünyanın geri kalanını unutturacak kadar kızdıracak bir adamla tanışmak istediğimi söyleyeceğim."

Artık yavaş yavaş yürüyoruz. Daha çok bir gezinti, gerçekten. Korumalarımız kas kafalı sinek kuşları gibi etrafımızda dolanırken çok sıkılmış görünüyorlar.

"Seni o kadar çok seven birini dilemeni tercih ederim ki dünya olup gitsin." Gülümsüyor ve ben de kolumu onunkine bağlıyorum. "Ama buna sevindim."

bir gelecek düşünüyorsun. Kendini sonsuza kadar rafta tutmayacağına sevindim."

Cyrille derin bir nefes alır. "Dürüst olmak gerekirse, bu noktaya geleceğimi hiç düşünmemiştim. Yani, hala hazır değilim..."

"Ama bir gün olmak istiyorsun," diye

çıkartım yapıyorum. Başını sallıyor.

"Evet. Bir gün."

"O zaman en azından kavgamız iyi bir şey yaptı."

Tekrar başını sallıyor, sonra sessizliğe gömülüyor. Dışarıda güzel bir gece var. Her esintinin hafif bir okşayış gibi hissettireceği kadar sıcak ve nemli.

"Onu affedebileceğin bir yere gelebileceğini düşünüyor musun?" Cyrille bir süre sonra sorar.

Bu soruyu kendime milyonlarca kez sordum. Hala bir fikrim yok.

"Onu affetmekten korkuyorum, Cyrille. Affettiğim anda altımdan halıyı çekip almasından ve beni tekrar savunmasız bırakmasından korkuyorum. Onu geri alacak. Beni uzaklaştıracak. Ve ben yine en başa döneceğim. Ama daha kötüsü, çünkü orada kırık bir kalple olacağım."

"Tamam, ama ya bunu yapmazsa?"

Kolyemi tutuyorum. Umut yakalanması zor bir yaratık olabilir ama yakalasanız bile yürekli. Öldürmesi zordur.

Bu yüzden onu bir kenara itiyorum ve bir gün kendiliğinden ölmesi için dua ediyorum.

MISHA

Konstantin ve ben yan yana durmuş, ayaklarımızın dibindeki cesede bakıyoruz.

"Onu tamamen öldürmek istememiştim," diye itiraf ediyor Konstantin. Bir elini saçlarında gezdiriyor, saç tellerinin arasından kanı sürüklüyor. "Sadece zamanımı boşa harcıyordu. Bir bok öksürmüyordu."

"Muhtemelen kan öksürmekle meşgul olduğu içindir."

Konstantin gülüyor, ben de dirseğini dürtüklüyorum. "Diğer hücrede hâlâ bir tane kaldı. Arkadaşının öldüğünü öğrendiğinde belki konuşmaya cesaret edebilir."

Dönerek Petyr'ın adamının soğumuş cesedini arkamızda bırakıyor ve birlikte bitişikteki hücreye giriyoruz. Diğer odadaki cesedin görülebilmesi için kapıyı açık tutmaya dikkat ediyorum.

", Fedor?" İlgisiz bir şekilde sordum.

Çenesi göğsüne doğru sarkıyor ama ben konuşunca kıpırdanıyor. Kan yüzünün çizgilerine bulaşmış, onu en az on yıl yaşlandırmış.

"F-fuck... sen..." diye öksürüyor, her kelimedede hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Kelime dağarcığını genişletmenin zamanı geldi," diyorum ona. "Yeni kelimeler öğren. Bana işe yarar bir şey söyle."

Beton zemine kan tükürüyor. "Ben konuşmuyorum."

Omuz silkiyorum. "O zaman ölürsün."

"Öldür beni de bitsin bu iş!" diye bağıyor.

Silahımı çekip onu karnından vurduğumda kelimeler hâlâ duvarlarda yankılanıyordu. Çığlık attı ve ağırlığını geriye doğru attı. Sandalye devrildi ve vücudu yere çarptı.

Ama çok istediği ölüm henüz onun değildir.

İnliyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Ona ilgisizlikle bakıyorum. "Buna devam etmek istediğine emin misin?"

Vahşi bir hayvan gibi bana hırlıyor. "Seni yok edeceği günü bekleyemem. Gelecektir. Lanet olsun... lanet olsun... Gelecek... Evinde fareler var, seni lanet olası-"

İkinci atışım evini gözlerinin arasında buldu.

Kurşunumun gürültülü yankıları azaldığında, hücre sessizliğe gömülüyor. Konstantin ve ben aynı anda birbirimize döndük.

"Fareler," diyor benden hemen önce. "Lanet olası farelerimiz var."

Acımasızca başımı salladım. "En azından ölmeden önce bize bir şeyler verdi."

Hücreden çıkıyorum. Konstantin beni takip ediyor. "*Fareler*, Misha," diyor tekrar. "Bu çoğul. Bunu yakaladın, değil mi?"

"Onu yakaladım. Ama en azından şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

"Tamam, tabii, peki bu arada Petyr ne olacak? Haşereleri temizlemek çok uzun sürecek. Petyr'i kendi haline bırakamayız."

"Hayır," diyorum karanlık bir sesle. "Yapamayız."

Konstantin bir an beni izliyor. "Bu bakışı daha önce de gördüm. O bakıştan sonra iyi bir şey olmaz, Misha."

Hoşuna gitmeyeceğini bile bile bakışlarını karşılıyorum. "Bu sadece son çare."

Konstantin kaşlarını çatar. "Şimdiden nefret ettim. Nedir bu pervasızca hazırladığın plan?"

"Babai'nin hizmetlerini alıyoruz."

Gözleri şişiyor ve burun delikleri açılıyor. Teninin hiç bu kadar hızlı solduğunu görmemiştim. "Sen aklını kaçırmışsın kardeşim. Babai mi? *Babai mi?* O adamlar -o orospu çocukları- İsa aşkına, dostum, ölümcüller!"

"Bütün mesele de bu zaten."

"Onlar *paralı asker*, Misha. Kesinlikle ruhsuzlar. Nasıl haklı çıkarabilirsin-"

"Çünkü Babai'lerin, normal tetikçilerin aksine, uydukları bir kural vardır. Eğer isteğimi kabul ederlerse, iş tamamlanana kadar bana bağlı kalacaklarına yemin ederler. Ondan sonra ne yaptıkları umurumda olmaz."

Konstantin titrer. "Bilmiyorum dostum. Lanet olası Babai... Çok tehlikeli. Pervasızca. Son çare değil; şehrin yanlış tarafında tahtakurusu dolu bir otel. Otoyolun altında bir grup methhead ile karton bir kutu. Bu kötü, çok kötü bir fikir."

"O zaman umalım da Petyr bana onu kullanmam için bir sebep vermesin." Konstantin uzun bir nefes verir. "Boku yedik..."

OceanofPDF.com

PAIGE

"Aman Tanrım!" Rowan taze bir calzone ısırırken haykırıyor. "Ağzım orgazm oluyor. Hem de birden fazla."

"Biliyorum. Artık her hafta benim için getiriyor."

"Nereden, cennetten mi? Tanrım, çok şanslı bir kaltaksın." Rowan gülümseyerek yutkunur. "Cidden, hayat bu. Evden çalışmak, ne zaman istersen melek yapımı calzone'lar, sana oral seks yapmaktan başka hiçbir şeyi sevmeyen dünyanın en ateşli kocası..."

Kahvaltı köşesinde minyatür elmalı turtalar ve kruvasanlarla başladık ama bir şekilde Rowan ve ben kendimizi verandada limonata ve bitter çikolata kaplı çöreklerle bulduk. Öğle yemeğini havuz başında yedikten sonra şimdi de yatak odamda calzone yiyoruz.

"Seksi olabilir ama aynı zamanda ele avuca sığmaz," diye uyarıyorum.

Gözlerini deviriyor. ". Övünmeyi bırakabilirsin."

"Ew!" Koluna bir tokat atıyorum ama kahkahalarla gülmekten kendimi alamıyorum. "Öğle aralarımızı kaçırmışım, Ro."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Ofiste olman çok güzeldi."

"Geri döneceğim. Eninde sonunda," diyorum karnımı sevgiyle kucaklayarak. "Birkaç hafta içinde ofise dönme iznim olacak. Ve sonra aşırı uzun öğle yemeği molalarımız yeniden başlayabilir."

Rowan gülümsüyor. "Dört gözle bekliyorum. Muhasebeden Jason benimle yemek yemek için ısrar ediyor. Çok yorucu oldu."

Muhasebedeki Jason'ın neye benzediğini hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Gülümseyen uzun boylu sarışın değil mi o?"

"İşte ." "Çok tatlı!"

Rowan gözlerini devirerek, "Ve o da bunu biliyor," diye mırıldanıyor. "Ben sadece ilgilenmiyorum. Ama o kesinlikle ilgileniyor."

"Neden ilgilenmediğini sorabilir miyim?" Merakla sordum. Omuz silkiyor ve ben de hassas bir noktaya dokunduğumu anlıyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Rowan bana garip garip bakıyor. "Muhtemelen bana aptallık ettiğimi söyleyeceksin."

"Dene beni."

Bir an tereddüt ediyor ve sonra inliyor. "Sadece çekici olanlara güvenmiyorum. Tam doğru zamanda tam doğru şeyi söyleyen tatlı, karizmatik erkekler beni korkutuyor."

"Görünüşe göre birkaçını tanımışsın."

"İlk erkek arkadaşım... şey... çok sinirliydi." Tüyleri diken diken . "Çoğu zaman onu neyin kızdığını bilmiyordum."

Sesinde hiç hoşlanmadığım bir şekilde dikkatimi çeken bir nota var. "Aman Tanrım, Rowan. Sana vurdu mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır, hayır. Bir şeyler fırlattı, bir şeyler kırdı ve bağırdı ama bana hiç vurmadı." Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Sanırım erkeklerle olan deneyimlerim beni biraz bıktırdı. Aslında yalnız olmayı tercih ediyorum."

Yine de bunu gerçekten inanan birinin inancıyla söylemiyor. İçindeki yalnızlığı iyileşmeyen bir yara gibi hissedebiliyorum.

"Dışarıda düzgün adamlar da var Rowan," diye sessizce onu temin ediyorum.

"İstatistiksel olarak konuşursak, bu doğru olmalı, ama onları seçme konusunda kesinlikle berbatım. Çok tatlı görünenlerin bile sonu... Neyse." Derin bir nefes alıyor. "Erkeklerden, onlara ilgi duyduğumdan daha çok korkuyorum."

Misha'dan korkmak için bir sürü nedenim olmasına rağmen hiç korkmadığımı fark ettim.

"erkekleri neden seçtiğimi bilmem gerekir," diyor usulca. "Ama bilmiyorum."

Clara'nın neden Moses'ı seçtiğini hep merak etmişimdir. Ona yaklaşan o değildi. O gece bizi bara sürükleyen oydu. Kömür karası gözleri ve çizgili dudaklarıyla ona yaklaşan oydu.

Onun kendisini öldüreceğini bildiği için mi? Belki o kadar gerçek anlamda değil, belki o kadar içgüdüsel olarak değil, ama bir parçası onun bir parçasını alacağını ve asla geri alamayacağını biliyor. Belki de bunu istiyordu. Belki de bunu arzuluyordu. Belki de buna ihtiyacı vardı.

Belki ben de aynı hatayı yapmışımdır.

Rowan'a, Clara ve Moses'ı dans ederken izlediğimde göğsümde oluşan o batma hissini hatırlayarak, "Kendinde düzeltmeye çalıştığın bir şey olabilir," diyorum. "Ve sen de çözümün bu adamlarda olduğunu düşünüyorsun."

"Olabilir," diye kabul ediyor. "Keşke ne olduğunu bilseydim."

Elini tekrar sıkıyorum ve bir an için Clara'nın elini sıkıyormuşum gibi hissediyorum. O zamanlar bu sadece bir histi, ama şimdi Clara'nın o gece bardaki tüm erkekler arasından neden Moses'ı seçtiği çok açık.

Kendini yok etmek istedi.

Ve ben bunu göremeyecek kadar saf ve aptaldım.

"Bana ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Rowan gülümser. "Teşekkür ederim Paige. Uzun zamandır böyle konuşabileceğim bir arkadaşım olmamıştı."

"Ben de." Gözyaşlarımı yutuyorum.

Tuhaf bir duygu dalgası tenimde geziniyor. Bu Clara'nın varlığı değil; o tamamen başka bir duygu. Ama onunla birlikteyken nasıl hissettiğimi hatırladım.

Belki de dostluk bir şeydir. Belki de hayatına devam etmek böyle bir şeydir.

OceanofPDF.com

PAIGE

"Ofise gitmeden önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bayan Paige?"

Rose son bir saattir incelediğim tüm evrakları bir araya getiriyor. Birkaç hafta uzak kaldıktan sonra yetişmem gereken çok şey vardı ve Rose hayat kurtarıcı oldu.

Yersiz kıskançlığımı bir kenara bırakmayı başardığımda, ondan gerçekten hoşlanmaya başladım. Çalışkan ve verimli biri. Benim gibi, meşgul olmaktan hoşlandığı çok açık. Onu desteklememek elde değil. Ayrıca, onu ne kadar sık görürsem, bana o kadar az benzediğini düşünüyorum.

"Hayır, sanırım bu kadar." Masamdaki dosyalara göz gezdiriyorum. "Bekle, geçen yılın vergi beyannamesine bir göz atmak istiyordum. Burada mı?"

"Oh, kahretsin. Ofisteki masamdaydı ama dün almayı unutmuşum. Akşam buraya uğrayıp formları bırakabilirim."

Elimle onu uzaklaştırdım. "Bunu yapmana gerek yok. Yarın getir yeter."

"Gerçekten sorun değil, söz veriyorum. Sadece uğrayıp sizin için bırakırım. Gerçekten sorun değil. Bana arabayı ödünç verdikten sonra en azından bunu yapabilirim," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

"En azından bunu *yapabilirdim*. Sadece kullanıldığından emin olmak istedim. Misha'nın garajı tıka basa dolu ve yarısına neredeyse hiç dokunulmamış. Bu bir suç."

Rose evrakları bir dosyaya koyup suni deri çantasına yerleştirirken kıkırdıyor.

"Güzel tırnaklar," diyorum sırtarak.

Gülüyor ve her biri farklı bir renkte yanıp sönen parmaklarını sallıyor. "Beş yaşında bir çocuğum var. Renklerle oynamayı çok seviyor."

"Küçük bir kızın mı var? Bunu nasıl bilmem? Bunun daha önce gündeme gelmediğine inanamıyorum!"

"Molly," diyor Rose bana, . "O harika biri. Çok da zeki. Ama sanırım tüm ebeveynler çocukları hakkında böyle düşünüyor."

"Olması gerektiği gibi." Karnımı okşuyorum. "Bana yeni anne tavsiyesi var mı?"

Rose bir an için bunu düşünür. "Hmm... emzirmek bir kabus, bu yüzden kendine çok fazla baskı yapma; mamada yanlış bir şey yok. Bebek uyuduğunda uyu. Canın istemediğinde bile bol bol fotoğraf çek. Ve bir anne olarak aldığınız kararlar konusunda kimsenin sizi kötü hissettirmesine izin vermeyin."

Yumuşakça ıslık çalıyorum. "Bu soru için hazırdın."

Gülüyor. "Keşke Molly doğduğunda bana da böyle bir tavsiye verilseydi. En başından beri bekar bir anneydim. Her nasılsa bu, insanların bana nasıl ebeveynlik yapacağımı söyleyebileceklerini hissettirdi."

Misha ve ben ikizler doğduktan sonra ilişkimizin nasıl olacağını henüz konuşmadık. O da dahil olmak istediğini söylüyor ama yüzyıllar boyunca pek çok erkek hamile kadınları bu şekilde besledi. Kim bilir, zamanı geldiğinde Rose'un yerinde ben de olabilirim.

"Kulağa cehennem gibi geliyor."

Omuz silkiyor. "Benim de harika ebeveynlerim var. O meraklı akrabalarım defolup gitmelerini söylediler."

"Harika bir destek sistemin olmasına

sevindim." "Neredeyse seninki kadar harika,"

diye karşılık veriyor.

Cyrille, Nessa ve Nikita'dan bahsettiğini biliyorum çünkü Misha ve ben son zamanlarda pek yüz yüze görüşmedik. Bana istediğim kadar zaman veriyordu.

Bu kadar nefret etmem çok kötü.

"Seni geçireyim." Kendimi sandalyemden kaldırıyorum ve ne kadar uzun süredir oturduğumu fark ediyorum. Eklemlerim sertleşmiş ve ağrıyor, bu da son zamanlarda sinir bozucu bir şekilde normal. İtiraz etmeye başladığında onu susturmak için elimi kaldırıyorum. "Egzersize ihtiyacım var."

Kapıya doğru ilerleyip vedalaşıyoruz ve Rose dışarı çıkıyor. Girişte durmuş, arabamla uzaklaşmasını izliyordum ki gizli mahzenin kapısı açıldı.

Misha ortaya çıkıyor, ifadesi asık suratlı ve dalgın. Her zamanki gibi endişeden içim içimi yiyor.

Petyr Ivanov'un en büyük işini elinde tuttuğunu biliyorum. Yakında haberler yayılacak ve kıyamet kopacak. Halkın önünde küçük düşürülmenin Petyr'dan şiddetli bir misillemeye yol açacağını varsayıyorum. Ama bu misillemenin nasıl bir şekil alacağını kimse tahmin edemez.

Misha beni orada dururken görünce kısa kesiyor. "Başka bir koşuya çıkmayacaksın, değil mi?"

"Öyle olsaydım bu büyük bir suç muydu?"

Karşımdaki kapı çerçevesine yaslanıyor, ama kollarını bana dolamış da olabilir. Çok fazla yer kaplıyor. Çok fazla hava. Ne zaman odaya girse, hissettiğim tek şey sürtünme oluyor.

"Sizin durumunuzda bu kadar çok koşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Hamileyim, özürlü değilim. Koşabilirim. Dr. Mathers her gün biraz hafif egzersiz yapmama izin verdi. Ama merak etmeyin, bugün arazide koşacağım. Adamlarına geri çekilmelerini söyleyebilirsin."

Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Güzel. Bu beni rahatlattı."

"Öyle mi?" diye sordum. "Çünkü bir şeyle oldukça meşgul görünüyorsun."

Kaskatı kesiliyor. Onda böyle şeyleri fark etmemden nefret ettiğini biliyorum. Ruh halindeki, duruşundaki, ses tonundaki ince değişimleri. "Önemli bir şey değil."

"Sır tutabilirim, Misha."

Başını iki yana sallar. "Seni strese için bir neden yok."

"Yani strese girecek bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" Dudaklarını büzüyor ve ben bunu ileri atılmak için bir işaret olarak alıyorum. "Bana da söyleyebilirsin. Zaten yeterince şey bilmiyormuşum gibi değil. Ivanov Industries'in satın alınmasıyla mı ilgili?"

"Belki."

"Ben de aynı şirkette çalışıyorum, Misha. Bazı şeyleri benimle paylaşman seni öldürmez. Hatta yardımcı bile olabilir."

Bir şey söylemediğinde, bir kez daha ondan bana veremeyeceği bir şey istediğimi fark ederek iç geçiriyorum.

Biz ortak değiliz. Gerçek koca bile değiliz. En ufak bir bağlantı ipucu onu hızla geri adım attırırken nasıl ? Bu malikanede hayatlarımızı ayrı tutmaya kararlı olmamın tek nedeni bu: çünkü ne zaman ortak bir zemin bulsak onun duvarlarını ördüğünü görmek çok acı veriyor.

"Boş . Meşgulsün," diyorum, hayal kırıklığımı gizlemek için kötü bir iş çıkardığımdan oldukça eminim. "Ben biraz uzanacağım. İzninizle."

"Paige."

Durup ona bakmaya çalışıyorum. Gümüş rengi gözleri çatallaşmış, çalkalanıyor. Kafasının içindeki savaşı neredeyse görebiliyorum. "Evet?"

"Sen... Hiçbir şey," diyor yorgun bir şekilde. "Gidip dinlenmelisin."

Taytımı, spor sutyenimi ve bol bir tişörtümü giyip koşu için aşağıya iniyorum.

Ön avludan başlıyorum ve sonra tüm arazide büyük bir tur atıyorum. Bir tur yaklaşık yirmi dakika sürüyor, bu yüzden güneş batmadan önce en az iki tur atabileceğimi düşünüyorum.

Ama daha merdivenleri yarılamiştım ki, yolun altındaki kapılar açılıyor ve tanıdık bir araba içeri giriyor. Rose'u direksiyonun arkasında, istediğim belgeleri bana vermek için geri dönerken gördüğümde kendi kendime *mükemmel zamanlama* diye düşünüyorum. Biriyle telefonda konuştuğunu tahmin ediyorum, belki de kızıyla, ama bana yaklaşırken gülümsüyor ve dostça el sallıyor. Ve biliyor musun, gerçekten bana benziyor-

BOOM!

Evren patlıyor. Isı ve şarapnel parçaları dışarı doğru fırlıyor, beyaz sıcak metal iğneler derimi yırtıyor. Görünmez bir güç tarafından yeryüzüne çarptırılıyorum. Kulak zarlarım çılgık atıyor ve acıyan ciğerlerime dolan her nefes için soluk soluğa kalıyorum.

Dünya nihayet kendine geldiğinde, duman ve tozun arasından göz kırparak arabadan bir iz var mı diye etrafa bakıyorum. Rose'dan.

Ama hiçbir şey yok. Sadece bir zamanlar olduğu yerde

bir krater. Her şey bir anda kafama dank etti.

Rose gitti.

Araba gitmiş.

Ve az önce her ne olduysa... açıkça benim içindi.

OceanofPDF.com

MISHA

OceanofPDF.com

BİRKAÇ DAKIKA ÖNCE

Rose beni geri aradığında Petyr Ivanov'a ait mülklerin listesini inceliyordum. Koşuşturan farelerin görüntüleri zihnimin gözünden telefona cevap veriyorum.

"Özür dilerim Bay Orlov," diyor aceleyle. "Aradığınızı şu ana kadar görmedim. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Arka planda bir araba kornası duyuyorum. "Ofisten çoktan çıktın mı?"

"Evet. Bayan Paige hafta sonundan önce bazı belgeler istedi, ben de şimdi onları ona götürüyorum. Geri dönmemi ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok. Önemli değil" diyorum. "Eve yaklaştınız mı?" "Şu anda kapıya doğru sürüyorum."

Bir korna sesi daha duyuyorum. Bu seferki daha yüksekti ve sanırım güvenliği dışarıda olduğu konusunda uyardı.

"Bir şey fark ettin mi?" diye sordum. "Seni takip eden ya da gözetleyen biri var mı? En ufak şüpheli bir şey?"

Kilerdeki fareler. Tavan arasındaki fareler. Gölgelerdeki fareler, keskin dişlerini açmış, benim olanla ziyafet çekmeye hazır...

"Fark ettiğim kadarıyla hayır. Bir sorun mu var efendim?"

Bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğundan emin değilim. "Herhangi bir şey olursa, doğrudan bana bildirin."

"Elbette, Bay Orlov. Şimdi arabayı çekiyorum. Verandanın önünde Bayan Paige'i görebiliyorum. Ben-"

BOOM!

Ses kafatasıma bir bıçak gibi saplanırken telefonda irkilerek uzaklaşıyorum. Telefonu tekrar kulağıma dayadığımda, duyduğum tek şey parazit ve ardından ölü hava.

Telefonu masamın üzerine bırakıyorum, ayağa fırlıyorum ve balkona doğru koşuyorum.

Az önce ne oldu bilmiyorum ama iyi olmadığını biliyorum. Az önce bir patlama oldu. Büyük bir patlama.

Ve Paige ateş hattındaydı.

Balkon kapısında durup kendimi çerçeveye yaslamak zorunda . Nasıl oluyor da bu duyguyu bir ömürde iki kez yaşıyorum? Belirsizliğin sıkıcı, mide bulandırıcı yumruğu. Çıplak dehşetin.

Bir buçuk yıl önce, o kurşunun kardeşime saplandığını gördüm ve iç organlarım sanki bedenimi ters yüz etmeye çalışıyormuş gibi aynı mide bulandırıcı sıkışma hareketini yaptı.

Ve şimdi.

Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz.

Bizde işler böyle bitmez.

Kapıdan içeri daldım ve ön avluya baktım. Dışarıda kaos var. Muhafızlar kaynaşıyor, dumanlar yükseliyor, havaya kan, toprak ve benzin kokusu yayılıyor.

Tüm bunlar olurken yere bakıyorum ve Konstantin'le göz göze geliyorum. Yüzü isle kaplanmış ve bana bakarken gözleri perili.

"Kardeşim..." diyor, kelime çatlak ve kırık. Bu bir fısıltı, ama kargaşanın içinden bana doğru süzülüyor, gün gibi açık.

"Paige." başardığım tek şey bu. Önemli olan tek şey bu.

Başını kasvetli bir şekilde sallar. "Aşağı gelmelisin, Misha. Görmek gereken şeyler var."

Devam edecek...

***Misha ve Paige'in hikâyesi Orlov Bratva düetinin 2. Kitabında sona eriyor,
ŞAMPANYA GAZABI.***

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

